GEORGE R.R. MARTIN
GARDNER DOZOIS
DANIEL ABRAHAM

fuga vânătorului

NAUTILUS

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979, Editura Nemira 2010), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC, alcătuită din șapte romane, dintre care cinci au și fost publicate *(Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007, 2011; *Încleștarea regilor,* 1999 – Editura Nemira, 2008, 2011; *Iureșul săbiilor,* 2000 – Editura Nemira, 2009, 2011; *Festinul ciorilor,* 2005 – Editura Nemira, 2009, 2011; *Dansul dragonilor,* 2012). Saga CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien.

Editorul și scriitorul GARDNER DOZOIS s-a născut în 1947 în Salem, Massachusetts. A editat revista *Asimov's Science Fiction* și a fost răsplătit cu cincisprezece premii Hugo (record absolut) pentru cel mai bun editor profesionist. După retragerea de la *Asimov's*, a devenit editorul seriei de antologii *The Year's Best Science Fiction*, publicate anual din 1984, pentru care a primit cincisprezece premii Locus. Ca scriitor a fost distins cu două premii Nebula pentru povestirile *The Peacemaker* (1983) și *Copilul dimineții* (1984 – apărută în almanahul Anticipația, 1986).

Colaborator al lui George R.R. Martin, DANIEL ABRAHAM este un scriitor american ale cărui povestiri SF și fantasy au apărut în numeroase antologii. *Leviathan Wakes,* cartea pe care a semnat-o sub pseudonimul James S.A. Corey, împreună cu Ty Franck, este nominalizată la Premiul Hugo pentru cel mai bun roman în 2012, precum și la Premiul Locus pentru cel mai bun roman SF.

GEORGE R.R. MARTIN
GARDNER DOZOIS
DANIEL ABRAHAM

fuga vânătorului

Traducere din limba engleză
IRINA NEGREA

NEMIRA

Coperta: Gabi DUMITRU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARTIN, GEORGE R.R.
Fuga vânătorului / George R. R. Martin, Gardner Dozois, Daniel Abraham; trad.: Irina Negrea. – București: Nemira Publishing House, 2012
ISBN 978-606-579-361-3

I. Dozois, Gardner
II. Abraham, Daniel
III. Negrea, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

George R.R. Martin, Gardner Dozois, Daniel Abraham
HUNTER'S RUN
© 2008 by George R.R. Martin, Gardner Dozois, and Daniel Abraham

© Nemira, 2012

Redactor: Dana IONESCU
Tehnoredactor: Irina CONSTANTINESCU

Tiparul executat de Gutenberg S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-361-3

Pentru Connie Willis,
care a deprins tot ce știe
de la Gardner și George,
învățându-l la rândul ei pe Daniel

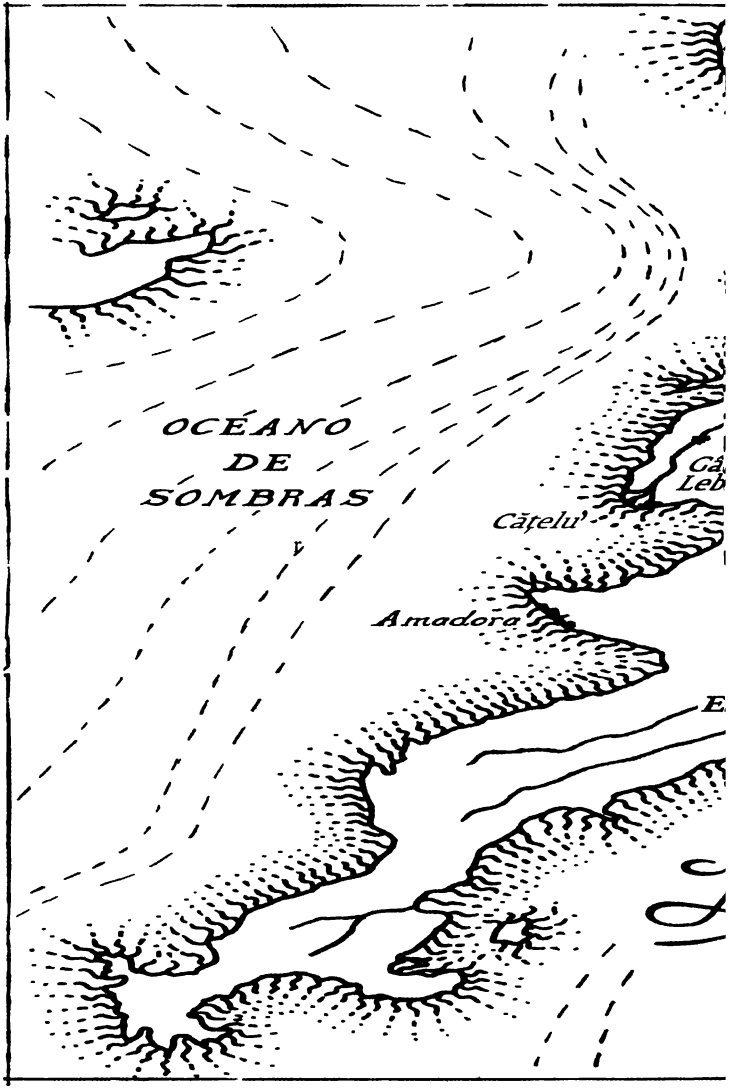
OCÉANO
DE
SOMBRAS
Cățelu'
Amadora

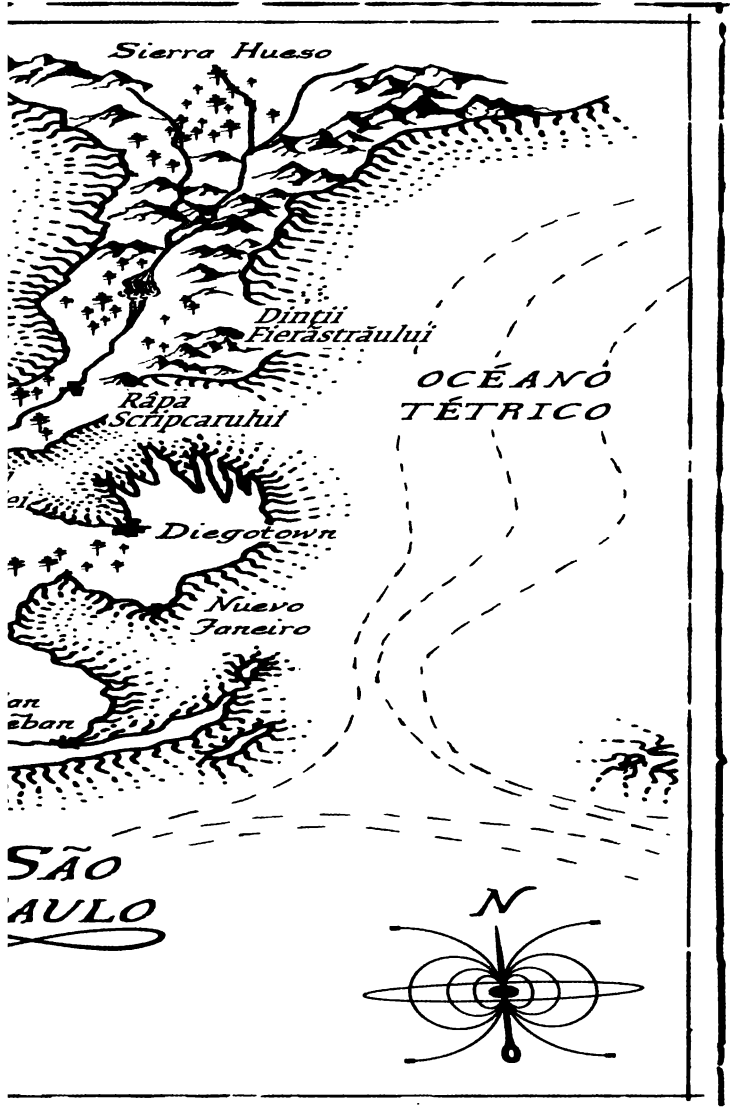
Sierra Hueso
Dinții
Fierăstrăului
OCÉANO
TÉTRICO
Râpa
Scripcaruhui
Diegotown
Nuevo
Janeiro
SÃO
AULO
N

PRELUDIU

Ramón Espejo s-a trezit plutind într-o mare de întuneric. Pe moment, a rămas destins și nepăsător, lunecând mai departe domol, dar apoi identitatea de sine i-a revenit șovăitor, ca o retrospecție nedorită.

După neantul cald și adânc dinainte, nu era deloc plăcut să-și aducă aminte cine e. Fără să se fi dezmeticit complet, simțea totuși povara propriei ființe înnegurându-i sufletul. Disperarea, furia, permanenta neliniște mistuitoare îi răsunau în minte ca răgușeala unui om dregându-și glasul în încăperea de-alături. Ce minunat fusese răstimpul cât nu știuse de sine, nu ca acum, când era din nou el însuși. Prima lui reacție cu adevărat conștientă a fost să nege dezamăgirea provocată de gândul că exista.

Era Ramón Espejo. Făcea prospecțiuni geologice în regiunile de lângă Nuevo Janeiro. El era... el era... Ramón Espejo.

S-ar fi așteptat ca acum să îl năpădească amănunte legate de existența lui – ce făcuse noaptea trecută, ce

urma să facă astăzi, ce ranchiune nutrea, ce resentimente îl chinuiseră recent –, însă firul logic pur și simplu îi scăpa. Știa despre el că era Ramón Espejo – dar nu știa unde se afla. Nici cum ajunsese acolo.

Tulburat, a încercat să deschidă ochii și a constatat că avea ochii deja deschiși. Indiferent unde se găsea acum, locul era complet neluminat, mai întunecos decât noaptea junglei, mai întunecos decât grotele adânci scobite în stâncile de gresie de lângă Gâtul-Lebedei.

Sau poate că orbise.

O panică alarmantă i-a încolțit în inimă la gândul acestei posibilități. Auzise și el povestindu-se despre oameni care se îmbătaseră criță cu muscat sintetic de două parale sau cu Sweet Mary și când se treziseră din beție erau orbi. Oare așa făcuse și el? Își pierduse oare orice urmă de autocontrol? Frica i s-a prelins ca un fior rece pe șira spinării. Dar pe el nu-l durea capul și nici nu avea arsuri la stomac. A închis pleoapele, clipind tare de câteva ori, sperând absurd că prin mișcarea aceasta brutală își va recăpăta vederea; singurul rezultat a fost o explozie de picățele pastel strălucitoare prin fața retinelor, culori învolburate ametitor, care erau cumva mai îngrijorătoare decât întunecimea precedentă.

Senzația inițială de letargie și amorțeală s-a risipit, așa că acum a încercat să strige. Simțea cum buzele i se mișcau cu lentoare, dar nu auzea nimic. Cumva și surzise, poate? A încercat să se răsucească și să se ridice în capul oaselor, dar nu a reușit. S-a rezemat cu

spatele de nimic, plutind din nou, fără să se zbată, însă gândind frenetic. Se trezise de-a binelea acum, dar tot nu-și amintea unde se afla, nici cum ajunsese acolo. Poate că era în primejdie: imobilitatea aceasta părea deopotrivă sugestivă și de rău augur. Fusese prins oare într-o surpare de teren? Poate rămăsese îngropat sub o prăvălire de stânci. A vrut să-și dea seama cum își simte trupul, ascuțindu-și toate simțurile, dar într-un final a conchis că nu simțea niciun fel de greutate sau apăsare, nimic care să-l țină strivit și imobilizat. *E posibil să nu mai simți nimic, dacă măduva spinării a fost secționată*, s-a gândit el într-o străfulgerare de groază crâncenă. Reflecând, însă, mai bine, s-a convins că era exclus să fie așa: *putea* să miște trupul un pic, deși, dacă încerca să se ridice în șezut, ceva îl împiedica, îi îndrepta forțat șira spinării, îi trăgea brațele și umerii înapoi în jos, cu tot efortul lui de a le schimba poziția. Era ca și cum s-ar fi mișcat printr-o melasă, doar că melasa îl împingea pe spate, țintuindu-l locului, constant, ferm, implacabil.

Nu simțea nimic umed pe piele, niciun curent de aer, nicio adiere, nici căldură sau frig. Și nici nu părea să se rezeme de ceva solid. S-ar fi zis că prima impresie fusese corectă. Plutea, prins în capcana întunecimii, țintuit în loc. S-a imaginat ca o insectă într-o bucată de chihlimbar, încremenit în melasa cleioasă care îl înconjura, acoperindu-l complet. Dar atunci cum respira?

Nu respira, și-a dat el seama. *Nu respira deloc.*

O panică sfâșietoare l-a cutremurat din rărunchi. Orice urmă de rațiune a pierit brusc, când a început să se lupte ca un animal pentru viața lui. Degetele bâjbâiau ca niște gheare în neantul care îl împresura, căznindu-se să răzbească la suprafață spre o imaginară gură de aer. A încercat să țipe. Timpul a încetat să mai însemne ceva, lupta aceasta consumându-i toată energia, încât nu-și mai dădea seama cât se zbătuse așa, înainte de a se prăbuși înapoi, vlăguit. Melasa din jurul lui l-a tras în jos, constant, ferm, exact unde fusese înainte – la locul lui. Se gândea că ar fi trebuit să gâfâie, să audă sângele zvâcnindu-i în urechi, să simtă inima bubuindu-i în piept – nimic, însă. Nu răsufla, inima nu-i bătea. Nicio senzație de sufocare.

Era mort.

Era mort și plutea pe o vastă mare uscată, ce se întindea departe spre eternitate, în toate direcțiile. Deși orb și surd, simțea totuși imensitatea acelui nemărginit ocean de noapte veșnică.

Murise și era în Limb, Limbul pe care îl tot repudia papa la San Estaban, așteptând în beznă Ziua Judecății de Apoi.

Aproape că-i venea să râdă când se gândea – era mai bine decât ce îi prevestise preotul catolic de la bisericuța de chirpici din cătunul lui situat în munții din nordul Mexicului; părintele Ortega îl amenințase adesea că, păcătos cum îl vedea, va ajunge direct în flăcările și chinurile Iadului, de îndată ce va muri nespovedit – dar nu se simțea în stare să ducă ideea mai departe. Murise, iar acest gol – infinita întunecime,

infinita neclintire, prins în capcană singur doar cu mintea lui – era ceea ce îl aşteptase mereu toată viaţa, în ciuda laudelor şi a binecuvântărilor Bisericii, în ciuda păcatelor lui şi, uneori, a căinţelor pe jumătate sincere. În zadar, nimic din toate astea nu schimbase ceva. Nenumăraţi ani se aşterneau în faţa lui, fără alte repere, decât propriile lui păcate şi neajunsuri. Murise, iar pedeapsa lui era să fie veşnic şi de-a pururi el însuşi, sub ochiul implacabil şi nevăzut al lui Dumnezeu.

Dar *cum* se întâmplase? Cum murise? Memoria lui părea înceată, inertă, ca motorul unui tractor într-o dimineaţă geroasă de iarnă – greu de pornit şi greu de ţinut în funcţiune, fără să se înece şi să se împotmolească.

A început prin a-şi reprezenta lucrurile cele mai familiare. Camera Elenei, în Diegotown, cu o ferestruică deasupra patului şi pereţi groşi, lutuiţi. Robineţii de la chiuvetă, deja vechi şi ruginiţi, deşi omenirea venise pe planetă doar de vreo patruzeci de ani. Cârcăiecii roşii care mişunau pe tavan, multiple şiruri de picioare vânturând aerul ca nişte vâsle. Mirosurile înţepătoare de genţiană şi marijuana, tequilla şi ardei iuţi rumeniţi. Zgomotul vehiculelor zburând deasupra, huruind prin văzduh şi intrând pe orbită.

Treptat-treptat, întâmplările recente din viaţa lui au prins formă, încă neclar, ca o imagine prost reglată. Fusese în Diegotown cu prilejul Sfinţirii Flotei. Avusese loc o paradă. Mâncase peşte prăjit şi pilaf cu şofran, de la un vânzător ambulant, şi urmărise focurile de

artificii. Fumul mirosea a mină de cărbune decopertată, iar artificiile șuierau ca niște șerpi când se stingeau în mare. Un uriaș înfășurat în flăcări, fluturând agonic din brațe. Era oare aievea? Mirosul de lămâie și zahăr. Bătrânul Manuel Griego vorbise despre toate planurile lui pentru momentul în care navele enyezilor vor face saltul prin spațiu până la planeta-colonie São Paulo. S-a înroșit brusc la față, amintindu-și izbitor de parfumul trupului Elenei. Dar asta era înainte...

Avusese loc o ceartă. Se certase cu Elena, da. Timbrul glasului ei – ascuțit, acuzator, agresiv ca un pitbul. O pocnise. Asta ținea minte. Ea zbierase, repezindu-se să-l zgârâie pe față și încercând să-l lovească în testicule. Ca pe urmă să se împace, cum se întâmpla întotdeauna. Mai târziu, Elena își plimbase degetele peste cicatricele tăieturilor de macetă de pe brațul lui, în timp ce el se cufunda satisfăcut în somn. Sau asta a fost în altă noapte? Atât de multe dintre nopțile lor împreună se terminau așa...

Mai fusese o dispută, ceva mai devreme, cu altcineva... Însă gândurile lui se fereau de acel incident, cum se ferește catârul de șarpele de pe potecă.

Plecase de la ea înainte de revărsatul zorilor, furișându-se afară din camera cu miros îmbâcsit de sudoare și sex, profitând de faptul că ea dormea încă și nu trebuia să mai schimbe niciun cuvânt. Simțea pe piele adierea răcoroasă a dimineții, în timp ce pășea pe strada noroioasă, prin fojgăiala de popândăi care fugeau din calea lui, țipetele lor speriate răsunând

ca niște sirene de alarmă. Zburase cu furgoneta până la stația de echipare, fiindcă urma să plece... ca nu cumva să fie prins...

Mintea i s-a blocat din nou. Nu era genul de amnezie oribilă care părea să-i fi mistuit lumea, ci altceva. Era ceva ce mintea lui refuza să-și amintească. Anevoios, scrâșnind din dinți, și-a silit memoria să se supună voinței.

Își petrecuse ziua reglând două tuburi elevatoare ale furgonetei. Cineva fusese acolo cu el. Griego, bombănind din cauza pieselor de schimb. Și, pe urmă, zburase cu furgoneta înspre ținuturile pustii și sălbatice, *terreno cimarrón*...

Dar furgoneta explodase! Sigur, nu?! Brusc, și-a amintit cum sărise în aer furgoneta, dar și-a adus aminte că văzuse asta de la distanță. Nu fusese atins de suflul exploziei; totuși, memoria se zvârcolea în păienjenișul disperării. Distrugerea furgonetei făcea parte dintr-o secvență, pesemne, indiferent *care* o fi fost ea. A încercat să se concentreze asupra acelui moment – strălucirea flăcărilor; suflul fierbinte al coliziunii subite...

Inima lui, dacă ar mai fi bătut încă, s-ar fi oprit în loc de groază, când memoria i-a revenit.

Acum și-a amintit. Dar poate că moartea și Iadul ar fi fost de preferat.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Ramón Espejo a scos bărbia în față, instigându-și adversarul la bătaie. Gloata care umplea străduța din spatele barului dărăpănat numit *El Rey* forma un cerc, trupurile împingându-se febril unele în altele, șovăind între dorința de a se apropia ca să vadă mai bine și prudența de a păstra distanța. Glasurile lor erau o învălmășeală de strigăte aţâţându-i pe cei doi bărbați să se bată sau îndemnându-i, anemic și ipocrit, să se împace. Matahala care țopăia șerpuit în cercul îngust dintre ei era un european spălăcit, cu obrajii congestionați de băutură, cu palmele moi și late făcute pumni. Era mai înalt decât Ramón, cu o detentă mai amplă. Ramón vedea privirile piezișe ale bărbatului, care nu știa de cine să se ferească mai mult – de gloată, sau de Ramón.

– Haide-odată, *pendejo!* a zis Ramon rânjind, cu brațele ridicate și desfăcute, de parcă s-ar fi pregătit să-l îmbrățișeze pe scandalagiu. Ai vrut putere. Hai încoace să vezi ce gust are.

Ledurile intermitente din firma luminoasă a barului colorau noaptea în albastru, roşu şi ambră. Departe, deasupra lor, pe cerul înnoptat străluceau nenumărate stele, atât de aproape şi intens, încât luminile din Diegotown nu aveau cum să le eclipseze.

Constelaţia Omul-de-Cremene se holba în jos la ei în timp ce îşi dădeau târcoale, o singură stea scăpărând mocnit şi ostil, aidoma unui ochi roşu, ca şi cum i-ar fi pândit, ca şi cum i-ar fi întărâtat să se lupte.

– O să ţi-o fac, jegos nasol ce eşti! a scuipat europeanul. O să mă dau la tine şi-o să-ţi turtesc fundul ăla pricăjit!

Ramón doar şi-a dezgolit dinţii şi i-a făcut semn să se apropie. Europeanului i-ar fi plăcut să continue ciorovăiala dinainte, dar era prea târziu. Glasurile mulţimii s-au contopit într-un vuiet de cataractă. Europeanul a făcut mişcarea, dizgraţios ca un arbore în cădere; pumnul lui stâng s-a proiectat lent prin aer, mişcându-se ca prin clei. Ramón a păşit în interiorul arcului desenat de balansarea braţului, lăsând şişul gravitaţional să-i alunece din mânecă în palmă. Lama cuţitului era deja deschisă când pumnul lui a atins pântecele matahalei.

O expresie de uimire aproape comică a trecut fugitiv pe chipul europeanului. Răsuflarea s-a golit din el, cu un *uuuff* sec.

Ramón l-a mai înjunghiat de două ori, iute şi dur, răsucind bine cuţitul, ca să fie sigur. Era suficient de aproape, încât să poată simţi duhoarea de apă de colonie dulceagă folosită de european, halena cu iz de

lemn-dulce pufăindu-i în față. Gloata a amuțit, când matahala a alunecat în genunchi și apoi s-a așezat pe jos, cu picioarele răschirate în mâzga împuțită de pe străduță. Palmele mari și moi se deschideau și se închideau fără rost, mânjite de sângele care pălea când ledurile erau roșii, apoi se înnegrea când lumina trecea în albastru.

Gura europeanului s-a căscat larg și sângele i-a țâșnit peste dinți. Lent, foarte lent, de parcă s-ar fi mișcat la ralanti, bărbatul s-a răsturnat lateral, pe sol. A zvâcnit din picioare, bătând darabana cu călcâiele de câteva ori. Și a încremenit.

Cineva din mulțime a spus uluit o obscenitate.

Pentru Ramón, plăcerea intensă și satisfacția de sine pieriseră deja. S-a uita la mutrele celor din jur – toți cu ochii holbați și gura căscată, uimiți de ce văzuseră. Alcoolul din sânge părea să se fi diluat, o luciditate neașteptată dezmeticindu-l subit. Sentimentul teribil că fusese trădat a pus stăpânire pe el – indivizii îl instigaseră, îl *încurajaseră* să se bată. Și acum îl părăseau, tocmai fiindcă ieșise învingător!

– Ce?! a răcnit Ramón spre ceilalți clienți ai barului *El Rey*. Ați auzit și voi ce-a spus! Ați văzut și voi ce-a făcut!

Dar străduța se golea de lume. Până și femeia care fusese cu europeanul, cea de la care se iscase toată cearta, a plecat. Mikel Ibrahim, patronul de la *El Rey*, venea greoi spre el, ca un urs îndurându-și răbdător suferințele de martir. A întins spre el palma lată și mare. Ramón a ridicat din nou bărbia bătăios, a scos pieptul

înainte, de parcă gestul lui Mikel ar fi fost o insultă. Patronul a oftat, însă, clătinând încet din cap, în spate și în față, și mișcând din degete ca și cum i-ar fi cerut ceva. Ramón și-a răsfrânt buzele scârbit, pregătindu-se să-i întoarcă spatele, dar s-a răzgândit și a trântit mânerul cuțitului în palma care aștepta desfăcută.

– Vine poliția, l-a avertizat patronul. Ar trebui să pleci acasă, Ramón.

– Dar ai văzut ce s-a întâmplat, a spus Ramón.

– Nu, n-am fost aici când s-a întâmplat, a zis Mikel. Și nici *tu*, nu? Acum du-te acasă. Și ține-ți gura.

Ramón a tras un scuipat pe jos și a dispărut în noapte. Abia când a început să meargă, și-a dat seama cât era de beat. La canal, lângă *plaza*, s-a ghemuit pe vine și s-a rezemat cu spatele de un copac, așteptând până a fost sigur că putea păși fără să meargă pe șapte cărări. În jurul lui, locuitorii din Diegotown își cheltuiau leafa săptămânală pe alcool, *kaafa kyit* și sex. Muzica se revărsa pe străzi din șandramalele lacustre ale țiganilor de pe canal; ritmuri de acordeon, vesele și vioaie, combinate cu trompete și baterii de oțel, în chiotele generale ale dansatorilor.

Undeva în întuneric, o țiuitoare țipa tânguitor, o „pasăre" care era de fapt o șopârlă zburătoare, semănând straniu cu o femeie jelind de durere și disperare, ceea ce îi făcuse pe țăranii mexicani superstițioși, care reprezentau un mare procent din populația coloniei, să spună că *La Llorona*, Bocitoarea, traversase galaxiile cu ei din Mexic și acum bântuia noaptea pe noua lor planetă, plângând nu numai pentru toți copiii

rătăciți și abandonați pe Pământ, ci și pentru toți cei care aveau să moară în această nouă lume dură.

El, firește, nu credea în asemenea tâmpenii. Dar când plânsul spectral s-a accelerat într-un crescendo sfâșietor, s-a înfiorat fără să vrea.

Rămas singur acum, Ramón regreta că îl înjunghiase pe european; probabil că ar fi fost suficient doar să-i tragă niște pumni, să-l umilească, să-l pălmuiască usturător ca pe o târfă! Dar când era beat și furios, nu știa niciodată să se oprească. Ramón mai știa că n-ar fi trebuit să se îmbete într-un asemenea hal și că, ori de câte ori se afla în mijlocul unor oameni, lucrurile se încheiau invariabil așa. Își începuse seara cu același nod de scârbă în stomac, cum pățea de fiecare dată când venea în oraș, ca pe urmă, când băuse suficient încât să scape de nodul din burtă, ca de obicei cineva să fi spus sau să fi făcut deja ceva ca să-l scoată din sărite. Nu se ajungea întotdeauna până la pumnale, dar rar se întâmpla să se termine cu bine. Lui Ramón nu-i convenea, dar nici nu-i era rușine de comportamentul lui. Era bărbat – un prospector independent în lumea brutală a unei colonii de frontieră, smulsă din matca ei originară abia de o generație, aproape. Dumnezeule, dar era bărbat! Bea strașnic, se bătea strașnic, iar cei care găseau ceva de zis ar face mai bine să-și țină pentru ei părerile lor de slugi și *pinche*!

O famile de *tapanos* – niște amfibii mici, asemenea unor ratoni cu solzi ca acele unui arici – s-au târât afară din apă, s-au uitat la Ramón, cu ochii lor negri

și strălucitori, după care și-au văzut de drum spre *plaza*, unde aveau să scurme după resturi de mâncare prin gunoaiele de peste zi. Ramón i-a urmărit când au trecut pe lângă el, lăsând în urmă dâre negre și unsuroase de la apa din canal, apoi a oftat și s-a ridicat în picioare.

Apartamentul Elenei se afla în labirintul de străzi din spatele Palatului Guvernatorilor. Locuința era cocoțată la etaj, deasupra unei măcelării, iar aerul care intra în casă pe fereastra din dos mirosea adesea a sânge împuțit. Ar fi putut să doarmă în furgonetă, dar era prea năclăit și epuizat. Simțea nevoia de un duș, o bere și o farfurie cu o mâncare caldă, ca să nu-i mai chiorăie mațele. A urcat scările lent, încercând să nu facă zgomot, dar luminile erau aprinse la toate ferestrele apartamentului ei. O navetă spațială se ridica de la portul spațial situat departe, spre nord, lămpile din spate lăsând dâre strălucitoare, albastre și roșii, când vehiculul s-a înălțat spre stele. Ramón a încercat să sincronizeze zgomotul ușii cu huruitul decolării, ca să poată intra în casă fără să fie auzit. Degeaba, însă.

– Unde *naiba* ai umblat? a zbierat Elena la el cum a pășit înăuntru.

Era îmbrăcată cu o rochie de bumbac subțire, care avea o pată pe mânecă. Își adunase părul la spate într-un coc strâns, mai negru decât bezna cerului. Buzele i se răsfrânseseră de furie, dezgolindu-i dinții. Închizând ușa binișor, a auzit răsuflarea gâfâită a Elenei. Într-o clipă, furia îi pierise complet. A urmărit direcția privirii spre locul unde sângele europeanului îmbibase

țesătura cămășii, într-o parte, apoi spre un crac de la pantalon. A ridicat din umeri.

– Va trebui să ardem hainele astea, a spus el.

– Ești teafăr, *mi hijo*? Ce s-a întâmplat?

Nu putea să sufere când Elena îi spunea *mi hijo*. Nu era copilașul nimănui, ce naiba! Dar era mai bine decât să se certe, așa că i-a zâmbit, trăgând de limba curelii.

– Sunt bine, a zis el. Celălalt *cabrón* a încasat-o urât de tot.

– Poliția... poliția o să...?

– Probabil că nu, a răspuns Ramón, lăsându-și pantalonii în vine și trăgându-și cămașa peste cap. Oricum, tot e bine să le ardem pe-astea.

Fără să mai întrebe nimic, Elena a ieșit cu hainele lui la incineratorul pentru gunoaie pe care îl foloseau în comun toate apartamentele din bloc, în timp ce Ramón s-a dus să facă un duș. Afișajul ceasului de la oglindă arăta că mai erau trei sau patru ore până în zori. Stătea în picioare sub șuvoiul de apă caldă și își studia cicatricele – banda albă lată de pe burtă, unde Martín Casaus îl tăiase cu un cârlig de tablă, umflătura urâtă de sub cot, unde un nemernic de bețivan fusese cât pe-aci să-i despice oasele cu o macetă. Cicatrice vechi. Unele mai vechi decât altele. Nu-l deranjau; de fapt, îi plăceau. Îl făceau să arate puternic.

Când a ieșit de la duș, a văzut-o pe Elena stând în picioare la ferestruica din dos, cu brațele încrucișate sub sâni. Când s-a întors spre el, Ramón era pregătit pentru explozia nimicitoare a furiei ei. Dar când a

vorbit, Elena era ca un copil; mai rău chiar, ca o femeie care încearcă să fie copil.

– Mi-a fost frică pentru tine, a zis ea.

– Nu trebuie să-ți fie niciodată, a răspuns el. Sunt rezistent ca o piele tăbăcită.

– Da, dar tot un simplu om ești, a zis ea. Când Tomás Martinez a fost ucis, opt inși i-au venit de hac. Au tăbărât toți pe el, când ieșea din casa prietenei lui, și...

– Tomás era o jigodie, a replicat Ramón, fluturând din mână a lehamite, ca și cum ar fi vrut să spună că orice bărbat *adevărat* ar trebui să fie în stare să țină piept unei adunături de opt derbedei trimiși să regleze o răfuială.

Buzele Elenei s-au destins într-un surâs, când a început să înainteze spre el, mișcându-și șoldurile în față la fiecare pas, ca și cum păsărica ei ar fi venit spre el, restul trupului urmând mai în spate, cumva fără chef. Ar fi putut să iasă și altfel, știa el bine. Ar fi putut să fie pentru ei o noapte ca atâtea altele, când zbieraseră unul la celălalt, aruncându-și diverse obiecte în cap, ajungând chiar să se încaiere. Dar chiar și atunci o partidă de sex ar fi încheiat probabil scandalul, iar el era suficient de obosit acum, încât să se bucure sincer că pot să se reguleze pur și simplu și pe urmă să doarmă, uitând de ziua goală și irosită care tocmai trecuse. Elena s-a dezbrăcat, scoțându-și rochia. Ramón a cuprins-o în brațe, regăsind formele trupului ei pe care îl cunoștea atât de bine. Mirosul de sânge stătut se ridica din măcelăria de dedesubt ca

miasma grea, cu iz de Pământ și omenire, care îi urmase prin spațiul gol.

Mai târziu, vlăguit, stătea lungit pe pat. Se auzea decolând încă o navetă. De obicei, era cel mult una pe lună. Dar în curând veneau enyezii, mai repede decât se crezuse, iar platforma de deasupra localității Diegotown trebuia amenajată adecvat pentru a primi imensele nave spațiale, cu încărcăturile lor de extratereștri.

Trecuseră multe generații de când omenirea se ridicase din puțurile gravitaționale de pe Pământ, Marte și Europa, pornind în cosmos cu vise de cucerire. Neamul omenesc plănuise să-și răspândească sămânța prin univers, ca un fecior de popă în bordelurile din port, dar se confruntase cu dezamăgiri. Universul era deja ocupat. Alte rase capabile să călătorească în cosmos fuseseră acolo înaintea lor.

Visele de mărire imperială se chirciseră în vise de îmbogățire. Visele de îmbogățire se stinseseră în stupoarea umilinței. Mai mult decât grandioasele și enigmaticele tehnologii ale enyezilor argintii și ale turúrilor, ceea ce i-a învins pe oameni a fost însăși natura spațiului interplanetar, așa cum fuseseră învinse toate celelalte rase care călătoriseră prin cosmos. Vasta întunecime era nemărginită. Prea *mare*. Comunicarea cu viteza luminii părea atât de lentă, încât numai „comunicare" nu se putea numi. Orice guvernare era imposibilă. Legiferarea dincolo de ceea ce se putea impune local era de domeniul absurdului. Avanposturile spațiale ale Alianței Comerciale, la care omenirea fusese „convinsă" de

către enyezii argintii să-şi aducă o contribuţie (la fel cum, într-o generaţie mult mai timpurie, vasele de război ale amiralului Perry „conviseseră" Japonia să iasă din izolare şi să facă negoţ cu Vestul), erau risipite în colţuri îndepărtate, unele dintre aceste aşezări de frontieră pierzând orice contact timp de generaţii întregi, altele fiind abandonate, date uitării sau, eventual, înscrise birocratic pe o listă de probleme, în atenţia unei alte generaţii, altfel spus în sarcina altor birocraţi, ce aveau să se nască altcândva.

Instituirea unei dominaţii – sau chiar a unei continuităţii – peste acel abis infinit al Nopţii – părea posibilă doar din perspectiva provincială îngustă a celui care priveşte în sus din fundul unui puţ gravitaţional. Odată ce ieşeai afară, printre stele, te dumireai mai bine.

Nici o rasă nu fusese capabilă să subjuge o distanţă atât de vastă, aşa că strădaniile vizaseră, în schimb, biruirea timpului. Şi aceasta fusese, până la urmă, sfera de competenţă în care umanitatea găsise cumva o mică nişă în întunericul haotic şi aglomerat al universului. Enyezii şi turúrii au văzut stricăciunile provocate de omenire asupra propriului mediu înconjurător, patima profundă a omului pentru schimbare şi putere, precum şi capacitatea foarte limitată de a prevedea consecinţele oricăror acţiuni, iar aceste trăsături li s-au părut mai degrabă calităţi decât defecte. Cuprinzătoarele minţi instituţionale, deopotrivă omeneşti şi extraterestre, au încheiat un acord pe termen lung, cu lente efecte ostile asupra generaţiilor următoare.

Planetele pustii, implicând condiții dificile, neplăcute și primejdioase, cu floră sălbatică și faună necunoscută, au fost destinațiile selectate pentru oameni. Timp de lungi decenii sau veacuri, cât avea să fie nevoie pentru a domestici, a supune și a netezi toate minunile și pericolele pe care evoluția le lăsase acolo, enyezii argintii, cianii, turúrii și orice alte rase puternice s-ar întâmpla să mai apară aveau să acționeze aidoma corăbiilor comerciale de odinioară, când omenirea se dislocase din insulele mici și dealurile neînsemnate ale Pământului.

Colonia São Paulo era abia la a doua generație. Trăiau încă femei care își aminteau cum fusese descinderea inițială în acea lume neatinsă. Diegotown, Nuevo Janeiro, San Esteban. Amadorra. Cățelu'. Râpa Scripcarului. Toate orașele din sud înfloriseră de atunci, ca mucegaiul de cultură într-o capsulă Petri. Muriseră oameni din cauza toxinelor insidioase din alimentele locale. Fuseseră descoperite fioroasele șopârle-pisici – repede poreclite *chupacabras*, după legendarele creaturi „sugătoare de capre" din Lumea Veche –, care străjuiau semețe și mute în vârful lanțului nutritiv al planetei, și muriseră oameni odată cu descoperirea lor. Nu și enyezii argintii, cu ochii lor de stridii. Nu pieriseră nici turúrii, insecte-cu-sticlă cum erau. Și nici enigmaticii ciani, cu înclinația lor spre imponderabilitate.

Iar acum marile nave veneau înainte de termen; fiecare dintre aceste nave pe-jumătate-vii fiind încărcată, presupuneau toți, cu noi echipamente și făpturi din alte colonii, care sperau să-și facă un loc aici, pe

São Paulo. Și aducându-le unora, totodată, șansa de a evada din colonia unde se simțeau ca într-o închisoare. Multe persoane îl întrebaseră pe Ramón dacă nu se gândise să plece de-acolo, în întunericul spațiului galactic, dar se vede că nu-l cunoșteau deloc. *El* fusese în spațiu; și venise *aici*. Singura atracție pe care plecarea de-acolo ar fi putut să o reprezinte pentru el era posibilitatea de a se stabili într-un loc cu oameni și mai puțini decât aici, ceea ce părea improbabil. Oricât de neadaptat s-ar fi simțit el în São Paulo, nu-și putea imagina vreo situație mai puțin odioasă decât cea de-aici.

Nu mai ținea minte când adormise, dar s-a trezit din somn dimineața târziu, simțind pe față razele soarelui revărsate pe fereastra din apartamentul Elenei. O auzea fredonând în încăperea de-alături, în timp ce își vedea de treburile ei zilnice. *Tacă-ți fleanca, scorpie afurisită*, a mormăit el în barbă, crispându-se posomorât când și-a dat seama cât era de mahmur. Elena nu avea voce deloc – fiecare notă îngânată de ea suna plat și hârâit. Ramón ședea lungit și tăcea mâlc, dorindu-și să adoarmă la loc, să fie departe de orașul acesta, de zgomotul iritant, de femeia aceasta, de momentul acesta din timp. Pe urmă, un sfârâit crâncen a acoperit urmele melodiei și, peste câteva clipe, izul de usturoi, cârnați cu chili și ceapă prăjită s-a strecurat în odaie. Brusc, Ramón și-a dat seama cât era de flămând. Oftând, s-a proptit în cot și, cu picioarele amorțite de somn, s-a săltat din pat, pornind împleticit spre ușă.

– Arăți ca naiba! a zis Elena. Nu știu cum de pot să-ți dau drumul în casă, pe cuvânt! Ia mâna de-acolo! E mâncarea *mea*. N-ai decât să te duci să muncești, dacă ți-e foame.

Rânjind imperturbabil, Ramón perpelea cârnatul dintr-o palmă în cealaltă, doar-doar s-o răci mai repede, ca să poată mușca din el.

– Eu mă spetesc cincizeci de ore pe săptămână, ca s-o scot la capăt cu creditul. Pe când *tu*, ce faci, mă rog? se rățoia Elena. O tândălești degeaba pe coclauri, pe *terreno cimarrón*, după care apari în oraș și îți bei toți banii pe care i-ai câștigat. Nici măcar n-ai unde să pui capul jos, la o adică!

– Cafea e? a întrebat Ramón, iar când ea a arătat din bărbie spre bufet, unde era termosul prăpădit, din plastic și chitină, și-a clătit o cană și a umplut-o cu niște cafea de ieri. O să dau eu lovitura, când o să fac marea descoperire a vieții mele. Uraniu sau tantal. O să mă umplu de bani, încât n-o să mai trebuiască să muncesc tot restul vieții.

– Hm, sigur, și-atunci o să-mi dai un șut în fund și-o să-ți iei vreo *puta* tinerică de la docuri, care să se țină după tine peste tot. Știu eu cum sunt bărbații.

Ramón a mai șterpelit un cârnat de pe farfuria ei. Elena l-a plesnit pe dosul palmei, tare cât să usture.

– Azi e paradă în oraș, a spus ea. După Sfințirea Flotei. Guvernatorul face mare spectacol, ca să se gudure pe lângă enyezi. Să-i facă să creadă că suntem nespus de fericiți că vor veni mai devreme. O să fie mult dans și rom gratis.

– Enyezii ne cred câini dresaţi, a spus Ramón cu gura plină.

Riduri de încrâncenare i-au apărut Elenei în colţurile buzelor, iar în ochi, o expresie dură şi rece.

– Cred că o să fie drăguţ, a comentat ea, pe un ton încă veninos.

Ramón a ridicat din umeri. În fond, dormea în patul ei. Ştia că mai trebuia să şi plătească pentru asta.

– Haide, îmbracă-te, a zis el, dând pe gât restul de cafea. Am nişte bani. Fac eu cinste.

Au sărit peste ceremonia de Sfinţire a Flotei – Ramón n-avea niciun chef să-i audă pe preoţi fonfăind bălmăjit, în timp ce stropeau cu agheasmă nişte bărci de pescuit hărtănite –, dar aveau să ajungă la timp pentru parada care urma. Strada principală ce trecea prin dreptul Palatului Guvernatorilor era suficient de lată, încât să poată încăpea simultan cinci camioane cu remorcă, dacă traficul din sens opus era oprit. Care alegorice festive se deplasau lent, adesea oprindu-se câteva minute la rând, înfăţişând teme actuale – o „navă spaţială turú" înţesată de lumini, trasă de un echipaj de cai; o *chupacabra* de plastic, cu ochi roşii, scăpărători şi fălci care se deschideau şi se închideau, dezgolind colţii fioroşi, făcuţi din nişte ţevi ruginite –, amestecate cu figuri supradimensionate reprezentând un Iisus, un Bob Marley şi o Fecioară de la Despegando Station. Venea apoi o caricatură (recognoscibilă, dar nicidecum măgulitoare) a guvernatorului, de două ori cât mărimea lui naturală, cu

niște buze uriașe, țuguiate lung, de parcă se pregăteau să-i pupe în fund pe enyezii argintii: o cascadă de râsete a răsunat în lungul străzii. Primul val de coloniști, cei care numiseră planeta São Paulo, veniseră din Brazilia și, cu toate că prea puțini dintre ei, dacă nu chiar niciunul, văzuseră vreodată Portugalia, fuseseră porecliți „portughezii" de coloniștii vorbitori de spaniolă, majoritatea mexicani, care sosiseră cu al doilea și al treilea val. „Portughezii" predominau încă la vârf, în posturile guvernamentale și administrative locale, și dețineau funcțiile plătite cel mai bine, fiind de aceea detestați și profund disprețuiți de restul vorbitorilor de spaniolă, care considerau că erau tratați ca niște cetățeni de categoria a doua în noua lor patrie. Un cor de huiduieli și fluierături urma ca un alai defilarea uriașului car al guvernatorului pe strada principală.

Trena paradei formate din imensele care festive care se deplasau greoi consta din formații muzicale diverse – fanfară, corzi, mariachi, ritmuri tuk din Barbados, unități de infanteriști zuavi, chitariști ambulanți cântând *fado*. Tinere în costume de carnaval neterminate țopăiau pe margini ca niște păsări. Cu Elena lângă el, Ramón avea grijă să nu se uite la sânii lor pe jumătate expuși (sau, mai bine zis, să nu fie prins uitându-se).

Labirintul de străzi laterale era ticsit de lume. Tarabe cu cafea și negustori de rom; brutari oferind turtă dulce în formă de hiene roșii și *chupacabras*; cărucioare cu mâncare, de unde puteai să cumperi pește

prăjit și tacos, satay și *jug-jug* ca în Caraibe; actori ambulanți; artiști stradali; înghițitori-de-foc; trișori de alba-neagra, cu trei cărți de joc – toți profitau cât puteau de pe urma sărbătorii improvizate. Prima oră a fost aproape amuzantă. După aceea, gălăgia constantă, înghesuiala și mirosul gloatei de oameni din jurul lui au început să-l agaseze pe Ramón. Elena dăduse în mintea copiilor, chicotind la tot pasul și târându-l după ea de la o atracție de bâlci la alta, cheltuindu-i banii ca să-și ia bomboane-pe-ață și cranii de zahăr ars. A izbutit s-o mai astâmpere cumva, cumpărând de mâncare – un con din hârtie cerată, plin cu pilaf cu șofran, ardei iuți și fâșii de carne prăjită, plus un pahar înalt și subțire cu rom parfumat – și alegând apoi un dâmb în parcul de lângă palat, unde să se așeze pe iarbă și să urmărească șuvoiul de oameni curgând molcom pe lângă ei.

Elena terminase de mâncat și își lingea încă degetele, stând rezemată de el și înlănțuindu-l strâns cu brațul, când i-a văzut Patricio Gallegos, care a început să urce dâmbul spre ei. Mergea cumva șontâcâit de când își fracturase șoldul într-o alunecare de roci; munca de prospecțiuni geologice era plină de riscuri. Ramón îl urmărea din priviri.

– Salutare, a zis Patricio. Cum merge?

Ramón a încercat să ridice din umeri, deși Elena se agățase de el ca iedera de un zid.

– Dar tu ce faci? a întrebat Ramón.

Patricio a mișcat din degete sugestiv – nici bine, nici rău.

– Am făcut niște cercetări pe coasta sudică, pentru săruri minerale. O comandă de la una dintre corporații. Oribil, ce să zic, dar măcar leafa vine regulat. Nu ca atunci când muncești pe cont propriu.

– Face fiecare ce are de făcut, a zis Ramón, iar Patricio a aprobat din cap, de parcă ar fi auzit un lucru foarte înțelept.

Pe stradă, carul cu *chupacabra* se rotea lent, botul imens mușcând tâmp din aer. Patricio nu pleca. Punând palma la ochi, ca să nu-l orbească soarele, Ramón a ridicat privirea spre el.

– Ce-i? a întrebat.

– Ai auzit ce s-a întâmplat cu ambasadorul din Europa? a zis Patricio. S-a luat la bătaie cu unul aseară, la *El Rey*. Un dement de *pendejo* l-a înjunghiat cu un gât de sticlă sau ce-o fi fost aia.

– Da?

– Da. A murit până să ajungă la spital. Guvernatorul e negru de supărare.

– Și ce-mi spui *mie* toate astea, de parcă aș fi eu guvernatorul? a întrebat Ramón.

Eliza încremenise ca o stană de piatră lângă el, mijând ochii perfid. Ramón se ruga în gând ca Patricio să plece odată sau măcar să-și țină pliscul. Degeaba, însă.

– Asta-i mai lipsea acum guvernatorului! După ce că nici nu-și vede capul de treabă cu pregătirile pentru venirea navelor cu enyezi, acum mai trebuie să-l prindă și pe individul care l-a omorât pe ambasador. Ca să le arate tuturor că această colonie este capabilă

să respecte legea și ordinea. Un văr de-al meu lucrează în poliție. E pe nasoale rău acolo.

– OK, a zis Ramón.

– Mă gândeam și eu, știi. Tu te mai duci uneori pe la *El Rey*.

– Aseară n-am fost, s-a stropșit Ramón la el. N-ai decât să-l întrebi pe Mikel, dacă nu crezi. N-am călcat pe-acolo aseară.

Patricio a zâmbit și, cumva jenat, a făcut un pas îndărăt. *Chupacabra* a scos un muget anemic, simulat pe sintetizator, la care mulțimea din jur a izbucnit în hohote de râs, aplaudând.

– Mda, asta e, a zis Patricio. Mă gândeam și eu, atât. Știi...

Și lăsând conversația să se termine de la sine, Patricio a zâmbit, a înclinat din cap și a plecat șchiopătând, pe potecă în jos.

– Sper că nu *tu* ai fost, da? a șuierat Elena, mai mult în șoaptă. Sper că nu tu l-ai omorât pe *ambasador*, fir-ar să fie?!

– N-am omorât pe nimeni și cu-atât mai puțin un european, ce naiba! Doar nu mă crezi tâmpit!? a zis Ramón. N-ar fi mai bine să urmărești mizeria aia de paradă, pentru care m-ai cărat până aici?

A început să se întunece când spectacolul se apropia deja de sfârșit. La poalele colinei, pe un câmp din apropierea palatului, câțiva oameni dădeau foc grămăzii de lemne din jurul unei Măgăoaie-Cobitoare – sau „domnul Harding", cum porecliseră câțiva coloniști din Barbados uriașa sperietoare –, o efigie

cârpăcită la repezeală, înfăţişând o namilă de vreo şase metri înălţime, cu o faţă ca o caricatură grotescă a unui european sau a unui *norteamericano,* cu obrajii vopsiţi în verde şi un enorm nas ca de Pinocchio. Flăcările rugului improvizat au învăluit uriaşa momâie, care a început să dea din braţe şi, chipurile, să geamă în chinuri, creând o imagine suficient de sinistră, încât să-l facă pe Ramón să se înfioare, de parcă i s-ar fi acordat îndoielnicul privilegiu de a asista la caznele unui păcătos în focurile Iadului.

Se spunea că toate ghinioanele care îi urmăriseră pe oameni de-a lungul anului aveau să piară în flăcări odată cu Măgăoaia-Cobitoare, însă, privind cum fantoşa uriaşă se răsucea şi se zvârcolea mistuită de foc, văicărelile ei amplificate electronic răsunând cu ecou în zidurile Palatului Guvernatorilor, Ramón a avut presentimentul lugubru că, de fapt, *norocul* lui arde pe rug sub ochii lui, că de acum înainte nu se mai putea aştepta decât la mizerii şi neşanse.

Şi, aruncând o privire spre Elena – care, de când se răstise la ea, şedea cu fălcile încleştate într-o muţenie îndârjită, accentuată de ridurile aspre din jurul gurii –, a înţeles imediat că în foarte scurt timp bizara profeţie va începe să se adeverească.

CAPITOLUL 2

Nu intenționase să plece pe teren decât abia peste o lună, poate. Dar, deși azi-noapte avuseseră o partidă de amor pasional, după o ceartă de pomină, când se îmbrâncinseră și se bruscaseră ca demenții, Ramón luase decizia de a pleca înainte ca Elena să se trezească. Dacă ar fi rămas până dimineața, precis ar fi urmat un nou scandal, când ea, oricum, l-ar fi dat afară din casă; încercase să o lovească aseară cu o sticlă, ceea ce Elena nu-i va putea ierta odată ce se va trezi din beție. Totuși, dacă nu ar fi fost incidentul cu omorul de la *El Rey*, poate ar fi încercat să mai rămână în oraș. Elena s-ar fi calmat, probabil, după o zi-două, oricum suficient măcar cât să poată sta de vorbă fără să zbiere unul la celălalt, însă știrea despre moartea europeanului și furia guvernatorului făceau din Diegotown un mediu apăsător. Când s-a dus la stația de echipare, ca să cumpere provizii și filtre de apă, a avut senzația tot timpul că e urmărit. Câte persoane fuseseră în gloata de la bar? Și câte dintre acestea îl

cunoșteau din vedere sau după nume? La magazin nu aveau tot ce figura pe lista lui, însă Ramón a cumpărat articolele disponibile pe loc, după care a zburat cu furgoneta la cimitirul de mașini din Nuevo Janeiro, unde proprietar era Manuel Griego. Furgoneta necesita niște reparații, înainte de a pleca la un drum lung, iar Ramón voia să rezolve *acum*.

Depozitul lui Griego se întindea pe un maidan, la marginea orașului. Caroserii voluminoase de la furgonete vechi, aerostate cu prelată și navete spațiale personale înțesau hectarele curții cu vehicule scoase din uz. În hangar, coexistau în proporții egale piese second-hand și instrumente de mare precizie. Prize de înaltă tensiune atârnau de scheletul acoperișului, emanând o lumină stranie, specifică întregii tehnologii a turúrilor. Un generator nuclear de mărimea unui mic apartament trona de-a lungul unul perete, zumzăind nonșalant. Unități de înmagazinare erau stivuite din podea până în tavan; rezervoare cu gaze rare și nanosuspensii nediferențiate împărțeau același spațiu cu diverse pneuri tocite și mecanisme de acționare pline de ulei. Jumătate din articolele de-acolo ar fi costat mai mult decât salariile pe un an întreg, doar pentru a le putea utiliza; restul lucrurilor din hangar n-ar fi meritat nici efortul de a le azvârli la gunoi. Bătrânul Griego ciocănea de zor la un tub elevator când Ramón a așezat furgoneta pe platforma de aterizare.

– Hei, *ese!* a strigat Griego, când Ramón a deschis portierele și a venit în atelier. De când nu te-am mai văzut! Unde te-ai ascuns atâta vreme?

Ramón a ridicat din umeri.

– Am o pierdere de curent la tuburile elevatoare din spate, a spus el.

Griego s-a încruntat, a lăsat ciocanul din mână și și-a șters palmele unsuroase pe pantalonii la fel de unsuroși.

– Hm, ai pus tu diagnosticul! a zis el. Ia să vedem noi despre ce-i vorba.

Dintre toți oamenii din Diegotown și Nuevo Janeiro – sau poate din această lume –, Ramón îl simpatiza cel mai mult pe bătrânul Griego, ceea ce însemna, de fapt, că nu-l ura decât un pic. Griego, expert în tot ce privea funcționarea vehiculelor, era un marxist „întârziat" și, din câte își dădea seama Ramón, un om fără prejudecăți de natură morală. Le-a luat mai puțin de un ceas ca să descopere punctul unde cipul tubului elevator prezenta întreruperi, înlocuind imediat cardul și pornind ampla procedură de autoverificare a sistemului. Lăsând furgoneta să pâcâie și să pufăie de una singură, Griego s-a deplasat greoi spre unul dintre rezervoarele de înmagazinare cenușii, a tastat un cod de securitate și a deschis panoul unui frigider, în care se afla o ladă cu bere neagră din partea locului. A tras afară două sticle, desfăcând capacele cu degetele lui boante și bătătorite. Ramón a luat sticla care îi era destinată și, lăsându-se pe vine cu spatele rezemat de un butoi cu lubrifiant uzat, a băut

din ea. Berea era groasă și cu spumă, având pe fundul sticlei resturi sedimentate ca o lingură cu mâl.

– Bunicică, nu? a întrebat Griego și dintr-o duşcă a sorbit un sfert din sticla cu bere.

– Nu-i rea, a spus Ramón.

– Vasăzică pleci pe teren?

– De data asta o să dau lovitura, a răspuns Ramón. Mă voi întoarce putred de bogat. Așteaptă numai și o să vezi.

– Mai bine nu ți-ai dori să te îmbogățești, a zis Griego. Prea mulți bani pot băga în mormânt niște oameni ca tine și ca mine. Dumnezeu ne-a făcut să fim săraci, fiindcă altminteri nu ne-ar fi lăsat pe lume așa prăpădiți și umili.

– Dumnezeu te-o fi făcut pe *tine* prăpădit și umil, Manuel, a rânjit Ramón. Pe mine m-a croit astfel încât să nu înghit căcaturi de la nimeni.

Subit, imaginea europeanului, cu gura larg căscată, cu sângele țâșnindu-i afară peste dinții mari și stricați, i-a trecut fulgerător prin fața ochilor, făcându-l să se încrunte.

Griego scutura din cap.

– Veșnic aceeași poveste, nu? *De data asta* va fi marea lovitură, de parcă n-ai fi spus exact același lucru de fiecare dată când ai plecat pe teren! Numai eu de câte ori nu te-am auzit zicând asta! a râs el.

– Mda, a spus Ramón. De data asta *chiar* e altfel, cum a fost întotdeauna, de fapt.

– Dumnezeu să te aibă în pază, atunci! a spus Griego, pierindu-i tot zâmbetul. Pe-aici parcă a dat

strechea în toți. Vor să termine totul, pe ultima sută de metri. Extratereștrii i-au prins cu pantalonii în vine, anunțându-și sosirea mai devreme decât era prevăzut. Ciudat, totuși. Aproape nimeni nu pleacă acum pe teren. Dimpotrivă, o mulțime de oameni vin special în oraș ca să aștepte navele – în afară de tine.

Ramón a rânjit disprețuitor, dar permanenta frică lăuntrică și-a înfipt și mai adânc ghearele în inima lui.

– Ei, na! Nu dau ăia nici cât o ceapă degerată pe prezența unui amărât de prospector ca mine! Ce-aș avea de câștigat, mă rog, dacă aș rămâne aici?

– N-am spus că ar trebui să rămâi, a răspuns Griego. Am remarcat doar că foarte puține persoane pleacă din oraș în perioada asta.

Stârnesc bănuieli, s-a gândit Ramón. *Las impresia că fug de ceva. Dacă ăsta anunță poliția, dracu' m-a luat.* Mâna s-a încleștat atât de strâns pe sticla de bere, încât îl dureau încheieturile degetelor.

– E din cauza Elenei, a spus Ramón, sperând ca această minciună parțială să fie suficient de convingătoare.

– Ah! a exclamat Griego, mișcând înțelepțește din cap. Mă gândeam eu că așa ceva trebuie să fie.

– M-a dat afară din nou, a zis Ramón, încercând să facă pe martirul, deși simțea că i se luase o piatră de pe inimă. Ne-am certat apropo de paradă. În fine, s-a lăsat cu scandal.

– Știe că îți iei tălpășița?

– Cred că nici nu-i pasă, a răspuns Ramón.

– În momentul de față, poate că nu. Dar, după ce pleci de-aici, mai trec vreo trei săptămâni și, cum parcă văd că în sinea ei te-a iertat complet, o să mă trezesc cu ea dând buzna aici ca o furie.

Ramón a râs amuzat, amintindu-și de întâmplarea despre care vorbea Griego. Greșea, însă. Atunci, Elenei nu-i păruse rău că se certase cu el, ci, dimpotrivă, își băgase în cap că Ramón luase cu el o femeie când plecase pe teren. Și nu s-a potolit, tunând și fulgerând tot timpul, decât abia când a descoperit că fata pe care i se pusese pata era bine mersi în oraș, fiind amanta unuia dintre magistrați, dar și atunci tot a rămas cu un cui împotriva lui. Ramón se văzuse nevoit să cheltuiască aproape jumătate din banii obținuți pentru munca de prospecțiuni geologice ca să le facă cinste cu bere și *kaafa kyit* tuturor partenerilor lui de afaceri care ajunseseră să-l evite, din cauza atitudinii ei.

Lui Griego nu-i prea ardea de râs.

– O știi cât e de țicnită, nu? a insistat el.

– Da, e cam violentă când o apucă, a recunoscut Ramón, zâmbind strâmb, cumva jenat de întorsătura pe care o luase discuția.

– Nu, las' că știu eu cum sunt fetele violente când le apucă. Elena e *loca*, nebună de legat, ce naiba! Știu că îți place de tipa aia de la bursă, cum o cheamă?

– Lianna? întreabă Ramón, pe un ton stupefiat.

– Da, Lianna, exact. Locuiește dincolo, în partea de nord. Parcă îți căzuse cu tronc, dacă țin eu minte, nu?

Ramón își amintea de vremea aceea, când era mai tânăr, abia sosit în colonie. Da, existase în viața lui o femeie cu pielea de culoarea cafelei cu lapte și un fel de a râde care te umplea de bucurie. Poate chiar o visase de vreo câteva ori de atunci. Dar relația avusese și partea ei de groază. Ramón s-a scărpinat pe cicatricea mare de pe burtă. Griego a arcuit o sprânceană și Ramón a tușit, simulând un râset.

– Ea e... Nu. Nu, ea nu-i așa. Nu putea să existe nimic între o persoană ca ea și unul ca mine. Și nu care cumva să te audă vreodată Elena că spui altfel!

Fluturând din mâna în care ținea sticla de bere, Griego i-a dat de înțeles că va păstra secretul. Ramón a mai tras o dușcă. Începea să simtă efectul berii cu gust cleios și fad. Oare cât alcool conținea?

– Lianna era o femeie cumsecade, a spus Ramón. Elena e ca mine, însă. Ne înțelegem perfect, pricepi? a continuat Ramón, cu o amărăciune în glas, care îl surprindea și pe el. Ne merităm unul pe celălalt, așa cum suntem.

– Dacă zici tu... a mormăit Griego, iar furgoneta a piuit, semnalând încheierea testului de autoverificare a sistemului.

Ramón s-a ridicat în picioare și s-a dus după Griego, în locul unde rezultatele pluteau în aer. Puterea și varianța erau în parametri corespunzători la fiecare nivel, doar puțin sub cotele optime în cazul pragului superior. Griego a arătat cu degetul spre cifrele problematice.

– Acolo e un pic ciudat, a zis el. Poate n-ar strica să ne mai uităm o dată la –

– E din cauza cablului, a spus Ramón. L-au ros șobolanii pe cel dinainte. Am pus altul în loc, cu aur, fiindcă nu mi-am permis să iau unul cu plasă de carbon.

– Aha, a zis Griego, plescăind din limbă, cumva înțelegător, dar și dezaprobator totodată. Mda, merge și așa, probabil. E oribil cu șobolanii ăștia. Vezi, asta-i problema, dacă am pus pe fugă toate animalele de pradă?! Tot ce mâncau ele noi am ajuns să ocrotim acum, de s-a umplut orașul de șobolani și popândăi.

– Nu m-ar deranja câțiva șobolani, dacă n-ar trebui să-mi fac griji că aș putea să mă întâlnesc pe stradă cu *chupacabras* și hiene-roșii, de fiecare dată când ies să fac pipi, a zis Ramón. În plus, dacă n-ar fi o colcăială de vermină peste tot, cum am mai putea noi să ne lăudăm că am făcut un oraș de-adevăratelea, nu?

Griego a închis afișajul și a ridicat din umeri. Au făcut socotelile; jumătate din creditul disponibil al lui Ramón, iar restul banilor trecuți pe răboj, cu dobândă, conform unui sistem de creditare pe care cimitirul de mașini îl rula automat. Soarele era la asfințit; cerul se făcuse roz, auriu și albastru ca pietrele semiprețioase. Stelele licăreau timid din spatele vălului transparent al zilei. Iar Diegotown se așternea sub ei, cu lumini strălucind ca un foc permanent. Ramón a terminat berea, după care a scuipat drojdia depusă pe fundul sticlei. Parcă avea nisip între dinți.

– Ultima înghițitură nu-i cea mai bună, a zis Griego. Oricum. Bate apa la gust.

– Amin! a zis Ramón.

– Pentru cât timp pleci?

– O lună, a răspuns Ramón. Poate două.

– Pierzi toate festivitățile.

– Asta-i și ideea, a recunoscut Ramón.

– Ți-ai luat mâncare pentru toată perioada?

– Am echipament de vânătoare, a spus Ramón. Aș putea să trăiesc în pustiu pentru totdeauna, dacă aș vrea, a remarcat el, mirându-se de tonul nostalgic, aproape ca o dorință arzătoare, pe care l-a sesizat în propria-i voce.

După câteva clipe de tăcere, Griego a vorbit din nou; cuvinte la care subit nervii lui Ramón au vibrat de spaimă.

– Ai auzit de europeanul ăla care a fost omorât?

Ramón a ridicat privirea, tresărind nervos, dar Griego își sugea dinții, cu o expresie placidă.

– Ce-i cu el? a întrebat Ramón circumspect.

– Guvernatorul e foc de supărare din cauza asta, am auzit.

– Foarte rău pentru guvernator, atunci.

– A trecut poliția pe-aici. Doi ofițeri criminaliști, cu mutre foarte grave. Au întrebat dacă a fost careva aici, ca să-și pregătească furgoneta pentru o plecare în pripă. Înțelegi, da, se refereau la cineva care ar fi încercat să fugă, ca să nu fie prins.

Ramón a mișcat din cap, holbându-se la furgonetă. I se pusese un nod în gât, iar berea îi căzuse ca un pietroi în stomac.

– Și tu ce le-ai spus?

– Le-am spus că nu, a zis Griego, ridicând din umeri.

– N-a fost nimeni?

– Ba da, vreo doi, a zis Griego. Puștiul lui Orlando Wasserman. Și țicnita aia de *gringa*, de la Gâtul-Lebedei. Dar mi-am zis, ce naiba, știi? Ce, eu de la poliție câștig bani sau de la oamenii ăștia?! Și-atunci nu-i normal cu *ei* să țin?

– Un om a fost ucis, a zis Ramón.

– Mda, sigur, a convenit Griego, fără să se supere. Un *gringo*, a completat el, trăgând un scuipat într-o parte, după care a ridicat din umeri, de parcă moartea unui gringo sau a oricărui soi de european n-avea nicio importanță. Spun așa, fiindcă nu sunt eu singurul la care a venit poliția să se intereseze. Hm, s-ar putea ca polițaii să interpreteze greșit faptul că pleci acum și să-ți facă zile fripte. Să ai asta în vedere, când îți faci aprovizionarea.

Ramón a încuviințat din cap.

– Dar o să-l prindă, nu crezi? a întrebat el.

– Oh, sigur, a spus Griego. Obligatoriu. Sunt în stare să se dea și peste cap. Să le demonstreze enyezilor ce popor iubitor de dreptate suntem noi. Asta nu fiindcă *ălora* le-ar păsa cumva. Căcănarii ăia de enyezi *se ling* unii pe alții, în loc de bonjur. Îl ling probabil și pe guvernator și se bășică rău dacă ăla nu-i pupă-n fund și el. Oricum, va face mare spectacol din procesul ăla, orice, numai să le demonstreze că au ales omul potrivit la locul potrivit, după care îl împușcă pe condamnat ca pe-o javră nenorocită.

Înțelegi, da, condamnatul stabilit de ei, care o fi ăla. Nu se găsește altul, există oricând Johnny Joe Cardenas. De ani tot caută ei să-i atârne o tinichea de coadă.

– Poate nu strică, atunci, dacă o să dispar o vreme din oraș, a zis Ramón, cu un zâmbet anemic, ca un fel de mărturisire. Știi, asta ca să evit orice confuzie.

– Da, da, a încuviințat Griego. În plus, asta-i lovitura cea mare, așa-i?

– Lovitura norocoasă, a recunoscut Ramón.

Când a decolat cu furgoneta a simțit diferența imediat. Tuburile elevatoare susurau parcă în timpul ascensiunii spre cer, când întregul Diegotown, cu labirintul lui haotic de străzi înguste și clădirile cu acoperișuri roșii, a rămas dedesubt, din ce în ce mai mic. Elena era acolo jos, undeva. Poliția, de asemenea. Cadavrul europeanului. Mikel Ibrahim și pumnalul gravitațional pe care i-l predase Ramón, punându-i-l în palmă, pur și simplu. Arma crimei! Și prăvălit în vreun bar sau în vreun subsol, fumând opiu – ori poate intrând să fure în casa cuiva –, Johnny Joe Cardenas, așteptând să i se pună ștreangul de gât.

Și Lianna, poate, undeva în partea selectă a portului, Lianna, care nu se mai gândea la Ramón și, probabil, nici nu se va mai gândi vreodată.

Gândurile lui Ramón au fost întrerupte de zumzetul pulsatil al unei navete spațiale ridicându-se în văzduhul străveziu și îndepărtat. O altă șarjă de metal sau plastic sau combustibil sau chitină pentru platforma de bun venit a oaspeților. Ramón a virat cu

furgoneta spre nord, a pus în funcțiune senzorii de proximitate și coliziune și a pornit singur în necunoscut, lăsând în urmă iadul, mizeriile și suferințele din Diegotown.

CAPITOLUL 3

Era o zi caldă de iunie. Zbura cu furgoneta lui hărtănită înspre nord, peste Fingerlands, ținutul Greenglass, luncile râului, Océano Tétrico, înaintând adânc în teritoriul necunoscut. La nord de Râpa Scripcarului, cel mai nordic avanpost al bolnăvicioasei prezențe omenești pe planetă, se întindeau mii de hectare, pe care nimeni nu le explorase vreodată, sau nu se gândise măcar vreodată să le exploreze, meleaguri deocamdată zărite doar de pe orbită, în timpul primelor investigații ale coloniei.

Colonia umană de pe planeta São Paulo data de vreo patruzeci de ani doar, iar majoritatea orașelor erau situate în zona subtropicală a continentului estic șerpuit, care se întindea de la un pol la altul. Coloniștii proveneau, majoritatea, din Brazilia și Mexic, cu o spoială de neamuri din Jamaica, Barbados, Puerto Rico și alte ținuturi din Caraibe, iar înclinația lor naturală era să se extindă spre sud, în ținuturile calde și umede de lângă ecuator – în fond, nu erau niște

prăpădiți de *norteamericanos*; dimpotrivă, erau oameni învățați cu asemenea condiții de climă, știau cum să trăiască în căldurile dogoritoare, știau cum să transforme junglele în culturi mănoase, pielea lor nu se pârlea, dacă stăteau în soare. De aceea, și-au îndreptat privirile spre sud, având tendința de a ignora teritoriile nordice reci, poate din cauza unui convingeri unanime nemărturisite – convingerea anticipată cu veacuri înainte de către primii colonizatori spanioli în Lumea Nouă a Americilor –, potrivit căreia nu merită să trăiești nicăieri unde există riscul, fie el cât de vag, de a ninge vreodată.

Ramón, totuși, fiind pe jumătate amerindian yaqui, crescuse pe platourile înalte și stâncoase din nordul Mexicului. Îi plăceau dealurile și apa cristalină, iar frigul nu-l deranja deloc. Mai știa, de asemenea, că era mult mai plauzibil să găsească zăcăminte bogate în lanțul muntos Sierra Hueso din emisfera nordică a planetei São Paulo decât în ținuturile de șes de lângă Mână, Nuevo Janeiro sau Cățel. Piscurile din munții Sierra Hueso se formaseră cu multe milioane de ani în urmă, prin ciocnirea plăcilor continentale, care anihilaseră oceanul dintre ele; fostul fund al mării se strânsese, încrețindu-se, și fusese împins în aer de-a lungul liniei de coliziune, fiind probabil bogat în cupru și alte metale.

Prea puțini sau poate niciunul dintre prospectorii independenți ca el veniseră vreodată să facă cercetări geologice pe tărâmurile nordice; zăcămintele erau încă suficient de ample în partea de sud, încât pentru

majoritatea întreprinzătorilor călătoria spre nord presupunea o cheltuială inutilă. Harta lanțului muntos Sierra Hueso fusese desenată din navele care au zburat pe orbita planetei, dar nimeni dintre geologii pe care îi cunoștea Ramón nu venise vreodată până aici, iar teritoriul era încă atât de neexplorat, încât vârfurile munților nu căpătaseră încă nume individuale. Ceea ce însemna că, pe o rază de sute de kilometri nu existau așezări omenești și nici vreun satelit care să retransmită atât de departe în nord semnalele rețelei lui de comunicații; dacă pățea vreo nenorocire, trebuia să se descurce de unul singur. Știa că el va fi unul dintre primii oameni care vor face prospecțiuni geologice acolo, dar anii vor trece, presiunea economică în sud va crește, iar tot mai mulți oameni vor veni în nord, ghidându-se după hărțile și diagramele făcute și vândute de Ramón, interpretând datele pe care el le va fi predat contra cost diverselor corporații și organisme guvernamentele. Se vor ține după el, vânându-l cum vânează scorpionul furnicile – întâi o furnică, pe urmă un pumn de furnici, iar apoi nenumărate mii și mii de mici trupuri insectoide în râul care înghite tot. Ramón era acea primă furnică, nu fiindcă așa a ales el să fie, ci fiindcă era în firea lui să caute depărtările.

Era mai bine așa, să fii tu prima furnică. Deși nu-i prea plăcea să recunoască, ajunsese până la urmă să își dea seama că era preferabil să lucreze undeva departe de ceilalți prospectori. Departe de alți oameni. Firmele mari de prospectare ofereau poate contracte mai

avantajoase, echipamente mai bune, dar totodată implicau mai mult rom și mai multe femei. Și, punând romul și femeile la un loc, încăierările și scandalul erau garantate, Ramón știa asta prea bine. Nu avea încredere în firea lui capricioasă, trebuind dintotdeauna să fie prudent. Din cauza încăierărilor și a bătăilor, precum și a consecințelor pe care trebuise să le suporte, bătuse pasul pe loc ani întregi. Iar acum aceleași năravuri îl băgaseră într-un bucluc care putea să-l coste viața, dacă îl prindeau. Nu, *era* preferabil așa – prospecțiuni rudimentare pe cont propriu, doar el și furgoneta lui.

În afară de asta, Ramón constata că se simțea bine de unul singur în mijlocul naturii, într-o zi senină ca aceasta, când soarele planetei São Paulo clipea misterios spre el, reflectându-se din râurile, lacurile și frunzele din jur. Și-a dat seama că fredona nonșalant, în timp ce nesfârșitele păduri de sub furgonetă au început să se preschimbe trepat din arbuști de tătănească și măslini americani, în echivalentele unor conifere locale – molizi-de-gheață, sălcii târâtoare, *hierba*. În sfârșit, acum nimeni nu-l mai putea deranja. Pentru prima oară în acea zi, aproape că nu-l mai durea stomacul.

Aproape.

Cu fiecare oră ce trecea, cu fiecare pădure și lac care se iveau la orizont, se apropiau și apoi dispăreau undeva în urmă, gândul că îl omorâse pe european creștea obsedant în mintea lui Ramón, prezența lui conturându-se pixel cu pixel, devenind tot mai reală, până când aproape că îl vedea parcă aievea, așezat în

scaunul copilotului, cu expresia aceea de uimire tâmpă în fața morții încă întipărită pe mutra lată și palidă – și cu cât prezența lui fantomatică devenea mai reală, cu atât și ura lui Ramón față de el se accentua.

Nu-l urâse, inițial, când îl întâlnise în barul *El Rey*; individul era doar un nemernic de fanfaron, ca atâția alții, care a avut ghinionul să-l scoată din sărite pe Ramón. Acesta nici nu mai ținea minte de câte ori nu se întâmplase exact la fel. Făcea parte din mersul lucrurilor. Venea în oraș, se îmbăta, se lua la harță cu vreun dobitoc întârâtat, iar la sfârșit unul dintre ei își vedea de drum: poate Ramón, poate celălalt tip. Furie, da, furia era cauza, indiscutabil, dar nu ura. Ura presupune să îl cunoști pe omul acela, să-ți pese de el. Furia, însă, te ridică deasupra oricăror considerente – moralitate, frică, propria-ți persoană. Ura înseamnă că omul respectiv are putere asupra ta.

Acesta era locul care îndeobștea îi aducea liniștea sufletească – pustiul îndepărtat, teritoriile neumblate de om, meleagurile nepopulate. Încordarea provocată de prezența oamenilor în jurul lui s-a diminuat. În oraș – Diegotown, Nuevo Janeiro sau oricare altă localitate unde multă lume se aduna laolaltă – Ramón simțise întotdeauna presiunea oamenilor împotriva lui. Glasurile amestecate într-un vuiet confuz, râsetele zeflemitoare la adresa lui sau nu, privirile impersonale ale bărbaților și ale femeilor, trupul lasciv al Elenei și mintea ei versatilă; iată tot atâtea motive pentru care Ramón se îmbăta când venea în oraș și,

în schimb, nu bea nicio picătură de alcool când era pe teren. Pe teren, nu avea motive să se îmbete.

Aici, însă, unde ar fi trebuit să-și regăsească tihna lăuntrică, europeanul era cu el. Ramón privea în nemărginita boltă a cerului, iar mintea lui se întorcea nemilos spre seara aceea de la *El Rey*, retrăind momentul când gloata din jur amuțise de stupoare. Sângele curgând din gura europeanului. Călcâiele lui bătând darabana pe jos. Își verifica hărțile, dar în loc să cerceteze dezinvolt crevasele și plăcile suprafeței planetare, el se gândea la locurile unde era posibil ca poliția să vină să-l caute. Nu reușea să scape de obsesia celor întâmplate, ceea ce îi provoca un sentiment de frustrare aproape la fel de crâncen ca vinovăția însăși.

Dar vinovăția este un sentiment tipic celor slabi și proști. Totul va fi bine. Va sta cât era nevoie pe teren, comunicând cu pietrele și cu cerul, iar când va reveni în oraș, uciderea europeanului va fi rămas deja de domeniul trecutului. Un incident de care oamenii își mai aminteau doar vag, repovestindu-l în mii de versiuni diferite, dar niciuna cea adevărată. Nu era decât un deces oarecare, printre toate sutele de milioane de morți – naturale sau altfel –, care se produceau în fiecare an în universul cunoscut. În oceanul omenirii, absența acestui răposat nu va fi nici cât dâra lăsată în valuri când scoți un deget afară din apă; nici nu se va cunoaște lipsa lui.

Munții formau o linie de-a curmezișul lumii în fața lui: gheață și fier, fier și gheață.

Acolo erau probabil Dinții-Fierăstrăului, ceea ce însemna că zburase deja peste Râpa Scripcarului. Când a verificat transponderele de navigație, nu a descoperit niciun semnal. Ieșise din raza oricărui contact uman, era rupt de rețeaua de comunicații incompletă a coloniei. De unul singur în pustietate. A procedat la reglajele pe care și le propusese, modificându-și culoarul de zbor pentru a scăpa de urmărirea oricăror copoi umani, trimiși de autorități ca să-l prindă, dar chiar în timp ce făcea acest lucru știa că manevra era, în fond, inutilă. Nu va fi urmărit. Nimeni nu s-ar osteni să-l urmărească.

A trecut vehiculul pe pilot automat, și-a înclinat scaunul pe spate, aproape în poziție orizontală, și, în ciuda așa-zisei prezențe acuzatoare a europeanului, s-a lăsat furat de somn, în timp ce furgoneta își continua zborul deasupra întinderilor nemărginite.

Când s-a trezit, piscurile munților Sierra Hueso, mai înalte decât își imaginase, se ridicau mult deasupra orizontului, iar soarele cobora pe cer, aruncând umbre pe versanții muntoși. A comutat comanda de pe pilot automat și a aterizat cu furgoneta pe o pajiște situată la înălțime, pe pantele sudice ale lanțului de munți. După ce a montat cortul-capsulă, amplasând întregul perimetru al sistemului de alarmă, a săpat o groapă pentru foc, umplând-o cu vreascuri uscate, iar apoi a pornit pe jos spre malul unui mic lac din apropiere. În aceste ținuturi nordice, era frig chiar și vara, așa că apa era rece și limpede; biocipul de la gamela lui nu a raportat nimic alarmant, în afară de

urme de arsenic. A adunat doi pumni de melci, pe care i-a dus înapoi la tabără. Fierți, aveau un gust cumva asemănător cu racii și homarii; cochiliile cenușii ca piatra căpătau, în mod neașteptat, nuanțe de culori iridescente ca un curcubeu, în momentul în care carnea era smulsă dinăuntru. Nu era complicat să trăiești din ce îți oferea natura aici, dacă știai cum. Pe lângă melcii comestibili și alte tipuri de hrană pe care le puteai găsi fără mari eforturi, aveai apă la îndemână și, precis, putea descoperi cu ușurință animale de vânat prin apropiere, dacă ar fi ales să rămână acolo mai mult de o lună sau două, cât calculase că i-ar ajunge proviziile aduse cu furgoneta. Putea să stea și până la echinocțiu, dacă vremea îi permitea. Ramón a ajuns chiar să se întrebe cât de dificil ar fi, în fond, să petreacă iarnă aici, în nord. Dacă ateriza undeva la sud de Râpa Scripcarului, ca să facă alimentarea cu combustibil, și dacă dormea în furgonetă pe durata celor mai geroase luni...

După ce a mâncat, și-a aprins o țigară, s-a lungit pe spate și a contemplat asfințitul întunecând munții odată cu cerul. Un liliac-vampir a trecut sus, prin dreptul norilor, iar Ramón s-a ridicat într-un cot ca să îl urmărească din ochi. Zbura ondulându-și trupul uriaș și turtit, scormonind văzduhul cu vârful aripilor acoperite cu piele, în căutarea unui curent de aer cald. Țipătul ridicol de pițigăiat al animalului s-a auzit clar până la el, prin abisul de aer. Erau aproape la același nivel; vietatea îl evalua probabil acum, concluzând că era mult prea mare ca să-l poată mânca.

Liliacul-vampir s-a înclinat pieziș și a zburat mai departe, de parcă ar fi coborât pe o lungă pantă de aer, invizibilă, pornind să vâneze potârnichi și lăcuste în valea de dedesubt. Ramón l-a petrecut cu privirea, până când depărtarea l-a micșorat în zare și l-a făcut cât o monedă strălucind ca bronzul în lumina neguroasă a serii.

Succes la vânătoare! a strigat el în urma animalului, și pe urmă a zâmbit. Succes la vânătoare amândurora, de fapt. Când ultima geană de lumină diurnă a atins coama versanților muntoși dinspre est, Ramón a zărit ceva. O discontinuitate în peretele de stâncă. Nu era vorba despre culoare, nici despre striațiile epocilor geologice, ci despre ceva mai subtil. Ceva legat de poziția peretelui muntos. Nu era neapărat ceva alarmat, ci mai degrabă interesant. Ramón și-a propus să verifice mai târziu; ceva straniu, ce merita să fie investigat mai profund a doua zi de dimineață.

A mai rămas tolănit lângă foc câteva momente, în timp ce întunecimea nopții l-a învăluit complet, iar stelele necunoscute au răsărit pe cer ca niște armate fioroase și glaciale. A repetat în gând numele constelațiilor ciudate pe care oamenii din São Paulo le desenaseră pe firmament, pentru a înlocui vechile constelații ale Pământului – Catârul, Omul de Cremene, Floarea de Cactus, Grețosul Gringo –, și s-a întrebat (i se mai spusese, dar uitase) în care dintre acele constelații soarele Pământului clipea ca o simplă stea. Pe urmă, s-a dus la culcare și a dormit, visând că era din nou copil pe ulițele de piatră rece din acel pueblo în vârful dealului unde se născuse el: se făcea că ședea

pe acoperișul casei, în bezna nopții, înfășurat într-o pătură aspră de lână, încercând să ignore glasurile violente și furioase ale părinților lui în odaia de dedesubt și căutând steaua São Paulo pe cerul iernii.

CAPITOLUL 4

De dimineață, Ramón a turnat apă peste rămășițele focului și, ca să fie mai sigur, a făcut și pipi deasupra. A mâncat frugal la micul dejun, niște *tortillas* reci și fasole, apoi și-a deconectat pistolul de la sursa de alimentare a furgonetei și l-a vârât în toc, simțind pe șold apăsarea liniștitoare și caldă a armei; în pustietate, nu se știe niciodată când te poți întâlni cu vreo *chupacabra* sau altă dihanie feroce. În locul papucilor moi, îmblăniți, pe care îi purtase în furgonetă, și-a pus vechile lui cizme de teren, pornind la drum spre discontinuitatea din versantul muntos, pe care o reperase în seara precedentă; ca de obicei, cizmele i se păreau mai comode aici, când pietrișul îi scrâșnea sub tălpile groase, decât atunci când umbla încălțat cu ele pe străzile orașului. Firele de iarbă și frunzele tufișurilor erau pline de rouă. Mici șopârle ca niște maimuțe săreau din creangă în creangă în fața lui, strigându-se speriate, cu țipete ascuțite. Existau milioane de specii neinventariate pe planeta São Paulo. În cele douăzeci

de minute cât i-a luat să ajungă pe o suprafață de teren promițătoare, la poalele unei stânci, Ramón trecuse probabil pe lângă sute de plante și animale, pe care niciun om nu le văzuse vreodată.

În scurt timp, a descoperit și discontinuitatea din stâncă, cercetând-o acum aproape cu părere de rău: savurase efortul în sine de a ajunge până acolo, oprindu-se des ca să se bucure de priveliște sau să se odihnească în lumina parcă apoasă a soarelui. Dar acum era cazul să se apuce de treabă.

Lichenii care se dezvoltaseră lipiți de versantul stâncos al muntelui aveau o nuanță de verde închis și creșteau în spirale late, amintindu-i de picturile rupestre. Văzută de aproape, discontinuitatea nu mai era atât de evidentă. Putea trasa striațiile de la o suprafață la următoarea, fără vreun semn de întrerupere sau modificare a nivelului. Ceea ce i se păruse lui Ramón că discerne în lumina difuză a amurgului de ieri era acum invizibil.

Și-a dat jos rucsacul, a aprins o țigară și s-a apucat să studieze versantul muntelui din fața lui. Pietrele din jur păreau în mare parte metamorfice – fibra lor alungită amintindu-i lui Ramón de incredibila presiune și căldură de sub scoarța planetei São Paulo. Ghețarii, când vor fi trecut pe-acolo, au scobit pesemene solul, presărând fragmente din toate terenurile, în locuri îndepărtate față de punctul lor de origine. Oricum, piatra de dedesubt era categoric de natură vulcanică sau metamorfică. Straturile sedimentare, dacă existau într-adevăr, erau plasate undeva mai sus,

probabil, acolo unde solul era cel mai recent. Era genul de teren unde aveai şanse să dai lovitura la care visai. Zăcământ de uraniu, posibil. Tungsten sau tantal, dacă avea noroc. Şi, chiar dacă descoperea doar aur sau argint sau cupru, existau locuri unde oricum putea să îşi vândă informaţiile. Datele deţinute de el ar valora cu mult mai mult decât metalele propriu-zise.

Ramón era conştient de trista ironie a profesiei lui. Niciodată nu-i va conveni să plece de pe São Paulo. Pustietatea terenurilor neumblate de aici făcea din această planetă un liman propice pentru el. Într-o colonie mai dezvoltată, sateliţii globali şi materialele particulate din reţelele de la sol ar face imposibilă solitudinea dorită de el. El şi alţii ca el reprezentau mâinile şi ochii industriei extractoare a coloniei; pasiunea lui pentru colţurile şi nişele necunoscute ale lumii era neimportantă. Experimentele făcute de el acolo, datele culese, releveele şi informaţiile – *astea* aveau valoare, da. Şi aşa Ramón ajunsese să îşi câştige existenţa distrugând exact lucrurile care îi umpleau sufletul de linişte. Era o schemă malefică, dar tipică pentru destinul genetic contradictoriu al omenirii, se gândea el. Şi-a stins ţigara, a luat un târnăcop din rucsac şi a demarat procedura lungă şi laborioasă de identificare a unui loc propice pentru plasarea unui explozibil de forare a solului.

Soarele strălucea încălzind generos natura, aşa că şi-a dat jos cămaşa, vârând-o la spate, sub centura pe care purta tocul pentru pistol. Lucrând cu târnăcopul

și cu o lopată mică de teren, a curățat plantele și pământul care formau învelișul subțire, sub care, la doar o jumătate de metru adâncime, a descoperit un strat de rocă solidă și dură. Dacă decopertarea s-ar fi dovedit mai dificilă, ar fi trebuit să se ducă înapoi la furgonetă ca să folosească uneltele cu acționare electrică pentru excavații minore, care însă costau scump și riscau să se strice repede, iar în plus tulburau întotdeauna liniștea din jur cu tânguirea lor mecanică, amintind prea mult de vacarmul civilizației. Privind cu atenție în lungul versantului muntos, a observat că existau suficiente alte locuri de prospectare, unde era nevoie de săpături mai laborioase. Cu atât mai bine, atunci, să înceapă de aici.

Explozibilul de forare a solului era gândit astfel încât să poată decupa o mostră din stratul de rocă, de lungimea unui braț. Chiar mai lungă, eventual, dacă era vorba despre o piatră foarte casantă. În săptămâna următoare, Ramón își propunea să adune cel puțin zece astfel de eșantioane de sol de pe diferite situri în lungul și în josul văii. După aceea, urmau trei sau patru zile, în care aparatura din furgonetă avea să analizeze amănunțit structura mostrelor, pentru a identifica eventualele urme de elemente chimice și zăcăminte, prea mărunte pentru a putea fi sesizate cu ochiul liber. Odată ce intra în posesia acestor rezultate, Ramón putea concepe o strategie menită să ducă la culegerea informațiilor esențiale, dar cu niște costuri minime. Acum, în timp ce amplasa prima încărcătură de detonare, visa deja la zilele de tihnă și

relaxare care îl aşteptau pe durata derulării testelor. Bunăoară, putea să meargă la vânătoare. Sau să exploreze lacurile. Ori să găsească un loc cald şi plăcut la soare, unde să moţăie ascultând cum vântul adie fredonând parcă printre ierburi. Degetele manevrau agil tuburile explozive, aranjând firele şi sincronizând cipurile cu acea dexteritate şi graţie pe care o conferă doar experienţa îndelungată. Mulţi prospectori au rămas fără carieră şi mâini – uneori fără viaţă –, fiind prea neglijenţi cu echipamentele de lucru. Ramón era precaut, dar şi foarte experimentat. Odată situl selectat şi curăţat, plasarea încărcăturilor explozive nu dura niciun ceas.

Straniu, dar acum amâna parcă fără motiv momentul declanşării exploziei. Era atâta acalmie, atâta seninătate, atâta linişte! De-aici sus, unde era acum, pantele împădurite se aşterneau în jos, aidoma unor fâşii de negru, bleumarin şi oranj, unde copacii se unduiau în bătaia vântului ca un covor de muşchi. Exceptând cortul-capsulă, ca un ou alb, montat de el pe umărul muntelui, priveliştea semăna cu un tablou de la începutul veacurilor. O fracţiune de secundă a fost aproape tentat să renunţe la prospectarea solului şi, în schimb, să se odihnească şi să se relaxeze pe durata acestei excursii, din moment ce oricum era nevoit să se ascundă o vreme în munţi, dar şi-a alungat din minte ispita: după ce înceta tevatura declanşată de moartea europeanului şi putea, în fine, să se ducă înapoi, ştia că va avea nevoie de bani, mai ales că furgoneta nu va rezista la infinit, iar în plus nu

avea niciun chef să dea de mutra arţăgoasă a Elenei, dacă s-ar fi întors iarăşi cu mâinile goale. Poate că, oricum, nici nu va găsi zăcăminte aici, şi-a zis, aproape dorindu-şi să fie aşa, dar pe urmă s-a mirat de gândul acesta ciudat, întrebându-se ce e în mintea lui, când ştia prea bine că nu era nimic rău în a fi un om bogat! Începea să-l doară din nou stomacul.

A privit în sus spre peretele muntos. Ce frumos era, stâncos şi neatins! După detonare, nu va mai fi niciodată la fel.

Toate scuzele mele, a zis el spre priveliştea pe care urma să o întineze. *Dar trebuie şi omul să-şi câştige cumva existenţa! Dealurile nu cer de mâncare.*

Ramón a scos o ultimă ţigară din tabachera de argint şi a fumat-o ca un condamnat înaintea execuţiei. A pornit spre bolovanii pe care îi alesese drept adăpost, trăgând de fitilul din material inflamabil, s-a ghemuit în spatele rocilor şi a aprins amorsa cu vârful chiştocului.

S-a produs explozia, cum era de aşteptat; dar, în loc ca zgomotul să fi fost doar o singură detunătură puternică răsunând cu ecou în brâul muntos, urmată apoi de linişte, vuietul a continuat să se amplifice din ce în ce mai tare. Coasta dealului s-a mişcat oribil sub el, aidoma unui colos tresărind din umeri din cauza unui coşmar, ca apoi să se audă un huruit prelung, urmat de zdruncinăturile rocilor prăvălite la vale. Zgomotul în sine era suficient ca Ramón să-şi dea seama că se întâmplase ceva foarte grav.

Un nor imens de praf l-a învăluit complet, alb ca o ceață deasă, cu gust de mortar și piatră. O alunecare de teren. Mica încărcătură explozivă detonată de Ramón declanșase o alunecare de teren. Tușind, se boscorodea singur în gând, reamintindu-și ce văzuse mai înainte. Cum putuse să nu sesizeze cât de instabil era peretele muntos? Acesta era genul de greșeală ce se dovedise fatală pentru mulți geologi. Dacă ar fi ales să se adăpostească undeva mai aproape, precis ar fi pierit strivit de roci. Sau, mai rău, ar fi rămas mutilat și îngropat acolo, unde niciun om nu avea cum să-l mai găsească vreodată – imobilizat în capcana de bolovăniș, la cheremul hienelor-roșii venite să-i sfâșâie carnea de pe oase.

Bubuiturile sinistre s-au stins treptat. Ramón s-a ridicat din spatele pietroaielor, fluturând cu mâna în dreptul feței, ca și cum, vânturând aerul, ar fi putut inhala mai mult oxigen, în loc de praful de piatră care risca să i se depună într-un strat gros în nări și în plămâni. A început să meargă cu pași nesiguri pe grohotișul nou creat sub tălpile lui. Pietrișul mirosea a încins.

Un zid de metal se înălța acolo unde fațada de stâncă se năruise; un zid cam cât o jumătate de munte ca înălțime și aproximativ de douăzeci-treizeci de metri ca lățime.

Imposibil să fie așa ceva, bineînțeles. Era probabil vreo formație naturală bizară. A pășit în față, iar propria lui reflexie – palidă ca fantoma unei fantome – s-a mișcat spre el. Când a întins mâna, geamănul lui

tulbure a întins mâna la fel, oprindu-se când s-a oprit şi el. S-a oprit în loc, înainte ca mâna lui şi mâna fantomatică să se poată atinge, observând expresia de stupoare şi uimire de pe faţa reflexiei lui pe metal, care, neîndoielnic, corespundea perfect cu expresia de pe chipul lui. Pe urmă, cu precauţie, a atins zidul.

A simţit metalul rece sub vârful degetelor. Explozia nici măcar nu zgâriase suprafaţa lucioasă. Şi, deşi mintea lui se răzvrătea în faţa unei asemenea posibilităţi, în mod evident era ceva *nefiresc*. Era un lucru *făcut*. Făcut de cineva şi *ascuns* de cineva, în spatele versantului stâncos al muntelui, deşi Ramón nu-şi putea imagina *cine* ar fi avut o asemenea forţă.

Au mai trecut câteva clipe până ca mintea lui să înregistreze adevăratele implicaţii ale acestor constatări. Însemna că acolo exista ceva îngropat sub masivul muntos, ceva mare, poate un fel de construcţie, un buncăr. Poate că întregul munte era scobit pe dinăuntru.

Mda, *marea* lovitură, exact cum îi spusese el lui Manuel că va fi. Dar descoperirea nu era un zăcământ preţios; era această masivă instalaţie. Nu putea fi o instalaţie creată de mâna omului, colonia umană de aici nu era într-atât de veche, încât să fi lăsat ruine în urmă. Precis era opera unor creaturi extraterestre. Poate că dăinuia acolo de milioane de ani. Savanţii şi arheologii ar fi cuprinşi de frenezie descoperind aşa ceva; poate chiar şi enyezilor li s-ar părea cumva interesant. Dacă nu era capabil să se tocmească eficient

pentru o asemenea descoperire însemna că era mult mai nătărău decât se credea...

A pus palma desfăcută pe metal, potrivindu-i conturul cu palma din imaginea reflectată. Metalul rece vibra sub mâna lui și, în timp ce stătea așa, s-a produs o vibrație și mai profundă prin zid – bum, *bum* –, joasă și ritmică, asemenea bătăilor unei imense inimi ascunse, poate inima muntelui, vastă, bătrână, calcaroasă.

Un clopoțel de alarmă a început să sune în subconștientul lui Ramón, ceea ce l-a făcut să privească nervos în jus. Un alt om n-ar fi reacționat, poate, cu suspiciune la o asemenea stranie descoperire, însă cei din neamul lui Ramón suferiseră persecuții sute de ani, chiar el amintindu-și cum era viața sub veșnica amenințare a crâncenilor *mejicanos*, când te așteptai în orice clipă să găsească un pretext ca să-ți șteargă satul de pe fața pământului.

Indiferent care era explicația acestui zid aici, indiferent de motivul pentru care fusese plantat în acest capăt de lume, pe planeta aceasta pe jumătate necunoscută, cu siguranță nu era o ruină părăsită – ceva funcționa de zor sub munte. Iar faptul că era ceva ascuns însemna că nu se dorea să fie *găsit*. Și se putea să deranjeze faptul că *fusese găsit*. Cineva inimaginabil de puternic, judecând după amploarea acestei instalații – și, probabil, periculos.

Subit, razele soarelui i s-au părut reci pe umerii goi. Din nou, a privit tulburat în jur, simțindu-se mult prea expus pe versantul golaș al muntelui. Un alt

liliac-vampir a trecut țipând prin văzduh, dar acum sunetele animalului i-au amintit de tânguielile sinistre ale damnaților.

Era timpul să-și ia tălpășița de-acolo. Să se ducă înapoi la furgonetă – eventual să înregistreze câteva secvențe video cu zidul metalic, iar apoi să plece în altă parte. Oriunde în altă parte. Chiar și înapoi în Diegotown, unde riscurile erau măcar cunoscute.

Nu putea să *fugă* până la tabără – terenul era prea accidentat. Dar a coborât panta muntelui, cât mai repede cu putință, lăsându-se să alunece pe fund, peste bolovani, într-un nor de praf și grohotiș, acolo unde se putea, sărind din stâncă în stâncă, dând buzna prin tufișuri, mărăcinișuri și ciulini, făcând să se împrăștie din calea lui o sumedenie de lăcuste și jivine mărunte.

S-a deplasat cu o asemenea repeziciune, încât parcursese peste o treime din drumul până la tabără, când muntele s-a deschis în spatele lui și extraterestrul a ieșit afară.

Sus, deasupra lui, o gaură s-a deschis în versantul muntelui – o grotă în suprafața de metal, care până atunci fusese perfect netedă și compactă. S-a auzit un țiuit ascuțit, ca o centrifugă rotindu-se rapid, iar apoi, peste câteva clipe, *ceva* a ieșit zburând din gaură.

Era o chestie paralelipipedică, de o formă incompatibilă cu zborul, făcută mai degrabă să se miște în vid. Albă ca un schelet și mută, obiectul i-a amintit lui Ramón de o stafie sau de un imens craniu zburător. Proiectată pe imensitatea goală și albastră a cerului – unde atmosfera era atât de străvezie în vârf,

încât se vedeau stelele strălucind prin marea de albastru –, nu îți puteai da seama, de la distanță, ce dimensiuni avea. Straniul obiect colțuros părea suspendat pe cer, rotindu-se lent. Uitându-se în jos, se gândea Ramón. Căutându-l pe el.

Spaima i s-a înfipt ca o gheară sinistră în piept. Tabăra lui. Creatura căuta ceva, era limpede, iar Ramón nu se gândise să disimuleze în vreun fel cupola albă a cortului-capsulă, nici furgoneta de alături. Nu avusese motive să fie prudent. Creatura nu-l vedea, poate, pe *el* aici jos, în hățișurile de pe versantul muntos, dar precis *vedea* tabăra lui. Ramón trebuia să ajungă acolo – să se întoarcă la furgonetă și să decoleze imediat –, până ca această creatură din munte să descopere tabăra lui. Mintea lui lucra deja frenetic, anticipând ce putea să se întâmple – oare furgoneta lui avea capacitatea să zboare mai rapid decât această „cutie" albă? De-ar apuca măcar să se ridice de la sol, fiindcă, având posibilitatea de a zbura și la mică altitudine, furgoneta lui ar fi greu de reperat sau de atacat. Ramón era un pilot destoinic. Știa să se strecoare, zburând, printre vârfurile copacilor, de aici până la Râpa Scripcarului, dacă era nevoie...

Dar mai întâi trebuia să ajungă acolo.

Alerga, panica brută spulberând în el ultimele urme de prudență. La capătul porțiunii de grohotiș, când s-a năpustit în tufărișul rămas intact, forma cutiei albe, demonice nu se mai zărea nicăieri. Arbuștii și mărăcinii printre care înaintase cu ușurință venind încoace i se păreau acum o adevărată cursă cu

obstacole. Crengi îl agățau din toate părțile, zgâriindu-l pe față și sfâșiindu-i hainele. Avea senzația că obiectul zburător ieșit din munte era exact deasupra lui, gata să-l atace. Din cauza efortului de a alerga fără oprire, îl ardea pe trahee când trăgea aer în piept; picioarele lui se mișcau cu disperare, ca să ajungă mai repede înapoi la furgonetă.

N-am văzut nimic, a rostit el gâfâind. *Te rog. N-am făcut nimic! Nu știu nimic. Te rog. Am visat doar!*

La jumătatea drumului până la tabără, a făcut o pauză, rezemându-se de un copac ca să-și tragă sufletul; cerul era gol. Nici urmă de vreo cutie fantomatică plutind în aer, în căutarea lui. Surprins, a constatat că ținea pistolul în mână. Nu-și amintea să îl fi scos din toc. Oricum, simțind în palmă arma grea și solidă, era mult mai liniștit, parcă. Nu era lipsit de apărare. Indiferent ce-o fi creatura aia afurisită, putea s-o împuște, dacă voia. A tras un scuipat, furia luând locul fricii. Da, poate nu știa cu ce se confrunta, dar nici *chestia* aceea nu știa cu cine avea de-a face în persoana *lui*. El era Ramón Espejo! Omul în stare să-i crape extraterestrului încă o gaură în cur, dacă ar fi îndrăznit să se pună cu *el*.

Înflăcărat de bravada și furia lui turbată, Ramón a pornit din nou spre furgonetă, trăgând cu ochiul spre cer. Parcursese o distanță mai mare, decât crezuse; furgoneta era la o distanță de doar câteva minute. De-ar apuca măcar să se ridice în aer! Nu avea rost să mai întârzie filmând peretele metalic, când știa că creatura amușina prin văzduh după el. Dar va veni

el înapoi cu forțe proaspete din Diegotown – garda personală a guvernatorului, eventual. Poliția. Armata. Indiferent de ce se ascundea acolo în masivul muntos, el era decis să scoată totul afară și să facă praf carapacea dihaniei dinăuntru. Nu-i mai era teamă de creatură, nu-i mai era teamă de nimeni. Nici de *Dumnezeu*. Litania tăgăduirilor de adineaori – *Te rog! N-am văzut nimic!* – era dată uitării deja.

A ajuns la pajiștea unde își ridicase tabăra, exact când extraterestrul a reapărut deasupra lui. Ramón ezita, sfâșiat între dorința de a se repezi spre furgonetă și impulsul de a fugi înapoi în tufăriș.

Obiectul necunoscut era suficient de aproape acum, încât Ramón să poată evalua cam ce dimensiuni are; era mai mic decât crezuse el – poate jumătate din mărimea furgonetei lui. O chestie filamentoasă; pereții erau formați din lungi fibre albe, ca nervurile de ceară prelinse pe o lumânare. Sau doar fața era așa. Când a plonjat spre el, a simțit că i se pune un nod în gât. Venise prea aproape. Ramón nu avea cum să ajungă la furgonetă, înainte ca extraterestrul să i taie calea.

O fi prietenos, se gândea el. *Madre de Dios, dacă nu-i prietenos, am încurcat-o!*

Furgoneta a sărit în aer. Un gheizer de foc și fum a țâșnit în sus din pajiște, cu un vuiet de torent, iar păsări-țiuitoare și-au luat zborul țipând de pe flancul muntelui. Unda de șoc l-a lovit în plin pe Ramón, împroșcându-l cu țărână, pietricele și fragmente de vegetație. Se clătina pe picioare, căznindu-se să-și păstreze echilibrul. Bucăți de metal incandescent săreau bubuind

în jurul lui, ciuruind și pârjolind mușchiul care acoperea solul pajiștii. Creatura trăgea în el! Prin panașul de fum, Ramón a văzut cum creatura se răsucește, zburând la cinci metri deasupra lui, ca apoi să plonjeze spre el din nou. Cortul-capsulă a explodat ca o minge pneumatică, bucăți de plastic sfâșiat rostogolindu-se și învârtindu-se ca niște păsări albe, înspăimântate, prin învolburarea fierbinte a detonației.

Ramón a zărit asta doar fugitiv. Deja pornise într-o goană frenetică, alergând, năpustindu-se cu disperare prin tufe și mărăcini. Își auzea răsuflarea gâfâită și își simțea inima lovind ca un pumn în cutia toracică. Mai repede, și mai repede!

Mai mult a simțit decât a văzut când obiectul necunoscut s-a apropiat venind din spate. Cu un țipăt disperat, Ramón s-a răsucit în loc și a tras trei focuri în arătarea de deasupra, cât a putut el de iute, după care a luat-o la fugă din nou. Un copac a explodat când a trecut prin dreptul lui, așchiile proiectate de detotație înțepându-l pe față și pe picioare. A auzit un țiuit strident apropiindu-se, răsunând din ce în ce mai tare, efectul Doppler făcând să crească frecvența uimitor. În momentul când o undă de șoc l-a lăsat fără aer, Ramón a simțit că-i fuge solul de sub picioare. A tras din nou cu pistolul, în timp ce cădea, fără să știe încotro țintise sau dacă nimerise în ceva.

L-a lovit ceva. Dur. Orice urmă de conștiență s-a stins, aidoma unei flăcări de lumânare subit astupată.

Când s-a trezit, s-a trezit în întuneric...

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 5

În întuneric – nemișcat, nerespirând –, Ramón și-a redescoperit memoria, din ce în ce mai clar. Și-a amintit cum ridicase din umeri Griego. Huruitul mecanic al carului alegoric cu *chupacabra* hurducăindu-se pe drum. Sângele europeanului; pal în lumina roșie, negru în lumina albastră. Gustul prafului de piatră. Gustul buzelor Elenei. Detalii care fuseseră vagi s-au conturat tot mai limpede până când, concentrându-se, Ramón a putut să audă voci, a ajuns să simtă pe piele țesătura cămășii cu care fusese îmbrăcat. Și-a adus aminte *tot*. Creatura din munte îl luase și îi făcuse ceva. Îl închisese în această beznă goală și mare, printr-o procedură pe care el nu și-o putea imagina și pentru niște motive pe care nu le putea intui. Liniștea și vidul au schimbat natura timpului. Nu mai exista sentimentul duratei. Ramón nu-și dădea seama cât timp sătuse acolo sau dacă dormise. Nu era capabil să-și dea seama dacă e întreg la minte, așa cum nu ar fi știut nici să indice nordul, dacă i s-ar fi cerut; fără

context, noțiuni cum ar fi nebunia și orientarea în spațiu erau lipsite de sens.

Mișcarea, atunci când a intervenit, a fost atât de discretă, încât ar fi putut crede că doar așa i se năzărise lui. Ceva l-a înghiontit. Un curent s-a deplasat pe pielea lui; un curent invizibil într-o mare invizibilă. Avea senzația că era rotit lent în cerc. Ceva solid s-a ciocnit de umărul lui, iar apoi s-a ridicat pe spinarea lui sau dimpotrivă, poate el a alunecat în jos pe acel lucru. Lichidul vâscos se prelingea pe lângă el, curgându-i pe lângă față și trup. În mintea lui, fluidul era drenat, deși la fel de bine își putea imagina că *el* era ridicat prin fluid, în sus. Fluxul a devenit mai rapid, mai învolburat. O vibrație profundă l-a scuturat din tot corpul: *bum*. Pe urmă, din nou, reverberându-i în oase și în carne: *bum, bum.* O lumină apoasă și tulbure a apărut deasupra lui, foarte difuză și extraordinar de îndepărtată, ca o stea dintr-o constelație aflată la mare distanță. Lumina s-a intenstificat. Lichidul în care știa că plutește s-a scurs în continuare, suprafața venind mai aproape, ca și cum trupul lui s-ar fi ridicat de pe fundul unui lac, până când într-un final a străpuns dincolo de suprafață, atunci când ultima picătură de fluid a dispărut.

Aerul și lumina și sunetele l-au izbit ca un pumn.

Corpul i se zvârcolea ca un pește viu într-o tigaie pe foc, fiecare mușchi fiind încordat și dureros. S-a arcuit în sus ca un epileptic – capul și călcâiele susținând toată greutatea corpului, cu șira spinării îndoită ca un pod. Ceva nevăzut l-a întors pe burtă, înfigându-i

un ac la baza coloanei vertebrale. A vomitat în convulsii violente – un sirop gălbui, gros țâșnindu-i pe gură și pe nas. Și după aceea iarăși, greață, spasme răscolitoare făcându-l să verse în continuare, de parcă plămânii lui ar fi fost umpluți cu materia aceea vâscoasă.

Voi scăpa cu viață, și-a zis Ramón. *Nu e mai rău decât atunci când borăști de la prea multă poșircă. Pot eu să trec și peste asta...*

Alt ac lung i-a pătruns în ceafă. Un fel de foc glacial a izbucnit violent în locul unde îl înțepase creatura; a simțit cum secreția aceea, de consistența salivei, i se prelinge lateral pe corp, apoi o senzație de căldură, de parcă ar fi turnat cineva apă fierbinte în el.

Ce mi-ai făcut? a încercat să urle. *Ce-ai băgat în mine?*

Subit, violent, inima lui s-a trezit la viață – și, cu o cutremurare lăuntrică teribilă, Ramón a început să respire.

Aerul care îi intra în plămâni era tăios ca niște cioburi de sticlă, iar inima îi bubuia în piept. Lumea s-a făcut roșie. Durerea a anihilat orice gând, orice conștiență de sine, ca apoi, lent, să pălească.

Un alt val de greață l-a zguduit din rărunchi. Și-a golit intestinele, plângând de durere și de rușine, atunci când nu tușea. Calamitatea a durat ore în șir parcă, însă momentele de tihnă dintre spasme, treptat, au devenit mai lungi, iar apoi cumva brațele și picioarele lui au început să prindă putere. Inima nu i se mai zbătea în piept ca o păsăruică încercând să scape din

colivie. Încă nesigur pe el, a încercat să se aşeze în capul oaselor.

Zăcea lat, în pielea goală, pe fundul unui rezervor metalic, cu o suprafaţă de aproximativ doar trei metri pătraţi. Vasăzică ăsta era nemărginitul ocean al nopţii, pe care şi-l închipuise el! Pereţii recipientului erau prea înalţi ca să poată vedea peste ei, iar luminile – albe-albăstrui şi crude – erau prea strălucitoare ca să poată discerne tavanul de deasupra. A încercat să se ridice în picioare, dar muşchii lui erau ca o plastilină. Şi simţea un frig usturător. S-a cuibărit pe podeaua metalică, dârdâind şi simţind cum dinţii încep să-i clănţănească în gură. A încercat să ridice un braţ, dar impulsul a fost prea slab, aşa că braţul s-a legănat înapoi, ca un beţivan care nu se ţine pe picioare. Mirosuri puternice, pe care nu reuşea să le identifice, îi ardeau nările.

O chestie ca un şarpe a apărut sus, deasupra buzei rezervorului – o creatură groasă cât un braţ vânjos, gri ca paloarea morţii, ca o bucată de carne stricată, şi segmentată ca un trup de vierme. Pulsaţii păreau să se propage pe toată lungimea creaturii. Ramón a văzut cum arătarea ezită, de parcă l-ar fi analizat, ca apoi să se alungească în jos spre el. Trei lujeri lungi şi subţiri se răsfirau în aer acolo unde ar fi trebuit să fie capul. Şarpele cenuşiu a împins la o parte mâna cu care Ramón încerca stângaci să se apere şi l-a prins de umăr. Ramón s-a zbătut anemic. Dar nu mai avea nici pic de putere, iar strânsoarea şarpelui era rece

și necruțătoare ca moartea. Un alt șarpe s-a întins în jos și i s-a înfășurat în jurul taliei.

Șerpii l-au ridicat ușor din rezervor. A încercat să urle, dar sunetul semăna cu o tuse. Era sus în aer acum, peste ceea ce semăna cu o imensă cavernă boltită înalt, plină de gălăgie, lumini, forfotă și forme extraterestre. Caverna era un adevărat furnicar de activități diverse, pe care Ramón nu le putea încadra în tipare recognoscibile, din cauză că nu avea repere la care să le raporteze. Simțea în nas și în gură o miasmă acră și usturătoare, ceva în genul formaldehidei.

Cei doi șerpi l-au pus jos pe o platformă, lângă unul dintre pereții peșterii, pe o suprafață solidă, dar poroasă, ca o imensă limbă neagră. S-a prăbușit grămadă, imediat ce i-au dat drumul, picioarele fiind prea șubrede ca să îl poată ține. A rămas în patru labe, holbându-se la cumplitele lumini orbitoare, gâfâind ca un animal încolțit, tânjind brusc după întunecimea atemporală pe care o lăsase în urmă.

Lumina era mai estompată aici, în colțul dintre zid și planșeul cavernei. Forme incipiente se mișcau greoi prin umbre; când ieșeau în față, lumina le finisa și le dădea consistență, însă Ramón tot nu le putea distinge. Mintea lui se ambiționa să le reducă la aspectele familiare ale omenirii, dar – teribil și terifiant – formele nu se lăsau catalogate. Erau prea mari, plăsmuite alandala, iar ochii lor erau de un portocaliu lucios și strălucitor.

Un ac a ieșit afară din capătul unui tentacul cenușiu apărut deasupra, înfigându-se în brațul lui, prea

repede ca Ramón să se fi ferit sau să fi protestat. Un alt val de căldură l-a pișcat prin tot corpul și brusc s-a simțit mult mai puternic. Ce fel de injecție îi făcuseră? Glucoză? Vitamine? Poate băgaseră și un tranchilizant în soluție; i se limpezise capul deja și avea senzația că era mai alert, și nu atât de speriat. S-a ridicat în genunchi, acoperindu-și instinctiv cu o mână zona genitală.

Formele se opriseră la o distanță de cam un metru. Erau trei acum, toate bipede, una mai mare decât celelalte. Ramón le putea distinge mai clar deja. Mintea lui le asimila drept niște imposturi; le concepea ca pe niște oameni împopoțonați cu costume grotești și căuta cu încăpățânare un detaliu neconvingător, care să le dea de gol toată deghizarea.

Din punct de vedere logic, știa că lucrurile nu stăteau așa. Formele din fața lui nu erau oameni costumați astfel. Nu erau nicidecum oameni. Erau ființe extraterestre, și nu dintr-o rasă cunoscută de el. Ramón navigase printre stele pe una dintre imensele nave-galeră ale enyezilor argintii, iar odată zărise trei h'zhei păroși, cu șase picioare, pe străzile dosnice din Acapulco, creaturi exotice ca niște corcituri de pisici cu omizi. Pe turúri, îi văzuse doar în film, dar chiar și proiectați pe ecran, tot îl umpluseră de groază. Extratereștrii aceștia nu erau turúri, nici enyezi, nici ciani, nici membri ai vreuneia dintre Marile Rase. Nu făceau parte din universul cunoscut de el. Nu-i putea plasa nicăieri. Sute de întrebări, acuzații, rugăminți

se ciocneau în mintea lui. *Cine sunteți voi? Ce vreți? Vă rog, nu mă omorâți.*

Bine măcar că erau bipezi humanoizi, și nu păianjeni sau caracatițe ori bășici cu ochi bulbucați, deși felul cum se articulau mădularele lor părea îngrijorător de ciudat. Cele două creaturi mai mici aveau, poate, doi metri, dar creatura mai mare măsura vreo doi metri și cincisprezece centimetri, ceea ce însemna că toate trei creaturile erau cu mult mai înalte decât Ramón. Bustul lor era ca o coloană, având aparent o lățime uniformă la șolduri, în talie și la umeri, cât despre greutate, cu siguranță cântăreau peste o sută treizeci și cinci de kilograme fiecare, deși impresia dominantă pe care o lăsau era aceea de grație și suplețe. Aveau pielea lucioasă și strălucitoare, însă fiecare creatură avea coloritul ei distinctiv: una era împestrițată, albastru cu auriu; alta avea o tentă de ambră pală; în timp ce creatura cea mai mare era gălbuie pe tot trupul, cu niște arabescuri ciudate, argintii și negre.

Toate cele trei creaturi purtau niște centuri, de care erau atârnate obiecte necunoscute din metal și sticlă, precum și un fel de funii bizare, făcute dintr-un material cenușiu și tern. Brațele lor erau disproporționat de lungi, cu mâini uriașe, degetele – trei degete lungi și două degete mari – nepotrivit de fine și delicate. Capul era fixat jos, într-o scobitură dintre umeri, și stătea un pic împins în față, pe un gât gros și butucănos, dându-le o înfățișare belicoasă și agresivă, ca niște țestoase țâfnoase. Pe vârful capului, aveau o creastă de păr sau fulgi, care se întindea spre ceafă

pieziș sau drept. Pene le ieșeau din umeri, din ceafă și de pe vârful vertebrelor, formând un fel de coamă țepoasă. Capul era cumva triunghiular, turtit pe creștet, dar protuberant la baza craniului, iar fața avea o formă conică, ascuțită. Iar trăsăturile erau ca în cele mai oribile coșmaruri: niște râturi mari și negre, ca de cauciuc, cu dâre albastre și portocalii, tremurând și amușinând, guri ca niște plăgi deschise și umede, prea largi și fără buze, iar ochii mici și holbați fixați prea jos, de o parte și de cealaltă a râtului. Ochi oranj, fierbinți și inexpresivi, ca niște pietricele pestrițe.

Holbându-se la el.

Se holbau la el, de parcă ar fi fost o gânganie, iar atitudinea lor l-a umplut de furie. S-a ridicat în picioare și s-a uitat urât la cele trei creaturi; tremura încă, dar era decis să nu le arate cât era de neputincios. Ramón Espejo nu îngenunchea în fața nimănui! Mai ales în fața unor monștri pociți și anormali ca ăștia!

– Care dintre voi, a croncănit el, după care, dregându-și glasul, a reluat: Care din voi, fir-ați voi să fiți de *slugi* nenorocite, o să-mi plătească mie furgoneta?

Extratereștrii nu au reacționat la cuvintele lui. Cel masiv a întins un braț, cu articulații ciudate – o mișcare ce i-a reamintit lui Ramón de algele marine ondulându-se grațios în curenții lini ai mării. S-a încruntat când extraterestrul a îndoit spre sine ceea ce considera el a fi niște degete, o dată, de două ori, de trei ori. Creatura s-a oprit și pe urmă a repetat gestul. Mișcarea propriu-zisă părea studiată, de parcă ar fi învățat-o pe de rost, ca și cum echivalentul ei natural

ar fi putut să fie de neînțeles pentru oameni. O bubuitură groasă a venit de undeva din adânc, de sub ei: o inimă gigantică, bătând de două ori și, apoi, amuțind. Ramón a privit în jur. Extraterestrul a repetat gestul dinainte, îndoind degetele de trei ori.

– Vrei să vin mai aproape de tine? a întrebat Ramón.

Creatura a zvâcnit din rât, iar penele de pe cap s-au ridicat și s-au lăsat jos la loc. Din nou, ciudata mișcare de îndoire a degetelor. Ramón și-a amintit subit de un jurnalist care venise pe planeta São Paulo, din Kigiake, și care nu știa decât un singur cuvânt în spaniolă – *gracias*. Extraterestrul era la fel – un singur gest repetat în orice ocazie; cu aplicabilitate general valabilă.

Extraterestrul s-a întors cu spatele, a făcut câțiva pași inuman de grațioși, pe urmă s-a răsucit din bust spre Ramón și i-a făcut semn din nou. *Vino după mine.* Ceilalți doi extratereștri continuau să stea ca niște stane de piatră, doar că fremătau permanent din rât.

– Hm, am ajuns prizonierul unor extratereștri, care de tâmpiți ce sunt nici nu știu să vorbească! a zis Ramón sfidător și furios. Hei, tu, ăla. *Pendejo.* De ce mama mă-sii să vin după tine, ha?! Dă-mi un motiv, fir-ar să fie!

Extraterestrul stătea nemișcat. Ramón a tras un scuipat, care s-a evaporat imediat ce a atins platforma ca o limbă neagră, absorbind sputa și pleoscăind zgomotos. A scuturat din cap, cu un aer scârbit; de fapt, se părea că n-avea altceva de făcut, decât să se țină după extraterestru. A venit mai în față, mișcându-se încet,

cu paşi nesiguri pe suprafaţa îngrijorător de udă şi catifelată, în care i se afundau picioarele când călca. Privea circumspect de jur împrejur, întrebându-se dacă merita să încerce să fugă. Dar să fugă unde, de fapt? Iar unele dintre obiectele atârnate de centura extraterestrului erau aproape sigur arme...

Drept în faţă se vedea o poartă decupată prin peretele de stâncă al cavernei, pe unde extraterestrul a dispărut, privind în spate încă o dată şi repetând gestul lui favorit.

Încercând să-şi poarte goliciunea ca pe un costum de haine, Ramón a pornit după extraterestru în beznă. Celelalte două dihănii păşeau imediat în urma lui.

CAPITOLUL 6

După aceea, Ramón nu-şi mai amintea prea clar călătoria aceea. A fost condus prin tuneluri înguste şi joase, prin care extraterestrul abia putea trece. Tunelurile urcau şi coborau abrupt sau reveneau în urmă, aparent fără nicio logică. Stâncile erau uşor fosforescente, furnizând exact suficientă lumină cât să poată vedea pe unde călca. Refuza să privească înapoi spre formele care îl urmau, deşi îşi simţea nervii ca o colcăială de viermi.

Liniştea era apăsătoare aici, în pântecele muntelui, deşi din când în când un ţipăt de pasăre răzbătea prin straturile groase de rocă. Pentru Ramón, era ca urletul unor suflete blestemate strigând în van spre un Dumnezeu impasibil şi rece. Uneori, treceau prin zone cu lumină şi activitate intensă, încăperi pline de sporovăieli şi mirosuri grele, putregăite, încăperi scăldate într-o iluminaţie orbitoare – roşie sau albastră sau verde, încăperi întunecoase ca tuşul, în afară de linia vag argintie a potecii pe care călcau. La un moment

dat, au stat neclintiți, multă vreme, într-o astfel de încăpere, când Ramón a avut senzația că-i cade stomacul și s-a gândit că erau, poate, într-un ascensor.

Fiecare sală prin care treceau părea mai suprarealistă decât cea dinaintea ei. Într-una dintre camere, niște vietăți care semănau cu niște păianjeni uriași zăceau ghemotoc în mijlocul unui fel de bazin cu ulei albastru strălucitor, care se clătina molatic. Altă încăpere, cu tavanul foarte înalt, colcăia de extratereștri, care roiau peste straturi suprapuse de obiecte stranii pe planșeul peșterii. Aparatură, poate, instrumente, computere, deși majoritatea lucrurilor de aici erau atât de nefamiliare, încât le percepea doar ca niște pete estompate, indescifrabile, vârtejuri ireale de forme, umbre și lumini intermitente. Departe, în cealaltă parte a peșterii, doi extratereștri uriași – asemănători cu cei trei însoțitori ai lui, dar înalți de vreo cinci sau șase metri – trudeau în semiobscuritate, ridicând și stivuind un fel de secțiuni imense de faguri de miere, mișcându-se cu grație, în ciuda masivității, ireali și halucinant de frumoși, ca dinozaurii surprinși în stop-cadru, în filmele de groază vechi. Într-o parte, un extraterestru mai mic mâna un șuvoi de melasă spongioasă în josul unei scări din bolovani, atingând din când în când masa vâscoasă cu o nuia neagră și lungă, de parcă i-ar fi dat ghes să curgă mai repede.

Mintea lui nu putea cuprinde o asemenea varietate de lucruri nemaiîntâlnite, sforțându-se cu disperare să priceapă cât de cât ceva din tot ce vedea. Plimbarea aceasta de coșmar era ca o interminabilă serie de

mistere. Un imens tentacul cenușiu a ieșit dintr-un perete, mângâindu-l pe extraterestrul din fața lui, iar apoi a căzut pe jos și a dispărut strecurându-se ca un șarpe. Un miros de nucșoară, ceapă prăjită și alcool medicinal a umplut aerul și s-a evaporat. Bubuiturile profunde pe care le auzise mai devreme umpleau aerul la anumite intervale, ce nu păreau să respecte vreo schemă specială, deși Ramón a constatat că încetul cu încetul începea să anticipeze apariția zgomotului.

Departe de încăperi, în tuneluri, spațiul era strâmt, întunecos și mut. Spinarea extraterestrului din fruntea plutonului licărea pal în strălucirea fosforescentă a rocilor, ca un pește într-o apă murdară, și, pe moment, Ramón a avut senzația că arabescurile de pe trupul creaturii se mișcau, chircindu-se și ondulându-se ca niște vietăți. Când s-a împiedicat, Ramón s-a prins instinctiv de brațul extraterestrului, ca să nu cadă. Pielea creaturii era caldă și uscată, ca pielea de șarpe. În spațiul îngust din tunel, simțea mirosul extraterestrului: un iz greu de mosc, ca uleiul de măsline, ca niște cuișoare aromate, mai degrabă ciudat decât neplăcut. Extraterestrul nu a avut nicio reacție: nu a privit în spate, nu s-a oprit, nu a scos niciun sunet. Cei trei extratereștri continuau să meargă imperturbabili, în același ritm, iar Ramón n-avea încotro, trebuia să țină pasul cu ei, dacă nu voia să fie abandonat în întunecimea glacială a acestui labirint negru, făcut de creaturi necunoscute omului.

Într-un final, s-au oprit într-o altă sală luminată orbitor, Ramón fiind cât pe-aci să se ciocnească de

spinarea lată a extraterestrului din fața lui. Pentru ochiul uman, proporțiile și dimensiunile acelei încăperi erau cumva greșite: semăna mai mult cu un romb decât cu un dreptunghi, dar podeaua era ușor înclinată, tavanul era și el înclinat într-un alt unghi și nu avea o înălțime uniformă, totul era subliminal derutant, totul era *șui*, creându-i lui Ramón o senzație de greață și ameteală. Lumina era prea strălucitoare și prea albastră, iar încăperea era plină de un susur șoptit, care stăruia exact la limita auzului deslușit.

Locul acesta nu fusese construit de ființe umane și nici nu le era destinat lor. Când a intrat în sală, a văzut că pereții șiroiau de mici tablouri târâtoare, ca și cum o peliculă de ulei curgea încontinuu din tavan pe podea, cărând cu ea un fel de spumă subțire de imagini veșnic-schimbătoare: învolburări de culori vii, forme geometrice, structuri labirintice impresioniste, vaste peisaje suprarealiste. Uneori, se întâmpla să mai curgă și ceva recognoscibil: reprezentări de copaci, munți, stele, mici figuri de extratereștri, care păreau să se zgâiască urât la Ramón din haosul oniric, în timp ce curgeau în jos ca să-i înghită podeaua.

Extraterestrul care îl condusese aici i-a făcut semn să vină în față. Cu multă precauție, Ramón a traversat încăperea, simțindu-se stingher și descumpănit, pășind fără să vrea aplecat pe o parte pentru a corecta cumva înclinația solului, de parcă s-ar fi așteptat ca încăperea să se răstoarne sau să se cațe sub el.

În centrul sălii se afla o groapă circulară adâncă, de jur împrejur căptușită cu metal, iar pe fundul gropii se vedea un extraterestru.

Era și mai înalt decât călăuzele lui Ramón, dar și mult mai gras, partea inferioară a trupului fiind atât de buhăită, încât părea de patru sau cinci ori mai umflat decât ceilalți extratereștri, iar creasta și penele erau mult mai lungi. Pielea era albă ca un vierme și lipsită de orice semn. Albise de bătrânețe? Sau se vopsise alb, ca un indiciu al unui rang înalt? Ori făcea parte din altă rasă, poate? Imposibil de spus, dar când ochii extraterestrului s-au îndreptat în sus, spre el, Ramón a fost surprins și tulburat de forța sugerată de acea privire, de severa autoritate pe care o emana. A remarcat, nu mai puțin șocat, că extraterestrul era conectat fizic cu groapa – un fel de sârme sau tije sau cabluri ieșeau din trupul creaturii și dispăreau în pereții metalici și netezi, formând în jurul ei un complicat „leagăn al pisicii". Unele cabluri erau negre și terne, altele erau luminescente, iar câteva foarte lucioase – roșii, cenușii, cafenii – pulsau lent și ritmic, de parcă ar fi avut propria lor viață scabroasă.

Ochii oranj, scăpărători îl studiau atent. Lui Ramón îi era rușine de goliciunea lui, dar refuza să se plece în fața acestui extraterestru, fie numai și pentru a-și acoperi goliciunea. Capul imens și livid a făcut o mișcare.

– Substantiv, a zis extraterestrul. Formă verbală. Identificator. Substitut semantic. Simțul identității.

Ramón se holba la extraterestru, făcând efortul de a nu-şi arăta uimirea. Creatura vorbise în spaniolă (Ramón ştia un pic de engleză, portugheză şi franceză, vorbind, firește, *portugleza*, care era o „lingua franca" stâlcită folosită în colonie), ba chiar foarte clar, deşi, în mod straniu, glasul suna hârâit şi metalic, ca o maşinărie ruginită. De unde dracu' învăţase o limbă omenească?

– Ce Dumnezeului tot îndrugi acolo? a zis Ramón.

– Ce Dumnezeului vrei, de fapt?

– Vulgaritate idiomatică. Teamă religioasă, a zis extraterestrul, iar apoi, cumva dezamăgit, a adăugat: Stagnant.

Imensa dihanie s-a foit în păienjenişul ei de sârme şi cabluri, pântecele unduindu-se de parcă ar fi avut propria-i viaţă.

Ramón a simţit că i se suie sângele la cap:

– Ce vrei de la mine?

– Om eşti, a intonat dihania.

– Da, om sunt, ce naiba! Ce *credeai*, mă rog, că aş fi, ha?!

– Îţi lipseşte *tatecreude*. Eşti o creatură defectă. Firea ta e periculoasă şi înclinată spre *aubre*.

Ramón a tras un scuipat pe jos. Dihania îl scotea din sărite, cu aroganţa glasului ei sacadat şi aspru, cu privirea neclintită a ochilor oranj şi ficşi. În momentele critice din viaţă – când pierduse prima furgonetă într-un pariu făcut la beţie, când Lianna îl părăsise definitiv, când Elena ameninţa că îl dă afară – furia continuase să clocotească în sufletul lui. A revenit şi

acum, năpădindu-i ființa ca un val de certitudine fierbinte. *Ce sunteți voi, pocitaniilor?* a zis el. *De unde veniți? De pe planeta asta? Din altă parte? Cine vă credeți voi, de vă permiteți să mă atacați și să mă țineți aici, împotriva voinței mele? Și cum rămâne cu furgoneta mea, eh? Cine o să-mi dea mie altă furgonetă?*

Brusc, l-a frapat absurditatea situației. Vasăzică, era aici, în acest furnicar de extratereștri, întemnițat în măruntaiele unui munte, înconjurat de demoni. Și lui îi mai ardea să bată câmpii despre furgoneta lui?! A trebuit să se abțină să nu râdă, temându-se că dacă începea, nu s-ar mai putea opri din râs.

Extraterestrul se holba la el în tăcere. *Dacă vrei să vorbești, vorbește cu sens*, a rostit Ramón, răgușit. Furia îl făcea să se simtă puternic și sigur de sine, dar știa că realitatea era alta. I se părea prețios orice fleac de care s-ar putea agăța ca să nu-și piardă mințile. *Dacă nu-ți place cum sunt făcut, n-ai decât să-mi arăți cum să plec din haznaua asta mizerabilă.*

Extraterestrul imens și palid a părut să cumpănească un moment cuvintele lui Ramón. Râtul s-a ridicat, de parcă ar fi vrut să guste aerul.

– Astea sunt sunete, nu cuvinte, a spus extraterestrul după o lungă pauză. Discordanțe în afara fluxului cuvenit. Nu trebuie să rostești sunete fără sens, altminteri, vei fi corijat.

Ramón s-a înfiorat și a întors capul; furia se domolise în el, la fel de repede cum izbucnise, iar cum se simțea obosit, descurajat de imperturbabilitatea extraterestrului.

– Ce vrei de la mine? a întrebat el deprimat.

– Noi nu „vrem" nimic, a zis extraterestrul. Din nou, vorbești în afara realității. Tu ai o funcție: prin urmare, tu exiști. Tu îți vei exercita acea funcție fiindcă este țelul tău să faci așa, este *tatecreude* pentru tine. „A vrea" nu are niciun amestec: totul este flux inevitabil. Ești om. Vei curge în traiectoriile pe care curge un om. Fiindcă el este din tine, calea noastră la el va fi așternută neted. Tu îți vei îndeplini funcția.

Vocea creaturii devenea parcă tot mai clară pe măsură ce vorbea, ca și cum fiecare nou cuvânt rostit îl făcea să înțeleagă mai bine limbajul lui Ramón. Se gândea că, dacă mai discuta mult cu creatura asta, în curând avea s-o audă vorbind cu un accent mexican, probabil, și înjurând de mama focului.

– Și dacă n-o să funcționez pe placul vostru? a întrebat Ramón.

Extraterestrul s-a oprit, cumva contrariat parcă:

– Tu trăiești, a zis în cele din urmă. Prin urmare, tu îți exerciți funcția. Nefuncționând, tu nu poți să mai exiști. A exista și totuși a nu exista – tu ai fi o contradicție, *aubre*, o disrupție a fluxului. Nu se acceptă *aubre*. Pentru a restabili fluxul echilibrat, ar fi necesar să se nege iluzia că tu exiști.

Asta măcar era suficient de clar, se gândea Ramón, simțind cum i se face pielea ca de găină. Când a vorbit din nou, și-a ales cuvintele cu grijă:

– Și ce funcție trebuie să îndeplinesc?

Ochii oranj, scăpărători s-au fixat din nou asupra lui.

– Ai grijă, l-a avertizat extraterestrul. Faptul că noi trebuie să îți explicăm ce este *tatecreude* pentru tine înseamnă că ești înclinat spre *aubre*. Dar noi îți vom acorda o dispensă, având în vedere că nu ești ființă adecvată. Ascultă: un om a evadat de la noi. Acum trei zile a fugit de la noi, iar noi nu am reușit să îl găsim. Prin gestul lui, a arătat că este *aubre* și astfel a dovedit că el nu există. Iluzia existenței lui trebuie, așadar, să fie negată. Omul nu are voie să ajungă la o așezare umană și să le povestească altor oameni despre noi. Dacă ar face așa, lucrul acesta ar interfera cu propria noastră *tatecreude*. O asemenea interferență este *gaesu*, contradicție primară. Prin urmare, tu îl vei găsi, îl vei nega, pentru a restabili fluxul echilibrat.

– Și cum să-l găsesc *eu*, dacă voi nu ați putut?

– Om ești tu. Voi sunteți la fel. Tu îl vei găsi pe el.

– Ar fi putut ajunge oriunde deja! a obiectat Ramón.

– Unde tu te-ai duce și unde el s-ar duce – tot una este. Tu vei merge acolo unde el a mers și tu îl vei găsi pe el.

Ramón reflecta la cele auzite.

– Vasăzică vrei să spui că există un om care v-a descoperit aici și a plecat, iar acum vrei ca eu să vă ajut să îl prindeți, până nu ajunge înapoi în civilizație? Vrei să vânez eu pentru voi? Asta încerci să spui?

Creatura dintre cabluri analiza răspunsul.

– Da, a zis ea.

– Și de ce *naiba* aș face asta?

Bubuitura profundă a răsunat sinistru din adâncurile planetei, având darul de a-i reaminti lui Ramón unde se afla și cu ce fel de creatură discuta. Un val de amețeală l-a năpădit brusc. Fiorosul extraterestru nu părea să fi observat disperarea lui.

– Tu ești îmbibat de țel, a zis el, aproape răbdător. Inima ta bate. Faci schimb de gaze. Faci asta cu un țel. A fi și totuși a fi fără țel este contradictoriu. Limbajul tău este defect prin faptul că poate exprima stări iluzorii. Rostul tău este să ajuți la localizarea omului. Dacă ești fără țel, iluzia existenței tale trebuie să fie rectificată.

Mda, se gândea Ramón, asta era suficient de clar. Ori vânezi, ori mori. Răspunsul era simplu. Va minți. Nu avea de gând să facă pe Iuda pentru demonii ăștia, dar în același timp nici nu va putea să scape de ei, atâta vreme cât îl țineau prizonier în măruntaiele muntelui lor. Dacă ar putea ieși afară de-aici, exista măcar o speranță. Un gând înfiorător l-a frapat subit.

– De cât timp mă țineți închis aici? a întrebat el. E încă vară? Fiindcă a hăitui un nenorocit de dement pe vreme de iarnă e ceva imposibil.

Dihania tăcea. Ramón începea să se enerveze. Dacă zăcuse în beznă atât de mult timp, încât anotimpurile să se fi schimbat, a încerca să evadeze din temnița extratereștilor ar fi sinucidere curată. Vremea potrivnică l-ar ucide la fel de eficient ca un pumnal în coaste.

– Cât timp am stat în mizeria aia de butoi?

– Trei zile, a spus creatura fără ezitare.

Ramón a simțit împunsătura spaimei, cu atât mai sinistră, cu cât îl luase prin suprindere.

– Omul pe care vreți să-l prindeți. De cât timp a fugit? De când m-ați închis pe mine aici?

Extraterestrul a făcut o pauză, înainte ca glasul lui răgușit și cavernos să îi dea răspunsul:

– Da.

Atât de departe în ținuturile nordice, era exclus să fie doar o coincidență: Ramón fusese urmărit. Vreun prăpădit de agent venise până aici după el, căutând să-l prindă pe ucigașul europeanului, dar, în schimb, nimerise în scena asta de Iad. Ramón nu se putea abține să nu fabuleze – un polițai din Diegotown sau poate vreun securist din garda personală a guvernatorului, furișându-se spre tabăra lui Ramón, dar având ghinionul să nu găsească decât un sol pârjolit, bucăți de plastic răsucite și monștrii aceștia, ieșind în zbor din imensul zid metalic, pe care el îl scosese la iveală. Nemernicul ăla o fi avut timp măcar să ceară ajutor? Nici un satelit nu răzbea atât de departe în nord, însă poliția avea stații radio care funcționau în orice condiții. Oare extratereștrii distruseseră furgoneta polițistului, așa cum distruseseră și furgoneta lui Ramón?

Ramón fusese sărac toată viața și, asemenea celor mai mulți oameni sărmani, instinctul de a se teme de poliție era însemnat cu fierul roșu în sufletul lui. La gândul că un om al autorităților fusese la un pas de a-l prinde, înainte de a fi căzut împreună în capcana extratereștrilor, panica a pus stăpânire pe el, cu gustul ei coclit și acru. Și, totuși, logic vorbind, omul

autorităţilor era acum singura lui speranţă. De obicei, ultimul lucru pe care şi-ar fi dorit să-l vadă era poliţia, însă existau situaţii disperate, cum era aceasta, când chiar şi unul ca el, care avusese adesea conflicte cu legea, s-ar bucura teribil să vadă nişte poliţai apărând pe munte. Dacă mesajul ajungea până la Râpa Scripcarului, vor veni precis ajutoare. Forţele militare ale coloniei. Lui Ramón nu-i rămânea decât să spere că omul care îl urmărise se pricepea să fugă, la fel de bine cum ştiuse să rămână ascuns cât timp se ţinuse după el.

Şi dacă venea cavaleria, iar Ramón era eliberat, ce va urma? Ramón îl omorâse pe european. Oare guvernatorul va mai fi atât de furios, încât să ordone execuţia lui Ramón? Sau contribuţia lui la descoperirea bârlogului extratereştrilor îi va aduce amnistierea? Câte întrebări, tot atâtea dileme.

– În regulă, a spus Ramón. Vreţi să-l găsiţi pe tip, vi-l găsesc eu. Nu e prieten cu mine, a completat el, frecându-se pe bărbie cu un aer viclean.

Nu se făcea, totuşi, să cedeze atât de uşor. Până şi nişte creaturi ciudate ca astea şi-ar putea da seama de tertip.

– Dacă fac asta pentru voi, a întrebat el insinuant, eu cu ce mă aleg?

Extraterestrul s-a holbat la el câteva momente, încât a început să se teamă că forţase poate nota.

– Eşti o creatură neadecvată şi contradictorie. *Aubre* se poate manifesta în tine. Ne vom asigura împotriva unor asemenea manifestări însoţindu-te.

– Voi? Voi toți?

– Noi. Ne-noi. Limbajul tău este defect, admite contradicția acolo unde nu există niciuna. Noi vom separa partea din întreg. Maneck se va sacrifica pentru a menține fluxul. Maneck este noi și ne-noi. Maneck te va însoți și te va supraveghea. Prin el, *tatecreude* îți va fi protejată.

Mda, ar fi fost prea frumos, într-adevăr, ca extratereștrii să-l trimită de unul singur pe coclauri, bizuindu-se pe el că își va îndeplini misiunea primită. Dar faptul că nu va avea decât un singur gardian era o binecuvântare. Două sau trei creaturi ar fi făcut imposibilă orice tentativă de evadare. Pe când cu una doar, totuși...

Extraterestrul care îl adusese aici a apărut silențios lângă Ramón. Ce straniu – cum era posibil ca o dihanie atât de mare să nu facă niciun zgomot?!

– Maneck, deci? i-a zis Ramón arătării. Numele tău e Maneck? Eu sunt Ramón Espejo.

În timp ce Ramón se întreba dacă să dea mâna cu extraterestrul, în semn că făcuseră cunoștință, Maneck l-a prins brusc de umeri, l-a săltat ca pe o păpușă de cârpă și l-a ținut imobilizat în aer. Ramón se zbătea instinctiv – serile de încăierare la bar și pe străzi îl făceau să miște turbat din brațe și picioare. Degeaba, era ca și cum s-ar fi luptat cu un ocean. Maneck nici nu s-a clintit.

Din groapă s-a ridicat un șarpe alb și livid.

Ramón privea stupefiat și îngrozit. În mod evident, era un fel de cablu – două sârme goale ieșeau

în afară din capătul vizibil –, dar se mişca atât de suplu şi natural, încât singurul lui gând a fost că avea în faţa ochilor o cobră lividă şi sinistră. S-a apropiat de el, legănându-se lent dintr-o parte în cealaltă, aţintindu-şi capul orb şi pal spre Ramón. Capul tremura un pic, ca şi cum şarpele ar fi cercetat aerul în căutarea prăzii. Pe urmă, s-a întins spre el.

Din nou Ramón s-a zbătut cu disperare, încercând să scape, însă Maneck, fără niciun efort, l-a răsucit înapoi, forţându-l să stea nemişcat. Când şarpele-cablu a venit mai aproape, a observat că pulsa ritmic, iar cele două sârme goale din vârful capului vibrau ca limba şfichiuitoare a unui şarpe. Tremura carnea pe el şi i se chirciseră testiculele de spaimă. Din cauza goliciunii, se simţea vulnerabil, slab şi neputincios, cu trupul expus tuturor primejdiilor din jur.

– Vă fac pe plac! a ţipat piţigăiat Ramón. Am spus că fac cum vreţi voi! Nu-i nevoie să-mi faceţi aşa ceva. O să vă ajut!

Cablul l-a atins în scobitura gâtului.

A avut senzaţia că nişte buze moarte i se lipiseră de piele, ca două înţepături dureroase şi glaciale. O undă de şoc, stranie şi intensă, i s-a propagat în tot corpul în sus şi în jos, de parcă nişte degete imponderabile ar fi urmărit contururile întregului sistem nervos. O fracţiune de secundă, privirea i s-a întunecat, apoi vederea a revenit la normal. Maneck l-a pus jos, pe sol.

Cablul era acum incastrat în gâtul lui Ramón. Învingându-şi scârba, a prins cablul cu mâna, simţind

cum îi pulsează în palmă. Era cald, ca pielea de om. A tras un pic de cablu, curios să vadă ce se poate întâmpla. Când a smucit mai tare, a simțit cum i se mișcă partea cărnoasă a gâtului. A-l smulge cu totul era ca și cum ar fi încercat să-și smulgă nasul de pe față. Cablul continua să pulseze, iar Ramón și-a dat seama că pulsa în ritmul bătăilor inimii lui. Privind mai atent, a văzut cum cablul se întunecă la culoare, treptat-treptat, pe măsura ce sângele lui începea să îl umple.

A văzut oripilat că, deja, capătul opus al cablului se legase cumva de extraterestrul care îl ținuse în aer, contopindu-se în încheietura mâinii drepte a creaturii. Maneck. Ramón era prins în lesă. Un câine de vânătoare pentru demoni.

– Acest *sahael* nu te va răni, dar va fi de folos pentru soluționarea contradicțiilor tale, a zis dihania din groapă, ca și cum ar fi intuit disperarea lui, fără să o înțeleagă însă. Ar trebui să te bucuri că îl ai. Te va proteja de *aubre*. Dacă vei manifesta *aubre*, acest *sahael* te va corecta. Uite-așa.

Ramón s-a trezit pe jos, deși nu-și amintea să fi căzut. Abia acum, când durerea trecuse, a putut să analizeze ce simțise, dându-și seama că în viața lui nu resimțise o durere atât de cumplită, ca un înotător privind în urmă spre valul care tocmai i-a trecut peste cap. Nu-și amintea să fi urlat, dar îl durea rău în gât, iar ecoul țipetelor lui vibra parcă și acum în pereții încăperii. O greață copleșitoare i-a oprit respirația în loc, înainte de convulsiile vomei. A înțeles că va face orice i se va cere, pentru a nu mai păți așa ceva

vreodată, absolut orice, și pentru prima oară de când se trezise în bezna aceea lui Ramón Espejo i-a fost rușine de-a binelea.

O să vă omor pe toți, se gândea. *Fac eu cumva să tai chestia asta care mi s-a fixat în gât și pe urmă o să vin să mă omor pe toți.*

– Disciplinează-te, a zis extraterestrul din groapă. Corectează *aubre*, iar atunci până și o creatură defectă ca tine poate realiza coeziune sau chiar nivel de coordonare.

Abia după câteva clipe a înțeles Ramón că păsăreasca extraterestrului fusese un fel de concediere: o admonestare aspră, dar amabilă, amenințarea cu focurile iadului, perspectiva mântuirii fluturată pe la nas, iar în final *mergi și nu mai păcătui*. Nemernicul naibii se credea misionar!

Maneck l-a ridicat în picioare pe Ramón și l-a înghiontit spre un tunel. Lesa vie – *sahael* – se adapta ca lungime în funcție de distanța dintre ei doi. Maneck a scos un sunet, din care n-a știut ce să înțeleagă, și aparent a renunțat să-l mai ia cu duhul blândeții. Extraterestrul a pornit iute înainte, iar *sahaelul* l-a smucit de gât pe Ramón, care n-a mai avut încotro decât să-l urmeze, ca un câine mergând la pas cu stăpânul.

Iar tu, mi amigo, și-a zis Ramón în gând, privind fix spre spatele lui Maneck, care continua să meargă nepăsător, *tu vei muri primul.*

CAPITOLUL 7

Au mers și au tot mers înapoi prin tuneluri, din cavernă în cavernă, prin zgomote ritmice, umbre nebuloase și lumini albastre orbitoare. Ramón călca abătut, ca un automat, tras înainte de Maneck, iar priponul din gât îl apăsa și îl jena supărător. Aerul glacial din jur îi răcise tot trupul, iar exercițiul de a merge nu era suficient ca să se încălzească.

Pășind poticnit înainte, Ramón căuta în gând o geană de speranță, de care să se agațe.

Cât timp putea trece până ca Elena să remarce absența lui? Luni, cel puțin. Sau poate va ajunge să creadă că Ramón își luase tălpășița din nou, plecând la Nuevo Janeiro fără ea, ca să-și predea rapoartele și să-și încaseze onorariul, păstrând banii doar pentru el. Ori își va imagina că fugise la beție cu o altă femeie. Nu, puțin probabil să pornească în căutarea lui. Mai degrabă o vedea în stare, turbată de furie cum era, să se reguleze cu vreun geolog păros, cules dintr-o bodegă prăpădită sau o cârciumă ordinară, ca să se

răzbune pe el. Tot așa, probabil, Manuel Griego știa că Ramón avea să rămână pe teren trei sau patru săptămâni, cel puțin. Ramón se boscorodea singur în gând pentru proasta inspirație de a-i fi spus că i-ar plăcea să meargă la vânătoare, fabulând chiar că n-ar fi fost exclus să dispară definitiv prin munții Sierra Hueso, hrănindu-se cu ce-i oferea natura sălbatică. Da, Manuel își putea imagina că Ramón nu mai venea înapoi, în special dacă bănuia (ceea ce era foarte plauzibil) că Ramón aflase de polițaii care erau pe urmele lui.

Singurii care vor încerca, probabil, să îl găsească erau oamenii legii, iar aceștia voiau să pună mâna pe el pentru a-l supune unei execuții publice.

Nu avea pe nimeni. Ăsta era adevărul. Își trăise viața după legea lui – întotdeauna după legea lui –, iar acum trăgea ponoasele. Era absolut singur, la sute de kilometri distanță de cea mai apropiată așezare omenească, prizonier și rob.

Dacă voia să scape din această situație disperată, singur trebuia să găsească soluția eliberării.

Maneck a tras de *sahael* și Ramón a ridicat privirea, înțelegând că se opriseră. Creatura extraterestră i-a îndesat o boccea între brațe. Haine.

Hainele constau dintr-un veșmânt fără mâneci, dintr-o singură bucată, ca un fel de cămașă lungă, o pelerină largă și niște cizme croite otova, cu tălpi dure, totul confecționat dintr-un material tern, ciudat. Cu degetele înțepenite de frig, a început să se îmbrace. În mod limpede, extratereștrii nu se pricepeau să facă

îmbrăcăminte pentru oameni; hainele erau lucrate grosolan și îi veneau prost, dar măcar îl fereau cumva de frigul cumplit. Abia după ce și-a acoperit nuditatea și mădularele i s-au mai încălzit, au început să-i clănțănească dinții în gură.

Maneck l-a condus printr-un culoar alb, strălucitor, care dădea în altă sală imensă, cu tavanul boltit. Niște gângănii de culoarea și mărimea unor afide roiau pe podea, ciocnindu-se unele de altele și de picioarele lui, cântând cu glasuri subțiri și suave niște bolboroseli de neînțeles. În centrul încăperii, trona o cutie de culoarea unui schelet, asemănătoare cu aceea care îi distrusese furgoneta. Când au ajuns mai aproape, Ramón a văzut că nu era o structură compactă: un milion de firicele albe și crem, prelinse în lungul cutiei formau un fel de păienjeniș de plăci mișcătoare, care s-au deplasat creând o deschizătură, ca apoi să se închidă la loc în urma lor.

Interiorul cutiei era la fel, doar că pe jumătate solid – o banchetă lată și joasă, care părea făcută pentru forma de butoi a trupului lui Maneck, plus o suprafață mai mică, fixată în perete, unde Ramón încăpea așezat, cu genunchii la piept.

Ramón stătea posomorât, în timp ce Maneck inspecta cutia, aplecându-se ca să cerceteze atent, cu degetele lui fine și lungi, toate comenzile. Simțea cum îl cuprinde o stare de pasivitate inertă, ca un fel de amorțeală a trupului vlăguit și supus atâtor șocuri – trecuse prin prea multe și prea rapid. Și se simțea istovit, nu-și amintea să fi fost vreodată atât de obosit

ca acum; poate că trecuse efectul injecţiilor pe care i le făcuseră, cu glucoză sau adrenalină sau ce-or fi pus ei în ele. Aproape că dormea de-a-n picioarelea, când Maneck l-a înşfăcat, l-a ridicat în aer ca pe un copilaş şi l-a îndesat în cutie. Ramón s-a căznit să se ridice în şezut, dar Maneck l-a prins de braţe, i le-a tras la spate şi i le-a legat împreună cu un fel de substanţă subţire ca o sârmuliţă, apoi i-a înfăşurat o piedică la picioare, după care s-a întors cu spatele şi s-a instalat în faţa pupitrului de comandă. Maneck a apăsat pe o plăcuţă, iar cutia s-a ridicat lin în aer.

Din cauza acceleraţiei, capul lui Ramón s-a înclinat forţat spre lateral, rămânând în această poziţie incomodă. În ciuda situaţiei înspăimântătoare în care se afla, şi-a dat seama că nu era capabil să mai rămână treaz. În timp ce cutia se ridica spre bolta înaltă a acoperişului cavernei, Ramón simţea că i se închid pleoapele, ca şi cum forţele gravitaţionale care acţionau moale, aidoma unei mlaştini înghiţindu-i implacabil oasele, îl afundau inexorabil în somn.

Deasupra lor, stânca s-a deschis.

În timp ce starea de conştienţă dispărea treptat, cufundându-l în albul foşnitor al unei ninsori onirice, Ramón a văzut, prin gaura din rocă, o singură stea pală şi izolată.

S-a trezit în suflul rece al vântului. S-a căznit să se ridice în capul oaselor. Când cutia s-a înclinat brusc spre stânga, Ramón a văzut printre şipcile de lemn oceanul de aer de dedesubt, prin care se zăreau, mici

de tot, vârfurile copacilor. Când, mișcându-se violent, cutia s-a aplecat în cealaltă parte, cerul înnoptat s-a învârtit amețitor în jurul capului lui Ramón, provocându-i o senzație trecătoare de leșin, când aștrii răsăriți pe firmament i-au apărut brusc ca niște viermișori de lumină.

Cutia a revenit la orizontală. Maneck stătea la pupitrul de comandă, imperturbabil, ferm și rece ca o statuie; doar penele i se unuiau în vântul năprasnic. Înclinându-se din nou, cutia a început să coboare pieziș. Ramón și-a dat seama că nu fusese rupt de realitate decât un minut sau două, din moment ce vedea în spate muntele extratereștrilor, gaura de ieșire închisă acum la loc ca o pleoapă sclipitoare, iar exact dedesubt versantul muntos unde căzuse prizonier. În timp ce navigau în jos, spre coasta muntelui, cerul se întuneca tot mai mult. Soarele apusese sub linia orizontului, cu câteva clipe înainte, lăsând doar o fâșie îngustă de lumină roșiatică la confluența dintre sol și văzduh. Restul cerului căpătase nuanțe de prună, vânătă și cenușă, înmuindu-și rapid bolta în tușul negru de deasupra și dinspre apus. Înarmat cu trunchiurile copacilor, versantul muntos se năpustea parcă în sus spre ei. Prea rapid! Precis se vor zdrobi...

Au aterizat lin în mijlocul unei văi alpine, plutind în jos din cer, ca un fulg. Maneck a oprit motorul cutiei. Întunecimea i-a înghițit, împresurându-i cu zgomotele perfide și periculoase ale nopții. Maneck l-a înșfăcat pe Ramón și, ridicându-l ca pe o păpușă de

cârpă, l-a târât afară din cutie, lăsându-l să cadă pe jos, la vreun metru mai încolo.

Ramón a gemut fără să vrea, surprins și rușinat de sunetul puternic al vocii lui. Avea brațele legate la spate în continuare, iar dacă încerca să stea lungit pe ele durerea era sfâșietoare. S-a rostogolit pe burtă. Solul sub el era atât de rece, încât, chiar și așa amețit și scârbit cum era, și-a dat seama că, dacă rămânea mult timp întins acolo, risca să moară. Zbătându-se și zvârcolindu-se, a izbutit să se înfășoare în pelerina lungă pe care o primise, care, în mod surprinzător, ținea cald. Probabil că ar fi adormit atunci, în ciuda durerii și a disconfortului, dar o lumină i-a apărut brusc în dreptul pleoapelor, deși în jurul lui era o beznă neagră. Ramón a deschis ochii.

Inițial, i s-a părut o lumină orbitoare, care a pălit, însă, când ochii s-au mai obișnuit cu intensitatea ei. Maneck adusese ceva din cutie, un mic glob, prins de o tijă metalică lungă, pe care a înfipt-o cu capătul ascuțit în sol; acum, globul era aprins, având în interior o lumină albăstruie difuză, care emitea ritmic unde de căldură. Sub privirile lui Ramón, Maneck a ocolit globul – *sahaelul* scurtându-se vizibil cu fiecare nou pas – și s-a apropiat molcom de el, cu o intenție precisă. Abia atunci, urmărind cum Maneck venea amenințător spre el, văzând licărirea apoasă din colțul ochilor lui oranj când se uita dintr-o parte în cealaltă, observând cum încrețea și zvâcnea din nas tot timpul, felul cum își rotea și își legăna neîncetat capul pe gâtul butucănos, cum ridica umerii la fiecare pas, auzind

hârâitul metalic al respirației lui, simțind mirosul greu, ca de mosc, pe care îl emana – abia atunci mintea lui Ramón a acceptat cu adevărat faptul că el era prizonierul acestui extraterestru, singur și la cheremul lui în pustietate.

Conștientizarea acestei realități simple l-a frapat cu o asemenea tărie, încât a simțit cum i se scurge tot sângele din obraji, iar când instinctiv a început să se târască disperat îndărăt, în încercarea zadarnică de a scăpa de cel care îl ținea captiv, a înțeles că începea să-și piardă cunoștința, alunecând înapoi în întuneric.

Extraterestrul era în picioare deasupra lui, o umbră estompată, întrezărită iarăși prin acea ninsoare albă a stării de leșin, crescând parcă nemărginit spre cer, ca un oribil și imposibil vrej de fasole, cu ochii ca doi aștri portocalii arzători. A fost ultimul lucru pe care l-a văzut, înainte ca zăpada să se fi troienit peste fața lui, îngropându-l și făcând să dispară totul.

Dimineața a adus un infern de durere. Adormise lungit pe spate, iar acum nu-și mai simțea brațele. Tot corpul îl durea, de parcă l-ar fi bătut cineva cu bâta. Extraterestrul era din nou în picioare deasupra lui – sau poate că nici nu se mișcase de-acolo, poate că stătuse așa toată noaptea, ca o umbră amenințătoare și rece, o apariție cumplită, neobosită și insomniacă. Primul lucru pe care Ramón l-a văzut în acea dimineață, prin păienjenișul de durere al ochilor injectați, a fost chipul extraterestrului; râtul lung, zvâcnind spasmodic, cu dârele lui albastre și oranj, penele

clătinându-se în adierea vântului și mișcându-se ca antenele unei insecte uriașe.

O să te omor, și-a repetat în gând Ramón. Dar cu prea puțină furie de data asta. Doar o certitudine animalică, viscerală. *Cumva, o să te omor.*

Maneck l-a săltat în poziție verticală și i-a dat drumul, dar pe Ramón nu-l mai țineau picioarele, așa că s-a prăbușit pe jos imediat ce n-a mai fost susținut. Din nou, Maneck l-a tras în sus și din nou Ramón a căzut.

Când Maneck se pregătea să-l ridice a treia oară, a zbierat: *Omoară-mă! De ce nu mă omori odată?*. Și s-a târât îndărăt, ferindu-se de mâna cu care Maneck voia să-l prindă. *Haide, omoară-mă odată, ce naiba!*

Maneck s-a oprit. Înclinând capul pe o parte, l-a privit curios pe Ramón, cumva din lateral, ca o pasăre. Ochii oranj, scăpărători se zgâiau atenți la el, fără să clipească.

– Am nevoie de hrană, a continuat Ramón, pe un ton mai rezonabil. Am nevoie de apă. Am nevoie de odihnă. Nu mă pot folosi de brațe și de picioare, dacă mă ții legat așa. Nu pot nici măcar să stau în picioare, darămite să mai și merg! a continuat el, conștient că ridicase tonul din nou, dar neputând să se calmeze. Auzi, *puto*, trebuie să mă *piș*! Sunt om, nu mașină! a zbierat el și, cu un efort suprem, s-a săltat pe genunchi, direct în praful de pe sol, legănându-se dintr-o parte în cealaltă. Asta-i *aubre*? Eh? Bun! Omoară-mă, atunci! Nu mai pot continua așa!

Omul și extraterestrul s-au holbat unul la celălalt, în tăcere. Ramón, vlăguit de izbucnirea lui nervoasă, gâfâia greoi. Maneck îl studia foarte atent, mișcând din rât. În cele din urmă, a zis:

– Tu posezi *retehue*?

– De unde mama mă-sii vrei să știu eu? a croncănit răgușit Ramón, căruia i se uscase gâtul de sete. Ce naiba mai înseamnă și asta? s-a burzuluit el la extraterestru, încercând să stea cât mai drept.

– Tu posezi *retehue*, a repetat extraterestrul, dar de data asta nu mai fusese o întrebare.

Maneck a făcut un pas înainte, iar Ramón a tresărit speriat, crezând că moartea pe care o ceruse urma să-l lovească atunci. În schimb, Maneck i-a dezlegat legăturile.

Ramón avea brațele și picioarele atât de amorțite, încât inițial i s-au părut ca niște vreascuri inerte. Când sângele a început să-i circule prin membre, a simțit mii de furnicături usturătoare ca gheața și spasme convulsive în mâini și în picioare. Și-a încleștat fălcile stoic, fără să spună nimic, dar pesemne că Maneck a observat și a interpretat corect subita paloare de pe chipul lui, fiindcă s-a aplecat și a început să-i maseze brațele și picioarele. Ramón s-a chircit de repulsie simțind atingerea lui – care i-a amintit din nou de o piele de șarpe, uscată, fermă, caldă –, dar degetele extraterestrului erau surprinzător de abile și delicate, pricepându-se să-i decontracteze mușchii tensionați, iar Ramón a constatat că, în fond, nu-l deranja prea

mult faptul că extraterestrul îi făcea masaj, esențial fiind că îl ajuta să scape de dureri.

– Membrele tale au articulații insuficiente, a comentat Maneck. Poziția aceea nu ar fi incomodă pentru mine.

Și ca să-i demonstreze și-a îndoiat brațele în spate și în față, în niște unghiuri absolut nefirești. Dacă ținea ochii închiși, Ramón își putea imagina cumva că asculta glasul unei ființe umane – Maneck vorbea spaniola mult mai fluent decât extraterestrul din groapă și aproape fără timbrul de mașinărie ruginită. Dar când deschidea ochii din nou și vedea mutra aceea cumplită de extraterestru, urâtă și bestială, la doar câțiva centimetri de fața lui, simțea că i se întoarce stomacul pe dos și trebuia să se reacomodeze cu ideea că stătea de vorbă cu un monstru.

– Ridică-te acum, a zis Maneck.

Și l-a ajutat să stea în picioare, susținându-l în timp ce Ramón se mișca lent în semicerc, șchiopătând și bătând din tălpi ca să scape de cârcei și să înlesnească o bună circulație a sângelui, arătând de parcă ar fi interpretat un dans ritualic artritic. În cele din urmă, a fost în stare stea la verticală fără să fie ajutat, deși i se bâțâiau și îi tremurau picioarele din cauza efortului.

– Am pierdut timp în dimineața aceasta, a zis Maneck. Un timp pe care am fi putut să-l folosim pentru exercitarea funcțiilor noastre, a adăugat el, aproape oftând. Eu n-am mai efectuat până acum acest tip de funcție. Nu mi-am dat seama că tu posezi *retehue*,

şi prin urmare nu am luat în calcul toţi factorii. Acum trebuie să suportăm întârzierile în consecinţă.

Brusc, Ramón a înţeles ce însemna, probabil, *retehue*. Şi era mai degrabă stupefiat decât indignat.

– Cum ai putut să nu îţi dai seama că am simţuri? Doar ai fost de faţă când am discutat cu dihania albă din groapă!

– Noi eram prezenţi, dar eu nu mă integrasem încă, a zis simplu Maneck, fără să explice mai mult, aşa că Ramón a trebuit să se mulţumească şi cu atât. Acum, când m-am integrat, te voi studia mai atent. Tu urmează să demonstrezi limitările fluxului uman. Odată ce ne-am informat, calea omului este prezisă mai bine, a zis el gesticulând. Aici este ultimul dintre locurile unde omul a fost văzut, a rostit el cu o voce profundă şi răsunătoare, în care Ramón a deslușit parcă o undă de regret. Vom începe de aici.

Ramón a privit în jur. Într-adevăr, se vedeau semne ale unui mic campament improvizat. Un adăpost îngust, rudimentar, în care să poată dormi un om, fusese construit din crengi verzi, legate împreună cu nişte fâşii din scoarţă de copac. În vatra pentru foc, înconjurată cu un brâu din pietre, se vedeau urme de cenuşă, unde omul legii gătise ceva de mâncare, pe un băţ de lemn, cu vârful înnegrit de jar. Individul pe care îl trimiseseră să-l prindă pe Ramón era deprins cu viaţa în aer liber şi ştia cum să supravieţuiască din ce-i oferea natura. Bravo lui.

Maneck stătea tăcut lângă cutia de culoarea oaselor, având prins de braţ *sahaelul* gros, din materie

cărnoasă. Ramón s-a uitat la el, așteptând să vadă ce strategie avea să adopte creatura. Extraterestrul, însă, nu avea nicio reacție. După câteva minute de tăcere penibilă, Ramón și-a dres glasul.

– Hei, monstrule. Ia zi, dacă tot am ajuns până aici, ce vrei de la mine, de fapt, ei?

– Tu ești om, a zis Maneck. Comportă-te cum el s-ar comporta.

– Da, dar el are unelte și haine și n-are o lesă de gât, a spus Ramón.

– Confluența voastră va fi aproximativă la început, a replicat Maneck. Este de așteptat să fie așa. Nu vei fi pedepsit pentru asta. Nevoile tale te vor conduce la un flux corelat. Asta este suficient.

– Apropo de nevoi și fluxuri, a zis Ramón. Trebuie să mă piș.

– Este acceptat, a anunțat Maneck. Începe să realizezi pișare.

Ramón a zâmbit.

– Tu stai aici, atunci, eu mă duc să realizez pișare.

– Eu voi observa, a spus Maneck.

– Vrei să te uiți la mine cum mă piș?

– Noi trebuie să explorăm malurile care constrâng canalele posibile ale omului. Dacă această sarcină este o necesitate a ființei lui, atunci o voi înțelege.

Ramón a ridicat din umeri.

– Ai noroc că nu sunt rușinos, a zis el, îndreptându-se spre cel mai apropiat copac. Unii bărbați nu pot face nicio picătură de pipi măcar, dacă stă unul să se uite la ei, pricepi?

Solul era aspru, iar tălpile lui erau fine. Înmuierea prelungită în baia de gel a extratereștrilor îl scăpase de toate bătăturile, se părea. În timp ce se ușura lângă trunchiul copacului, încerca să înțeleagă cât de cât comportamentul extraterestrului. Limitările fluxului uman, parcă așa spusese. Pentru o creatură atât de concentrată asupra unor rezultate pragmatice, Maneck vădea o preocupare ciudată față de nevoia lui Ramón de a urina, ceea ce, în fond, ar fi trebuit să i se pară nerelevant. Nu era o activitate care să pară importantă în vânătoarea după fugar. Dar, de fapt, nu știuse nici că a-l ține cu mâinile legate la spate era incomod pentru un om. Poate că extratereștrii aveau nevoie de el ca să înțeleagă care erau obiceiurile unui om. Însemna că el, Ramón, era mai mult decât un copoi pentru ei. Prin simplu fapt *de a fi om*, Ramón era un ghid pentru ei.

Ramón a rămas cu fața la copac câteva momente în plus și după ce și-a golit vezica, profitând de ocazie ca să conceapă o strategie. Nu îi putea refuza pe extratereștri. Demonstrația durerii pe care lesa i-o putea provoca îl convinsese. Dar existau nenumărate exemple de proteste de muncă, în care îndeplinirea sarcinilor lua doar mai mult timp decât îndeobște și necesita mai multe materiale. Tergiversări. Ramón putea să fie în slujba acestor diavoli, dar nu era obligat să fie și un bun muncitor. Se va mișca mai lent, va explica amănunțit cum era cu pipi și caca și vânătoarea și cursele pentru prinderea animalelor, dacă Maneck era dispus să-l lase. Fiecare oră pe care Ramón putea

s-o irosească astfel însemna o oră în plus pentru omul legii, în încercarea de a se reîntoarce în civilizație, de unde putea trimite înapoi forțe de intervenție. Cum ar fi putut evolua lucrurile odată ce acestea ar ajunge aici, Ramón nu mai știa.

Și-a scuturat penisul de două ori mai mult decât era nevoie, apoi a lăsat roba la loc în jos, acoperindu-se până peste genunchi. Maneck a mișcat din cap, dar Ramón nu-și dădea seama dacă fusese un gest de aprobare sau de dezgust.

– Ești gata? a întrebat Maneck.

– Sigur, a zis Ramón. Suficient de gata deocamdată.

– Ai și alte nevoi?

– Va trebui să găsesc apă proaspătă ca să beau, a adăugat Ramón. Și niște hrană ca să mănânc.

– Compuși chimici complecși, care pot fi recoltați de potențialul lor de a facilita fluxul și a preveni stagnarea, a comentat Maneck. Asta este *mehiban*. Cum vei fabrica asta?

– Să *fabric* asta? Nu voi produce eu hrana. O voi *prinde*. Voi vâna ca să o prind. Dar voi, diavolilor, cum faceți?

– Noi consumăm compuși chimici complecși. Aceștia sunt *ae euth'eloi*. Lucruri confecționate. Dar acest *oekh* pe care îl am eu nu te-ar putea alimenta pe tine. Tu cum obții hrană? Îți dau voie să ți-o procuri singur.

Ramón s-a scărpinat pe braț și a ridicat din umeri.

– Păi, o să omor ceva. Aș încerca să fac o praștie, poate să omor un popândău sau o coțofană, dar am

porcăria asta în gât și nu pot. N-ai vrea să mi-o scoți din gât, doar cât să-ți arăt cum se face?

Maneck stătea impasibil ca lemnul.

– Nici nu mă așteptam să vrei, monstrule. Bun, înseamnă că nu rămâne decât să pun niște capcane. S-ar putea să dureze ceva mai mult, dar merge și așa. Haide.

De fapt, cel mai rapid și cel mai ușor ar fi fost să adune niște melci, cum făcuse în cealaltă seară. Văzuse câțiva chiar și așa departe cum erau aici, sub bolta verde a pădurii. Sau o jumătate de ceas pentru a culege niște dude i-ar fi fost de ajuns ca să încropească o masă simplă; aici, în nord, îți umpleai palmele cu ele culegându-le direct din pom. Nu era complicat dacă voiai să trăiești din roadele naturii. Aminoacizii care alcătuiseră biosfera planetei São Paulo erau aproape identici cu cei ai Pământului. Dar ar fi fost prea simplu să procedeze așa, permițându-le să câștige timp și să treacă imediat la următoarea fază a vânătorii lor. Așa că, în schimb, Ramón a decis să-l învețe pe extraterestru cum să pună capcane.

Echipamentul lui fusese distrus, desigur, odată cu furgoneta. Dacă scopul în acest moment ar fi fost într-adevăr să poată vâna simplu și rapid, constatarea l-ar fi înfuriat de-a binelea. Dar, din moment ce intenția lui era să tragă de timp, constatarea a avut doar darul de a-l agasa. Nu putea trece peste faptul că nemernicii ăia îi distruseseră furgoneta, ce naiba.

Ramón s-a apucat să caute prin vegetația de la sol materia primă necesară pentru confecționarea unei

capcane: cârcei de plante agățătoare, câteva bețe mai lungi, suficient de uscate încât să se rupă, dar încă suficient de verzi încât să se poată curba, un pumn de nuci, adică echivalentul lor din São Paulo – un fel de scoarță lipicioasă, care mirosea a miere și rășină – pe post de momeală. A constatat enervat că îl dureau degetele, deși înainte mâinile lui erau ca o piele tăbăcită. Baia de sirop în care extratereștrii îl ținuseră înmuiat îi topise, pesemne, și bătăturile de pe palme, iar acum degetele lui nu mai erau apte pentru munca brută. În tot acest răstimp, Maneck a privit în tăcere. Ramón s-a trezit explicându-i ce făcea, etapă cu etapă. Presiunea din privirea mută a creaturii îl făcea irascibil.

După ce a amplasat toate capcanele, Ramón l-a dus înapoi pe Maneck în tufăriș, ca să aștepte ca vreun animal credul să le cadă în cursă. Era puțin probabil să dureze mult; animalele din aceste ținuturi nordice erau naive, neînvățate cu capcanele, nefiind niciodată vânate de oameni, și de aceea erau ușor de prins. Totuși, Ramón era hotărât să tragă de timp cât putea de mult, înainte de a verifica starea capcanelor.

S-au ascuns bine între crengi, Maneck urmărindu-l din priviri, uneori cu un fel de profundă curiozitate, alteori cu un fel de nerăbdare, dar cel mai probabil cu un sentiment pe care Ramón nu-l avusese și de care nici nu auzise vreodată.

– Vietatea-aliment vine la tine ca să o omori? a întrebat Maneck cu vocea lui tristă și răsunătoare.

– N-o să mai vină deloc, dacă faci atâta gălăgie, ce naibii! a șoptit Ramón. Oricum, habar n-are ce o așteaptă, de asta poți fi sigur.

– Este neștiutoare? Asta e *niedutoi*?

– Nu știu ce înseamnă chestia asta, a zis Ramón.

– Interesant, a remarcat Maneck. Înțelegi ce e scopul, ce este omorul, dar nu știi *niedutoi*. Ești o creatură care deranjează.

– Asta mi se spune tot timpul, a răspuns Ramón.

– În ce împrejurări ucizi?

– Eu?

Maneck tăcea. Lui Ramón îi era ciudă pe creatură că îi strica plăcerea vânătorii, deși știa că totul era doar un joc pentru a trage de timp. Și a oftat neputincios.

– Oamenii ucid din tot soiul de motive. Dacă știi că un om vrea să te omorare, te duci și-l omori tu primul. Sau, dacă se regulează cu nevasta ta. Ori, câteodată, oamenii sunt atât de săraci, încât trebuie să jefuiască pe cineva pentru bani. Iar atunci lucrurile pot merge prea departe. Sau dacă niște oameni declară război, atunci soldații pleacă să se omoare unii pe alții. Sau uneori... uneori, pur și simplu intri într-un bar la momentul nepotrivit și, când începi să te comporți ca un *cabrón*, ai ghinionul să te audă vreun nemernic, care te omoară pentru asta.

Câteva momente s-a întors cu gândul la seara din barul *El Rey*. Nu-și mai amintea exact ce spusese europeanul, dar știa că din asta izbucnise tot scandalul. Detaliile erau începețoșate și neclare, ca un vis pe care ți-l amintești doar parțial. Știa că fusese ceva legat de

unul dintre aparatele de jocuri mecanice, în care biluțele de oțel săreau nebunește când se loveau de rețeaua de ace. Și o femeie cu păr negru și drept. Nu fusese din cauza vreunor cuvinte pe care tipul să i le fi trântit lui Ramón în față. Nimeni de-acolo nu-l înghițea pe nenorocitul ăla de *pendejo*. Toți ar fi vrut să-i rupă oasele, dar Ramón fusese cel care se luase la bătaie cu el.

De ce l-ai ucis?

Ramón s-a înfiorat amintindu-și. Privirea neclintită a lui Maneck părea să pătrundă până în sufletul lui Ramón, ca și cum toate adevărurile și minciunile din lunga și jalnica lui existență erau întipărite pe chipul lui. Un val de rușine l-a copleșit dintr-odată.

– Tu ai declarat război împotriva vietății-aliment, a intonat Maneck și, brusc, lui Ramón i-a pierit orice urmă de vinovăție.

Maneck nu avea cum să-l înțeleagă, cum nici câinii nu știu să citească. Cu un efort de voință, s-a abținut să pufnească în râs.

– Nu, a zis Ramón. Este doar un animal. Eu am nevoie de hrană. El, animalul, *este* hrană pentru mine. Asta nu se cheamă că ucizi, ci se cheamă că vânezi.

– Vietatea-aliment nu este omorâtă?

– Ba da, OK. Perfect. Omori animale ca să le mănânci, dacă ai nevoie de hrană, a zis Ramón, adăugând peste o clipă: Și, de asemenea, dacă îți regulează nevasta.

– Am înțeles, a zis extraterestrul și s-a cufundat în tăcere.

Au continuat să stea la pândă. Între timp, soarele s-a înălțat sus pe cerul de un albastru perfect. Maneck a mâncat un pic de *oekh*, care s-a dovedit o pastă maro, de consistența unei melase cu un miros greu, ca de oțet. Ramón se scărpina pe gât, în locul unde *sahaelul* i se ancorase în carne, și încerca să ignore că îi chiorăiau mațele. Oricum, senzația de foame s-a accentuat rapid și, în ciuda bunelor lui intenții de a tărăgăna lucrurile cât mai mult cu putință, după nici două ceasuri s-a ridicat și s-a dus să verifice ce prinsese – două lăcuste (aproape identice cu cosașii de pe Pământ, dar cu sânge cald și capabile să își hrănească puii cu lapte din niște mici sfârcuri, plasate la încheieturile carapacei) și un *gordita*, care era un marsupial rotund și păros, pe care coloniștii îl numeau „grăsunelul Fecioarei". *Gordita* murise urât, mușcându-se singur de disperare. Blana țepoasă era deja înnegrită din cauza sângelui gros ca smoala. Maneck urmărea atent cum Ramón scotea animalele din capcane.

– Este dificil să te gândești că așa ceva poate avea vreo legătură cu hrana, a zis el. De ce vietățile se sugrumă singure pentru tine? Este pentru ele *tatecreude*?

– Nu, a răspuns Ramón, în timp ce înșira trupurile animalelor pe cârcelul pregătit special pentru asta. Nu este *tatecreude* pentru ele. Este doar ceva ce li se întâmplă.

S-a mirat când a văzut cât de fix se uita la mâinile lui în timp ce făcea toate astea și, dintr-un motiv necunoscut, mâinile îi creau un sentiment de jenă. A ridicat din umeri, însă, încercând să nu se mai gândească.

– La voi nu se vânează pentru mâncare?

– Vânătoarea nu este pentru mâncare, a zis Maneck pe un ton plat. E păcat să strici vânătoarea pentru asemenea vietăți. Cum ar putea ele aprecia așa ceva? Creierul lor este mult prea mic.

– Și stomacul meu este prea mic, dar va ști să le aprecieze, a replicat Ramón și, aruncându-și peste umăr sfoara cu animalele moarte, s-a ridicat în picioare.

– Înghiți creaturile acum? a întrebat Maneck.

– Întâi trebuie să le gătesc.

– Să le gătești?

– La foc, le prăjesc.

– Foc, a repetat Maneck. Combustie necontrolată. O hrană adecvată nu necesită o asemenea preparare. Tu ești o creatură primitivă. Aceste etape sunt o pierdere de timp, timp care ar putea fi folosit mai bine ca să îți îndeplinești *tatecreude. Ae euth'eloi* nu interferează cu fluxul.

Ramón a ridicat din umeri.

– Nu pot să mănânc hrana ta, monstrule, și nici pe-astea nu pot să le mănânc crude, a zis el, ridicând mortăciunile ca să le inspecteze mai bine. Dacă vrei să îmi pot exercita funcția, trebuie să fac un foc. Ajută-mă să adun lemne.

Revenind în poieniță, Ramón a improvizat un fel de amnar și a aprins un foc pentru gătit mâncarea. Când flăcările au început să ardă bine, extraterestrul s-a întors spre Ramón:

– Combustia acționează, a zis el. Ce vei face acum? Vreau să studiez funcția de „a găti mâncarea".

Sesizase cu adevărat o nuanță de dispreț în vocea extraterestrului? Subit, Ramón a intuit cât de ciudat i se păreau, probabil, lui Maneck toate aceste pregătiri care implicau, pe rând, să prinzi și să ucizi un animal, să-l jupoi de blană și să-i scoți organele interne, să-l dezmembrezi, să-i rumenești la foc trupul mort și, pe urmă, să-l mănânci. Pe moment, i s-a părut și lui ceva grotesc și sinistru, deși niciodată până atunci nu văzuse lucrurile așa. S-a holbat în jos la *gordita* din mâna lui, apoi la mâna lui năclăită de sânge închis la culoare, iar acel vag sentiment că făcea ceva necuvenit, pe care se luptase să și-l înfrâneze toată dimineața, i-a revenit iarăși acut.

– Întâi, încep cu pielea, a zis el cu fermitate, învingându-și senzația de disconfort sufletesc. Pe urmă, pot să le gătesc.

– Dar au deja o piele, nu?! a întrebat Maneck.

Ramón s-a surprins zâmbind.

– Trebuie *să le scot* pielea. Și blana. Adică le jupoi cu un cuțit, vezi? Aici, în pustietate, arunc pielea, pricepi? E o risipă de bani, dar oricum pielea de lăcustă nu valorează mare lucru.

Maneck a zvâcnit din rât și a împuns lăcustele cu vârful piciorului.

– Pare ineficient. Nu se pierde o mare parte din hrană, dacă o jupoi și o arunci? Atâta șorici.

– Eu nu mănânc blană.

– Ah, a zis Maneck, apropindu-se de Ramón și lăsându-se jos, cu picioarele îndoite grotesc în spate. Va fi interesant să observ această funcție. Continuă.

– Am nevoie de un cuțit, a explicat Ramón, iar când a văzut că Maneck nu are nicio reacție, a adăugat: Omul se folosește de cuțit.

– Vei avea nevoie de unul și tu?

– Păi, doar nu crezi că pot cu dinții, a răspuns Ramón.

Fără niciun cuvânt, extraterestrul a scos un cilindru din centură și i l-a dat. Văzând că Ramón îl răsucește nedumerit în mână, s-a aplecat și a făcut ceva la cilindru: o sârmă argintie, de vreo cincisprezece centimetri lungime a țâșnit rigid în afară. Ramón a luat ciudatul cuțit și a început să scoată măruntaiele din *gordita*. Sârma aluneca ușor prin carnea animalului. Poate din cauza foamei Ramón s-a concentrat atât de intens la ceea ce făcea, încât abia după ce *gordita* era bine înfiptă pe o frigare, iar el începuse să se ocupe de prima lăcustă, a ajuns să-și dea seama ce făcuse extraterestrul.

Îi dăduse în mână o armă.

Creatura făcuse greșeala fatală. Din asta i se va trage și moartea.

Și-a înăbușit valul de adrenalină care îl năpădise subit, căznindu-se să nu-i tremure lama de cuțit în mână. Concentrându-se, chipurile, asupra operațiunii dificile de a scobi cu grijă în jurul penelor de pe spatele lăcustei, pentru a le putea smulge, a aruncat o privire spre Maneck. S-ar fi zis că extraterestrul nu observase nimic. Problema era, totuși, unde să-l lovească? Părea prea riscant să-l înjunghie, în primul rând fiindcă nu știa unde erau amplasate organele

vitale, ceea ce excludea certitudinea de a-l putea ucide dintr-o singură lovitură de cuțit. Maneck era mai masiv și mai puternic decât el. Dacă ar ajunge să se lupte corp la corp, Ramón știa că ar pierde. Prin urmare, trebuia să acționeze rapid. Beregata, a conchis el, cuprins de entuziasm, de parcă prinsese aripi. Da, va tăia beregata extraterestrului cu o lovitură de cuțit cât mai adâncă. Creatura avea gură și respira, ceea ce presupunea existența unei trahee prin care să circule aerul în interiorul gâtului. Dacă ar putea reteza acest canal, extraterestrul ar muri înecându-se cu propriul sânge. Nu avea șanse prea mari de reușită, dar era decis să riște.

– Ia uite-aici, a zis el, ridicând *gordita*, ca să i-o arate mai bine.

Acum, când îi tăiase picioarele și solzii, carnea animalului părea moale și roz, ca un ton crud. Maneck s-a aplecat mai aproape, exact cum scontase Ramón, privind atent spre animalul mort din mâna lui stângă și ignorând cuțitul din mâna lui dreaptă. Euforia amețitoare a violenței a pus stăpânire pe el, exact ca atunci, pe străduța din spatele barului, la Diegotown. Monștrii nu bănuiau că aceasta creatură pe care o capturaseră știa să fie monstru, la nevoie! A așteptat ca Maneck să întoarcă puțin capul pentru a se uita mai bine la *gordita*, expunându-și astfel pielea gâtului, împestrițată cu dungi negre și galbene, și în momentul acela a lovit...

S-a trezit trântit pe spate pe sol, holbându-se în sus la cerul violet. Își simțea mușchii stomacului ca un

nod încâlcit și respira anevoios, gâfâind sacadat. Durerea îl pocnise ca pumnul pietros al unei namile, turtindu-l la propriu și aruncându-l într-o parte. Totul fusese fulgerător, prea iute ca să poată ține minte, însă corpul îl durea îngrozitor încă și avea convulsii din cauza șocului. Scăpase cuțitul din mână.

Prost ce ești! și-a zis el în gând.

– Interesant, a spus Maneck. De ce-ai făcut asta? Eu nu reprezint niciun pericol pentru tine, așa că nu este nevoie să te aperi. Eu nu sunt hrană pentru tine, așa că nu trebuie să mă ucizi ca să mănânci. Tu nu ai declarat război împotriva mea. Eu nu am fost la un bar și nici nu am bani. Eu nu m-am regulat cu nevasta ta. Și totuși, simți impulsul de a ucide. Care este explicația?

Ramón ar fi râs, dacă s-ar fi simțit în stare; era comic și tragic în același timp, justificând totodată furia lui disperată din acea clipă. Cumva, a izbutit să se ridice în capul oaselor. Era mânjit de sânge pe mâini și pe piept, din cauză că se zvârcolise peste cadavrul de *gordita.*

– Tu..., a îngăimat Ramón. *Ai știut!*

Creasta de pene a lui Maneck s-a înfoiat și s-a pleoștit la loc. Portocaliul implacabil și malefic al ochilor lui scăpăra parcă în lumina moale, care se prefira prin frunzișul pădurii înalte.

– *Sahaelul* participă la fluxul tău, a zis extraterestrul. Nu va permita acțiuni din partea ta care pot interfera în tine cu *tatecreude.* Tu nu îmi poți face rău în niciun fel.

– Înseamnă că îmi citeşti gândurile.

– *Sahaelul* poate împiedica acţiunea care este *aubre* înainte ca acţiunea să aibă loc. Eu nu înţeleg „îmi citeşti gândurile".

– Adică ştii ce e în mintea mea! Ştii ce voi face înaintea mea.

– Nu. A te adăpa din primele intenţii ar tulbura fluxul şi ar afecta funcţia ta. Doar când intenţia ta exprimă *aubre,* vei fi corijat.

Ramón s-a şters la ochi cu dosul palmei.

– Vasăzică nu ştii ce gândesc, dar ştii ce voi face?

Maneck l-a studiat în tăcere, iar apoi a zis:

– Orice mişcare este o cascadă de la intenţie la acţiune. *Sahaelul* se adapă de undeva, mult mai de sus decât cascada. Intenţia de a acţiona precede acţiunea, astfel încât tu nu poţi să acţionezi înainte ca eu să nu fiu conştient de acţiunea pe care o întreprinzi. Tentativele de a-mi face rău mie nu pot fi duse la îndeplinire, iar tu vei fi pedepsit. Tu eşti o fiinţă primitivă dacă nu ştii atâta lucru, a zis el, înclinând din cap, ca să se uite mai atent la Ramón. Revino, te rog, la subiectul actual. Care este explicaţia acelui impuls? De ce vrei să mă ucizi?

– Fiindcă rostul omului este să fie liber, a spus Ramón, trăgând zadarnic de lesa groasă şi cărnoasă din gâtul lui. Tu mă ţii pe mine prizonier!

Extraterestrul a întors capul dintr-o parte în cealaltă, de parcă vorbele lui Ramón nu însemnau nimic pentru el şi îi treceau textual pe lângă urechi. Maneck l-a ridicat cu uşurinţă şi l-a pus în picioare. Spre ruşinea

şi umilinţa lui Ramón, extraterestrul i-a aşezat frumos cuţitul în mână, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Continuă funcţia, a zis Maneck. Curăţai de piele stârvul micului animal.

Ramón răsucea în palmă cilindrul argintiu, scuturând din cap. Era descumpănit, anihilat. Ştia că nu ar putea să învingă niciodată această creatură, aşa cum niciun ţânc nu ar putea fi mai puternic decât părintele lui. Ramón reprezenta un pericol atât de mărunt, încât extraterestrul era în stare să-i pună o armă în mână, fără cea mai mică ezitare. Îi venea să-şi împlânte cuţitul în piept şi să isprăvească odată cu această umilinţă, dar a renunţat rapid la idee, înainte ca *sahaelul* să-i fi aplicat pedeapsa.

A ascuţit un alt băţ, folosind cuţitul extraterestrului, a înfipt bucăţile de carne pe el, ca să le prăjească în foc. La început, a ţinut *gordita* şi lăcustele relativ departe de flăcări, ca să tragă de timp, dar când mirosul de grăsime şi carne friptă i-a amintit cât era de flămând a pus frigarea pe jăratic.

Carnea subţire şi aţoasă avea un gust mult mai bun decât ţinea minte Ramón – era sărată şi suculentă. Când a terminat de ros carnea de pe oscioarele galbene şi subţiri, s-a şters pe mâini direct cu roba de pe el şi s-a ridicat în picioare.

– Hai să mergem. Trebuie să găsesc apă proaspătă.

– Carnea pârlită nu a fost suficientă?

Ramón a tras un scuipat.

– Pot să trăiesc săptămâni întregi fără mâncare, a zis el. Fără apă, însă, mor în câteva zile.

Extraterestrul s-a ridicat și Ramón l-a condus prin pădure spre un pârâu cu apă rece și înspumată, curgând năvalnic peste o albie plină de pietre. În acest ținut nordic îndepărtat, gheţarii alimentau apele curgătoare, afluenții marelui fluviu, Río Embudo, care trecea prin Râpa Scripcarului. În timp ce stătea ghemuit, bând din căușul palmelor apa rece ca gheața, Ramón își imagina cum ar pune el un mesaj într-o sticlă pe care râul să o ducă înapoi în civilizația umană. *Prins de monștri! Ajutor!* Degeaba, era ca și cum ar fi visat ca un stol de lilieci-vampiri să-l ducă în zbor până în Diegotown! Să visezi nu ajută la nimic.

S-a șters la gură cu dosul mâini și s-a așezat pe jos.

– Asta e tot? a zis Maneck. Consumi carne moartă și apă.

Emiți pișat. Acestea sunt canalele care constrâng omul?

– Păi, omul mai trebuie să tragă și o căcare câteodată. Ca pișatul, cumva. Și să doarmă.

– Tu vei face aceste lucruri, a zis Maneck.

Ramón s-a ridicat, pornind înapoi spre locul de tabără și spre cutia zburătoare. Extraterestrul venea după el.

– Lucrurile astea nu vin la comandă, a spus Ramón. Doar nu crezi că oi fi un fel de mașină, fir-ar să fie, și că, dacă apeși pe un buton, adorm imediat?! Lucrurile astea vin la timpul lor.

– Și căcarea?

Ramón a simțit un val de furie. Creatura era complet cretină: Ramón era robul unei rase de tâmpiți.

– Vine la momentul potrivit, a răspuns Ramón.

– Atunci, noi vom observa momentul, a replicat Maneck.

– Perfect.

– În timp ce noi observăm, tu vei explica „liber".

Ramón s-a oprit, privind în spate, peste umăr. Lumina împestrița pielea plină de arabescuri a extraterestrului, ca o țesătură de camuflaj-

– Tu vrei să ucizi ca să fii liber, a zis Maneck. Ce este „liber"?

– Liber înseamnă să nu am o porcărie dintr-asta înfiptă în beregată, a spus Ramón. Liber înseamnă să pot face ce vreau eu și când vreau eu, fără să trebuie să țopăi naibii pe muzica nimănui!

– Să țopăi este ceva uzual?

– Dumnezeule! a zbierat Ramón, răsucindu-se vijelios spre gardianul lui. Liber înseamnă să fii propriul tău stăpân! Liber înseamnă să nu dai socoteală nimănui pentru nimic pe lumea asta! Nici șefului tău, nici femeii tale, nici nemernicului de guvernator și nici armatei lui de ticăloși! Un om își croiește singur drumul, cum și unde vrea el, și nimeni nu-i poate sta în cale! Nimeni! Ce dracu', chiar ești atât de cretin încât să nu poți pricepe nici atâta lucru măcar?

Ramón gâfâia, de parcă ar fi alergat, și avea obrajii congestionați. Ochii oranj, scăpărători l-au măsurat din cap până-n picioare. *Sahaelul* a pulsat o dată, iar Ramón s-a cutremurat de spaimă – presentimentul durerii care nu vine niciodată.

– Liber înseamnă să fii fără constrângeri?

– Da, a spus Ramón, pe un ton înțepat, de parcă ar fi avut de-a face cu un copil nesuferit. Liber înseamnă să fii fără constrângeri.

– Și este posibil așa ceva? a întrebat creatura.

Gânduri și amintiri au licărit fulgerător prin mintea lui Ramón. Elena. Perioadele când trebuia să se priveze de băutură, ca să poată achita furgoneta. Poliția. Europeanul.

– Nu, a răspuns Ramón. Nu este posibil. Dar nu se cheamă că ești cu adevărat om, dacă nu încerci. Haidem. Mă ții în loc. Dacă tot te ambiționezi să ții porcăria asta înfiptă în mine, măcar nu fi nesimțit și mișcă-te odată cu mine!

Înapoi la locul de tabără, Ramón s-a cufundat în tăcere, iar extraterestrul l-a lăsat în pace. Părea și el gânditor și interiorizat, în măsura în care ai putea constata asemenea lucruri la o creatură cu o înfățișare ca a lui. Odată cu lăsarea serii, a simțit într-adevăr nevoia să se ușureze, îndurând umilința de a face acest lucru sub privirile extraterestrului.

– Ce zici de o cină? a întrebat Ramón vioi după aceea, încercând să scape de sentimentul rușinii care îl obseda. Mai mâncăm ceva? E prea târziu, oricum, să plecăm mai departe astăzi.

– Tu tocmai ți-ai golit mațele, a spus Maneck. Și acum vrei să le umpli din nou?

– Asta se cheamă să fii viu, a replicat Ramón. Mănânci și te caci, chestiile astea nu contenesc niciodată, decât abia când mori. Morții nu se cacă, nici nu mănâncă, în schimb, oamenii vii trebuie să facă

asta, fiindcă alminteri ar muri repede, a spus el, venindu-i brusc o idee și uitându-se perfid spre extraterestrul. Și *omul* va trebui să mănânce. Omul pe care îl vânați voi. Nu strică să afli cum ar face el. O să-ți arăt cum se pescuiește.

– El nu pune capcane? Cum ai făcut tu mai devreme?

– Ba da, a zis Ramón. Dar el le pune în apă. Aici. O să-ți arăt.

Când a înțeles ce voia Ramón, extraterestrul a devenit cooperant. Au confecționat o undiță rudimentară dintr-o ramură subțire și uscată, ruptă dintr-un molid-de-gheață din apropiere și – după o discuție anostă cu Maneck, căruia i-a trebuit mult timp până să priceapă ce dorea Ramón – o bucată lungă de sârmă moale și maleabilă, pusă la dispoziție de extraterestru. O altă bucată de sârmă mai rigidă a fost folosită pentru a forma cârligul undiței, iar Ramón a făcut câțiva pași pe țărm, întorcând tot felul de bolovani, până a găsit o gânganie portocalie și dolofană, pe post de momeală. Maneck a zvâcnit din rât, devenind foarte curios dintr-odată, când Ramón a înfipt cârligul în insectă.

Ramón l-a condus pe extraterestru într-un loc propice pescuitului, pe malul râului, și a aruncat undița. Așteptând să prindă ceva, îl studia pe furiș pe Maneck. Extraterestrul stătea în picioare și privea fix spre apă. În ciuda nerăbdării pe care o manifesta uneori, când ținea morțiș să continue misiunea, acum părea mulțumit să stea acolo, nemișcat, fără să obosească, indiferent cât timp le-ar fi luat. La mijlocul albiei râului,

Ramón a zărit o strălucire de albastru când un peşte a sărit din apă, dar nimic n-a muşcat din momeală. Nefiind de felul lui un om răbdător, Ramón a început să se foiască. Neştiind cum să-şi umple timpul, s-a apucat să fluiere o melodioară învăţată de la Elena, în perioada lor de început, înainte ca scandalurile să fi devenit atât de urâte. Nu-şi mai ţinea minte cuvintele, dar nu conta. Cântecul îi amintea de Elena, de părul ei lung şi negru, mâinile iuţi, pline de bătături din cauza orelor lungi pe care le muncea în grădina ei de zarzavaturi. Era o femeie scundă şi oacheşă, foarte drăguţă, deşi avea faţă ciupită şi plină de scobituri, în urma unei boli de care suferise în copilărie. Uneori, Ramón, fără să-şi dea seama, atingea cu vârful degetelor semnele de pe obrajii ei, iar Elena întorcea capul, supărată. *Încetează*, zicea ea. *Nu-mi mai aduce aminte mereu de cât de urâtă sunt.* Şi atunci, dacă nu era prea beat, Ramón îi spunea: *Nu, nu, nu e atât de rău, eşti foarte frumoasă.* Dar Elena nu-l credea niciodată.

– Ce este sunetul acesta pe care îl scoţi? s-a interesat Maneck, trezindu-l din reverie.

Ramón s-a încruntat:

– Fluieram, monstrule. Un cântecel.

– Fluieram, a repetat extraterestrul. Este un alt limbaj? Eu nu înţeleg, deşi aud o structură, o ordonare. Explică mai bine ce spuneai.

– Nu *spuneam* nimic, a răspuns Ramón. Era doar *muzică*. La voi nu există muzică?

– Muzică, a spus Maneck. Aha. Sunet ordonat. Pricep. Obţii plăcere din înşiruirea anumitor tipare. Noi nu avem muzică, dar asta este o funcţie matematică interesantă. A pune ordine în ceea ce este aleatoriu sporeşte fluxul. Poţi să reiei fluierarea muzicii, omule.

Ramón nu a acceptat invitaţia extraterestrului. A tras undiţa din apă şi a aruncat-o din nou. Prima oară, a prins ceva ce nu mai văzuse niciodată. Nu i s-a părut deloc ciudat – în fiecare săptămână, în năvoadele din Diegotown şi Gâtul-Lebedei se prindeau noi şi noi vietăţi, dovedind încă o dată cât ne necunoscută rămânea pentru oameni planeta São Paulo. De data asta, era un fel de dihanie cenuşie şi buhăită de pe fundul apei, cu solzii pigmentaţi de un fel de nodule albe, cumva purulente. Jivina a şuierat ameninţător spre el, când Ramón a tras cârligul afară, aşa că, scârbit, a aruncat-o înapoi în apă, unde a dispărut pleoscăind.

– De ce ai aruncat hrana? a întrebat Maneck.

– Era un monstru, a răspuns Ramón. Ca tine.

A găsit altă gânganie şi şi-au reluat pânda pe malul râului, în timp ce noaptea se lăsa treptat în jurul lor. Cerul de deasupra pădurii s-a preschimbat într-un uimitor ocean violet, cum era asfinţitul pe planeta São Paulo. Culorile aurorei nordului dansau verzi, albastre, aurii. Contemplându-le, Ramón a simţit câteva clipe acea pace profundă pe care i-o sugera întotdeauna pustietatea nordului. Chiar captiv şi înrobit cum era, cu carnea sfredelită de *sahael*, imensul firmament unduitor i se părea splendid şi liniştitor.

Peste câteva minute, Ramón a prins în sfârșit un pește-sabie, mare și alb, cu aripioare roșii. Când l-a tras din apă, a zărit expresia de curiozitate de pe fața lui Maneck și a clătinat din cap.

– Vasăzică, voi nu aveți muzică și nu mâncați hrană adevărată, reflecta el cu voce tare. Cred că ești o creatură foarte jalnică, de fapt. Cum e cu sexul? Măcar asta aveți? Vă regulați, ia zi? Ce ești tu, băiat sau fată?

– Băiat, a zis extraterestrul. Fată. Aceste concepte nu se aplică în cazul nostru. Reproducerea sexuală este primitivă și ineficientă. Noi am ajuns să transcendem acest lucru.

– Păcat pentru voi! a zis Ramón. Ați împins transcendența prea departe, pe cuvânt! Oricum, asta înseamnă că măcar nu va trebui să-mi fac griji că m-aș putea trezi cu tine în pat la noapte, nu? a comentat el, rânjind încântat de stupoarea de pe fața extraterestrului.

Au pornit înapoi spre tabără, Maneck pășind tăcut lângă el. Acolo, Ramón a făcut repede focul și a prăjit un pic peștele, la care i-ar fi plăcut să aibă puțin usturoi și habanero. Oricum, l-a mâncat cald, savurând carnea suculeantă, iar când s-a săturat, a afumat câteva fâșii de pește și le-a înfășurat în niște frunze de *hierba*, pentru a doua zi. Apoi s-a așezat mai comod și a căscat. Se simțea foarte sătul și, în mod straniu, mulțumit, în ciuda situației periculoase în care se afla și a tovarășului lui neuman.

N-au mai fost întrebări, nici alte iscodiri obscure. Când l-a toropit oboseala, Ramón s-a retras în patul

improvizat de polițist, și-a rezemat capul pe brațe și s-a lăsat furat de somn, dar fără să uite vreo clipă că extraterestrul era alături și îl veghea.

Treaba lui, să-l vegheze, dacă asta voia. Fiecare ceas pe care îl petrecea aici, cu el era o șansă în plus pentru necunoscutul care îl urmărise pe Ramón, iar acum devenise prada lui. Omul din care extratereștrii nu făcuseră o marionetă. Omul care nu-l ucisese pe european.

Omul care încă era liber.

CAPITOLUL 8

A doua zi, zorile au mijit reci și limpezi. Ramón s-a trezit greu, dezmeticindu-se treptat, încât nici n-a știut când a trecut hotarul dintre somn și trezie. Chiar și după ce s-a trezit de-a binelea, a continuat să stea nemișcat, înfășurat în pelerină, savurând sunetele și miresmele dimineții. Era cald și bine între faldurile veșmântului primit de la extraterestru, însă simțea pe obraji aerul tăios și răcoros de afară, parfumat cu izul specific, ca de scorțișoară, al pădurii de molizi-de-gheață. Ramón auzea susurul și clipocitul pârâului din apropiere, ciripitul fluierat al „păsărelelor" salutând cerul și, departe de tot, țipătul straniu și bubuitor al unui *descamisado* revenind la bârlogul lui dintre copaci, după o noapte lungă de vânătoare.

Deși îl dureau oasele, fiindcă dormise pe pământul tare și pietros și își simțea vezica plină de urină, nu avea chef să se scoale. Se simțea confortabil în cuibușul lui; o senzație de tihnă plăcută, familiară. Disconfortul venea de la vechii prieteni. De câte ori nu

se trezise el așa, singur în inima pădurii, după o zi grea de prospectare? De nenumărate ori, și-a răspuns în gând. De prea multe ori, ca să poată să le număre sau să și le mai amintească.

Putea cumva să-și imagineze chiar că acum nu era decât o dimineață ca atâtea altele dinainte, că nimic nu se schimbase, că totul nu fusese decât un vis urât. S-a agățat câteva momente de această fantezie, refuzând să revină la realitate. Era o minciună, o amăgire plăcută, așa că a prelungit momentul trezirii din reverie. A ridicat pleoapele precaut și a văzut în fața ochilor, prin deschizătura adăpostului, lumea de afară. Copacii înalți aveau parcă o cunună azurie strălucitoare, acolo unde lumina zorilor le atinsese cu penelul ei coroanele de frunze. Dincolo de arbori, departe spre sud-vest, a văzut câteva stele scânteietoare, pălind acum când soarele răsărea deja: Arcușul Scripcarului, constelația nordică de unde venea numele așezării Râpa Scripcarului, deoarece acolo era punctul sudic cel mai îndepărtat de unde se putea zări respectiva constelație. A privit atent cerul în acea direcție, până când ultima stea scânteietoare a fost înghițită de albastrul firmamentului, apoi s-a foit în loc, iar iluzia siguranței și a normalității a pierit instantaneu când a simțit *sahaelul* înfipt rigid în gâtul lui. Fără niciun chef, Ramón s-a ridicat în capul oaselor. Maneck era încă afară, lângă adăpost, cu picături de rouă pe pielea lui cu luciu uleios și arabescuri ciudate. Creasta din pene se mișca în adierea vântului matinal; din câte se părea, Maneck nu se clintise din loc de când Ramón

se dusese la culcare, stând încremenit ca o stană de piatră, păzindu-l toată noaptea. Ramón şi-a înfrânat un fior de groază, imaginându-şi priveliştea.

Gemând şi mormăind, s-a ridicat în picioare şi, văzând că extraterestrul avea ochii deschişi, a zis:

– Ce-i, monstrule? Aştepţi ceva?

– Da, a zis el. Ai revenit la o stare funcţională. Somnul este acum încheiat?

Ramón s-a scărpinat pe burtă, prin ţesătura robei, şi a căscat, până a simţit că i se disloca maxilarul. Rămurele şi frunze uscate i se încâlciseră în păr cât dormise în adăpost. Şi-a trecut degetele răsfirate prin păr, ca să le scuture. În afară de acest inconvenient, adăpostul era solid – bine lucrat, uscat şi exact de mărimea potrivită. Poliţistul lăsase chiar şi un strat de ramuri de molid-de-gheaţă sub culcuş, ca să-i ţină de cald peste noapte. Se vedea că petrecuse destul timp pe coclauri, fiindcă ştia să se descurce.

– Somnul este acum încheiat? a repetat extraterestrul.

– Te-am auzit şi prima oară, a replicat Ramón. Da, somnul este acum încheiat, fir-ar să fie! Voi, ăştia din neamul vostru, nici nu dormiţi măcar?

– Somnul este o stare primejdioasă. Te scoate afară din flux. Este o încetare nenecesară a funcţiei. Nevoia de somn este un defect al naturii tale. Doar creaturile ineficiente au nevoie să fie inconştiente jumătate din viaţă.

– Zău?! a zis Ramón, căscând. Păi, n-ar strica să încerci şi tu o dată.

– Somnul este încheiat, a zis Maneck. Este timpul să începi să îți îndeplinești funcția.

– Nu așa de repede. Trebuie să fac pipi.

– Ai produs pipi înainte.

– Păi, ce naiba, la mine e un proces continuu, pricepi?! a replicat Ramón, citându-l greșit pe un preot pe care îl auzise odată predicând în piața publică din Diegotown.

Predica fusese despre natura schimbătoare a sufletului, omul care propovăduia pe această temă fiind un individ rumen la față și nădușit. Ramón și Pauel Dominguez aruncaseră cu bomboane de migdale în el. Ani întregi nu se gândise la acea întâmplare, dar acum își amintea clar toate amănuntele, de parcă ar fi fost adineaori totul. Se îndreba dacă melasa lipicioasă în care extratereștrii îl ținuseră încarcerat avusese vreun efect ciudat asupra memoriei lui. Auzise de cazuri când la revenirea din stază se întâmplă să ai faze de amnezie sau să resimți o puternică dislocare temporală și spațială.

Acum, stând în fața unui pseudopin cu scoarța ca o plasă și urinând la baza lui, Ramón a descoperit alte străfulgerări stranii de memorie care îi reveneau în minte. Martín Casaus, primul lui prieten când venise în Diegotown, locuia lângă port, într-un apartament cu două camere, cu o podea din bambus gălbui, care se cojea la colțuri. Se îmbătaseră acolo sistematic, seară de seară, timp de o lună, cântând și sorbind beri. Martín îi povestise cum lucrase el ca vânător, punând capcane în pădure, cum păcălise o *chupacabra*, momind-o

cu carne crudă, pusă în fundul unei gropi cu o suliță ascuțită în sus, în care monstrul s-a înfipt găsindu-și sfârșitul, iar Ramón, la rândul lui, inventase felurite isprăvi sexuale din vremea când trăia în Mexic, una mai ridicolă și mai improbabilă decât alta. Proprietăreasa lui Martín apăruse la un moment dat și îi amenințase că îi dă pe mâna poliției, iar Ramón se descheiase la pantaloni în fața ei. Își amintea mutra șocată a bătrânei, cum scuturase din mâini, neștiind parcă dacă penisul lui era o insultă sau o amenințare la adresa ei. Acum, era ca și cum ar fi vizionat filmul acelor momente: amintiri intense, ca atunci când le trăise aievea, dispărând imediat în cotloanele memoriei.

Ramón se scărpina tacticos pe burtă, mișcându-și degetele peste moliciunea pieli. Bietul Martín, ce s-o fi ales de el, amărâtul? Nimic mai rău, probabil, decât ce pățise el acum, putea să-și imagineze.

– Nici pipi nu faci, așa-i? a zis Ramón, scuturând ultimele picături de urină de pe penis.

– Evacuarea deșeurilor este necesară doar fiindcă ingerezi alimente neadecvate, a ripostat Maneck. *Oekh* asigură hrănirea fără deșeuri. Este conceput să mărească eficiența. Hrana ta este plină de otrăvuri și substanțe inerte, pe care corpul tău nu le poate absorbi. Din acest motiv trebuie să faci pipi și caca. Lucrul acesta este primitiv și nefiresc.

Ramón chichotea amuzat.

– Primitiv, poate, a replicat el. Însă *tu* ești cel care merge contra firii! Suntem animale amândoi. Animalele dorm, mănâncă alte animale, se cacă și se regulează.

Tu nu faci nimic din toate astea. Şi-atunci, care dintre noi doi este nefiresc, ha?

Maneck s-a uitat în jos spre el.

– O fiinţă care posedă *retehue* are capacitatea de a fi mai mult decât un animal, a zis el. Dacă o abilitate există, ea trebuie folosită. Prin urmare, *tu* eşti nefiresc, fiindcă tu te agăţi de lucrurile primitive, deşi posezi abilitatea de a transcende acea stare.

– Află că e foarte distractiv să te agăţi de lucrurile primitive, a început Ramón să spună, dar Maneck, care părea să se impacienteze, i-a retezat vorba.

– Am început prin a produce pişat, a zis el, şi ne-am întors în acest loc, terminând ciclul. Acum suntem pregătiţi. Tu vei intra în *yunea*. Vom continua misiunea.

– *Yunea*?

Maneck s-a oprit.

– Cutia zburătoare, a zis creatura.

– Oh. Dar trebuie să mănânc. Nu poţi pune un om să lucreze cu stomacul gol dimineaţa.

– Poţi rezista săptămâni întregi fără hrană. Asta ai declarat aseară.

– Nu înseamnă că mi-ar plăcea să trăiesc aşa, a spus Ramón. Vrei să lucrez la randament optim, trebuie să mănânc. Chiar şi maşinile trebuie alimentate cu combustil, ca să funcţioneze.

– Gata cu întârzierile! a declarat Maneck, mişcând ameninţător *sahaelul*. Plecăm acum.

Ramón s-a gândit dacă merita să obiecteze, invocând vreo nouă funcţie biologică, indispensabilă omului – putea să expectoreze şi să scuipe vreo oră-două,

ca să mai tragă de timp. Dar Maneck părea hotărât, iar Ramón n-ar fi vrut să-l vadă recurgând la *sahael* ca să-l facă să se supună.

– OK, OK, vin. Stai doar o secundă.

Ramón făcuse tot ce putuse pentru polițist. Orice nemernic trimis să-l aresteze în pustietatea asta ar trebui să-i fie recunoscător, ce naiba, pentru ce făcuse el până acum! Ramón a înșfăcat fâșiile de pește afumat pe care le înfășurase în frunze aseară și l-a urmat pe extraterestru în cutia de culoarea oaselor. Va trebui să se mulțumească până la urmă cu un mic dejun rece, în timpul zborului.

A simțit că îi saltă stomacul în gât, când bizara navă a decolat. Zburau spre sud-vest. În spatele lor, spre nord, se vedeau piscurile înalte ale munților Sierra Hueso, cu pantele lor abrupte acum întunecate de nori cenușii învolburați – ningea acolo sus, în nord. Spre sud, relieful se turtea căpătând aspectul de podișuri împădurite, apoi totul s-a înclinat în jos, spre orizontul sudic, cu costișe aburinde ca o farfurie de supă, bălțind cu mlaștini pe margini. Departe, de asemenea, de sus, unde erau ei, se vedea – ca o panglică argintie, subțire într-o lume de verde, albastru, copaci oranj și pietre negre – Río Embudo, canalul principal al marelui bazin fluvial, care colecta apele din munții Sierra Hueso și toate ținuturile nordice. La sute de kilometri spre sud-vest, așezarea Râpa Scripcarului stătea cocoțată pe stâncile ei roșietice, deasupra aceluiași râu, cu hotelurile ei de lemn dărăpănate și cocioabele pline de mineri, vânători cu capcane și tăietori

de lemne, cu docurile ei înțesate de barje cu minereu și vaste plute de bușteni, ce urmau să fie lansate în josul apei, spre Gâtul-Lebedei. Într-acolo, spre luminile și securitatea acelei omeniri grosolane din Râpa Scripcarului, se îndrepta pesemne polițistul.

Cum se va descurca oare? Niciun individ capabil să construiască un adăpost atât de bine ca polițistul nu ar avea nicio dificultate să facă o plută din lemnele găsite în pădure. Odată ce ajungea la Río Embudo și își făurea pluta, putea coborî imediat pe râu până la Râpa Scripcarului; mult mai ușor și mai rapid decât să meargă prin hățișurile pădurilor dese. Într-acolo s-ar fi îndreptat și *el* și tot așa ar fi procedat și *el*, dacă s-ar fi trezit în pustietate fără furgonetă, disperat și singur. Și era convins că polițistul va proceda la fel. Extratereștrii fuseseră ingenioși folosindu-l pe el drept copoiul lor de vânătoare fiindcă el, Ramón, *știa* perfect ce va face polițistul și unde se va duce. El, Ramón, *putea* să îl găsească.

Cât va mai trebui să tragă de timp, ca să-i lase polițistului răgazul necesar spre a fugi din calea lor? Oare o fi ajuns deja la râu? De la poalele munților Sierra Hueso, era cale lungă, pe jos, prin terenul accidentat. Pe de altă parte, trecuseră deja câteva zile... Da, era pe-aprope, probabil.

Sub ei, acum se vedea o altă pădure deasă de molizi-de-gheață – copaci înalți și scheletici, cu ace translucide, albe-albăstrui, ca un milion de mici țurțuri. Au zburat mai departe. Mai încolo, un stup imens, ca un turn Babel, străpunsese sus printre copaci, cu

insecte metalice bizare, ca niște bijuterii vii, roind amenințător spre ei, ca să-și apere regina, când au trecut cu nava deasupra lor. O poiană pustie, în afară de hoitul mare, cu șase picioare, al unui *vaquero* – un trup ca de cal, devorat pe jumătate de o *chupacabra* și lăsat să putrezească acolo. Molizi-de-gheață din nou. Zburau în cerc. Cum *se gândea* Maneck să dea de urma polițistului?

– Ce cauți? a strigat Ramón, ca să se facă auzit peste șuieratul vântului. De aici, de sus, nu poți vedea nimic. Ai senzori pe chestia asta?

– Noi suntem conștienți de multe, a zis Maneck.

– Noi? Eu, unul, să dea naiba dacă sunt conștient de ceva!

– *Yunea* participă la fluxul meu, *sahaelul* participă. Este în firea ta să nu poți participa. Din acest motiv, tu ești un motiv de mare tristețe. Dar este o *tatecreude* pentru tine și, prin urmare, trebuie acceptat.

– Nu vreau să particip deloc la mizeria ta de flux, a spus Ramón. Te-am întrebat doar dacă ai un fel de senzori pe chestia asta. Nu te-am întrebat dacă ți s-a sculat din prima.

– Sunt necesare aceste zgomote? a întrebat Maneck.

Dacă ar fi avut măcar bănuiala că extratereștrii au emoții pe care o ființă umană le-ar putea înțelege, ar fi spus că și creatura părea agasată.

– Căutarea exprimă...

– Da-da, exprimă *o tatecreude*, ce mama mă-sii o mai fi și asta, a continuat Ramón. Cum zici tu. Din moment ce nu sunt capabil de chestia asta cu fluxul,

poate că e mai bine așa, eh? Să fac conversație amicală cu tine, ce zici?

Penele de pe capul lui Maneck s-au ridicat și s-au pleoștit foarte rapid. Capul voluminos s-a întors într-o parte și în cealaltă. Pe urmă, Maneck s-a răsucit spre Ramón, iar șipcile cutiei pale s-au strâns laolaltă, făcând ca vântul să nu mai șuiere așa de tare.

– Tu ai dreptate, a continuat Maneck. Această scuipare cu aer este comunicare primordială pentru tine. Este just ca eu să încerc să îți solicit funcțiile superioare ca să te ajut să eviți *aubre*. Și, dacă voi înțelege mai bine mecanismul unui sine necoordonat, atunci și natura omului va deveni mai clară.

– E ca și cum ți-ai fi cerut scuze, monstrule, a zis Ramón.

– E un termen ciudat. Eu nu am alunecat în *aubre*. Nu am niciun motiv să exprim regrete.

– Da, bine, lasă. Fie ca tine.

– Dar, dacă vrei să vorbești, voi participa așa. Am într-adevăr senzori. Senzorii țin de *yunea*, așa cum sorbirea fluxului tău ține de *sahael* sau cum conducerea și comanda acestei forme (și extraterestrul a gesticulat spre el însuși) ține de mine. Omul, totuși, seamănă mult cu celelalte vietăți, iar a descoperi canalele în care a fost constrâns să existe este ceva subtil.

Ramón a ridicat din umeri.

Cea mai mare șansă de a-l prinde pe polițist era să se îndrepte spre vest, până la Río Embudo, de unde să se deplaseze mult în sud față de locul unde acesta ar fi putut ajunge cu piciorul, iar pe urmă să aștepte

acolo, lângă râu până când nemernicul apărea pe apă cu pluta lui, dar, dacă extraterestrul nu vedea lucrurile așa, Ramón nu ținea neapărat să îl lămurească pe cel care îl ținea captiv. Dacă extraterestrul avea chef să se legene degeaba prin aer toată ziua înainte și înapoi, ca niște fudulii într-o căldare cu apă, pe Ramón nu-l deranja.

– Ce ai de gând să faci cu amărâtul ăla când o să-l prinzi?

– Voi corecta iluzia existenței lui, a răspuns Maneck. A fi observați *nu se poate întâmpla*. Iluzia că *s-a întâmplat* este o contradicție primară, *gaesu*, negarea realității. Dacă ar fi să fim văzuți, noi nu am mai fi ceea ce suntem, noi *nu am fi fost niciodată* ceea ce suntem. Ceea ce nu se poate găsi *nu* poate să fie găsit. Aceasta este contradicție. Trebuie să fie soluționată.

– Sună absurd. Omul acela, gândește-te, el v-a văzut *deja*.

– El este încă în interiorul iluziei. Dacă este împiedicat să ajungă la neamul lui, informațiile nu pot fi difuzate. El va fi fost corijat. Iluzia existenței lui va fi fost negată. Dacă *el* este real, totuși, *noi* nu putem exista.

Ramón a despachetat frunza de *hierba*, a supt carnea de pe fâșia de pește afumat, după care a aruncat oasele pe sipcile de la picioarele lui.

– Știi, monstrule, ca să debitez atâtea absurdități ca tine eu ar trebui să beau juma' de noapte.

– Eu nu înțeleg.

– Ăsta-i tot șpilul, *cabrón*.

– Consumul de lichid îți afectează comunicarea? Am stat insuficient la tabără ca să exprimi asta?

– Aia era apă chioară, a spus Ramón agasat. Tărie. Adică să bei băutură tare. Fir-ar să fie, cum de m-am pricopsit eu cu singurul diavol din iad care n-a auzit de troscău?!

– Explică-mi „băutură tare".

Ramón s-a scărpinat pe burtă. I s-a părut ciudat că avea pielea atât de fină. Cum să explice el unei creaturi cu mintea țicnită ca un diavol prost ce înseamnă „să bei" – dar efectiv *să bei*?

– Uite cum vine treaba. Există un lichid, a zis Ramón. Se numește alcool. Se obține din chestii care fermentează. Fermentează. Se descompun. Din cartofi se face votca, din struguri se face vinul, din cereale se face berea. Și când bei așa ceva, când un om bea așa ceva... băutura îl ridică deasupra lui însuși. Pricepi? Toate chestiile urâte pe care le știe despre el, nici nu se mai sinchisește de ele. Toate căcaturile meschine, în care se împotmolește zi de zi, dispar ca prin farmec. Se duc cu pișatul. Nu știu. E ca și cum ai încerca să-i explici unei fete mari cum e cu regulatul.

– Te descătușează, a zis Maneck. Te face liber.

Memoria l-a asaltat iarăși pe Ramón; lumea s-a estompat.

Avea paisprezece ani, încă doi ani – care i se păreau o veșnicie pe-atunci – până va putea opta să intre într-o echipă de muncitori și să părăsească Pământul. Luna august a venit cu furtuni în munții Mexicului, nori albi, enormi, care se făceau cenușii, înnegrindu-se

la bază. Întrucât coborâse din vârful stâncilor unde se afla cătunul în care se născuse, Ramón locuia acum în coliba unui băiat mai mare, dintr-un sat de nomazi, situat pe panta nordică a unui tăpşan de lângă Mexico City.

În ziua care îi revenise în minte acum şezuse pe maldărul de lemne putrezite şi obiecte uzate din plastic, pe care el şi băiatul mai mare îl numeau în glumă „veranda" lor, urmărind cum se formau norii şi se ridicau spre cer. Furtuna avea să ajungă la ei spre seară, presupunea Ramón. Încerca să-şi dea seama dacă şandramaua lor avea şanse să mai reziste după încă o furtună teribilă sau se va prăbuşi din cauza vijeliei, când băiatul mai mare şi-a făcut apariţia, în pas săltăreţ, pe uliţa îngustă, plină de noroi şi pietre, care despărţea un şir de colibe de următorul. Avea o fată cu el, pe care o ţinea de mijloc. Şi în cealaltă mână ducea o sticlă.

Ramón n-a întrebat de unde făcuse rost de fată şi de sticlă. Îşi amintea senzaţia de arsură astringentă pe care i-o lăsase ginul pe esofag, fascinaţia şi repulsia zgomotelor venite din casă, când băiatul mai mare se regula cu fata, iar el stătea afară şi număra secundele dintre fulgere şi tunete. Când, într-un târziu, a început să plouă, băiatul mai mare adormise toropit de băutură şi sex, iar Ramón, beat deja şi el, împărţise cu fata ultimele înghiţituri de gin din sticlă, după care fata îl lăsase să se culce cu ea. Vântul zdruncina pereţii. Ploaia se infiltra înăuntru şi şiroia pe ferestre, când

Ramón s-a aplecat împingându-se în față, iar ea a întors capul.

Pentru Ramón, fusese noaptea cea mai frumoasă de pe Pământ. Poate chiar cea mai frumoasă noapte din viața lui. Nu-și mai amintea cum îl chema pe băiatul mai mare, dar în schimb parcă vedea aievea alunița de pe gâtul fetei, exact deasupra claviculei, și urma unei tăieturi pe buză, care se cicatrizase urât. Nu se gândea la ea decât dacă bea gin, or el prefera whiskyul.

Brațul lui Maneck l-a atins pe umăr, încercând să-l trezească la realitate. Ramón l-a împins la o parte, fără să-și dea seama.

– A fost turbulență, a spus Maneck. Ai dobândit concentrare, dar raportarea ei era obscură.

– Mi-am amintit ceva, a explicat Ramón. Atâta tot. Odată, când am băut mult. Și când m-am simțit liber.

– Ah. Precizia continuă să crească. Este un lucru excelent. *Tatecreude* dobândește concentrare. Dar tu ești tot necurgător.

– Da, bine, și tu ești tot urât, fir-ar să fie! Ai vrut să afli cum e să bei tărie. Ascultă aici. Băutura tare îl face pe om să suporte lucrurile pe care nu poate să le suporte. Îl face să se simtă liber, cum nimic altceva nu ar putea. Când e beat, e ca și cum ar fi singur. Totul devine posibil. Totul este frumos. E ca și cum ai ține fulgerul în mână. Nimic nu-l poate face pe om să se simtă atât de împlinit ca atunci când s-a îmbătat.

– Vasăzică băutura tare e bună. Intensifică circulația fluxului și focalizează intenția. Creează libertate,

iar lucrul acesta se numără printre principalele dorințe ale omului. A bea înseamnă a exprima virtute.

Pe aleea dosnică, europeanul stătea pe jos, cu mâna pe burtă. Gloata a bătut în retragere. Ramón a retrăit sentimentul glacial că oamenii respectivi îl trădaseră.

– Da, băutura are părțile ei bune, a zis el. De ce naiba îmi pui toate întrebările astea prostești? Parcă porniseși să vânezi pe cineva sau ai uitat?

– Vreau să particip în tine, a zis extraterestrul. Tu nu poți simți flux. Aceste cuvinte sunt singurul tău canal.

Creatura vorbea ca psihiatrul de pe nava cu care Ramón traversase spațiul galactic. Ramón a ridicat mâinile, cu palmele în afară, ca și cum ar fi încercat să-l convingă pe extraterestru să nu i se mai bage în suflet.

– Am obosit să tot vorbesc, a zis Ramón. Lasă-mă dracului în pace.

– E posibil să ai nevoie de o perioadă de asimilare, a convenit Maneck, de parcă ar fi discutat despre un tub elevator, care trebuia reglat cu finețe.

Extraterestrul s-a întors cu spatele. Ramón s-a rezemat de peretele subțire din șipci, privind afară spre oceanul scânteietor de frunze oranj și negre, de dedesubt. Dacă nu ar fi fost atât de beat, probabil că nu l-ar fi omorât pe european. Și nici n-ar fi ajuns atât de departe în pustietățile nordului, cu poliția pe urmele lui.

Dar să fii în Diegotown, fără să-ți bei mințile, era ceva de neconceput. Ca și cum l-ar pune cineva să

zboare cu furgoneta fără combustibil, ori să sape o mină cu mâinile goale. Numai beat putea să-i suporte pe oameni. Ramón era un mare băutor, de acord, dar nu și robul băuturii. Când venea aici, în sălbăticia naturii neîncepute, singur și departe de îmbulzeala omenirii, nu avea nevoie de whisky, așa că nu bea aproape deloc. O singură sticlă îi ajungea o lună întreagă când era pe teren, dar doar o jumătate de noapte când venea în oraș. Nu era un beţivan. Abstinența din mijlocul naturii era dovada concludentă a acestui fapt.

Primul indiciu că se schimbase ceva a fost atunci când cutia zburătoare s-a oprit brusc, plutind silențios în aer, de parcă ar fi atârnat acolo de o funie prinsă în cer. Ramón a privit în jos, mijind ochii din cauza soarelui care cobora la asfințit, însă copacii de jos nu i s-au părut nicidecum diferiți de sutele de mii de copaci peste care zburaseră până aici.

– S-a întâmplat ceva? s-a interesat Ramón.

– Da, a răspuns Maneck, fără să mai spună altceva.

Cutia zburătoare cobora.

Noul campament era mai mare decât cel de unde plecaseră. Adăpostul părea mai spațios, încât puteai să stai așezat înăuntru. Urmele dintr-o vatră pentru jăratic, construită din pietre și nisip, arătau că se făcuse focul de câteva ori în acel loc. Pesemne că fugarul rămăsese acolo o zi, dacă ținuse focul aprins atâta timp, sau poate îl aprinsese de mai multe ori, dacă nu avusese nevoie decât să își pregătească mâncarea. Maneck

păşea în faţă, traversând cu paşi lenţi mica poieniţă; capul i se legăna în spate şi în faţă, de parcă s-ar fi mişcat în ritmul molcom al unei muzici lăuntrice. Ramón venea în urma lui, dus de lesa din gât. O grămăjoară de cochilii de melci strălucea în lumina pestriţă ce răzbea prin frunziş. Un morman de piele cu blană jupuită de pe nişte popândăi zăcea abandonat mai încolo; o bucată de blană fusese ronţăită şi, pe urmă, azvârlită de vreo sălbăticiune amatoare de stârvuri. Un chiştoc de ţigară gri-bleu, strivit şi răsucit, era aruncat lângă adăpost.

Cât de departe ajunsese oare poliţistul? se întreba Ramón. Trecuseră trei zile de când individul fugea din calea extratereştrilor, când Maneck îl scosese pe Ramón la vânătoarea de om. Plus încă o zi de atunci. Dacă omul acela stătuse o singură noape la primul loc de tabără şi două nopţi aici însemna că acum nu avea decât o zi de avans faţă de ei. Ramón l-a înjurat în gând pe poliţai pentru că pierdea vremea aşa. Toată miza era ca nemernicul ăla să ajungă repede la râu, să coboare în josul apei pe o plută şi, pe urmă, să vină înapoi cu trupe de atac. Guvernatorul, poliţia, poate chiar enyezii sau vreo altă forţă de securitate extraterestră din navele enyezilor puteau să apară din zi în zi. Aşa ar fi ideal – măreaţa specie de extratereştri care stăpâneau omenirea să se reverse prin pustietăţile nordului, ca nişte bolovani acoperiţi de muşchi, zdrobindu-l de moarte pe Maneck.

Ramón a chicotit, dar extraterestrul l-a ignorat, continuând inspecţia taberei.

Existau câteva locuri, a observat Ramón, pe unde poliţistul se aventurase în pădure şi alte câteva locuri pe unde venise înapoi. Crengi rupte şi frunze uscate călcate în picioare şi răscolite confirmau limpede aceste ipoteze, ca nişte semne lăsate cu bună ştiinţă. Înseamnă că acolo era o bază de operaţii. Omul urmărea un plan sau o idee, nefiind vorba doar de o fugă din faţa duşmanului. Poate că avea misiunea de a găsi ceva. Oare poliţia ascunsese prin apropiere vreun transmiţător pentru situaţii de criză? Deşi ar fi fost o coincidenţă prea mare, Ramón a simţit o emoţie puternică şi inima a început să-i bată accelerat. Sau poate că individul era un mare cretin, închipuindu-şi şi acum că el era vânătorul şi Ramón – prada vânată. Dar, în cazul acesta, Maneck îl va prinde cu siguranţă şi îl va omorî, iar pe Ramón îl va duce înapoi în întunecimea bolnăvicioasă şi în vuietul obositor din peştera extratereştrilor, unde i se va pierde urma pentru totdeauna.

Maneck s-a oprit în dreptul adăpostului şi s-a aplecat, scormonind prin frunzele pe care omul le folosise drept culcuş. Dintre frunzele verzi şi albastre s-a rostogolit ceva – o bucată de ţesătură albă, murdară, cu pete înnegrite de sânge uscat. Maneck s-a aplecat în faţă şi a plescăit scurt din limbă, ceea ce Ramón a interpretat drept o reacţie de satisfacţie. Ramón se scărpina la cot, cumva neliniştit de gândul că ceva nu era în regulă.

– *Qué es?* a întrebat el.

Extraterestrul a ridicat o cârpă: o mânecă de cămaşă îmbibată de sânge. Ţesătura era mototolită şi răsucită, ceea ce sugera că fusese folosită ca bandaj sau garou, ţinând seama de petele scorţoase de sânge uscat.

– Se pare că l-ai trosnit urât pe amărâtul ăla de *pendejo*, a zis Ramón, încercând să pară amabil.

Maneck nu a răspuns, ci doar a dat drumul bandajului înapoi în gunoiul scormonit. Pe urmă, s-a îndreptat spre vatra pentru foc, *sahaelul* lungindu-se şi îngustându-se, dar continuând să-l tragă pe Ramón după el. Ceva sclipea în praful de lângă brâul de pietre adunate în jurul gropii. Argintiu şi albastru. Extraterestrul s-a oprit, privind cu atenţie. Ramón a venit lângă creatură şi, cumva cu mirare şi teamă, a îngenuncheat şi a atins cu vârful degetelor tabachera primită cadou de la Elena.

– Asta e a mea a zis el încetişor.

– Este un obiect al omului, a adăugat Maneck, dându-i dreptate parcă.

– Nu, a replicat Ramón. Este *al meu*. Lucrul acesta îmi aparţine. Poliţia n-ar fi avut cum să aibă chestia asta, decât dacă ar fi găsit...

Călcând împleticit s-a dus înapoi la adăpost şi a luat de pe jos mâneca îmbibată de sânge uscat. Era din dril aspru, special pentru a rezista câteva luni pe teren. Nasturele de la manşeta mânecii era spart pe jumătate.

– Asta este cămaşa mea. *Pendejo* poartă cămaşa mea!

Ramón s-a întors spre Maneck, cuprins brusc de o furie amețitoare. Flutura în pumnul încleștat cârpa pătată de sânge.

– De ce poartă nemernicul ăla *cămașa mea*?

Penele s-au ridicat și s-au turtit la loc în creasta uriașului extraterestru; pe pielea lucioasă ca uleiul arabescurile păreau învolburate. Doar ideea că *sahaelul* i-ar aplica o durere inimaginabilă îl oprea pe Ramón să-l atace.

– Răspunde-mi!

– Eu nu înțeleg. Veșmântul care ți s-a pus la dispoziție...

– Este cămașa *voastră!* a zbierat Ramón, trăgând de roba de la extraterestru. *Voi*, diavoli nenorociți ce sunteți, voi ați făcut asta. Voi m-ați pus să o port. *Asta* este cămașa mea. A mea. Am venit îmbrăcat cu ea din Diegotown. Am cumpărat-o. Am purtat-o. Este *a mea* și un... un...

Martín Casaus i-a apărut subit în minte, o amintire intensă și iluzorie ca o transă indusă artificial. Numele ei era Lianna, fata despre care îi povestise el lui Griego. Era bucătăreasă la *Los Rancheros Grill*, pe malul fluviului. Martín credea că era îndrăgostit de ea și timp de o săptămână compusese poezii în care asemuia ochii ei cu stelele de pe cer, pentru ca în zori, după ce goleau împreună o sticlă de whisky ieftin, să nu se mai gândească decât la cum s-ar regula el cu ea, dacă ar avea ocazia. Ramón o văzuse în bomba aceea ordinară, poreclită de toată lumea *Rick's Café Americain*, deși în realitate localul se numea altfel.

Ramón fusese beat atunci. Avea acum imaginea ei în fața ochilor, părul negru strâns la ceafă, ovalul perfect al feței, ridurile subțiri din colțul gurii, roșul intens al tapetului din spatele ei. O văzuse și își amintise instantaneu toate fanteziile pe care Martín le țesuse despre trupul și farmecele ei. Când fata a ridicat privirea și s-a uitat în ochii lui, a fost pentru Ramón ca revărsarea de neoprit a unei cascade. Nu mai avusese de ales. Se dusese direct la ea.

Martín, în fața lui acum, avea cârligul de tablă în mână. Cârpa pătată de sânge a căzut la picioarele lui Maneck, când Ramón și-a pus mâna pe burtă. Mâna lui Martín arătase ca jupuită, carne vie, însă sângele fusese al lui Ramón. Durerea fusese sinistră, îi cursese atâta sânge, încât Ramón a crezut că făcuse pipi pe el. Și-a desfăcut acum roba de la extraterestru, așteptându-se cumva ca Martín cel din memoria lui să-l atace din nou, să-l taie mai adânc, deși atunci când se întâmplase, demult, bietul om se prăbușise plângând, regretându-și fapta.

Degetele lui Ramón atingeau acum pe burtă o piele netedă și intactă. Cicatricea groasă și noduroasă dispăruse, rămânând doar o linie albă și subțire ca un fir de păr. Și-a dat seama acum că *știuse*, din moment ce involuntar se pipăise pe burtă de mai multe ori, căutând zadarnic cicatricea. Trupul lui știuse mai bine decât mintea că lipsea ceva de-acolo. Veșmântul acesta care îl zgâria pe piele, degetele de la mâini și tălpile fără bătături acum. Cu mișcări lente, și-a tras mâneca în sus. Cicatricea pe care o avea de când Chulo

Lopez îl rănise cu maceta, când se bătuseră la bar, lângă Cățelu', nervurile de piele încreștită, pe care degetele Elenei le rupeau la fiecare partidă de sex nebunesc dispăruseră și ele. Nu mai avea nici pete de nicotină pe degete. Nici crestăturile sau porțiunile de piele îngroșată și tăbăcită, moștenire a trudei de-o viață, nu se mai vedeau pe palmele lui. Muncind ani de-a rândul în aer liber, avusese brațele aproape negre din cauza soarelui fierbinte, dar acum pielea lui se făcuse netedă și catifelată, cafenie pală, ca o coajă de ou. Luciditatea unui adevăr rămas obscur până acum l-a umplut de fiori reci.

Știa că nu respirase deloc în rezervorul acela. Știa că inima lui nu mai bătuse un timp.

– Ce mi-ați făcut? a șoptit Ramón îngrozit. Ce naiba mi-ați *făcut*? Ce mi-ați făcut la *trup*?

– Ah! Interesant, a zis Maneck. Tu ești capabil de *kahtenae*. Asta s-ar putea să nu ne fie de folos. Mă îndoiesc că omul ar fi capabil de integrare multiplă și, chiar dacă ar fi, nu ar produce această dezorientare. Trebuie să ai grijă să nu deviezi. Nu te vei concentra pe *tatecreude*, dacă începi să nu mai semeni a om.

– Ce tot îndrugi acolo, monstrule?

– Disperarea ta, a zis Maneck. Începi să conștientizezi cine ești.

– Eu sunt Ramón Espejo!

– Nu, a replicat extraterestrul. Nu ești.

CAPITOLUL 9

Ramón – dacă el *era* Ramón – stătea ghemuit pe vine, cu coatele rezemate pe genunchi, și se ținea cu mâinile de cap. Maneck, lung și amenințător lângă el, îi explica totul, cu vocea lui profundă și tristă. Omul care descoperise ascunzișul extratereștrilor fusese Ramón Espejo. Nu-l urmărea nimeni; niciun polițist, nicio furgonetă venită din sud. Descoperirea instalației din peșteră generase o contradicție, iar pentru a corecta iluzia că omul exista, omul a fost atacat. Scăpase fugind, dar fusese rănit. Un apendice – un deget, mai precis – îi fusese smuls în timpul atacului. Bucata aceea de trup acționase ca o sămânță pentru crearea unei entități contrafăcute – *ae euth'eloi* –, care participase la fluxul ființei originare, trezindu-se din somn cu memoria și cunoștințele lui Ramón. Maneck trebuise să-i explice de două ori, până ca Ramón să priceapă cu adevărat că se referea la *el*.

– Tu participi la fluxul lui, a zis Maneck. Întregul este prezent cu totul în fragment, iar fragmentul

poate exprima întregul. S-a produs o oarecare pierdere de fidelitate, dar s-a luat decizia de a da prioritate cunoștințelor funcționale și memoriei imediate, în detrimentul aproximării fizice precise. Pe măsură ce progresezi, tu te mulezi în forma care a modelat fragmentul.

– Eu *sunt* Ramón Espejo, a zis Ramón. Iar tu ești o lepră împuțită.

– Ambele afirmații sunt incorecte, a comentat Maneck cu răbdare.

– Minți!

– Limbajul pe care îl folosești nu este adecvat. Funcția comunicării este de a transmite cunoștințe. A minți ar însemna să nu transmiți cunoștințe. Așa ceva nu este posibil.

Ramón s-a făcut roșu la față, iar pe urmă livid.

– Minți, a șoptit el.

– Nu, a zis extraterestrul, pe un ton trist. Tu ești o entitate contrafăcută.

Ramón a țâșnit în picioare, dar Maneck nu s-a tras înapoi. Ochii oranj au scăpărat de câteva ori.

– Eu sunt Ramón Espejo! a zbierat Ramón. Eu am zburat cu furgoneta aceea până aici. Eu am pus explozibilul. EU! Eu sunt cel care a făcut asta! Cum poți să spui că eu aș fi o mizerie de deget, cultivat într-o vană?!

– Începi să devii agitat, a observat Maneck. Stăpânește-ți furia sau voi folosi durerea.

– Folosește-o! a răcnit Ramón. Dă-i drumul, haide, lașule! Ți-e frică de mine?

Umplându-și gura de salivă, l-a scuipat pe Maneck drept în față.

Cocoloșul de salivă l-a lovit pe extraterestru sub ochi și i s-a prelins încet pe obraz. Maneck părea mai degrabă contrariat decât ofensat, nemanifestând niciunul dintre semnele caracteristice repulsiei firești la om. S-a șters cu grijă pe față și s-a uitat lung la urma umedă de pe degete.

– Care este sensul acestei acțiuni? a întrebat el. Simt că substanța nu este veninoasă. Are vreo funcție?

Toată revolta și indignarea au ieșit din Ramón, ca aerul dintr-un balon când îl înțepi cu acul.

– Șterge-te pe față, *pendejo*, a murmurat el, ghemuindu-se pe jos, cu brațele în jurul genunchilor.

Era adevărat. *El* era o scârboșenie. Fruntea, subsuorile, dosul genunchilor i s-au umplut de o sudoare rece și năclăită. Începea să creadă ce spusese Maneck: *el* nu era adevăratul Ramón Espejo, nu era nici măcar de natură umană, ci un monstru zămislit într-o vană, o creatură nefirească, apărută în urmă cu numai trei zile. Tot ce își amintea era fals, lucruri trăite de un *alt* om, nu de el. *El* nu mai fusese niciodată afară, în fața muntelui, nu spărsese țeasta nimănui încăierându-se prin baruri, nu se regulase niciodată cu o femeie. *El* nici măcar nu întâlnise vreodată o ființă umană reală, în ciuda amintirilor despre toate persoanele pe care credea că le cunoaște.

Cât de mult își dorea să nu fi venit niciodată aici, să nu fi pus niciodată explozibilul fatal! Dar, apoi, și-a dat seama că *el* nu făcuse niciunul dintre acele

lucruri. *Celălalt* le făcuse. Întregul trecut îi aparținea celuilalt. El nu avea decât prezentul, nimic în afară de Maneck și pădurea din jur. *El* nu era nimic. Nu era nimeni. Era un străin pentru lume.

Gândul era ametitor, aproape de neconceput, așa că în mod deliberat, cu un enorm efort de voință, l-a dat la o parte. A aprofunda această idee însemna să își piardă mințile. În schimb, s-a concentrat asupra lumii fizice din jurul lui, vântul rece care îi adia pe obraji, norii alergând iute pe un cer indigo de rău augur. Oricine sau orice ar fi fost *el*, era viu, afară în lume, reacționând intens, animalic. Molizii-de-gheață miroseau plăcut, cum știa din falsele lui amintiri, vântul sufla răcoros și proaspăt peste pajiște; imensa priveliște a munților Sierra Hueso, departe în zare, cu piscurile lor înalte, acoperite de zăpadă scânteind sub razele soarelui, era superbă ca întotdeauna, iar splendoarea aceasta i-a umplut inima de bucurie, cum se întâmplase de fiecare dată. *Trupul continuă să trăiască*, se gândea el cu amărăcune, *chiar și atunci când noi am vrea să nu mai fim.*

Și-a alungat gândul din minte. Nu-și putea permite să se lase pradă deznădejdii, dacă voia să supraviețuiască. Nimic nu se schimbase, oricare ar fi fost originea lui, indiferent dacă crescuse într-un ghiveci, ca o tufă de ardei iute, sau țâșnise plin de sânge și orăcăind, din pântecele maică-sii. *El* era Ramón Espejo, orice-ar fi spus extraterestrul, oricum ar fi arătat mâinile lui, cu sau fără bătături. Trebuia *să fie*, fiindcă nu exista *altul* care să poată fi *el*. Ce importanță avea

dacă mai exista un alt om care credea, de asemenea, că el era *el*? Sau o sută de oameni la fel? El era viu, aici și acum, în acest moment, indiferent dacă avea trei zile sau treizeci de ani, iar asta era tot ceea ce conta. El era viu și intenționa să rămână așa.

A ridicat privirea spre extraterestru, care aștepta cu o răbdare surprinzătoare.

– Cum poate fi adevărat ce spui tu? a întrebat Ramón printre dinți. Nu sunt un țăran incult – știu și eu ce este o clonă. Este doar un bebeluș care trebuie să crească mare, ca orice bebeluș. Nu ar putea avea amintirile mele. Lucrurile nu merg așa.

– Tu nu știi nimic despre ce putem și ce nu putem noi să facem, l-a dojenit Maneck, dar susții contrariul. Tu te referi la crearea unui nou individ pornind de la un prototip molecular similar. Procesul acesta ar fi dezvoltare. Tu ești expresia recapitulării.

– Cele două lucruri sunt diferite, a spus Maneck, făcând apoi o pauză. Conceptul nu are redare în limbajul tău, dar dacă ar fi să dobândești suficientă *atakka* pentru a-l înțelege pe deplin, ai devia și mai mult de la model. Interferează cu *tatecreude*.

– Burta mea. Brațul meu. Cicatricele pe care le aveam...

– Fidelitatea perfectă a fost sacrificată. Pe măsură ce timpul înaintează, aceste elemente vor tinde spre formele care exprimă întregul.

– O să-mi recapăt cicatricele?

– Toate sistemele tale fizice vor continua să aproximeze forma-sursă. Recuperarea informațiilor progresează similar.

– Memoria mea? Vrei să spui că toată chestia îmi umblă și la memorie?

– A aproxima mai bine înseamnă a aproxima mai bine, a zis creatura. Asta se înțelege de la sine.

Ramón se holba la Maneck. Dintr-odată a înțeles de ce extratereștrii nu făceau sex. Erau crescuți și ei tot în vane, cum fusese și el. Poate că fuseseră zămisliți în aceeași vană! El și pocitania asta erau frați, mai asemănător unul cu celălalt decât era oricare dintre ei cu *adevăratul* Ramón Espejo.

– M-ai făcut un monstru, exact ca tine, a spus el cu amărăciune, începând să tremure din nou. Nici măcar nu mai sunt om acum!

Sahaelul a pulsat o dată, ca un avertisment, iar lui Ramón i s-a strâns stomacul de frică și l-au trecut fiori reci, dar durerea nu a apărut. În schimb, spre marea lui uimire, Maneck a întins un braț lung, cu articulații ciudate, și a pus mâna, stângaci, pe umărul lui Ramón, ca un gest de alinare copiat dintr-o descriere proastă.

– Tu ești o creatură vie care posedă *retehue*, a zis el. Originea ta este fără importanță și nu trebuie să te frământi pentru asta. Poți oricum să îți îndeplinești *tatecreude*, exercitându-ți funcția. Nici o ființă vie nu poate aspira la mai mult decât atât.

Cuvintele lui Maneck l-au pus pe gânduri prin faptul că semănau destul de mult cu raționamentul lui anterior. A împins la o parte brațul creaturii și

s-a ridicat în picioare. *Sahaelul* s-a subțiat și s-a lungit, permițându-i să se îndepărteze ceva mai mult. Surprinzându-l pe Ramón din nou, Maneck nu a încercat să vină după el. La vatra săpată pentru foc, Ramón s-a așezat, a luat tabachera de pe jos și a deschis-o, gândindu-se să o folosească în loc de oglindă. Fața lui era mai netedă decât știa el, cu mai puține riduri în colțul ochilor. Alunițele și cicatricele dispăruseră. Părul era mai fin și mai deschis la culoare. Arăta diferit, neformat. Părea tânăr. Semăna cu el, dar totodată *nu* semăna.

Simțea că lumea începe să se învârtească din nou cu el, așa că s-a proptit cu palmele pe solul planetei São Paulo, ancorându-se în realitate, ancorându-se în prezent. Dacă era adevărat ce îi dezvăluise Maneck, dacă exista în lume un alt Ramón Espejo, situația se schimba complet. Nu mai avea de ce să tragă de timp. Dimpotrivă. În cazul în care celălalt Ramón ajungea înapoi la Râpa Scripcarului, ar apărea, desigur, o reacție din partea autorităților la aflarea informației că exista pe planetă o bază secretă a unor extratereștri necunoscuți, dar nici celălalt Ramón și nici nimeni altcineva nu ar avea de unde să știe că *el* exista. Un detașament înarmat ar putea apărea pe urmele expediției inițiale sau chiar un atac al extratereștrilor, dar nimeni nu l-ar căuta pe *el*. Poate dacă *el* ar reuși să îl *găsească* pe celălalt Ramón, totuși, împreună ar izbuti să întoarcă opinia publică împotriva extratereștrilor. Știa ce-ar fi făcut *el*, dacă ar fi știut că era vânat. *El* ar fi găsit o modalitate de a-și ucide vânătorii.

Iar asta era acum singura şansă a lui Ramón. Dacă l-ar putea anunţa pe celălalt Ramón că era urmărit şi s-ar bizui pe el că va acţiona corespunzător, împreună ar reuşi să-l nimicească pe extraterestrul care îl ţinea în lesă. Câteva clipe a sperat din tot sufletul că Maneck îi spusese adevărul, că mai exista o altă minte ca a lui, liberă în pustietatea nordului. Brusc, s-a simţit mândru de celălalt Ramón – în ciuda acestor monştri şi a tuturor puterilor pe care le deţineau, acel Ramón reuşise să scape de ei, să-i păcălească, să le arate ce poate face *un om*.

Dar oare va vrea celălalt Ramón să îl ajute sau ar fi oripilat de el, cum şi el era oripilat de extraterestru? Dacă îl ajuta pe celălalt Ramón să scape de urmăritori, cu siguranţă celălalt Ramón s-ar arăta recunocător. Ramón încerca să-şi imagineze dacă *el* ar fi în stare să refuze pe cineva care i-ar cere ajutorul la mare ananghie. Nu se vedea capabil să refuze ajutorul cerut. Dimpotrivă, l-ar îmbrăţişa ca pe un frate, l-ar ascunde, l-ar susţine. L-ar băga în pâine undeva, poate chiar l-ar luat asociat în afacere...

Ramón a tras un scuipat.

Ce tâmpenie! Nu, el i-ar băga cuţitul în coaste celuilalt Ramón – adică *lui* – şi ar râde văzând cum moare oroarea extraterestră care era *el*. Şi, totuşi, cum ar putea proceda altfel? Celălalt Ramón era şi el duşmanul lui Maneck. Iată un punct comun deocamdată, iar dacă exista o modalitate de a-l ucide pe Maneck şi de a scăpa de *sahael*, după aceea ar şti să se descurce. Celelalte întrebări – cine şi ce era el, cum

ar izbuti să se adapteze într-o lume în care mai exista un alt Ramón – puteau să mai aștepte. Supraviețuirea trecea pe primul loc. Eliberarea din robie trecea pe primul loc. Și primul lucru care trebuia făcut era să câștige încrederea lui Maneck, să-l convingă că *el* era dispus să coopereze fără nicio reținere, să-l amăgească, creându-i iluzia unei false siguranțe, până când avea să găsească ocazia prielnică de a înfige un cuțit în beregata lui de extraterestru.

Planul, așa amorf cum era, l-a calmat. Dacă avea o strategie, exista măcar o cale de urni lucrurile...

– Te-ai liniștit, a spus Maneck.

Ramón nu-l auzise apropiindu-se.

– Da, diavole, a recunoscut Ramón. Se pare că m-am liniștit.

A deschis tabachera. Era goală pe dinăuntru; doar cuvintele *Mi Corazón* pe care Elena le vrusese gravate în capacul de argint. *Inima mea.* Ține, inima mea, fumează până crăpi. Ramón chicotea amuzat.

– Eu nu înțeleg reacția ta, a spus extraterestrul. Tu mi-o vei explica.

– Voiam o țigară, atâta tot, a explicat Ramón, păstrând un ton amical. *Vezi cât de conciliant sunt? Vezi că sunt dispus să cooperez cu tine?* Se pare că nesătulul ăla le-a fumat pe toate. Păcat. Ah! Ce mi-ar plăcea să fumez o țigară bună!

Se gândea nostalgic la țigara pe care o folosise ca să aprindă fitilul atunci, demult. Sau pe care *celălalt* o folosise. Țigara pe care o fumase cu alți plămâni, într-o altă viață.

– Ce înseamnă *să fumezi*? a întrebat Maneck.

Ramón a oftat. Ba avea senzația că stă de vorbă cu un străin, ba că are de-a face cu un copil.

A încercat să-i descrie creaturii o țigară. Râtul lui Maneck a început să zvâcnească scârbit, înainte ca Ramón să fi isprăvit.

– Eu nu înțeleg funcția de a fuma, a zis Maneck. Funcția plămânilor este de a oxigena organismul. A-ți umple plămânii cu fum de la plante care ard și cu reziduurile de la combustia lor incompletă interferează cu această funcție, nu-ți dai seama? Care este scopul fumatului?

– De la fumat faci cancer, a zis el, înfrânându-și un rânjet.

Extraterestrul părea atât de solemn și așa de nedumerit, încât Ramón nu putea rezista impulsului de a glumi un pic pe seama lui.

– Ah! Și ce este *cancer*?

Ramón i-a explicat.

– Asta înseamnă *aubre*! a răspuns Maneck, pe un ton aspru și alarmat. Funcția ta este să găsești omul și nu ți se va permite să interferezi cu acest scop. Nu încerca să mă subminezi îmbolnăvindu-te de cancer!

Ramón a chicotit, pe urmă a izbucnit în râs de-a binelea. Hohote de râs în cascade, râdea în gura mare, râdea să se spargă, se cocoșa de râs. Maneck a venit mai aproape, creasta lui ridicându-se și turtindu-se la loc, de parcă ar fi pus întrebări – ca un copil care nu înțelege ce a spus, de i-a făcut pe părinți să râdă cu gura până la urechi.

– Ai un acces? s-a interesat Maneck.

Era prea mult. Ramón behăia de râs şi bătea din picioare, arătând zeflemitor spre extraterestru. Nu reuşea să vorbească. Absurditatea situaţiei în care se afla şi stresul la care fusese supusă mintea lui făceau şi mai comică stupefacţia lui Maneck. Ramón nu se mai putea opri din râs. Extraterestrul s-a mişcat în faţă şi pe urmă în spate, agitat şi confuz. Treptat, încet, criza a trecut, iar Ramón s-a trezit zăcând vlăguit pe jos.

– Te simţi rău? a întrebat Maneck.

– Sunt bine, a răspuns Ramón. Sunt bine. Tu, însă, eşti foarte nostim.

– Eu nu înţeleg.

– Nu. Nu, sigur că nu înţelegi. De-asta şi eşti nostim. Nostim şi caraghios. Eşti un drăcuşor prăpădit şi caraghios.

Maneck se uita grav la el.

– Ai noroc că nu sunt în coeziune, a zis el. Dacă aş fi, te-am distruge imediat şi am începe din nou cu alt duplicat, având în vedere că asemenea accese indică faptul că eşti un organism defect. De ce ai avut criza? Este un simptom de cancer?

– *Cabrón* tâmpit ce eşti! a zis Ramón. *Râdeam*, pricepi?

– Explică „râdeam". Eu nu pricep această funcţie.

Încerca să găsească o explicaţie pe care extraterestrul să o poată înţelege.

– Râsul este un lucru bun, a zis el cam anemic. Un lucru plăcut. Un om care nu poate să râdă este o nulitate. Râsul face parte din funcţia noastră.

– Nu este așa, a ripostat Maneck. Râsul blochează fluxul. Interferează cu funcționarea adecvată.

– Râsul mă face să mă simt bine, a zis Ramón. Când mă simt bine, funcționez mai bine. Este ca hrana, pricepi?

– Această afirmație este incorectă. Hrana asigură energie pentru corpul tău. Râsul nu face asta.

– Un alt tip de energie, ba da. Când ceva este nostim, eu râd.

– Explică sensul cuvântului *nostim*.

A reflectat câteva momente, apoi și-a amintit un banc pe care îl auzise ultima oară când fusese la Cățelu'. I-l spusese Eloy Chavez, când se duseseră să bea împreună.

– I-ascultă, aici, monstrule, a zis el. O să-ți spun o glumă nostimă.

Nu a ieșit așa cum și-ar fi dorit Ramón. Maneck îl întrerupea mereu, cu diverse întrebări, cerând definiții și lămuriri, până când Ramon a zis iritat:

– Măi, pocitanie, bancul nu o să mai fie nostim, dacă tu n-o să taci naibii din gură și n-o să mă lași să-l spun de la cap la coadă! Strici toată poanta cu întrebările tale!

– De ce din cauza asta poanta nu mai e nostimă? a întrebat Maneck.

– Nu contează! s-a rățoit Ramón. Taci și ascultă.

Extraterestrul n-a mai spus nimic, iar de data asta Ramón a spus bancul fără nicio întrerupere, dar când a terminat, Manech a mișcat din rât și s-a holbat la el, cu ochii lui oranj, inexpresivi.

– Acum ar trebui să râzi, i-a explicat Ramón. A fost un banc foarte nostim.

– De ce este acest incident *nostim*? a zis el. Bărbatul despre care vorbeai a primit instrucțiuni să se împerecheze cu o femelă din specia lui și să omoare un carnivor mare. Dacă asta era pentru el *tatecreude*, nu a îndeplinit-o. De ce s-a împerecheat cu carnivorul, în schimb? Era el *aubre*? Animalul l-a rănit și ar fi putut să-l omoare. Nu a înțeles că acesta putea fi rezultatul acțiunilor lui? S-a comportat într-o mod contradictoriu.

– *Din cauza asta* este bancul nostim, nu pricepi? Omul s-a regulat cu *chupacabra!*

– Da, am priceput, a zis Maneck. Dar povestea nu ar fi fost mai „nostimă", dacă omul și-ar fi îndeplinit funcția adecvat?

– Nu, nu, *nu*! N-ar fi fost nostimă *deloc*! a replicat el, uitându-se pieziș la extraterestrul care ședea acolo, mare și inform, cu o mutră atât de gravă și serioasă, încât Ramón nu s-a putut abține să nu pufnească iarăși în râs.

Și atunci a venit durerea – sfâșietoare, umilitoare, doborâtoare. A durat mai mult decât înainte; o durere infernală, totală, complexă ca o greață răscolitoare. Când s-a isprăvit în cele din urmă, Ramón s-a trezit chircit ca un ghemotoc, trăgând cu degetele de *sahaelul* care pulsa în ritmul bătăilor inimii lui. Spre rușinea lui, plângea, trădat ca un câine gonit în șuturi, fără niciun motiv. Maneck stătea deasupra lui, tăcut

și implacabil, o figură malefică, în acel moment, pentru Ramón.

– De ce? a strigat Ramón, jenat de glasul lui care suna spart și răgușit. *De ce?* Nu am făcut *nimic*!

– Amenințî că vei contracta cancer ca să eviți țelul nostru. Te lași cuprins de un acces care îți periclitează funcționarea. Te complaci în contradicții. Te complaci în eșecul de a te integra. Asta este *aubre*. Orice semn de *aubre* va fi astfel pedepsit.

– Am râs, a murmurat Ramón. Doar am râs, atât!

– Orice râs va fi pedepsit astfel.

Ramón a simțit un fel de vertij. Uitase. Uitase din nou că aceasta creatură aflată la celălalt capăt al priponului din gâtul lui nu era nicidecum vreun om cu forme ciudate. Mintea din spatele ochilor oranj opaci nu era o minte de om. Fusese ușor să uite. Dar și periculos, totodată.

Dacă voia să trăiască – dacă voia să scape și să revină în mijlocul oamenilor – trebuia să țină minte permanent că această creatură nu era ca el. *El* era un om, indiferent cum ar fi fost creat. Iar Maneck era un monstru. Fusese un prost dacă îl considerase altfel.

– Nu voi mai râde, a spus Ramón. Și nici nu o să fac cancer.

Maneck nu a mai zis nimic, dar s-a așezat jos lângă el. Tăcerea s-a adâncit ca un hău între ei, straniu și sumbru ca vidul imens dintre stele. De multe ori, se întâmplase ca Ramón să se simtă un străin printre oamenii cu care era obligat să aibă de-a face – *norteamericanos*, brazilieni sau chiar *mejicanos* get-beget, cu care

era înrudit, poate, prin spurcăciunea siluirii; toți necunoscuții aceia, într-adevăr, gândeau altfel, simțeau lucrurile altfel, nu prezentau mare încredere tocmai fiindcă nu puteai să-i înțelegi pe deplin. Adesea femeile, chiar și Elena, îi lăsau această impresie. Poate așa se explica de ce trăiase de unul singur atâta vreme, de ce se simțea în largul lui când era singur în sălbăticie, mult mai confortabil decât în mijlocul semenilor lui. Da, îi erau mult mai apropiați semenii lui decât ar putea să fie vreodată Maneck. Îl separau de un *norteamericano* istoria, cultura, limba lor – dar chiar și un gringo știa să râdă, iar dacă-l scuipai în față turba de furie. Asemenea trăsături comune nu îi uneau, însă, pe Ramón și Maneck; între ei se întindea prăpastia anilor-lumină și a unui milion de veacuri de evoluție. În privința creaturii din celălalt capăt al *sahaelului*, nu ar putea niciodată să se culce pe-o ureche, fiindcă niciodată nu știa cum ar putea reacționa. Și grozăvia acestei constatări l-a umplut de fiori reci.

Mikel Ibrahim, patronul de la *El Rey*, spunea adesea:

– Dacă leii ar putea vorbi, noi tot nu i-am înțelege. Cât de adevărat! Singura lui șansă era să nu uite nicio clipă că era ținut în lesă de un leu.

Maneck l-a înghiontit ușor:

– E timpul să ne reluăm funcționarea.

– Mai lasă-mă un minut, a cerut Ramón. Nu cred că sunt în stare să merg încă.

Maneck a tăcut câteva clipe, pe urmă s-a ridicat și a început să se foiască încolo și încoace, între adăpostul

părăsit și copaci. *Sahaelul* se smucea și se lungea odată cu mișcările extraterestrului. Ramón încerca să ignore senzația neplăcută din gât. La un moment dat, în deșertul orbirii care fusese pedeapsa aplicată cu *sahaelul*, Ramón își mușcase limba. Simțea gustul sângelui în gură. Nu ichorul bizar din trupul extratereștrilor, ci gustul coclit de sânge omenesc. Când a scuipat, saliva era roșie. Orice îndoieli sau temeri ar fi avut la gândul că devenise poate „inuman", după ce făcuseră din el Maneck și creaturile diavolești din specia lui, au dispărut acum. Maneck îi demonstrase cât de diferit era de rasa umană, evidențiind că Ramón era într-adevăr *om*.

– Să-ți spun ceva, a zis acesta. Planul pe care îl ai tu – să mă păzești pe mine și totodată să cauți. Dacă eu sunt într-adevăr identic cu acel *pendejo* care fuge de tine acum, află că *eu* îți pot spune cam ce va face el în continuare. Niște lucruri precise. Nu supoziții, cum ar face un om oarecare.

Maneck s-a apropiat de Ramón, care se ridicase în picioare și își scutura hainele de cenușă și praf.

– Ai perspicacitatea de a intui fluxul probabil al omului, a zis Maneck. Vei exprima ce intuiești.

– Râul, a spus Ramón. Tipul se va îndrepta spre râu. Dacă poate să ajungă până acolo și să construiască o plută, va putea să coboare pe apă până la Râpa Scripcarului. Se poate hrăni cu pește, iar apa curgătoare e bună de băut. Ar putea călători zi și noapte, fără să trebuie să se odihnească. Pentru el, ar fi soluția cea mai bună.

Maneck tăcea, zvâcnind din rât, de parcă ar fi gustat ideea. Şi de ce nu? se gândea Ramón. A gusta ideile nu părea nicidecum mai bizar decât celălalte caracteristici ale creaturii care îl ţinea captiv.

– Omul a fost aici, a zis Maneck în cele din urmă. Dacă funcţia lui este să se apropie de râu, atunci şi *tatecreude*, în cazul nostru, se va putea exprima mai bine. Tu ai funcţionat bine. A evita *aubre* este mai bine decât nostim.

– Cum zici tu.

– Vom continua, a zis Maneck şi l-a condus pe Ramón înapoi la cutia zburătoare.

În timp ce navigau deasupra pădurii, Ramón a început să reflecteze mai amănunţit la locul de campament de unde tocmai plecaseră. Îl incitau câteva mici detalii. De ce celălalt Ramón plecase şi revenise la tabără de atâtea ori? De ce făcuse efortul să prindă nişte animale şi să le jupoaie de piele, când ar fi putut să mănânce nişte melci gustoşi, fără atâta bătaie de cap? Unde era frigarea pe care prăjise carnea animalelor? Treptat-treptat, Ramón a început să înţeleagă că dublura lui, care bântuia undeva prin sălbăticie, punea la cale ceva. Un plan prindea formă, în afara planului *lui*, iar el nu reuşea deocamdată să îl desluşească.

Dar, dacă *el* era Ramón Espejo reconstruit dintr-o bucată de carne omenească printr-o tehnologie extraterestră inimaginabilă, dacă *el* era într-adevăr identic cu omul din pădure, omul care fusese *el*, nu ar trebui *să ştie* deja care era acel plan? Poate că simpla acceptare a identităţii lui nu era atât de clară cum crezuse

el. A început să se întrebe dacă nu cumva *sahaelul* avea capacitatea de a face și altceva, decât să-l umilească provocându-i durere? Dacă îi strecura, poate, un fel de drog în sânge, care să-l facă să fie mai calm, mai conciliant, mai înclinat să ignore întrebările generate de bizara situație în care se afla? Dacă se gândea bine acum, în niciun caz nu s-ar fi așteptat din partea *lui* să fi reacționat așa.

Extraterestrul îi dăduse ordin să nu divagheze de la identitatea lui ca Ramón Espejo, iar el respectase comanda. Oare așa ar fi reacționat *un om*? Oare așa ar fi reacționat *el*, dacă ruta destinului lui până în acest moment nu ar fi trecut prin vană?

Nu avea de unde să știe. Tot ce putea face era să-și alunge din minte aceste îndoieli și să își agațe toate speranțele de celălalt Ramón Espejo, care bântuia undeva prin pădurile de dedesubt. Probabil că era destul de aproape. Trei zile, spusese Maneck. Trei zile trecuseră de când fugise celălalt. Acum, se făcuseră aproape cinci. Presupunea că ar fi putut parcurge treizeci de kilometri pe zi, mai ales știind că toți demonii din Iad sunt pe urmele lui. Asta ar însemna ca geamănul lui să ajungă aproape la râu spre sfârșitul zilei. Doar dacă nu avea probleme din cauza rănilor. Doar dacă nu făcuse vreo infecție gravă și murise singur în pădure, departe de orice posibil ajutor. Ramón s-a înfiorat la gândul unei asemenea eventualități, dar și-a recăpătat repede cumpătul. Acolo, în pădure, era *Ramón Espejo*. Un individ dur și încrâncenat ca el nu murea așa ușor!

Ce nenorocire ar fi, ferească Dumnezeu!

CAPITOLUL 10

Ramón nu intenționase niciodată să părăsească Pământul. Fusese un concurs de împrejurări, cum se spune. Și poate ceva în plus. La vârsta de cincisprezece ani, începuse să muncească în minele deschise din sudul Mexicului. Unul dintre mineri se îmbolnăvise – înghițise prea mult praf în plămâni –, iar Ramón îi luase locul. Supraveghetorul îi arătase cum să manevreze elevatorul, o instalație învechită și șubredă, îl avertizase că excavatoarele înalte, cât o casă cu trei etaje, nu se vor opri niciodată dacă li se ivea el în cale, după care așa a început viața lui profesională. Șaisprezece ore pe zi într-un soare fierbinte, de se topeau și plesneau garniturile de plastic de la parbrizul elevatorului, mutând și nivelând zgură și pietriș, conform ordinelor zbierate de sus. Cârpele cu care se lega la gură aveau dimineața culori strălucitoare – albastru, roșu, portocaliu –, iar seara se făceau negre de murdărie. După ce unul dintre minerii mai în vârstă îl snopise în bătaie, Ramón a intrat în banda

de muncitori condusă de Palenki – bătrânul Palenki, care era poponar și țicnit, afurisit ca un șobolan și necruțător ca forma de cancer care l-a răpus într-un final. Dar avea grijă să nu se atingă nimeni de cei din echipa lui. El a fost cel care l-a învățat pe Ramón cum să își bage un tampon sanitar, cum folosesc femeile, în casca dură de pe cap, ca să nu-i mai picure sudoarea în ochi.

Perioada cât muncise în mină fusese cumplită. Dormea pe un prici prăpădit într-o baracă de lemn a companiei miniere, o șandrama la fel de împuțită ca maghernițele în care crescuse el. Mâncarea avea gust de nisip și praf. În permanență, se simțea vlăguit și rupt de oboseală, iar banii pe care îi câștiga abia dacă îi ajungeau să tragă o beție zdravănă sâmbătă seara. Dar, oricum, era un loc de muncă.

Palenki fusese pașaportul lui spre viitor. Îi pusese pe minerii din echipa lui să învețe meserie. Serile, când toți nu-și mai doreau decât să doarmă și să uite de mizeriile vieții, Palenki îi obliga să urmărească documentare instructive despre tehnologia mineritului și ingineria geologică. Ramón detesta să se uite la acele documentare, dar nici nu-i plăcea ideea de a se rupe de activitatea grupului lor. Și așa, cumva împotriva lui, a început să învețe. Și, cu toate că n-ar fi recunoscut nici în ruptului capului, a constatat că îi plăcea. Înțelegea cum se formaseră învelișul și straturile pământului, care ascunseseră înlăuntrul lor toate etapele străvechi ale istoriei, lăsând generațiilor ulterioare misiunea de a le redescoperi, forând în adâncul lor. Și lucrurile acestea i se păreau frumoase. Lecțiile de

câte o jumătate de ceas din fiecare seară erau cea mai plăcută parte a zilei, meritând chiar să-şi sacrifice din orele de somn.

Şi poate că Palenki văzuse în el că avea stofă pentru aşa ceva. Fiindcă a venit vremea când navele enyezilor argintii au sosit pe platformele de deasupra aşezării Mexico City. Uriaşe cât închipuirea nu ar fi putut să le cuprindă, spânzurau pe cer ca nişte ulii plutind pe curenţii de aer ascendenţi. Exista un contract. O planetă-colonie. Primul val de colonişti plecase cu treizeci de ani în urmă, iar acum enyezii intenţionau să trimită în urma o navă, care să aducă infrastructura industrială de care planeta avea nevoie. Primii colonişti nu aveau să ajungă pe planetă decât peste câteva secole, conform ceasurilor montate pe Pământ, dar cu efectele relativităţii şi cu realitatea uluitoare a motoarelor perfectate de enyezi, Ramón ar fi putut ajunge acolo în mai puţin de un an, socotind în timpul real al navei spaţiale. Cine semna contractul pentru a pleca în cosmosul negru, luând cu sine îndoielnicele roade ale industriei umane, prin definiţie ar trăi cu mult mai mult decât cei care rămâneau pe Pământ. Acest considerent a fost îndeajuns pentru a-l convinge pe Palenki, care a acceptat un contract, prin care angaja, odată cu el, întreaga lui echipă de muncitori.

Ramón ţinea minte cum se urcase în naveta orbitală pentru a ajunge sus, la platformă, ocolind de două ori Pământul, ca în final să ajungă practic exact deasupra locului de unde pornise. Avea şaisprezece

ani și se despărțea de lumea lui pentru totdeauna. Nu-i păruse rău decât atunci când privise în jos din nava spațială a enyezilor. Albastrul oceanului, albul norilor, complexele industriale sclipind ca un foc permanent în noaptea luminată de un colț de lună; Pământul era mai frumos când te îndepărtai de el. Iar dacă te îndepărtai foarte mult părea chiar superb.

Palenki murise în timpul călătoriei. Tumoarea îl presa pe inimă de luni de zile. Ramón și ceilalți din echipă se căzniseră să se reorganizeze, temându-se că enyezii nu vor mai onora contractul, după decesul lui Palenki. Și teama lor fusese îndreptățită. Înțelegerea a fost declarată nulă, iar când imensele nave spațiale au ajuns în colonia de pe Sáo Paulo, băieții respinși au fost trimiși ca simpli muncitori în lumea aceea nouă și necunoscută. Și așa Ramón, care fusese un nimic pe Pământ, a ajuns să fie un nimic într-o lume colonizată. Nu avea cum să se mai întoarcă pe Pământ; toate persoanele pe care le cunoștea el muriseră deja. Dar știa ceea ce învățase de la Palenki, a găsit alte posibilități de a se instrui în plus, angajându-se apoi ca ucenic la o firmă de prospecțiuni geologice, care a dat faliment peste câțiva ani. Apucase să cumpere una dintre furgonete, înainte ca banca să fi pus sechestru pe bunurile firmei. Și așa s-a lansat ca geolog independent.

Prima lui incursiune în *terreno cimarrón* fusese ca și cum ar fi câștigat la loterie, ca și cum s-ar fi întors într-un loc pe care îl uitase. Imensitatea cerului gol,

pădurile și oceanul, crevasele din sud, munții semeți din nord. Pustiul. Era pentru prima oară, din câte ținea el minte, când fusese cu adevărat singur. Și atunci plânsese. Își amintea cum ședea pe scaunul șoferului, lăsându-se condus de autopilot, și cum a plâns ca un om care l-ar fi văzut pe Iisus.

– Suferi de efectele recapitulării, i-a zis Maneck. Pe măsură ce structurile creierului tău își încheie procesul de formare, amintirile vor deveni mai puțin invazive.

Ramón s-a uitat spre creatură, întrebându-se dacă încerca să-l liniștească sau, dimpotrivă, să-l certe, ori dacă noțiunile pe care voia să le comunice puteau fi redate comprehensibil în limbaj omenesc.

– Ce dracu' tot îndrugi acolo?

– Pe măsură ce sistemul tău nervos se va adapta unui flux adecvat, vechile tipare vor induce proeminență temporară necorespunzătoare.

– Mulțam, a zis el. Nu asta mă frământa pe mine. Dar, ia zi, dacă mă căznesc serios, pot rechema o amintire?

– Nu, a răspuns Maneck. Procesul ar fi zădărnicit de voință. Tu nu ai voie să încerci să-ți amintești evenimente specifice. A face asta îți diminuează funcția. Tu te vei abține.

– Hm, ca atunci când îți vine să-ți rupi cu unghia o zgaibă care nu-ți mai trece, a explicat Ramón, iar apoi, ridicând din umeri, a schimbat subiectul. Hei, apropo. Voi cum ați ajuns aici?

– Noi participăm la flux. Prezența noastră este inevitabilă.

– Mda, fie, cum zici tu. Dar voi, monstruozităților, voi nu sunteți de-aici, așa-i? Precis. Nu vezi nicăieri orașe sau fabrici sau chestii înalte ca niște turnuri de gângănii, cum au turúrii. Voi nu mâncați animalele și plantele de aici, așa cum ați face dacă v-ați fi dezvoltat naibii pe planeta asta. Nu sunteți aici pe planete voastră. Bun și-atunci, cum ați ajuns aici?

– Prezența noastră era inevitabilă, a spus din nou Maneck. Ținând seama de constrângerile asupra fluxului celor pe care limba voastră defectă îi numește poporul meu, acest deznodământ a fost necesar.

– Vă ascundeți într-un munte, a spus Ramón, privind afară printre șipcile subțiri ale cutiei zburătoare spre coroanele copacilor aflați la trei metri dedesubt, care în viteza deplasării se vedeau ca o pată estompată verde și oranj. Țineți morțiș și faceți tot ce se poate să prindeți cealaltă variantă a mea, ca nu cumva să afle cineva de existența voastră. Știi ce cred eu?

Maneck n-a răspuns. O membrană transparentă subțire i-a coborât peste ochi, întunecând culoarea portocalie. Ramón își amintea că existau, parcă, unele păsări care făceau așa – aveau pleoape prin care puteau să vadă. Sau erau pești, totuși? Ramón a rânjit satisfăcut și s-a instalat mai comod.

– Eu cred că voi sunteți aici, în pustietate, din același motiv pentru care am venit și eu. Eu cred că voi vă ascundeți de ceva.

– Și omul de ce se ascundea? s-a interesat Maneck.

Neplăcută întrebare; nu intenționase să-i povestească despre european. Dar, în fond, ce mai conta acum?

– Am ucis un om. Tipul era cu o femeie și se purta urât cu ea. Eram beat, iar el – gălăgios și tâmpit. El a zis nu-știu-ce-căcat, eu am zis nu-știu-ce-căcat... Și așa am ajuns pe străduța din spatele barului, pricepi? S-a dovedit că tipul era ambasadorul din Europa. Și eu am băgat cuțitul în el. Oricum, abia așteptam să vin dracului aici. Să mă așez într-un loc unde nimeni să nu poată da de mine și să aștept ca treaba să se fâsâie. Și, când colo, m-am pricopsit cu niște *pendejos* ca voi!

– Ai ucis un seamăn de-al tău?

– Cam așa ceva, a răspuns Ramón. Tipul era din Europa.

– Îți îngrădise libertatea?

– Nu și nici nu-mi regulase nevasta sau alt căcat de genul ăsta. Nu a fost vorba despre așa ceva.

– Și-atunci, ce te-a apucat să-l ucizi?

– Pe mine nu mă deranjează ideea, a zis Ramón. Așa a fost să fie. Se întâmplă uneori. Ca un accident. Eram beți amândoi.

– Băutura tare, a spus extraterestrul. Îți elimină constrângerile.

– Da.

– Ucizi ca să fii liber, iar libertatea te face să ucizi, a comentat extraterestrul. Ciclul acesta este *aubre*.

– Are și inconveniente, de acord, a încuviințat Ramón.

Ce zisese nemernicul ăla de *cabrón*? Ramón încerca să-şi aducă aminte cum se întâmplase. Probabil că europeanul spusese sau făcuse ceva; trântise vreo glumă, vreo zeflemea sau vreun comentariu, de ajunseseră să se bată pe strada din spatele barului. Fusese ceva legat de femeie? Aşa s-ar fi zis. Îşi amintea strada aceea dosnică, pumnalul, sângele schimbându-şi culoarea sub luminile care clipeau, dar înainte de asta, câteva elemente lipseau şi nu reuşea să se concentreze asupra lor. Nu-şi dădea seama dacă era o consecinţă a faptului că fusese beat sau era rezultatul naturii neformate a noii lui minţi contrafăcute de extratereştrii.

De ce l-ai ucis?

Întrebarea părea din ce în ce mai logică.

Pe cerul dinspre nord, se adunau nori mari, albi, cenuşii, gălbui. Nişte baloane imense – plantele cu băşici de hidrogen, pe care ei le numeau crinii-cerului – punctau norii, mişcându-se lent, învolburându-se molcom acolo unde le prindeau curenţii înalţi, făcându-le să se rostogolească ca nişte meduze în mare. Semne sigure că vremea se înrăutăţea în acele părţi. Ramón vedea fulgere sub pântecele norilor, dar era prea departe ca să audă tunetele. Va ploua, dar nu aici. Oriunde ar fi fost acum celălalt Ramón, cert era că nu trebuia să se îngrijoreze din cauza ploii. Cât de straniu era probabil pentru celălalt Ramón – rănit, singur, fără să ştie că mai exista cineva acum care aflase de existenţa extratereştrilor şi uneltea cum să-l ţină în viaţă şi în libertate. Ramón îşi imagina geamănul acolo în pădure, ascunzându-se sub frunziş, poate chiar

privind spre cutia zburătoare care trecea prin văzduh pe traiectoria ei arcuită.

Înspăimântat. Celălalt Ramón era, probabil, înspăimântat. Și deprimat. Înspăimântat, nu numai din cauza celor descoperite de el și din pricina vânătorii în care el devenise acum prada, ci și fiindcă era atât de singur – atât de izolat. Exista o diferență între singurătate și izolare. Cât timp avusese furgoneta și proviziile, singurătatea fusese o bucurie. Dar ideea că el era acum singurul om de pe teritoriul situat la nord de Râpa Scripcarului, unde nu putea striga „ajutor", fiindcă nimeni nu l-ar fi auzit, dormind în adăposturi improvizate și fugind din calea unei civilizații extraterestre necunoscute – era cu totul altceva. Încerca să se imagineze în locul lui. Încerca să-și dea seama de ce-ar simți.

Da, ar vrea să-l omoare pe păcătosul ăsta de extraterestru. Și știa că intuia corect, fiindcă stând acolo, lângă creatură, exact asta își dorea și *el*. Ramón a oftat. Măcar celălalt Ramón nu avea porcăria asta înfiptă în gât.

Maneck s-a cutremurat, *yunea* oprindu-se subit în aer. Ramón s-a uitat atent la extraterestru. Penele creaturii erau agitate, ca firele de iarbă în bătaia vijeliei; brațele păreau să se miște fără rost. Presentimentul unei mari nenorociri a pus stăpânire pe Ramón. Se întâmplase ceva.

– Ai prins ceva? a întrebat el.

– Omul a fost prin apropiere. Recent. Ai avut dreptate cu interpretarea fluxului lui. Tu eşti un instrument competent.

– Unde e omul?

Maneck nu i-a răspuns. *Yunea* a început să se legene încet înapoi şi înainte, de parcă ar fi atârnat de o funie prinsă în cer. Ramón s-a ridicat în picioare, simţind pe tălpile, acum fine, ciupitura planşeului din şipci mişcătoare. Inima îi bătea frenetic, deşi nici nu ştia ce şi-ar fi dorit să se întâmple. *Sahaelul* a pulsat o dată şi apoi s-a liniştit din nou.

– Unde e omul? a repetat Ramón, iar de data asta Maneck s-a întors spre el.

– Nu este prezent, a bubuit vocea extraterestrului. Tu vei interpreta asta.

Yunea şi-a schimbat poziţia, coborând înclinat prin aer. Ramón şi-a pierdut echilibrul şi s-a aşezat jos. Bolta de frunziş s-a desfăcut ca o cortină, iar dedesubt a apărut o pajişte lungă şi lată. Bolovani mari şi teşiţi – din granit, după cum arătau – se vedeau presăraţi printre ierburi şi flori de câmp. Şi lângă unul dintre bolovani flutura ceva. Ramón a mijit ochii, căznindu-se să desluşească despre ce era vorba. Cineva înfipsese în sol o creangă sau un băţ, de care flutura în vârf o cârpă, ca o flamură. Ţesătura era murdară şi decolorată, cu pete negricioase. Cămaşa lui. Bucata rămasă din cămaşa lui Ramón, legată acolo de cealaltă mânecă.

– Care este semnificaţia acestui obiect? a întrebat Maneck.

– Să fiu al naibii dacă știu! a replicat Ramón. O fi vreun stindard de pace? Poate omul vrea să stea de vorbă.

– Dacă dorește să converseze, de ce nu este prezent?

– Voi i-ați smuls degetul, împușcându-l, ai uitat?

Maneck a tăcut. *Yunea* a ocolit lent deasupra ciudatului steag. Ramón strângea din dinți. Știa că flamura fusese pusă acolo ca să le atragă atenția. Dar *de ce*? Oricum, puțin probabil ca *acel* Ramón să aibă de gând să se predea. Ramón Espejo nu s-ar da bătut așa ușor. *Yunea* plutea deasupra bolovanului, coborând lent spre sol. Ramón și-l imagina pe geamănul lui undeva în pădure, pândindu-i poate. Oare avea binoclul în rucsac când îl găsiseră extratereștrii sau îl lăsase în furgonetă, ceea ce însemna că fusese distrus în timpul exploziei? Nu, precis nu avusese binoclul în rucsac, în primul rând fiindcă n-ar fi avut loc, din cauza încărcăturilor de explozibil pe care le luase cu el.

Starea de neliniște a căpătat brusc proporții de panică.

Încărcăturile de explozibil! Creanga plasată exact lângă marginea bolovanului, unde putea amplifica orice vibrație din lespedea de granit. Nu era o flamură. Era un declanșator.

– Stop! a zbierat el, dar o fracțiune de secundă prea târziu. *Yunea* a aterizat. Lui Ramón i s-a părut că vede tremurul crengii în clipa incomensurabil de scurtă dinaintea producerii exploziei.

CAPITOLUL 11

Ramón se căznea să se mişte. Era ceva... ceva urgent, dar nu reuşea să-şi aducă aminte ce anume. Solul i se părea instabil sub picioare, ca atunci când se îmbăta şi mergea pe şapte cărări. Doar că acum era ceva rău... ceva grav. Şi el nu-şi putea aminti *ce* anume.

Carcasa cutiei, *yunea*, i-a dezmorţit iniţial memoria. Şipcile de culoarea oaselor goale şi firele acelea care curgeau parcă formând pereţii şi planşeul cutiei erau sparte şi smulse acum. Azvârlite pe jos, împrăştiate pe pietrele de granit, ca beţele dintr-un joc de marocco. Nu rămăseseră în picioare decât un perete şi un colţ din cutie, care stăteau şui şi coşcovite ca o spinare de moş. În aer, mirosea a încins şi a acid – izul tipic de explozibil ars, pe care prospectorii geologi îl cunoşteau prea bine. Ceva mai încolo, un morman de sol reavăn şi pietriş umed arăta unde săriseră în aer încărcăturile explozive, astfel plasate încât să ţintească la nivelul solului, şi nu în adâncul lui. Rămăsese cu impresia – sau era mai degrabă era imaginaţia lui,

și nu realitatea – că în momentul detonării șipcile pereților se închiseseră ermetic. Protejându-l. Pe el și pe extraterestru. Maneck!

Ramón a încercat să se așeze în capul oaselor, dar nu a reușit, alunecând înapoi pe jos. Își simțea brațele neputincioase; piciorul stâng îi sângera – o tăietură urâtă deasupra genunchiului. A făcut efortul să se rostogolească pe burtă. Capul începea să i se limpezească, amintirile din trecutul apropiat se împleteau cumva logic.

Nemernicul ăla încercase să-i omoare. Celălalt Ramón, cine naiba o fi fost el, știuse că era urmărit și pusese o capcană ca să îl ucidă pe extraterestru. L-a cuprins indignarea, dar aproape instantaneu revolta a făcut loc unui sentiment de respect și stranie mândrie. Să afle extratereștrii de pretutindeni: Ramón Espejo era un tip afurisit și dur, de care trebuia să te ferești, dacă nu voiai să ai de suferit. Ramón râdea, behăia de râs, bătând anemic cu palmele în sol, cu gura contorsionată într-un rânjet. Grozavă poantă! Și-a dat seama că râdea, fără să fie pedepsit pentru asta.

Sahaelul îi atârna în continuare de beregată. Dar carnea pală a tubului se înnegrise ca o vânătaie. Lui Ramón i s-a pus un nod în gât. Și-a pus întrebarea, pentru prima oară, ce s-ar întâmpla dacă pocitania aia malefică ar muri în timp ce era în *el*.

Monstrule! a strigat el, iar vocea i s-a părut undeva departe, răsunând profund. Din cauza exploziei, auzul lui nu mai percepea registrul suntelor ascuțite;

așa se explica de ce percepuse doar tonul de bas al propriului glas. „Monstrule! Ești teafăr?"

Nici un răspuns. Ramón a reușit să se așeze în fund și, ținându-se cu o mână de *sahaelul* vătămat și înnegrit, s-a apropiat treptat de corpul masiv al extraterestrului. Maneck stătea în picioare, dar într-o poziție ce îl făcea să pară mai scund și mai turtit, de parcă ar fi avut nevoie de o bază de susținere mai lată, ca să rămână la verticală. Unul dintre brațele lui cu articulațiile acelea bizare spânzura moale de-a lungul corpului. Ochiul stâng se făcuse din oranj intens, cum era înainte, rubiniu aprins, fiind și umflat cam de două ori cât celălalt ochi. Cea mai șocantă modificare, totuși, era pielea creaturii. În locurile unde liniile argintii se învolburau peste liniile negre, ca uleiul deasupra apei, jumătate din corpul extraterestrului căpătase o nuanță pământie și cenușie. Carnea de pe el părea buhăită, ca un cârnat înainte de a plesni în tigaie, când îl prăjești. Mucozități pale i se prelingeau din rât, căzând picături-picături la picioarele lui. Ramón nu-și dădea seama ce se întâmpla, însă, după cum arăta, era limpede că extraterestrului nu-i era deloc bine.

– Monstrule, a zis Ramón din nou.

– Ai dat greș neprevăzând asta, a intonat extraterestrul.

– Rahat! a exclamat Ramón.

– Scopul tău este să oglindești fluxul omului, a adăugat extraterestrul.

– Ei, bine, prost, bun, ăsta sunt! a insistat Ramón şi a tras un scuipat. Am uitat că nemernicul ăla avea încărcăturile explozive în rucsac. A fost o greşeală.

– Ce alte instrumente mai are?

Ramón a ridicat din umeri, încercând să-şi aducă aminte ce conţinea rucsacul lui de teren.

– Nişte alimente, dar probabil că le-a mâncat deja. Mai exista un transmiţător pentru situaţii de criză, dar nu bate decât la mică distanţă. E conceput ca să declanşeze un sistem de alarmă mai puternic, în furgonetă, dar voi, fir-aţi voi să fiţi de cretini, aţi avut grijă să nu mai existe nici asta. Un pistol. Eu aveam un pistol.

– Acela este instrumentul care a accelerat metalul folosind câmpurile magnetice? a întrebat Maneck.

Glasul lui părea mai tern şi mecanic. Ramón nu ştia dacă schimbarea era reală sau doar i se părea lui, din cauza auzului afectat de detonaţie.

– Exact, ai nimerit-o.

– Acel instrument i-a fost luat, a zis Maneck. Acel instrument a separat apendicele de restul corpului.

– Garda trăgaciului i-a smuls degetul? a întrebat Ramón. Vrei să spui că *pendejo* a făcut toate astea *fără* degetul cu care trebuia să apese pe trăgaci?

Maneck a clipit; pleoapa ochiului înroşit nu se închidea complet.

– Este semnificativ? a întrebat el.

– Nu. Este doar impresionant.

Un fel de horcăială a ieşit din pieptul extraterestrului, ceea ce, în alt context, Ramón ar fi putut lua

drept un râs. În schimb, s-a întrebat dacă nu cumva creatura avea vreo criză sau se înecase cu ceva. Mucozitățile care îi curgeau din rât s-au făcut foarte albastre, o clipă, după care au pălit din nou.

– Câte încărcături de acest fel mai deține omul? a întrebat Maneck.

– Nu știu, a răspuns Ramón. Eu aveam patru în rucsac. Este cantitatea standard. Una am folosit-o când am dat peste voi, afurisiților, așa că mai rămân trei, dar nu știu dacă aici a folosit o încărcătură sau le-a pus pe toate.

– Asta se poate determina?

– Sigur, probabil, a spus Ramón. Pot să arunc o privire. Deși întâi ar trebui să fac ceva cu piciorul ăsta. Iar tu arăți ca naiba, să știi.

– Vei determina numărul de încărcături folosite, a hotărât Maneck, cu vocea dintr-odată stridentă și ascuțită, ceea ce l-a făcut pe Ramón să înțeleagă că începea deja să perceapă și registrul sunetelor înalte. Vei face așa imediat.

– Perfect, a zis Ramón. Trebuie să mă duc până acolo și să mă uit la crater. Crezi că porcăria de lesă poate ajunge până acolo?

Extraterestrul a stat nemișcat câteva clipe, după care a început să pășească greoi peste resturile din cutia zburătoare, spre noua cicatrice din peisajul planetei. Se mișca încet, de parcă ar fi avut dureri. Ramón îi auzea respirația, aceeași horcăială groasă de adineaori. Era limpede că fusese grav rănit.

Craterul era larg, dar deloc adânc. Ramón a studiat bolovanul din care explozia ciobise niște colțuri de granit. Dacă încărcătura explozivă ar fi fost îngropată în sau chiar sub lespede, piatra ar fi fost acum mult mai deteriorată. Celălalt Ramón dirijase detonația în sus, spre ceea ce o declanșase de fapt. Creanga de detonare consta, de fapt, dintr-un pumn de scobitori împrăștiate de pe pajiște în sus, spre orbita joasă. Fugitiv, Ramón a avut imaginea unui liliac-vampir, undeva sus în văzduh, surprins că s-a trezit tras în țeapă așa, dar s-a abținut să râdă.

Dacă marginea bolovanului ar fi fost intactă, ar fi putut să deducă mai ușor cum fusese poziționat sistemul de declanșare. Ar fi fost complicat să izolezi mișcarea pietrei de vibrațiile crengii și de flamura care flutura în vârful acesteia. Fără să se gândească prea mult, știa că existau trei modalități de soluționare a problemei, în funcție de formația rocii.

Dar nu asta conta acum. Important era faptul că explozia fusese direcționată în sus. S-a mișcat în jurul craterului, șchiopătând când rana de la picior i-a provocat un junghi sfâșietor. Groapa lăsată de detonație avea marginile rotunjite și o formă cumva triunghiulară. Aproape că vedea cum se formase. Creanga fusese concepută ca un sistem de declanșare a exploziei, extrem de sensibil, prin raportare la bolovanul foarte stabil, dar oricine ar fi luat cămașa de-acolo sau ar fi mișcat cumva creanga ar fi putut declanșa explozia încărcăturii. Geamănul lui nu știuse din ce direcție aveau să apară vânătorii lui, așa că amplasase

explozibilele astfel încât să detoneze în cerc. Mizase totul pe această ipoteză și nu greșise deloc.

Ramón s-a lăsat pe vine, frământând între degete un bulgăre de sol, din simpla plăcere de a simți țărâna reavănă, și nu fiindcă s-ar fi așteptat să descopere ceve. Se întreba ce simțise celălalt când montase încărcătura explozivă. Bucurie, stres? Sau ambele? Și când se gândea că făcuse toate astea, deși avea mâna mutilată! Ba mai mult, explozibilul își atinsese ținta. *Yunea* era o epavă. Maneck fusese grav rănit. Răfuiala funcționase. Erau chit acum – dinte pentru dinte, furgoneta și cutia zburătoare. Ramón avea cumva presentimentul că sinele lui, *celălalt*, din pădure, va câștiga.

– Hei, monstrule! a strigat Ramón.

Maneck rămăsese încremenit în același loc, pe marginea craterului. Neclintirea lui, atât de nefirească înainte, părea acum un semn de slăbiciune. Ramón s-a dus șchiopătând spre el.

– Ce-i cu tine, ai murit? Mă auzi?

– Te aud, a spus Maneck.

– Sunt aproape sigur că a folosit toate cele trei încărcături explozive. Nu se vor mai întâmpla chestii dintr-astea.

Maneck n-a răspuns. Ramón a tras un scuipat și s-a scărpinat. Extraterestrul s-a cutremurat o dată și a plecat capul. Penele din creastă stăteau pleoștite ca o iederă veștejită.

– Am eșuat să-mi împlinesc *tatecreude*, a zis extraterestrul. Sunt vătămat. Omul a înaintat. Noi ne vom întoarce la ceilalți și ne vom sfătui.

– Nu se poate să facem asta! s-a opus Ramón, mintea lui plăsmuind imagini de groază din bârlogul extratereștrilor.

Nu, nu putea să se întoarcă la *așa ceva*, să fie ținut prizonier în întunecimea aceea sufocantă pentru tot restul vieții; vânătoarea trebuia să continue, fiindcă altminteri nu exista nicio speranță de a scăpa din robia acestei creaturi.

– Omul e pe-aproape. Acum, nu mai are nimic. Ce, doar nu crezi că ne poate întoarce din drum cu un amărât de cuțit de vânătoare și o pereche de izmene jegoase?!

– Eu sunt slăbit, a spus Maneck.

– Așa-i și el! Uiți că i-ai smuls degetul, ce naiba?! Precis rana s-a infectat și a copt de atâtea zile. Omul *fuge* de zile întregi. Precis cade din picioare de oboseală!

Maneck amuțise. Ramón încerca să-l ambiționeze pe extraterestru, încerca să propulseze un imbold – furie, încrâncenare, sentimentul datoriei, sete de răzbunare, orice – prin *sahaelul* vătămat, până în trupul creaturii. Era de neconceput să se întoarcă din drum.

– Fir-ar să fie de treabă, nu-ți dai seama că pentru tine *tatecreude* nu înseamnă să te dai bătut și să dai fuga repede la mămica?! Ce ești tu, un laș?! Nu cred! Omul e acolo în pădure, gonind spre Râpa Scripcarului, acum știm încotro se îndreaptă. Putem să-l prindem. Dacă ne ducem târâș înapoi la bază, ne ia zile în șir. Până atunci, omul poate ajunge cine știe unde. Va fi prea târziu să-l mai împiedicați să nu le povestească tuturor despre voi!

Maneck nu spunea nimic, așa că Ramón a presat în continuare.

– Cursa pe care ți-a întins-o? Află că nu era montată acolo de mult timp. Fiindcă, fragilă cum era toată instalația, orice putea să declanșeze explozia în mod accidental. Nu, ascultă-mă pe mine, omul e pe-aproape. Probabil că a stat pitit până acum, ca să vadă dacă schema va funcționa cum prevăzuse el. Chiar dacă era cocoțat sus în vreun copac, crede-mă, n-ar fi putut să ajungă foarte departe. Poți să-l prinzi.

Capul lui Maneck se mișca lent dintr-o parte în cealaltă, de parcă s-ar fi îndoit de spusele lui Ramón. O spaimă sinistră a pus stăpânire pe Ramón. Nu se putea termina totul așa. Trebuia să îl urmărească pe celălalt Ramón. *Obligatoriu*. Neapărat, trebuia să inventeze ceva – să-l determine pe extraterestrul acesta rănit să vrea să continue cursa, nu să stea moale ca o cârpă și să fugă înapoi. Lui Ramón îi tremurau mâinile, iar mintea îi lucra frenetic. A trebuit să se abțină să dea în el cu pumnii și picioarele, ca să-l *convingă* să procedeze corect. Nu și-a pregătit cuvintele dinainte când a început să vorbească din nou, iar ceea ce i-a spus creaturii l-a surprins până și pe el:

– Ce vor gândi ei despre tine? Ceilalți rămași acolo, sub munte, frații tăi? Ei știu că te-au trimis aici. Ei știu de ce ești tu aici și să nu-mi spui tu mie că nu te admiră pentru ceea ce faci. Ce, vrei să te duci înapoi mânjit de rușinea *eșecului* și să vezi cum o să te privească *ei* atunci? Perfect, fă-o, dacă n-ai pic de mândrie. Vrei să vezi cum e când cei de-un neam cu tine

îți întorc spatele dispreţuitori? Perfect. Haidem, atunci. Haide, mişcă-te odată, treanţă bleagă ce eşti!

Ramón a ridicat într-adevăr piciorul şi a tras un şut în ceea ce ar fi trebuit să fie glezna extraterestrului. Impactul a fost moale şi dur, în acelaşi timp, ca atunci când izbeşti cu piciorul într-un trunchi de copac înfăşurat într-un manşon de cauciuc. Maneck nu a reacţionat.

– Cară-te înapoi, dacă asta vrei, pocitanie fricoasă ce eşti! a zbierat Ramón, congestionat la faţă din cauza furiei. Mişcă-ţi fundul şi hai acasă, ca să se lămurească toţi ce *nulitate* eşti! Să înţeleagă că nu eşti demn de ei. Că nu eşti de-al lor. Şi să vedem cum o să-ţi pice ţie când îţi vor arăta că nu mai vor să aibă de-a face cu un căcănar ca tine. Sau, dacă nu-ţi convine ideea, continuă-ţi misiunea, fă ce ţi-au cerut ei să faci şi du la bun sfârşit acea sarcină! *Ei* n-au avut curajul să facă asta! Demonstrează-le că *tu* eşti capabil să îndeplineşti această misiune! Ce se poate întâmpla mai rău decât janghinosul ăla din pădure care să ne facă de petrecanie?! De-asta ţi-e frică ţie? Ţi se pare preferabil să te duci înapoi cu coada-ntre picioare, ca un pămpălău, decât să mori în luptă? Fii tare-n boaşe, ce naiba! Fii *bărbat*!

Extraterestrul a băgat capul în pământ; penele din creastă i s-au zbârlit un pic.

– Trebuie să mă odihnesc, a zis el, cu voce joasă. Dar tu ai dreptate. A curma funcţia este *aubre*. Esenţial este să-mi exprim *tatecreude*.

– De-asta poţi să fii sigur, ce mama mă-sii de treabă!

– Mă voi concentra să mă recuperez fizic, pentru un timp. Când continuarea misiunii nu îmi va mai dăuna, vom localiza omul.

– Bravo! a zis Ramón, răsuflând ușurat. În regulă, atunci! Bine că ți-a venit și ție mintea la cap, fir-ar să fie. Îl vom urmări, continuându-ne drumul pe jos. Putem face asta.

– Este și el *așa*? a întrebat extraterestrul.

– *Așa* cum?

– Tu nu ești coordonat în gândire, a zis extraterestrul. La tine, *tatecreude* este nefocalizat, iar firea ta este înclinată spre *aubre*. Tu înțelegi omorul și voința, dar nu *niedutoi*. Tu ești defect prin structura ta; dacă ai fi o larvă *kii*, ai fi reabsorbit. Tu încerci să te separi și, totodată, să te aduni. Fluxul tău este mereu în conflict cu el însuși, iar violența acestui conflict îți tulbură funcționarea corespunzătoare, dar totodată învinge niște limite care altminteri te-ar restricționa. *Așa* este omul sau doar tu continui să deviezi?

Ramón s-a uitat în ochiul nevătămat al extraterestrului, încercând să deslușească sensul cuvintelor lui. Flux și conflict, violență și restricționare. A aparține și a nu aparține. Sau poate că el era cel care provocase toate astea.

– Nu, monstrule, a spus el în cele din urmă. Nu este deviere. Eu *așa* am fost întotdeauna.

CAPITOLUL 12

După un ceas, extraterestrul s-a săltat greoi în picioare, cu un un geamăt scrâșnit, ca zăngănitul unui lanț lung când îi dai drumul să cadă într-o groapă.

– Vom continua, a zis el, sumbru, și i-a făcut semn lui Ramón să pornească înainte.

Abia după o oră și ceva de inspectat cu atenție marginile pajiștii de jur împrejur, au reușit să găsească urma celuilalt om. Pe tot parcursul dimineții și al după-amiezii, Ramón a continuat să conducă expediția, lăsând *sahaelul* să atârne moale în spate, prins de brațul lui Maneck, care pășea înainte, încet, dar în ritm constant. Ar fi fost cu mult mai complicat, dacă Ramón n-ar fi cunoscut genul de tertipuri pe care el însuși le-ar fi folosit, pentru a crea o pistă falsă. De două ori au descoperit ceea ce părea a fi o scăpare din partea celuilalt om – o amprentă de talpă, în solul mâlos, ducând spre un dâmb stâncos, o porțiune de teren accidentat, unde aparent vigilența omului scăzuse, la

coborârea pantei. Ramón a condus expediția, evitând cu ușurință urmele false.

Aspectul pădurii se modifica pe măsură ce mergeau mai departe. Pe platourile mai înalte din apropierea munților, pădurea era formată din molizi-de-gheață și alți arbori din familia coniferelor. Cu cât coborau mai mult spre râu, cu atât și copacii deveneau mai stranii. Sălcii *perdida* cu ramuri late și trunchiul negru, aidoma unei femei topite pe jumătate; falnici *pescados blancos*, numiți astfel din cauza frunzelor pale și a mirosului de ocean al sevei lor; colonii de mușchi de mărgean, pe jumătate mobile, cu scheletul lor calcaros, roz, strălucitor ieșind la iveală de sub carnea verde suculentă. După atâta mers, Ramón și-a intrat în ritm, uitând de oboseală și de rana care îi zvâcnea la genunchi. Era ca și cum ar fi știut dinainte încotro se îndrepta, pe unde trecuse celălalt Ramón înaintea lui. Aproape că și uitase de forma masivă a lui Maneck care venea în spatele lui, urmărind cu precizie locul pe unde călca Ramón, pentru ca nu cumva *sahaelul* să rămână agățat sau strangulat în jurul unui copac.

Un popândău a chițăit ascuțit la el, când a trecut, mușt ruluindu-l cu un zgomot ca de oboi burzuluit. Niște oase subțiri de kyi-kyi, bine ronțăite, erau azvârlite la baza unei mici stânci, livide ca șipcile cutiei *yunea*. Celălalt Ramón, se putea deduce, urmărea cumva albia pârâului care trecea prin pajiștea unde montase cursa explozivă. Apa curgătoare constituia o călăuză desăvârșită și, cu toate că nu exista nicio potecă în lungul ei, Ramón auzea permanent susurul undelor.

Un sentiment de pace îi umplea sufletul, făcându-l să zâmbească. Soarele a răsărit, temperatura urca. Dacă ar fi purtat o cămașă, Ramón ar fi fost tentat să o dea jos și să o prindă de curea, nu fiindcă i-ar fi fost prea cald, ci pentru că era plăcut să simtă adierea vântului direct pe piele. Într-un târziu, în mod atipic, Maneck a cerut să facă un popas. Pielea lui se făcuse pământie, iar el abia se mai ținea pe picioare.

– Ne vom odihni aici, a spus Maneck. Este necesar să ne recuperăm forțele.

– Bine, stăm un pic, atât, a replicat Ramón. Nu vreau să se distanțeze prea mult în față. Dacă tipul ajunge la râu... mda, în fine, dacă ajunge la râu, va zăbovi și el un timp, până reușește să înjghebe o plută. Și, cu mâna aia paradită a lui, presupun că va dura ceva. Dar, dacă apucă să o ia pe râu în jos, gata, nu-l mai prindem noi niciodată. Mai bine zburam cu cutia aia a ta spre șes și-l așteptam acolo să apară cu pluta pe râu.

– Această sugestie nu are niciun rost. Nu am făcut așa, prin urmare nu există niciun fel de „mai bine veneam". Limbajul tău nesocotește natura timpului. Trebuie să ne odihnim aici.

Era un loc bun. Pârâul forma aici un mic lac. Soarele licărea argintiu pe suprafața apei. Sub un dâmb scund, cu vegetație verde-cenușie exista un culcuș moale și spațios. Când s-a lungit pe spate peste patul de frunze, Ramón a simțit mirosul lor proaspăt, ca de busuioc și nucșoară, un parfum greu de definit în limbaj omenesc. Maneck și-a târșâit picioarele până

la marginea apei și s-a uitat în lungul albiei, înainte de a coborî pleoapele. Ochiul rănit, încă roșu, lăsa să se vadă o fantă strălucitoare, acolo unde pleoapa nu se mai închidea complet.

Din locul unde stătea întins, a întors capul, privind peste dâmbul de pământ, spre luciul de apă în care, grație razelor de soare și adierilor de vânt, frunzulițele argintii din copaci se oglindeau legănându-se. Abia după câteva minute, a identificat tumulul ascuns.

Era amplasat la marginea luminișului, lângă o cascadă micuță, unde lacul redevenea un pârâu iute. O porțiune din malul înalt părea mai ridicată decât plantele din jur. Nu era mai lungă decât brațul lui Ramón, și nici mai lată decât palma lui desfăcută. S-a îndreptat spre acea ridicătură, simțind cum *sahaelul* îl trage de gât. Solul, a observat el, fusese săpat, plantele date la o parte și, apoi, așezate la loc în vârful micii excavații, după ce treaba fusese terminată. Pe moment, Ramón a avut un sentiment de neliniște. Părea un lucru făcut de mâna omului – de mâna celuilalt Ramón. De parcă ar fi vrut să ascundă ceva acolo, în groapă, dar oare ce? Nici un obiect din rucsacul lui de teren nu era atât de valoros, încât să merite păstrat astfel. Poate vreun bilet? O informare scrisă, prin care dezvăluia prezența extratereștrilor? Dar cine ar fi putut să o găsească vreodată aici?

După o clipă de ezitare – uitase cumva câte încărcături explozive avusese în rucsac sau era posibil ca pentru denotația de pe pajiște să nu fi folosit decât două? –, Ramón și-a înfipt degetele în solul moale.

La nici câțiva centimetri dedesubt, a atins un corp cărnos. Când și-a tras mâna afară scârbit, avea vârful degetelor roșii de sânge. Un popândău mort, jupuit de piele, dar cu stârvul intact, fusese acoperit cu țărână, nu îngropat în adâncime. Aproape ca și cum ar fi fost lăsat la suprafața solului, dezgolit. Ramón a analizat cadavrul, amintindu-și de bucățile de blană jupuite, pe care le găsise la primul loc de campament al celuilalt Ramón. Acțiunile omului erau intenționate, de parcă ar fi plănuit totul de la bun început, dinainte de a pune capcanele. Ramón a ridicat mortăciunea, cu o creangă ruptă dintr-un copac din apropiere. Hoitul nu avea niciun fel de cursă prinsă de el, cum ar fi vreo țeapă sau vreo lamă de cuțit. Era posibil să fi otrăvit carnea, deși părea absurd să creadă că extraterestrul ar putea mânca din ea. Ce gândea omul acela – celălalt sine al lui?

Ținând între degete picioarele subțiri ale mortăciunii, Ramón s-a dus la lac și a azvârlit animalul în apă. Cadavrul s-a dus la fund ca o piatră. Maneck continua să țină ochii închiși, cu trupul încremenit ca o stană de piatră nesimțitoare. Ramón a cântărit situația câteva clipe. Putea s-o trezească pe creatură și să-i spună ce descoperise sau putea la fel de bine să păstreze secretul celuilalt Ramón. Bizara ofrandă sub forma unui animal mort îi crea o stare de disconfort psihic; primul lui impuls era să vorbească despre asta. Dar, dacă stratagema făcea parte din planul geamănului lui de a-i înfrânge pe extratereștri, poate era preferabil să păstreze tăcerea.

Maneck a deschis ochii vlăguit.

– Nu pot să merg mai departe astăzi, a zis el, cumva scuzându-se rușinat. Sunt prea slăbit. Trebuie să mă refac mai mult.

– E-n regulă, a încuviințat Ramón.

Aproape că i se făcuse milă de extraterestru. Oare cât de grav fusese rănit? Era cumva pe moarte?

– Oricum, în curând se întunecă. Putem să ne oprim aici peste noapte, a zis Ramón.

Maneck a rămas apatic tot restul zilei și al serii. Ramón a rupt niște crengi și și-a făcut un culcuș, *sahaelul* întinzându-se suficient cât să îi permită să se miște comod. Când s-a înnoptat, l-a trezit pe Maneck ca să poate aduce apă de la pârâu și să culeagă niște melci. Extraterestrul nu a comentat această schimbare în regimul alimentar, iar Ramón nu i-a oferit nicio informație din proprie inițiativă.

Când din melci n-au mai rămas decât cochiile goale, Ramón s-a lungit pe culcușul moale, privind în sus spre imensitatea bolții înstelate a nopții. Din focul mic pe care îl făcuse ca să fiarbă apă pentru a-și curăța rana și a pregăti mâncarea rămăsese doar o mână de jăratic. În alte împrejurări, ar fi fost o noapte perfectă. Departe, se auzea un țipăt – animal sau pasăre sau insectă, o vietate pe care ochiul omului nu o va vedea niciodată. Un sunet ascuțit și pițigăiat, urmat de alte două țipete, ca un răspuns. O altă amintire i-a revenit în minte. Elena, în apartamentul ei. Avuseseră una dintre primele lor certuri violente, din cauza obiceiului lui de a-și face tabără afară, în

loc să doarmă în furgonetă. Elenei îi era teamă să nu vină vreo sălbăticiune, în bezna nopții, și să-l omoare în somn. Avusese un prieten, pe care îl răpuseseră hienele-roșii, iar coșmarul acelei orori o obseda necontenit. Trăia cu ea de o lună și observase efectele acelei idei asupra ei, dar dacă aducea vorba despre asta Elena se înfuria imediat.

Scandalul atinsese apogeul când ea aruncase în el cu un cuțit de bucătărie. El o pălmuise. Dupa aceea, făcuseră sex.

Departe, deasupra lui, un meteorit a brăzdat cerul, scăpărând și dispărând în văzduh într-o clipită. Grețosul Gringo se zgâia dintre stele la ei și, la orizont, Omul de Cremene începea să răsară.

Știa că Elena era nebună. Genul de femeie capabilă să se omoare sau să-și omoare amantul ori copiii; nu o iubea mai mult decât îl iubea și ea. Totul era clar pentru el și, în același timp, total neimportant. Oamenii, era concluzia lui, nu stăteau împreună din dragoste ori din ură. Doi oameni ajung să fie împreună fiindcă *se potrivesc*. Ea era o scorpie smintită. El era un bețivan și un criminal. Se meritau unul pe celălalt, așa cum erau.

Doar că el nu era bețivan, când venea aici. Pe teren, Ramón era cumpătat ca un preot. În mijlocul naturii, devenea alt om, mai echilibrat și mai ponderat. Mintea i se încețoșa cuprinsă aproape de somn, când extraterestrul a tresărit, brusc foarte atent. Ramón s-a ridicat în capul oaselor.

– Ce e? a șoptit el.

– Ne pândește ceva din umbră, a zis Maneck.

Fiori reci i s-au prelins lui Ramón pe șira spinării. Cu atâția monștri *reali* bântuind prin sălbăticie, aici, folclorul nou de pe planeta Sáo Paulo avea doar puține mituri despre strigoi, oameni-molie sau alte dihănii necunoscute și misterioase. Cu stafiile era altceva, totuși. Existau o sumedenie de stafii aici – de la fantoma lui Petrică-Slutul, un geolog care bântuia noaptea pe coclauri căutând o țeastă în locul capului care îi fusese retezat într-un accident de mină, până la Neagra-Maria, care li se arăta bărbaților muribunzi. O sectă religioasă din Cățelu' credea că Sáo Paulo era tărâmul unde ajungeau morții de pe Pământ, când mureau. Așadar, bezna nopții roia aici de fantome, ca moliile în jurul lămpii, așa că atunci când te aflai în inima pustietății era preferabil să nu te gândești la asta – deși, desigur, *el* nu credea în asemenea lucruri. Indiferent ce mișca acum acolo, în întuneric, era mult mai plauzibil să fie o vietate reală, și nu o stafie.

În acel moment, groaza Elenei față de hienele-roșii și *chupacabras* i-a revenit brusc în minte. Ramón s-a ridicat și a venit mai aproape de uriașul extraterestru. A stat cu ochii închiși cât ai număra până la douăzeci, ca să se învețe cu bezna din jur, după care a privit cu atenție spre marginea pajiștii. Era atât de întuneric, încât nu putea deslușI nimic, dacă privea concentrat într-un anumit punct. Doar vederea periferică a sesizat o mișcare undeva, sub lizieră.

– Acolo, a murmurat el. Imediat în dreapta copacului cu scoarță albă. În tufișul acela.

Maneck a făcut un gest complex cu brațul. Un fulger luminos a ieșit din mâna lui, iar tufișul a explodat într-o minge de foc. Ramón a sărit speriat.

– Vino, a zis Maneck, începând să pășească în față.

Ramón rămăsese cumva în urmă, curios să afle ce se întâmpla, dar totodată speriat de ceea îi pândea poate în pădure și contrariat de arma bizară a gardianului lui extraterestru. Crezuse că Maneck nu mai era înarmat, după distrugerea cutiei zburătoare. Iată genul de greșeală prin imprudență, de la care, în alte situații, putea să i se tragă și moartea.

Cadavrul de sub copac, răsucit în chinurile morții și pârlit complet pe șira spinării, era un *jabali rojo*, o jivină care semăna cu un mistreț, dar care, undeva pe parcursul evoluției speciei lui, se răzgândise și preferase să fie o vulpe; colții decorativi, plasați de o parte și de cealaltă a gurii, acum larg căscată și fără viață, erau mai potriviți să impresioneze o femelă *jabali* decât să atace oameni ori extratereștri.

– Nu e nimic, a considerat Ramón. Nu prezintă niciun pericol pentru noi.

– Putea să fie omul, a spus Maneck.

Tonul din glasul lui sugera cumva regret? Un sentiment de ușurare? Frică? Cine putea ști?!

Când s-au întors la modesta loc tabără improvizată, Ramón s-a lungit din nou pe jos, dar nu mai reușea să adoarmă. Mintea lui sucea și răsucea tot felul

de ipoteze privind situaţia lui prezentă. Maneck era încă bine înarmat. Celălalt Ramón nu avea pistol şi nici alte încărcături explozive. Încerca să-şi imagineze diverse modalităţi prin care ar putea să îl ajute indirect pe celălalt sine al său – să-i creeze o situaţie favorabilă, care să-l ajute şi pe el să-şi recapete libertatea.

Şi apoi, ce-ar urma?

Se holba acum la Maneck: forma masivă a extraterestrului se profila straniu pe cerul rece şi înstelat, aidoma unui idol păgân, închinat unor zei inimaginabili. În scurt timp, a simţit că îl fură somnul. În torpoarea lui, şi-a dat seama că în tot acest răstimp *extraterestrul* fusese cel care se instruise – aflase cum mănâncă un om, cum face pipi, cum doarme. *Ramón* nu învăţase nimic. Cu toate strategiile şi subterfugiile lui, nu era cu mult mai edificat în privinţa extraterestrului decât fusese când se trezise atunci în întunecime.

Dar va învăţa. Dacă fusese plămădit aşa cum spunea creatura, însemna că, într-un fel, şi Ramón era parţial extraterestru – produsul unei tehnologii necunoscute. Era un om nou. Va învăţa modalităţi noi. Va ajunge să-i înţeleagă pe extratereştri, credinţele lor, concepţiile lor. Nu va omite nicio posibilitate de a se instrui în această privinţă.

Somnul l-a prins în mrejele lui, trăgându-l sub nivelul conştienţei, dar hotărârea de *a şti* îi rămăsese înfiptă în minte ca dinţii unui pitbul într-un şobolan. Ramón Espejo simţea atingerea insistentă a viselor,

asemenea unor valuri la malul apei, iar în cele din urmă le-a lăsat să vină. Vise ciudate, cum Ramón Espejo nu avusese niciodată.

Dar, în fond, el nu era Ramón Espejo.

CAPITOLUL 13

În vis, se făcea că era cufundat complet în râu. Nu trebuia să respire și se mișca prin apă cu iuțeala și naturalețea gândului. Imponderabil, sălășluia printre curenții repezi ca un pește, ca apa însăși. Conștiența lui se deplasa prin râu, de parcă ar fi fost trupul lui. Simțea pietrele de pe fundul albiei, netezite de curgerea apei, și mersul curenților acvatici, departe în față, unde malurile făceau un meandru, iar apoi un altul. Iar mult mai departe, dincolo de zări, se afla marea.

Marea. Vastă ca o boltă cerească înnoptată, dar *plină*. Fluxul curgând prin ea, viu și lucid. Ramón a plutit prin ape, până când a ajuns la fundul împestrițat al oceanului, care s-a urnit din loc, înotând departe, ca spinarea unui leviatan, mai cuprinzătoare decât o metropolă, dar totuși nesemnificativă în abisul viu.

Și, apoi, el a devenit și abis.

Ramón visa fluxul. Silabe fără înțeles căpătau sens și treceau înapoi în nonsens. Revelații profunde ca

dragostea și somnul circulau prin el, umplându-l de o teribilă venerație. Cerul era un ocean, iar fluxul umplea spațiul dintre stele. A continuat să curgă odată cu fluxul sute sau mii de ani, înotând printre stele, cu pântecele greu de generații încă nenăscute, căutând refugiu, căutând un loc *sigur*, departe de hăituire, unde să se poată ascunde și să-și împlinească destinul. Și în spatele lui, hăituindu-l necruțător, venea ceva negru și sinistru, strigând după el cu un glas deopotrivă cumplit și seducător. Ramón încerca să nu asculte glasul acela cumplit, încerca să nu se lase ademenit înapoi. Frumusețea fluxului, puterea lui, adânca și inefabila promisiune; se lupta să-și umple mintea cu asta și să nu se gândească la creatura din spatele lui, creatura care voia să-l prindă, cu niște cârcei reci ce duhneau încă a sânge. Doar procesul gândirii însuși îi dădea putere creaturii; conștientizarea existenței ei, chiar și în actul repudierii, îi conferea realitate.

Apoi, în timp ce visa încă, l-a prins ceva. O bulboană intensă l-a azvârlit într-o direcție pe care el nu știa să o numească, înapoi în locul infernal și sumbru de unde se chinuise să evadeze.

Dintr-odată, era un soare mort deasupra lui, spânzurând livid într-un cer cenușiu. Aceasta era casa lui, locul unde ieșise din ou, sursa lui, așa cum râurile țâșnesc dintr-un ghețar. Avea inima cât un purice din cauza spaimei; știa ce urma, dar totodată nu știa.

În jurul lui erau siluete de extratereștrii, care îi erau familiare ca niște ființe iubite. Uriașa dihanie

lividă din groapă, care îl povățuise, înainte să înceapă această vânătoare disperată. Ouăle *kait*, mici și albăstrui, sortite acum să nu mai scoată pui niciodată. *Mahadya* gălbui pe margini și *ataruae* pe jumătate-mature, curbate încă din coloana vertebrală. (Acestea nu erau cuvinte pe care Ramón să le fi știut, dar le știa.) Toți puiendrii nemântuiți, striviți, fără viață. El era Maneck, *athanai* al cohortei lui, iar acești morți care se atingeau de el, care poluau fluxul, erau eșecul *lui*. Nu-și împlinise misiunea, nu-și împlinise *tatecreude*, și fiecare dintre aceste splendide creaturi căzuse pradă iluziei, fiindcă el nu fusese capabil să poarte povara adevărului.

Cu o mâhnire mai profundă decât simțise vreodată – mai adâncă decât moartea mamei lui și a tatălui lui, indianul *yaqui*, mai sfâșietoare decât suferința primei iubiri pierdute –, Ramón a început să mănânce morții și, cu fiecare cadavru pe care îl lua înlăuntrul lui, devenea din ce în ce mai puțin real, se pierdea și mai mult în *aubre* și în păcat, se îngropa tot mai mult sub blestemul veacurilor.

Dar morții nu se mai isprăveau. La fiecare corp micuț devorat de el, *ei* omorau încă o mie. Bezna urletelor care îl urmărise în zbor începea aici, se deschidea ca o cutie al cărei capac se ridica de-a pururi, dezvăluind încontinuu grozăvia ce nu avea sfârșit. Căpcăunii-mâncători, cei fără-de-flux, inamicul. Vedeau trupurile mari în formă de bolovani, auzeau glasurile stranii, piuitoare, slăvind măcelul, vedeau larvele

moarte și strivite sub enormele mașinării. Navele spațiale spânzurau în aer ca niște păsări de pradă.

Cunosc acea navă spațială, se gândea Ramón. Ramón doar, nu și Maneck. *Am fost în acea navă spațială.*

Cu un urlet ascuțit, care era atât al lui, cât și al lui Maneck, Ramón s-a trezit din somn.

Maneck s-a lăsat pe vine lângă el, ridicându-l în brațele lui lungi, cu un fel de tandrețe și furie totodată.

– Ce-ai făcut? a șoptit extraterestrul, părând cumva mai puțin monstruos acum, aproape speriat și părăsit.

– Da, *gaesu*, a bălmăjit Ramón, habar neavând ce spunea. Contradicție primară! Foarte rău.

– N-ar fi trebuit să poți folosi *sahaelul* în acest fel, a spus Maneck, neliniștit. N-ar fi trebuit să poți sorbi din fluxul *meu*. Deviezi de la om. Lucrul acesta amenință funcția noastră. Dacă mai faci asta vreodată, eu te voi pedepsi!

– Hei, a protestat Ramón, scuturând din cap și venindu-și în fire, tresărind. Tu ești ăla care mi-a fixat în gât porcăria asta! Așa că nu da vina pe *mine* acum.

Clipind din ochii lui oranj, atât de ciudați, Maneck a părut să se calmeze, cumva învins chiar.

– Ai dreptate, a spus Maneck după o lungă pauză. Limbajul tău lasă loc amăgirii, dar participarea ta la fluxul meu nu a fost intenționată. Eșecul este al meu. Dacă nu aș fi fost așa bolnav și rănit, nu aș fi pierdut controlul *sahaelului*. Oricum, vina e a mea.

Vocea extraterestrului l-a surprins și l-a tulburat pe Ramón. Suna în continuare profundă și tristă, însă Ramón mai sesiza ceva acum – un sentiment de regret

și de spaimă, care nu putea fi întru totul rodul imaginației lui. Se întreba dacă *sahaelul* continua să picure vreun semnal din mintea extraterestrului în mintea lui. Ramón se simțea ca atunci când descoperi pe neașteptate un om plângând amarnic. Jenat și încurcat, a ridicat din umeri.

– Nu te lăsa copleșit de remușcări, a zis el. Nici tu nu ai vrut să se întâmple așa.

– Să nu mai deviezi pe viitor, a spus Maneck, aproape implorându-l. Mintea ta este sucită și ciudată. Și așa *trebuie* să fie. Vei înceta să mai deviezi de la om. Nu te vei mai integra cu mine. Vom aștepta aici și îl vom vâna. Dacă nu ajunge la bârlogul cu ai lui, nu va fi niciun *gaesu*. Dar *tu nu trebuie* să mai deviezi deloc.

– Bine, atunci, așa o să fie. Nu-ți face griji. Sunt încă suficient de sucit și ciudat.

Maneck nu a răspuns.

În jurul lor, zgomotele nopții au revenit încetul cu încetul, pe măsură ce animalele și insectele speriate de discuția lor cu voce tare au început, timid, să își reia trilurile, uguielile și vânătoarea. Ramón s-a întrebat dacă și celălalt Ramón auzise, dacă era pe-aproape și aflase, prin urmare, că încărcăturile explozive montate de el nu reușiseră să-i anihileze pe urmăritori. În cazul acesta, însă, ar fi însemnat să fie *foarte aproape*, dar Ramón și Maneck dormiseră toată noaptea fără să fie deranjați, în afară de un *jabali* și niște vise urâte. Celălalt Ramón nu ar fi ratat prilejul de a-i ataca în somn – *el*, oricum, așa ar fi procedat –, ceea ce înseamna că nu se afla prin apropiere. Era încă în

pădure, pe undeva, așa că scopul de a-l vâna și de a-l prinde cât mai repede rămânea perfect valabil. Dar, așa cum știa acum, nu erau ei singurii vânători și hăitași pe această planetă.

– Enyezii argintii, a spus Ramón, cu prudență. Creaturile acelea mari, hidoase, în formă de bolovani.

– Căpcăunii-devoratori-de-pui, a spus Maneck.

– Ei sunt cei din cauza cărora vă ascundeți voi.

– Este mai bine ca lucrul acesta să nu-ți afecteze funcția, a explicat Maneck. Nu trebuie să îți alimenteze acțiunea.

– Adică să nu divaghez dracului, am priceput. Dar eu sunt cel care îți poate povesti ce înseamnă să fii om, or eu spun că, dacă o să-mi explici, te voi ajuta.

– A fost prea multă participare deja, a început să zică Maneck, dar Ramón i-a retezat vorba.

– Dețin suficiente informații, încât de-acum încolo să nu fac decât să formulez supoziții și ipoteze. Oamenii, află tu, ei deslușesc cum este universul. Oamenii născocesc povești despre univers, iar apoi așteaptă să vadă dacă au avut dreptate. Asta facem noi, oamenii. Ca atunci când mi s-a părut că sesizez ceva interesant apropo de muntele ăla și, fir-ar să fie, chiar am avut dreptate, așa-i? Prin urmare, dacă o să-mi povestești, o să încetez să îmi mai fac tot felul de scenarii în gând. Dacă nu-mi povestești, mintea mea va fabula încontinuu.

Penele din creasta lui Maneck au fluturat într-un stil, pe care Ramón începea să îl asemene cu resemnarea.

– Ei au venit la noi, pe planeta unde au fost zămisliți primii din semințiа noastră. Timp de multe generații, au părut că sunt *siyanae*: funcția lor părea să curgă în canale compatibile cu ale noastre. Nu ne-am dat seama de divergență decât atunci când...

– Decât atunci când au început să vă ucidă, a completat Ramón.

– La ei, *tatecreude* se exprima prin zdrobirea larvelor abia ieșite. Din miliardele de *kii* ai noștri, n-au supraviețuit nicio sută de mii. Căpcăunii-devoratori-de-pui obișnuiau să însceneze ritualuri cu cadavre. Se părea că asta le făcea plăcere. Noi nu vedeam nicio funcție în așa ceva. Necesar pentru funcția noastră este să existăm, așa că aceia care au mai rămas au urmat canalele care nu îi includeau pe căpcăunii-devoratori-de-pui. Dintr-un număr de șase sute de nave spațiale, știm că trei sute șaizeci și două nu au reușit să se izoleze de fluxul inamicului. Patru nave au venit aici și au adoptat o atitudine de claustrare și tăcere. Despre celelalte, nu putem vorbi. Funcția lor a intrat într-un loc de *nietudoi*. Dacă asta face parte din *tatecreude* pentru ei, va deveni limpede odată ce vom fi desăvârșit joncțiunea. Dacă nu, atunci iluzia existenței lor nu va fi recunoscută.

Ramón s-a așezat pe jos, la picioarele lui Maneck. Frunzulițele îl gâdilau în palme, când s-a rezemat pe coate. Mișmașul raționamentului extratereștrilor și terminologia lor nu i se păruse atât de sinistru inițial, când nu înțelegea nimic din conceptele lor. Acum, când fiecare noțiune devenea cumva mai clară, când

fiecare vocabulă intraductibilă părea aproape familiară, era mai rău decât o durere de cap.

– O să vă omoare, dacă vă găsesc, a zis Ramón. Enyezii. O să vă omoare pe toți.

– Ar fi logic, a adăugat Maneck.

– Știați că vor veni. Navele-galeră. Vor veni aici înainte de termenul prevăzut.

– Se știe, da. Ei nu au nevoie de liniște și reculegere. Fluxul lor este... samavolnic.

– Vasăzică din cauza asta vreți voi să-l opriți pe omul acela. Pe Ramón. Pe *celălalt* Ramón. Fiindcă, dacă ajunge la Râpa Scripcarului și le va povesti tuturor unde sunteți voi ascunși, atunci enyezii ar... fir-ar să fie! *Pendejos* ăia ar veni și v-ar mânca.

– Ar fi logic, a spus Maneck iarăși.

Mii de întrebări roiau în mintea lui Ramón. *Dacă* toate coloniile omenești sponsorizate de enyezi nu erau, în realitate, decât niște misiuni de vânare, în secret, menite să extermine civilizații stelare ca aceea a lui Maneck? *Dacă*, într-o bună zi, enyezii argintii se vor întoarce împotriva omenirii, așa cum au făcut cu acești amărâți de extratereștrii? *Dacă* instalația extratereștrilor ar fi descoperită ar însemna că și colonia de pe planeta Sáo Paulo și-a îndeplinit misiunea – și-a împlinit funcția –, iar, dacă ar fi așa, oare enyezii ar avea interes să o mai tolereze pe viitor? Și ce efect avusese *sahaelul* asupra lui, dacă aceste lucruri deveniseră acum supoziții, dacă aceste sentimente deveniseră acum posibile? Unde se sfârșea Maneck și unde începea el, Ramón? În agitația lui, se învârtea obsesiv

în jurul unei singure întrebări, agățându-se de ea de parcă totul ar fi depins de răspunsul posibil.

– De ce au făcut asta? a întrebat el. De ce s-au întors împotriva voastră?

– Natura funcției lor este complexă. Fluxul lor are însușiri necunoscute de noi. Au fost ca noi până când nu au mai fost. Speranța noastră fusese ca tu să ne poți dezvălui acest lucru.

– Eu?! a tușit Ramón. Nici n-am știut de aceste lucruri până adineaori. Cum aș fi putut eu să vă spun ce e în mintea scrântiților de enyezi?

– Omul este de-al lor, a explicat Maneck. Participă la funcția lor. Tu posezi capacitatea de a înțelege omorul și scopul. Tu ucizi cum ei ucid. A înțelege ce impulsionează uciderea în cazul tău ar explica ce îi poate impulsiona pe ei să ucidă. Libertarea băuturii tari.

– Noi nu suntem așa. Eu nu particip la *afurisenia* lor de holocaust! Eu fac prospecțiuni geologice pe teren. Eu caut minereuri.

– Dar și ucizi, a insistat Maneck.

– Da, însă...

– Ucizi semeni de-ai tăi. Îi ucizi pe cei care au funcția asemănătoare cu a ta.

– Asta e altceva, a spus Ramón.

– În ce fel se manifestă diferența?

– Nu a avut legătură cu faptul că eram beat. Poate, da, la beție lucrurile îți scapă de sub control. A fost ceva între tipul acela și mine. Dar eu nu i-am mâncat *copiii*, ce naibii!

– Dacă noi am putea să înțelegem natura căpcăunilor-devoratori-de-pui și modul cum se exprimă la ei *tatecreude*, am reuși eventual să le recanalizăm fluxul înapoi pe cărarea anterioară, a zis Maneck, iar Ramón a sesizat exasperarea din vocea lui, dacă nu chiar o deznădejde cumplită. S-ar putea să fie posibil să descoperim o nouă metodă de a îndeplini funcția lor. Dar eu nu pot găsi niciun motiv plauzibil.

Ramón a oftat.

– Nici să nu încerci, a zis el. Vei ajunge să-ți pierzi mințile. Nu ai cum să-i înțelegi niciodată. Sunt extratereștri, lua-i-ar naiba!

CAPITOLUL 14

Spre surprinderea lui, Ramón a adormit la loc; a fost şi mai surprins chiar de dimineaţă, când s-a trezit din somn, şi a constatat că era rezemat de Maneck, care stătuse stoic, nemişcat, tot restul nopţii.

Înainte de a se trezi, totuşi, de trei ori înainte ca soarele să răsară, Ramón a fost asaltat în vise de amintiri. În primul caz, era o partidă de cărţi, pe care o jucase în nava enyezilor în timpul zborului până aici, când părăsise Pământul. Palenki avusese o zi bună – ceea ce se întâmpla din ce în ce mai rar – şi insistase ca echipa lui să se adune şi să facă un pocher. Ramón simţea parcă aievea cărţile de joc moi şi uzate în palme. Miasma acidă şi înţepătoare care ieşea din corpurile uriaşe ale enyezilor şi izul permanent, de ceramică foarte încinsă, ca o cratiţă lăsată goală pe o plită aprinsă. În timpul partidei de pocher, îl umilise la un moment dat pe Palenki, care avea „ful", în timp ce el a pus pe masă „culoare". Îşi amintea cum expresia de satisfacţie pierise de pe chipul bolnav al

lui Palenki, când văzuse ce cărți avea Ramón. Dezamăgirea i-a împăiejenit ochii bătrânului prospector cu o negură de lacrimi neplânse. Lui Ramón i-a părut rău că nu aruncase cărțile pe masă, fără să le mai arate.

Aceasta era singura amintire care părea legată de strania lui interacțiune cu mintea extraterestrului. Celelalte două cazuri se refereau la niște momente banale – primul, când s-a îmbăiat la un hotel din Mexico City, înainte de a se duce la un bordel, și al doilea, un dejun cu pește de râu, tăvălit prin piper negru, pe care îl mâncase la scurt timp după ce sosise pe Sáo Paulo. În ambele situații, amintirile păreau atât de vii, încât era ca și cum, momentan, încetase să mai trăiască în prezent și începuse să trăiască din nou în trecut, ca și cum, de fapt, ar fi fost *acolo*, și nu aici, stând în fund pe iarbă în toiul unei nopți friguroase, lângă o monstruozitate de extraterestru. De fiecare dată, s-a trezit o secundă și l-a văzut pe Maneck așezat lângă el, neclintit ca o statuie, și a rămas cu impresia că Maneck știa ce se întâmpla cu el, dar nu-i dădea niciun sfat cum să facă față mai bine acestui asalt năvalnic al trecutului. Nici Ramón nu l-a întrebat. Știa că mintea lui revenea la starea pe care trebuia să o aibă și cu asta basta. Totuși, se întreba de câți ani, oare, celălalt Ramón nu se mai gândise la partida aceea de pocher?!

Lăstunii ciripeau gutural, iar spre răsărit, cerul pălea, din întunecimea de tuș a nopții în tuciuriul mai difuz al revărsatului zorilor, pentru ca într-un final să se lase scăldat în lumina rece a dimineții. O vietate a

cârâit și a zbughit-o, când Ramón s-a ridicat să se ducă după apă. Indiferent ce o fi fost, cert este că se furișase aproape și rosese din *jabali rojo,* al cărui stârv era azvârlit alături. Păsări felurite, din specii bizare, zburau printre copaci, țipând unele la altele și luptându-se pe locurile pentru cuiburi, pe mâncare, pe partenerii de împerechere, ca să-și facă puii. Aceleași meschine frecușuri care făceau parte din lupta pentru viață, pretutindeni. Animale mai mari, un fel de canguri și urși cu fălci late, au venit la malul apei, s-au uitat fără nicio curiozitate la el și au băut apă. Pești săreau și se aruncau la loc în râu. Tot acest spectacol al naturii sălbatice îi crea o senzație de relaxare și liniște, ajutându-l cumva să uite pe moment ce era cu el, care era misiunea lui impusă și cât de sumbre erau vagile lui speranțe.

Înapoi la locul de popas, unde să mai mănânce niște melci, să interpreteze uzualul spectacol al funcțiilor lui biologice în fața extraterestrului, iar apoi să se pregătească pentru vânătoare. Pielea lui Maneck era încă pământie, însă arabescurile cu aspect uleios începeau să reapară. Continua să aibă aceeași poziție gârbovită, cu mișcări precaute și, vizibil, dureroase. Ramón și-ar fi dorit să dispună de mai multe informații pentru a-și da seama cât de grave erau rănile creaturii – dacă tot urma să dea ortul popii la un moment dat, nu mai avea niciun sens să se elaboreze acum planuri sofisticate de a evada. Pe de altă parte, *dacă* descoperea că nu putea să scape de *sahaelul* din gât, în eventualitatea în care Maneck ar muri? Groaznică perspectivă, să rămână

înlănțuit de hoitul în putrefacție al extraterestrului, până ar muri și el de inaniție! Sau, poate, dacă Maneck ar muri, *ar muri și el* – în fond, împărtășeau aceleași impulsuri fizice prin intermediul *sahaelului*. Până acum, nu se gândise niciodată la aceste aspecte, care îl umpleau de neliniște. Oricum, dacă s-ar ivi o ocazie prielnică, el tot ar risca...

Când s-a luminat de ziuă complet, Ramón și Maneck s-au ridicat la unison, fără să se fi consultat, și s-au pus în mișcare, de-a lungul apei, în jos. Traseul celuilalt Ramón mergea spre nord, deși Râpa Scripcarului era situată în partea opusă, departe, în sud. Poate că spera să-i inducă în eroare pe urmăritori, alegând o rută improbabilă. Sau, cine știe, poate că se aștepta să găsească spre nord lemne mai bune pentru a-și construi o plută. Ori, pur și simplu, poate că exista un alt motiv, pe care Ramón nu-l intuise încă.

Mergeau în liniște, doar foșnetul frunzelor uscate și al acelor de brad sub tălpile lor luându-se parcă la întrecere cu tipețele unor *anaranjada*, chițăielile popândăilor sau corul de țârâituri ascuțite ale greierilor. Abia pe la mijlocul dimineții au ajuns la niște dâre de sălbăticiune care se conturau ca un fel de potecă printre copaci. Văzând niște urme fibroase de kyi-kyi, Ramón a dedus că animalul de forma antilopei trecuse pe-acolo în ultima zi, ba poate chiar în ultimele ceasuri. Iată niște semnale bune pentru un vânător urmărindu-și prada, se gândea el, simțind un fel de panică nedeslușită, fără să înțeleagă însă din ce motiv.

Ramón presupunea că aveau să ajungă la râu înainte de căderea nopții. Precis celălalt Ramón era și el prin apropiere. Se gândea că în trei zile ar fi putut să construiască o plută acceptabilă, dacă ar fi avut uneltele și materialele potrivite: topor, lemne, funie. Și toate degetele de la mâini, firește. Din acest punct de vedere, celălalt Ramón era dezavantajat, dar...

Cel mai practic, însă, ar fi fost să lege cumva de mântuială niște bușteni – ceva suficient de solid încât să îl țină pe apă –, ca să poată fugi mai repede pe râu în jos. Odată ce s-ar distanța suficient de cei care îl urmăreau, omul și-ar putea permite să zăbovească mai mult, pentru a face o plută rezistentă. Trebuia să cumpănească bine opțiunile: rapiditatea deplasării, ceea ce ar fi fost un câștig, dar pe de altă parte riscul de a se expune pericolului ca pluta șubredă să se dezmembreze în apă. Ramón mergea, încercând să se dumirească în tăcere ce riscuri și-ar fi asumat *el* în locul celuilalt om. O smucitură neplăcută în adâncul beregatei i-a readus aminte de existența lui Maneck în spatele lui.

Extraterestrul se oprise. Ochiul teafăr, oranj și scăpărător, părea acum tern. Celălalt ochi, roșu și umflat, se întunecase la culoare ca sângele coagulat. Pielea nu mai era pământie și nici nu mai avea acele arabescuri mișcătoare dinainte de accident, în schimb căpătase o textură poroasă, ca o foaie de desen, și o culoare tuciurie.

– Trebuie să facem o pauză, a spus Maneck. Trebuie să ne recăpătăm puterile.

Ramón a simțit o undă de agasare. Orice oprire însemna o pierdere de timp. Dar cerința extraterestrului era indiciul că Maneck se simțea slăbit. Monstrul suferea din cauza rănilor pe care i le provocase capcana întinsă de celălalt Ramón. Iată, măcar, un semn bun. Chiar dacă era în continuare înarmat, Maneck nu era invulnerabil. Presupunând că Ramón, *celălalt* Ramón adică, ar găsi o modalitate de a-l elibera pe *el* de jugul impus de extraterestru, atunci, unindu-și forțele amândoi, l-ar putea nimici.

Ramón a țuguiat buzele. Avea o apăsare în piept, care nu prevestea nimic bun. Nu pericolul de a se simți rău, ci un fel de regret parcă sau remușcare. I-a revenit în minte imaginea din vis – toți acei *kii* striviți de puternicii enyezi. Visul din noaptea precedentă pălise odată cu trecerea orelor, amărăciunea devenind nu un sentiment limpede, ci doar amintirea unei profunde tristeți. Și convingerea pe care o simțise în vis, că *orice* preț ar fi justificat pentru a putea înlătura oroarea provocată de *gaesu*, se estompase de asemenea, dar nu dispăruse complet. Era gândul lui Maneck, nu al lui, iar Ramón știa. Ceea ce nu-l împiedica, însă, să resimtă acut intensitatea acelei noțiuni.

– Bine, monstrule, a spus Ramón. Ne odihnim. Dar numai câteva minute. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

Extraterestrul s-a uitat lung la el, fremătând din penele crestei într-un mod ce sugera că era deopotrivă amuzat și epuizat, după care s-a deplasat greoi spre trunchiul mare și gros al unui stejar-de-foc, cu frunze

late cât cele două palme ale lui Ramón lipite una de cealaltă și cu o scoarță care s-a prăbușit foșnind ca o bucată de polistiren, când Maneck s-a rezemat de arbore. Ramón s-a ghemuit pe vine lângă dâra lăsată de sălbăticiune, frecându-și bărbia gânditor, cu ochii pironiți în adâncul pădurii. Straniu, deși nu se bărbierise de atâta timp, în loc ca barba să-i fi crescut de-acum vizibil, fața și gâtul lui aveau doar un fel de tuleie moi, ca la un puștan de doisprezece ani. Și-a desfăcut roba și a studiat cicatricea unde Martín Casaus îl tăiase cu cârligul de tablă. Dunga pală se lățise deja, dar nu se încrețise și nu se întărise ca o sfoară, cum fusese înainte ca extratereștrii să-l fi capturat. Cicatricea făcută de macetă, la cot, rămăsese tot ca un fel de umflătură sub piele. Dar începea să se mărească deja. Ramón redevenea treptat cum se știa el că fusese înainte. Bine măcar că îi creștea barba, încet, dar promițător, oricum. Afurisiții de extratereștrii nu-l transformaseră în muiere.

Eu tot o să vă omor pe toți pentru asta, nenorociților, se gândea. Dar, deși intenția și scopul de a face așa existau, furia lui părea cumva mai domoală; ca și cum era un sentiment pe care ar fi *ales* să îl aibă, și nu o emoție incontrolabilă, venită din adâncul ființei lui. La fel ca dragostea lui pentru Elena. Un sentiment familiar, dar fals cumva.

– Ce vei face cu mine? a întrebat Ramón. Când o să se termine chestia asta. După ce îl omori pe om, ce se va întâmpla cu *mine*?

– Îți vei fi împlinit *tatecreude*, a spus Maneck.

– Bun şi ce se întâmplă cu cineva care şi-a împlinit *tatecreude*?

– Limbajul tău este defect. A-ţi împlini *tatecreude* înseamnă să te reîntorci la flux.

– Nu ştiu ce înseamnă asta, a recunoscut Ramón.

– Când funcţia noastră a fost îndeplinită, noi ne vom reîntoarce la flux, a zis el.

Subit, o intuiţie fulgerătoare l-a făcut să se cutremure, şocul revelaţiei fiind atât de intens, încât Ramón s-a întrebat dacă nu fusese resimţit deopotrivă de amândoi prin intermediul *sahaelului*. Ştia acum ce se va întâmpla cu amândoi: vor muri. Vor fi reabsorbiţi în „flux", indiferent ce era acesta. Odată ce îşi vor fi împlinit *tatecreude*, nu vor mai avea de ce să existe, asemenea unor unelte pe care le arunci, după ce treaba pentru care le-ai folosit a fost terminată.

Poate că Maneck se împăcase cu gândul că trebuia să se supună sorţii, poate chiar accepta cu seninătate acest lucru, însă, în ceea ce îl privea pe Ramón, perspectiva morţii constituia încă un motiv de a evada cât mai repede cu putinţă.

– În fine, dacă aşa spui tu, a zis el, pe un ton scârbit.

Ramón a constatat că aceste clipe de odihnă erau mai plăcute decât se aşteptase. Era mai obosit decât crezuse. Dar, de fapt, mersese pe jos o zi întreagă, ieri, după ce fusese la un pas de pieri din cauza exploziei. Şi dormise prost. În plus, poate că deznădejea lui Maneck i se transmitea în mod ciudat şi lui, prin *sahaelul* vineţiu încă.

Îl obseda conexiunea dintre poporul lui Maneck şi enyezi, dar nu reuşea să cuprindă cu mintea înţelesul acestei constatări. Un război de anvergură interstelară, care durase veacuri, posibil milenii de-a rândul. O vendetă împotriva seminţiei lui Maneck, o răzbunare fără vreun motiv aparent, în care rasa umană era folosită drept unealtă.

Oamenii fuseseră dintotdeauna câini de vânătoare pentru demonii monstruoşi. Mikel Ibrahim, Martín Casaus, Ramón însuşi. Toţi, mereu. Copoi asmuţiţi prin tufişuri pentru a hăitui creaturi ca Maneck. Concepţia lui despre lume se schimbase radical, ceea ce îl contraria la fel de intens ca ideea ciudată de a fi fost îngemănat, de a avea un dublu. Oricum, de data asta extraterestrul nu-i poruncise să nu mai divagheze. Era liber să gândească orice despre ce i se întâmplase, însă descoperea singur că un biet prospector independent, cum era el, fugind de poliţia guvernatorului, nu era omul potrivit pentru a filozofa pe această temă. Şi că, dacă se concentra prea mult, începea să-l doară capul.

În schimb, a început să se întrebe ce făcea acum Elena. Era aproape amiază şi... câte zile trecuseră de când plecase pe furiş din apartamentul ei, în zori? O săptămână? Mai mult chiar? Nici nu mai ştia exact ce zi era. Ramón nu era credincios de felul lui. Duminica însemna în primul rând că barurile erau închise. Aşa că, poate, azi era o zi oarecare din săptămână; în cazul ăsta, îşi putea imagina cum Elena se trezise

când răsărise soarele, făcuse un duș, își pusese rochia și plecase la muncă.

A remarcat, cumva cu indiferență, că nu o înșelase niciodată. Omorâse oameni, mințise, furase. O bătuse pe Elena și fusese agresat de ea, dar niciodată nu frecventase curvele din port, de când erau împreună. Nici când se certaseră rău, Ramón nu se încurcase niciodată cu alte femei.

Elena ar fi fost în stare să-l omoare, pe *el și pe orice femeie* cu care s-ar fi culcat, asta una la mână. Pe urmă, ideea de a găsi o femeie care să considere că ar merita să-i dea atenție *lui* și care să vrea să se culce cu el îi provoca o spaimă bolnăvicioasă, consecința atâtor ani de frustrări, sau îi crea o stare de detașare placidă, ce izvora din teama unui posibil refuz. Dar, în afară de toate astea și spre surprinderea lui, Ramón socotea că un bărbat adevărat nu face așa ceva. Să te regulezi cu femei care se prostituează pe bani, da. Să o ispitești pe femeia prietenului tău, de ce nu?! Să te întâlnești cu mai multe femei, da – dacă erai genul de fante băftos, care poate să jongleze așa cu iubitele. Dar să-ți înșeli femeia, după ce ai luat-o lângă tine ca să fie a ta? Asta însemna să întreci măsura, cum se spune. Chiar și atunci când femeia era ca un dihor turbat în piele de om, ca Elena. Chiar dacă nu o iubeai sau nici măcar nu-ți plăcea de ea prea mult, un bărbat adevărat nu ar face niciodată așa ceva.

Ramón a tușit, mascând un început de râs. Maneck și-a ridicat capul de broască țestoasă și s-a uitat spre el,

dar izbucnirea lui Ramón nu sugerase, pesemne, prea multă voioșie, încât să justificie urgia *sahaelului*.

– Se dovedește că am principii morale, a spus Ramón. N-aș fi crezut, pe cuvânt.

– Și sunetul acesta... A exprimat uimirea?

– Mda, a zis Ramón. Cam așa ceva.

– Și care este motivul de a etala hrana pe creanga copacului? Nu ar fi mai bine să o consumi?

Ramón s-a încruntat nedumerit, iar Maneck a arătat în sus, spre furca din trunchiul copacului unde coroana începea să se ramifice. Acolo, înfășurat în frunze ce ascundeau aproape complet sângele, se afla cadavrul jupuit al unui popândău. Ramón și-a pus tubul *sahaelului* pe umăr și s-a ridicat ca să se uite la mortăciune. Era la fel ca stârvul pe care îl găsise lângă lac. Ascuns, dar ascuns superficial. Se simțea un pic descumpănit de faptul că el nu observase nimic. Fiarele rapace aveau să găsească animalul mort amușinându-i mirosul, așa cum găsiseră cadavrul de *jabali rojo*, pe care îl omorâse Maneck. Geamănul lui Ramón punea ceva la cale. Dar...

Având o senzație de conexiune aproape fizică, a înțeles. Și-a amintit de Martín Casaus, în perioada de început, când fuseseră prieteni. Poveștile lui debitate la beție, despre cum prinsese niște *chupacabras*, folosind carne crudă ca să le ademenească într-o groapă...

– Ticălosul naibii, fir-ar el să fie! a înjurat Ramón în barbă, așezându-se la loc, lângă Maneck. *Pendejo* naibii, e complet *nebun*!

– Ce înseamnă aceste cuvinte? s-a interesat Maneck. Etalarea hranei este *aubre*?

– Nu, are o funcţie. Nemernicul ăla ne bagă în gheare unei *chupacabra*, iar chestiile astea, hrana lăsată în diverse locuri, au rolul de a atrage fiara spre noi.

– *Chupacabra*. E periculoasă?

– Ba bine că nu! Dacă l-ar prinde, l-ar omorî.

– Acest lucru ar submina funcţia lui, a spus Maneck. Acţiunile lui sunt lipsite de sens.

– Nu, nu sunt. Ştie că n-am murit în explozie. Ne-a văzut şi, în plus, mai ştie că ne-am apropiat atât de mult, încât nu va mai avea timp să-şi construiască o plută. Omul e obosit, e rănit şi ştie că îl vom prinde. Aşa că încearcă să ne aducă în acelaşi loc unde va veni *chupacabra*, sperând că dihania o să ne omoare înainte de a-l omorî pe el. E un risc nebunesc, dar e preferabil ideii de a se da bătut, a spus Ramón, scuturând admirativ din cap. Ne luptăm cu un *cabrón* dur, să ştii!

O secundă Maneck a ridicat umerii nedumerit, dar pe urmă a părut să înţeleagă ce spunea şi ce simţea Ramón. Poate că *sahaelul* îi adusese extraterestrului ceva lămuriri despre perversitatea omenească.

– Noi îl vom găsi pe om înainte să se întâmple, a spus Maneck, ridicându-se cât era de lung.

– Cred şi eu! Altfel, am încurcat-o de tot! a aprobat Ramón.

CAPITOLUL 15

În următoarele două zile, Ramón și Maneck au bătut pădurea cu piciorul, omul mergând în frunte și extraterestrul pe urmele lui. Se opreau, când primul trebuia să mănânce și să bea apă, să facă pipi și caca, dar de odihnit, se odihneau doar noaptea. Celălalt Ramón înjghebase de mântuială niște locuri de popas, dormind în scorbura unui pin lovit de fulger sau, în etapa următoare, într-un fel de culcuș amenajat jalnic. Vatra pentru foc și adăposturile bine construite, din taberele anterioare, nu mai existau acum, iar Ramón știa de ce. Geamănul lui fugea de-i sfârâiau călcâiele. Se apropiau de sprintul final.

Au mai găsit în drumul lor încă trei popândăi, iar Ramón era aproape sigur că mai fuseseră și alții, pe care nu-i observaseră. Traseul lor duhnea a sânge pentru fiarele sălbatice din Sáo Paulo. Și, din ce în ce mai des, Ramón vedea urme de *chupacabra*: miasme scârboase de bestie pe potecă, copaci scrijeliți de gheare

ascuțite și, la un moment dat, un țipăt îndepărtat, sugerând deopotrivă pustietate și omor.

Maneck rămânea distant și rezervat, dar părea mai înțelegător decât la început. Cu fiecare noapte de odihnă, extraterestrul căpăta mai multă forță și putere de concentrare. Nici unul dintre visele acelea bizare nu-l mai tulburase pe Ramón, iar subiectele legate de *tatecreude* și ucidere, enyezi și genocid, nu interveneau în conversația lor mai des decât înainte. Amintirile continuau să îl năpădească pe Ramón, din când în când – momente din copilăria lui, întâmplări banale din timpul călătoriei în nava enyezilor, sau legate de sosirea pe planeta Sáo Paulo. Descoperise că reușea să le ignore mai ușor, dacă făcea efortul de a se gândi doar la momentul prezent și la drumul lor prin pădure.

În a treia zi, spre amiază, poteca pe care veniseră a ajuns la râu. Marele Río Embudo. Râul era prea lat pentru a avea vizibilitate până pe celălalt mal – ceea ce din depărtare semănase cu o panglică îngustă devenise acum un fluviu limpede, cu apă rece ca gheața, care curgea repede la vale. Copacii se înghesuiseră până pe mal, expunându-și rădăcinile, ca niște degete groase, răsfirate în undele repezi. Nici o urmă de pași omenești nu desfigura netezimea malului mâlos, dar Ramón știa precis că dublura lui fusese în acest loc, privind același peisaj, ca el acum. Dar cu cât timp în urmă? Și unde se dusese de-aici pentru a-și construi pluta cu care voia să fugă? Ramón contempla suprafața scânteietoare a apei luminate de razele soarelui, lăsându-și mintea să pritocească asemenea lucruri.

Dacă el ar fi fost aici și liber, fugind de extraterestru și ferindu-se de *chupacabra*, *el* ce-ar fi făcut?

Scărpinându-se între firele răzlețe din barbă, s-a întors spre sud și a început să pășească în lungul malului. Maneck venea după el fără niciun cuvânt, *sahaelul* săltând între ei ca o funie. Apa susura domol. Într-o altfel de zi, în alte împrejurări, Ramón s-ar fi oprit, poate s-ar fi băgat cu picioarele în apa râului și ar fi savurat splendoarea locului. Acum, însă, în mintea lui vuiau sute de întrebări; oare geamănul lui terminase de construit pluta și plecase deja spre sud, pe firul apei, sau ce-ar face Maneck, dacă l-ar găsi acum pe celălalt Ramón, și cât de vast era, de fapt, teritoriul pe care vâna o *chupacabra*? N-a dat glas niciuneia dintre aceste nedumeriri, preferând să se uite atent unde pune piciorul și să aibă grijă ca *sahaelul* să nu se agațe de vreun copac și să-l smucească de gât.

Semnele prezenței geamănului lui se împuținaseră acum – nu mai vedea amprente de pași, iar numărul crengilor rupte la înălțimea normală a unui om care ar fi trecut pe-acolo era din ce în ce mai mic. Nu însemna că geamănul lui, celălalt Ramón, începuse să fie mai precaut, ci doar că în apropierea fluviului mișunau mult mai multe animale din pădure, făcând ca urmele omului pe mal să dispară printre atâtea alte amprente în mâl. Aici erau probabil mai mulți kyi-kyi, șobolani și *alces negros*. În mâl, se vedeau urme de copite subțiri, tălpi moi cu degete larg desfăcute, găurelele ca niște cuneiforme lăsate de *tapanos* și de ereți. Fluviul de lângă ei colcăia de vietăți. Planeta era vie

în jurul lor. Iar ei erau doi străini străbătând o lume din care nu făceau parte. Trei străini, dacă îl socotea și pe celălalt Ramón.

Fluviul cotea leneș spre est, oferindu-i lui Ramón o priveliște superbă a întinderii de apă și a pădurii de pe celălalt mal, dar ascunzând cumva poteca pe care înaintau. S-a oprit, s-a ghemuit lângă un molid-de-gheață căzut pe jos și a tras un scuipat. Maneck a apărut lângă el și s-a oprit.

– Omul nu este aici, a spus Maneck, glasul lui răsunând cu ecou peste apă ca o avalanșă îndepărtată.

– E aici. Undeva, aici.

– Poate a mers contra curentului apei, a încercat Maneck. Dacă noi căutăm în direcția greșită, nu vom putea să îl găsim.

– Bun, dar până la urmă tot va trece plutind pe lângă noi, înțelegi? Din cauza asta vreau să rămânem pe malul apei. Ca să îl putem vedea, dacă trece.

Extraterestrul tăcea.

– Vezi? Nu te-ai gândit la asta, a atacat Ramón.

– Eu nu sunt o unealtă aptă pentru acest scop, a răspuns Maneck, iar penele din creastă s-au agitat, sugerând un fel de disperare.

– Ba să știi că te descurci foarte bine, a spus Ramón. Dar, dacă nu-l găsim pe *pendejo* până la apusul soarelului, vom avea o problemă. Fiindcă asta ar însemna că el a apucat să...

Zgomotul a fost ca atunci când cade ceva greu; foșnet de frunze, un fâșâit despicând aerul. Bestia a țâșnit din copaci aproape pe nesimțite. Abia când Maneck

s-a întors spre ea, *chupacabra* și-a dezgolit colții și a țipat ascuțit.

Ramón văzuse imagini cu *chupacabras* înainte – odată chiar ținuse în mână pielea cu solzi a unui pui din această oribilă specie. Dar nimic din ce văzuse nu îl pregătise pentru realitatea jivinei din fața lui. Un animal înalt cât un om și lung, poate, de vreo trei metri și jumătate, cu mădulare extrem de puternice și iuți. Gheare negre acopereau vârfurile unor labe foarte asemănătoare cu niște mâini, iar botul lat – cu buze răsfrânte, lăsând să se vadă gingiile roșii – părea prea mic pentru șirurile duble de colți. Ochii nu licăreau roșii ca la monstrul-butaforie plimbat pe străzi la paradă, ci erau negri ca noaptea. Bestia duhnea de la distanță a lighioană rapace – carne putrezită, mosc glandular și sânge împuțit.

Maneck a mișcat din braț și energia a explodat pe pieptul *chupacabrei*. Urletul a răsunat strident, iar aerul s-a umplut brusc cu o putoare de păr și carne arsă, însă lovitura nu a fost suficient de puternică pentru a opri bestia, care a continuat să atace. *Chupacabra* s-a năpustit cu toată greutate în extraterestru și, pentru prima oară, Maneck a părut mic. Ramón s-a tras instinctiv în apă, până când a simțit smucitura *sahaelului* în gât. Privea îngrozit și fascinat încăierarea amețitoare dintre cei doi monștri – extraterestrul și bestia. Mintea i se oprise în loc, din cauza fricii, iar glasul lui rostea pițigăiat un *Tatăl Nostru*, fără ca Ramón să-și dea seama.

Prin *sahael*, Ramón *simțea* cum trupul lui Maneck se lupta cu *chupacabra*, folosindu-și toată puterea de care mai era capabil. Nu era o înfruntare iremediabil inegală, așa cum ar fi fost, dacă Maneck era om – *chupacabra* era mai puternică și mai masivă, dar asta nu însemna că Maneck nu avea șanse să o biruiască. Maneck și Ramón au urlat de durere, la unison, când jivina și-a înfipt ghereale în corpul lui Maneck, pe lateral, sfâșâindu-i carnea. Dar, pe urmă, grație brațelor lui lungi, Maneck a reușit să se impună în fața bestiei. Țipetele de luptă ale *chupacabrei* s-au transformat în urlete de panică și apoi de durere, când Maneck a început să o strângă tot mai tare cu brațele lui ca niște cabluri. Animalul rapace abia mai putea respira acum. Ramón a auzit cum pârâiau coastele *chupacabrei*, cum jivina horcăia de durere, iar, câteva clipe, a sperat uluit că vor învinge.

Dar apoi *chupacabra* a început să se zvârcolească și să se sucească, lovind din picioare. O gheară i-a străpuns lui Maneck ochiul rănit, iar o durere insuportabilă, radiind prin *sahael*, l-a înjunghiat pe Ramón în tot corpul. El și extraterestrul au urlat într-un glas. *Chupacabra* a sărit în spate și a aterizat în patru labe, pregătită deja să se năpustească la atac din nou. Disperarea lui Maneck era ecoul disperării lui Ramón. *Chupacabra* a sărit, iar Maneck a emis o nouă împușcătură de energie. Fulgerul a avut o traiectorie imprecisă, iar impactul corpului *chupacabrei*, care s-a repezit peste Maneck, l-a trântit pe spate. Acum, *chupacabra* îl strângea cumplit pe Maneck între labe, în timp ce

cu picioarele dindărăt își înfigea ghearele lungi și ascuțite ca niște săbii în picioarele și în pântecele extraterestrului. Ramón urla în chinuri, trăgând de tubul viu al *sahaelului*, ca și cum ar fi putut să-și smulgă lesa din beregată.

Și, spre uimirea lui, Ramón a simțit că i se mișcă în gât ceva – ca și cum s-ar fi deconectat un cablu, trăgându-i afară din oase și din nervi niște cârcei metalici. Aproape că nu mai simțea durerea din trupul lui Maneck: conștiența dublă pălea. Cu un zgomot ca o alunecare de reptilă, *sahaelul* s-a smuls din el și s-a întors, ca un șarpe, să biciuiască jivina. Firele dezgolite din capătul *sahaelului* vibrau de energie când au lovit în *chupacabra*, iar bestia a urlat de durere, însă Maneck părea vlăguit, iar nimic din încleștarea luptei de până acum nu avusese efectul de a domoli substanțial atacurile *chupacabrei*. Ramón, stând cu coapsele în apa rece a râului, s-a aplecat să ia niște pietre cu care să azvârle în bestie – dar pe urmă și-a venit în fire și s-a răzgândit.

Era liber, iar în cazul în care *chupacabra* îl omora pe Maneck, *el* era cel care venea la rând. Nu era momentul să se bată. Era momentul să o ia la fugă.

A tras o gură de aer și s-a scufundat în apă, înotând cât putea el de tare, fiindcă era contra curentului. Zgomotele luptei au dispărut când urechile i s-au umplut de apă. Sub suprafața scânteietoare a apei, pești verzi și lucioși înotau netulburați de violența de pe țărm. Fine filamente aurii se ridicau din mâlul de pe fundul albiei, lăsându-se îndoite de apă, ca și

cum ar fi indicat direcția spre mare. Ramón avea grijă să înoate mult deasupra acestor fire aurii, care puteau pișca la fel de rău ca o meduză. Când a scos capul la suprafață ca să respire, parcursese deja cel puțin o sută de metri, iar urletele *chupacabrei* se auzeau undeva departe, în spate. A tras o gură de aer și s-a scufundat din nou.

Primul lui impuls a fost să se îndrepte spre malul opus, dar după câteva secunde a renunțat la idee. Apa era rece ca masa de gheață din care izvora, iar adrenalina nu avea cum să învingă efectul hipotermiei. A traversa râul înot însemna moarte sigură. Ramón a virat spre cel mai apropiat mal și și-a dat seama, după cum bătea zadarnic din brațe contra curentului, că era în mare pericol. Cursul rapid al fluviului îl trăsese dincolo de meandru, dar totodată mult mai în larg decât ar fi putut ajunge doar înotând. S-a ridicat din nou, călcând apa, lăsându-se purtat de unde ca un dop de plută. Nu mai auzea niciun zgomot de luptă. Ori încleștarea luase sfârșit, ori el ajunsese atât de departe, încât clipocitul apei astupa orice alt zgomot. A întors capul, clipind tare ca să-și limpezească ochii, și a văzut țărmul. A simțit un gol în stomac.

Haide, Ramón, s-a îmbărbătat el în gând. *Ești un* pendejo *dur. Poți face asta.*

S-a răsucit spre malul râului și a început să înoate voinicește de-a curmezișul albiei. Plantele acvatice și fâșiile de mușchi i-au servit drept repere, în timp ce se sforța să înainteze spre siguranța incertă a uscatului. Simțea înțepături în picioare și în mâini, apoi

o amorțeală din ce în ce mai intensă. Îl durea lobul urechilor. Fața și pieptul i se umflaseră, ca niște bucăți de cauciuc greu, dar a continuat să înoate cu disperare. Nu se putea să moară așa, în mijlocul apei. Era obligatoriu să ajungă la mal. Asta era *tatecreude* pentru el, ce naiba!

Se concentra asupra mișcărilor trupului – picioarele, brațele, mâinile vânturând apa. Pierduse noțiunea timpului. Nu mai știa dacă înota de trei minute sau de un ceas sau de o viață întreagă. Simțea undele reci ca niște cuțite care i se înfigeau în corp. S-a poticnit la un moment dat, amăgit de iluzia unei clipe de odihnă.

Era mort. Nu persevera decât din încăpățânare, iar Ramón Espejo era un om foarte încăpățânat. Chiar și atunci când nu făcea decât să se lase purtat de unde, plutind, tot avea grijă să nu înghită apă și să mai tragă o gură de aer. Și pe urmă încă o dată. Și pe urmă încă o dată. Începea să-și piardă luciditatea și și-a amintit de visul în care se făcea că se contopise cu râul, că devenise fluxul însuși. Curgere nesfârșită. Poate că nici n-ar fi prea rău la urma urmei. Încă o gură de aer, doar ca să poată reflecta la asta. Pe urmă încă o dată.

Salvarea lui a fost un banc de nisip. Albia fluviului se lățea, pe jumătatea dinspre răsărit adâncimea micșorându-se treptat spre mal. Din nisip ieșeau bucăți de lemn aduse de apă, ca antenele unei dihănii de coșmar. Ramón a descoperit un buștean care se contura exact la suprafața apei. S-a târât pe lemnul negru și lipicios, îmbrățișându-l strâns ca pe cineva iubit. Îi

era atât de frig, încât nici nu mai dârdâia. Ceea ce nu era bine deloc. Trebuia neapărat să iasă din apă. Avea genunchii în apă încă şi îi amorţiseră picioarele. Ramón s-a muşcat tare de buză până a simţit gustul de sânge, sperând că durerea îi va limpezi mintea, făcându-l să-şi adune puterile.

Era obligatoriu să ajungă la mal. Apoi, să se usuce şi apoi să spere că va reuşi să se încălzească la soare. În bancul de nisip eşuaseră tot felul de resturi de crengi şi vegetaţie aduse de apă în acea buclă a albiei, aşa că avea de ce să se prindă, ca să poată ieşi din râu. Dacă s-ar fi întâmplat să alunece şi să cadă în apă, exista pericolul să nu mai aibă voinţa de a se ridica de-acolo. Trebuia să fie foarte precaut.

Respirând adânc, Ramón a împins la o parte buşteanul salvator şi s-a dus împleticit spre un mic stăvilar de crengi care se împletiseră strâns cu fire de iederă şi fâşii de scoarţă de copac. De acolo s-a mutat pe un bolovan turtit. Apoi, pe un alt buştean plin de mâzgă lipicioasă. Şi apa îi venea doar până la glezne. Ramón a ieşit încet, aproape târându-se, pe uscat. S-a prăbuşit pe jos, a râs anemic şi a vomitat o cantitate imensă de apă de râu. Veşmântul primit de la extraterestru era ud leoarcă şi atârna greu pe el, iar pantofii îi pierduse undeva în râu. Cu degetele înţepenite şi umflate ca nişte cârnaţi, şi-a smuls haina de pe piele şi s-a lungit gol pe spate, căznindu-se cu ultima fărâmă de voinţă să stea cu faţa spre soare.

Nu somnul l-au răpus şi nici moartea, fiindcă la un moment dat a simţit că îşi vine în simţiri şi s-a chinuit

să se ridice în capul oaselor. Soarele se deplasase pe cer, cât trei palme lipite una lângă alta, coborând spre cerul dinspre apus. Dinții îi clănțăneau în gură ca un tub elevator reglat prost. Avea mâinile și picioarele vinete, nu negre, ceea ce ar fi fost mai grav. Veșmântul pe care îl azvârlise de pe el se uscase la soare. Țesătura era caldă. A reușit cumva să-și tragă roba aceea pe el și a rămas așa, cu brațele în jurul genunchilor, râzând și plângând. Locul unde avusese *sahaelul* înfipt în gât era anormal de fierbinte. Pielea din jur era netedă ca o piatră de râu și inertă ca o cicatrice urâtă. Frecând cu vârful degetelor peste punctul de inserție, Ramón încerca să absoarbă noua realitate. Izbândise. Era liber. Privea necuprinsul apei, cu un sentiment de veselie și stupoare. Da, reușise să scape!

Nu i-a trecut prin minte că împletitura de crengi de pe bancul de nisip era bizară, de fapt, în acel loc, decât abia când a auzit o răsuflare tăioasă în spatele lui și, întorcându-se, a văzut o imagine familiară și incredibilă totodată. Celălalt Ramón era postat la marginea lizierei. Dezbrăcat până la brâu, purta doar un fel de șort improvizat din niște pantaloni cu cracii retezați grosolan. O claie de păr brunet i se ridica zbârlită din creștetul capului. Avea mâna dreaptă înfășurată într-un bandaj înnegrit de sânge uscat, iar în stânga ținea vechiul cuțit de vânătoare; era ars de soare, iar de umăr îi atârna rucsacul de teren. Rucsacul lui Ramón. Acum înțelegea. Crengile acelea de pe bancul de nisip nu se împletiseră singure cu scoarță de copac, ci erau niște rămășițe dintr-o plută făcută la repezeală.

Iar acum, apa curgătoare a râului și cruda ironie a zeilor îi adusese pe ambii Ramón în același loc în același timp, eșuați amândoi pe același banc de nisip.

S-a ridicat cu mișcări lente, nesigur pe picioare, încercând să nu-și sperie geamănul. A ridicat o mână în semn de salut. Din cauza fricii, i se pusese un nod în gât. Dublul lui a făcut un pas îndărăt, zgâindu-se fioros la el:

– Tu cine naiba mai ești? a întrebat omul.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 16

Mintea lui Ramón reacționa cu încetineală. Trebuia să spună ceva, însă niciunul dintre răspunsurile care îi veneau pe buze nu i se părea potrivit. *Eu sunt Ramón Espejo* și *Eu sunt tu* și *De ce să-ți spun eu ție*, pendejo, *cine sunt eu?* A deschis gura, a închis-o la loc și a văzut cum șocul din ochii geamănului lui se preschimbă în altceva, cu mult mai periculos. Degetele omului s-au încleștat mai strâns pe cuțit.

– Extratereștrii! Sunt extratereștrii mai încolo! a rostit pe nerăsuflate Ramón. M-au luat prizonier. Trebuie să mă ajuți!

Mesajul și-a atins scopul. Celălalt bărbat s-a mai detensionat un pic. Întorcând capul, s-a uita la Ramón, măsurându-l din priviri; ochii lui radiau încă suspiciune, dar nu mai sugerau atâta violență ca la început. Ramón s-a aplecat în față, mișcându-se lent și având grijă să nu facă vreun gest care l-ar fi putut speria pe celălalt.

Ramón s-a uitat la el, cu atenție, pentru prima oară, cuprins de o bizară fascinație. În fond, deși memoria

lui îi spunea altceva, aceasta era prima ființă umană pe care o întâlnea aievea! Geamănul lui era murdar și neîngrijit – barba mijită, care îi umbrea adesea bărbia, era deja ca o pâslă mâncată de molii. Ochii lui negri scăpărau de neîncredere. Mâna dreaptă a omului era înfășurată într-o cârpă îmbibată de sânge coagulat; Ramón și-a dat seama, cu o senzație de profund vertij, că sub bandajul acela mizerabil și împuțit lipsea un deget. Un deget din care *el* fusese plămădit.

Dar nici celălalt Ramón nu arăta în regulă. Se așteptase să fie cumva ca și cum s-ar privit în oglindă, dar nu era așa. Chipul pe care se obișnuise să-l vadă în imaginea reflectată nu semăna cu acesta. Era mai degrabă ca și cum ar fi urmărit niște înregistrări video cu el însuși. Poate, se gândea el, trăsăturile lui nu erau atât de simetrice, cum își închipuise el. De asemenea, vocea era mai ascuțită decât credea el despre glasul lui, și un pic plângăreață. Vocea pe care o auzea și o destesta când se asculta înregistrat pe o bandă. Bărbia bărboasă a celuilalt Ramón ieșea în afară agresiv.

Dar oare *el* cum arăta văzut de ochii geamănului lui? Păr mai fin. Mai puține riduri și adâncituri pe piele. Fără cicatrice, cu perciuni subțiratici. Probabil că părea mai tânăr. Iar, în cazul în care celălalt Ramón nu avea senzația că se vedea pe sine însemna ca n-ar avea niciun motiv să bănuiască, de fapt, ce îi făcuseră extratereștrii. Avantajul lui Ramón era că *el* știa ce se întâmplase, cine era și tot ceea ce știa celelălat om. Avantajul celuilalt om era că nu fusese la un pas de a muri înecat. Și că avea un cuțit.

– Te rog, a spus Ramón, încercând să inventeze ceva ca să pară mai plauzibil. Trebuie să ajung înapoi la Râpa Scripcarului. Ai cumva o furgonetă?

– Arăt eu a unul care ar avea o furgonetă, fir-ar să fie? a zis celălalt om, ridicând brațele lateral ca Hristos pe cruce. De-o săptămână tot fug hăituit de creaturile alea afurisite. Cum se face că ai scăpat din ghearele lor, tocmai aici și acum, eh?

Bună întrebare! Nu se aflau lângă instalația din munte a extratereștrilor, iar sincronizarea părea prea ticluită. Ramón și-a umezit buzele.

– E prima oară când m-au scos afară, a zis Ramón, optând să nu se abată prea mult de la adevăr. Mă țineau într-un rezervor. Sub un munte, încolo spre nord. Mi-au spus că vânau pe cineva. Cred că se foloseau de mine. Ca să vadă cu ce mă hrănesc și chestii de genul ăsta. Cred că nu aveau prea multe informații. Înțelegi la ce mă refer. Informații despre oameni.

Celălalt om reflecta concentrat. Ramón încerca să nu privească spre cuțit. Mai bine să uite amândoi de existența armei albe. S-a auzit vorbind în continuare, cu o voce subțire și stridentă. Părea înspăimântat.

– Am încercat să mă împotrivesc, dar mi-au pus chestia asta. În gât. Exact aici, se vede unde era înfiptă. Dacă făceam ceva ce nu le convenea, mă zgâlțâiau cumplit. Am mers pe jos zile în șir. Te rog, omule, nu mă lăsa aici!

– Nu te voi lăsa aici, a răspuns celălalt om, cu scârbă în glas, poate chiar cu un fel superioritate. Și eu fug

din calea lor. Mi-au aruncat în aer furgoneta, dar le-am făcut și eu niște scheme. I-am paradit și eu binișor!

– Vasăzică tu le-ai făcut-o?! a întrebat Ramón, pe un ton ce se voia admirativ, și nicidecum fals. Tu ai aruncat în aer *yunea*?

– Yu... *ce*?

Încă o scăpare de acest fel, și o încurca definitiv, și-a zis Ramón. Ține-ți firea, *cabrón*. Măcar până când cuțitul va ajunge în mâna *ta*.

– Cutia aia zburătoare a lor. Așa o numesc ei.

– Hm, a zis celălalt om. Mda. Eu le-am făcut-o. Te-am văzut și pe tine. Vă pândeam din umbră.

– Deci ai văzut chestia aia pe care mi-au băgat-o în gât.

Celălalt om nu prea avea chef să admită că povestea lui Ramón ar fi fost cât de cât adevărată. Ramón și-a dat seama din atitudinea omului că decisese să nu-l ucidă.

– Cum ai reușit să fugi? a întrebat celălalt om.

– *Chupacabra* l-a omorât pe extraterestru. A apărut ca din senin. Lesa s-a desprins în timp ce se luptau, iar eu am reușit să ajung până aici.

Celălalt bărbat zâmbea ca pentru sine. Ramón a preferat să-i lase iluzia că nu se prinseseră de stratagema lui cu popândăii morți. Foarte bine, lasă-l să se creadă deștept și să-i considere pe toți ceilalți niște proști.

– Cum te cheamă, apropo? a întrebat celălalt om.

– David, a spus Ramón, alegând un nume la întâmplare. David Penasco. Locuiesc mai încolo, în Amadora.

Lucrez la banca Union Trust. Plecasem în drumeție de unul singur, cam acum o lună, poate. M-au capturat în timp ce dormeam.

– Union Trust are o filială în Amadora? a întrebat celălalt om.

– Da, sigur, a răspuns Ramón.

Nu știa dacă era adevărat, nu știa dacă existau niște amintiri care nu-i reveniseră încă în memorie și care ar fi putut demonta toată povestea lui, așa că a preferat să mintă cu seninătate, rugându-se să scape basma curată. „S-a înființat acum vreo șase luni".

– Pe naiba! a spus celălalt om. În fine, mișcă-ți fundul, David. Trebuie să ne apucăm de treabă, dacă vrem să plecăm dracului de-aici. Am început să construiesc o plută, cam o treime din ea e gata. Dacă vrei să vii cu mine, pune mâna și muncește. Poate mai târziu o să-mi povestești și mie ce știi despre nemernicii ăia de sub munte.

Celălalt om s-a întors cu spatele și a pornit spre pădure. Ramón l-a urmat.

Poiența se afla cam la douăzeci de metri mai încolo, între copaci. Omul nu se mai obosise să facă vreun adăpost și nicio vatră pentru foc. Nu era un loc unde să stai, ci un fel de șantier de construcții. Patru snopi de stuf, ca un fel de bambus, erau legați laolaltă cu fâșii din scoarță de molid; țesutul vegetal exterior al tulpinelor, foarte roșu, părea acum dat cu lac. Un fel de platforme plutitoare înguste, s-a gândit Ramón. Îmbinați cu împletituri din ramuri subțiri și lăstari, ciopliți cu lama crestată a cuțitului, snopii de

stuf aveau şanse să plutească. Nu putea să iasă ceva foarte etanş – apa îi va uda la picioare şi la fund, dacă nu găseau ceva cu care să căptuşească suprafaţa plutei. Iar snopii erau cam mici, cu îmbinări cam largi. Oricum, era impresionant de-a dreptul când te gândeai că pluta aceasta, rudimentară cum era, fusese făcută de un om rănit la o mână şi hăituit de un monstru infernal, dar, din păcate, un om n-ar fi putut ajunge cu aşa ceva pe firul apei în jos, până la Râpa Scripcarului. Şi cu atât mai puţin *doi* oameni, desigur.

– Ce? a zis celălalt om.

– Mă uitam doar, a răspuns Ramón. Vom avea nevoie de mai mult stuf. Vrei să tai eu nişte tulpini? Trebuie numai să-mi arăţi unde ai găsit stufărişul...

Omul analiza propunerea, cu o mutră acră şi înţepată. Ramón ştia ce calcule se derulau în spatele ochilor negri ai ceiluilalt om. Ramón – ori David, cum l-o chema acum – putea să taie mai repede stuful decât omul rănit la mână, dar asta însemna să-i dea cuţitul.

– Tai eu, a propus omul, arătând spre inima pădurii, departe de râu. Tu du-te să cauţi nişte crengi pe care să le punem între snopi. Şi ceva de mâncare, eventual. Ne întâlnim aici înainte de asfinţit. Vom încerca să terminăm porcăria asta de plută, ca să putem s-o ştergem de-aici, pe apă în jos, mâine dimineaţă.

– Da, ok, a spus Ramón.

Omul a tras un scuipat şi a pornit spre sud, lăsându-l singur. Ramón s-a scărpinat la cot, unde cicatricea noduroasă începea să se refacă, după care a pornit printre copaci, afundându-se în lumina întunecoasă

a pădurii. Și-a dat seama că nu-l întrebase pe om care era numele lui. Normal, din moment ce știa oricum. A început să se teamă, însă, că omisiunea aceasta ar putea să i se pară dubioasă celuilalt Ramón. Trebuie să fie mai precaut.

Și-a petrecut restul zilei, târând crengi rupte și frunze late înapoi în luminiș, încercând totodată să născocească informațiile pe care celălalt aștepta să le audă de la el. S-a oprit la un moment dat, ca să mănânce niște melci, dar, crudă, carnea din cochilie i s-a părut mai sărată și scârboasă. Oricum, n-ar fi avut timp ca să pregătească altceva. Încerca să nu se întrebe cum se terminase lupta dintre Maneck și *chupacabra*, care dintre ei pierduse și care stătea încă la pândă în pădure, vânându-l. A se frământa acum cu asemenea ipoteze n-ar fi schimbat cu nimic ce avea de făcut, așa că n-avea niciun rost să piardă vremea gândindu-se la asta.

Până la apusul soarelui, el și geamănul lui adunaseră încă șase snopi de stuf și cam o treime din crengile de care aveau nevoie ca să construiască platforma plutei. Omul părea încântat de mormanul de frunze moi adunate de Ramón, deși nu s-a obosit să-i spună. Ramón a fiert două porții de melci, iar geamănul lui a prăjit un dragon-cu-aripi – un fel de pasăre-șopârlă care trăiește printre crengile joase ale copacilor. Dragonul se zvârcolea sinistru în foc, de parcă ar fi fost încă viu, deși îi scoseseră ambele creiere și îi scurseseră din corp tot sângele subțire și străveziu.

Sporovăiau tot felul de nimicuri, Ramón având grijă să-l întrebe pe celălalt cum îl cheamă şi cu ce se ocupă. Pe urmă, au făcut planurile pentru a doua zi – cum să care crengile şi snopii până pe malul apei, unde să le asambleze, câte tulpini de stuf era nevoie să mai taie şi dacă n-ar fi trebuit, poate, să mai facă rost de nişte fâşii de scoarţă, pe care să le folosească pe post de funie.

– Se vede că ai mai făcut aşa ceva, a zis omul, iar pe Ramón l-a cuprins disperarea la gândul că se dăduse de gol, arătând cât era de priceput.

– Fac un fel de explorări în natură. Atunci când pot. În cea mai mare parte a timpului, stau înţepenit la un birou, a explicat Ramón, încercând să pară măgulit. Funcţionar bancar. Asta e. Dar ies bani frumoşi.

– Nu faci niciodată prospectări pe teren?

– Nu, a spus Ramón. Doar drumeţii, tabără în aer liber. Mă bucur de privelişti. Chestii de genul ăsta. Scap un pic de lume pentru un timp.

Expresia celuilalt s-a mai îmbunat cumva, exact cum se aşteptase Ramón. Se simţea parcă vinovat că jongla aşa cu sentimentele omului.

– Dar tu? a întrebat Ramón, iar geamănul lui a ridicat din umeri.

– Sunt plecat mult timp pe teren, a răspuns el. Nu prea am ce face în oraş. Se trăieşte binişor, dacă eşti competent în ce faci. În perioade bune, scot şase, poate chiar şapte mii de biştari.

Asta era o exagerare grosolană. Ramón nu încasase niciodată mai mult de patru miare, chiar în cele

mai bune faze. Două mii jumate era cumva, în medie, câștigul lui, dar fuseseră sezoane când nu-i ieșise mai mult de o mie în total. Privirea ochilor negri ai celuilalt Ramón părea cumva sfidătoare, așa că a preferat să clatine din cap, prefăcându-se uimit.

– Asta-i grozav, a comentat Ramón.

– Nu-i dificil, dacă te pricepi la treabă, a zis celălalt om, rezemându-se comod.

– Ce-ai pățit la mână? a întrebat Ramón.

– Blestemații ăia de extratereștrii, a răspuns omul, începând să-și desfacă bandajul scorțos. Trăgeam în ei, când subit revolverul mi-a explodat în mână. Am rămas cu mâna paradită.

Ramón s-a tras mai aproape. La lumina focului, era dificil să-ți dai seama în ce măsură roșeața aceea era o porțiune de carne umflată sau doar o reflexie a flăcărilor. Pielea palmei arăta ca o bucată de carne de vită uitată afară peste noapte. Acolo unde fusese degetul arătător era acum un ciot, cu pielea arsă și cicatrizată, având un aspect straniu, argintiu și opalescent, deloc urât.

– Ți-ai cauterizat rana, a spus el.

Mintea lui s-a întors în timp la locul de tabără unde găsise tabachera, iar Maneck îi dezvăluise istoria dedublării lui. Ăsta era motivul pentru care omul zăbovise mai mult acolo. Încercase să își revină, după șocul tratamentului pe care și-l aplicase singur.

– Da, a povestit omul, pe un ton tărăgănat, denotând cumva cât de mândru era de ce făcuse. Am încins cuțitul în foc până s-a făcut roșu incandescent

şi l-am folosit ca să fac asta. N-aveam încotro. Mă umplusem tot de sânge. A trebuit să tai şi o bucată de os.

Ramón şi-a înfrânat un zâmbet. El şi geamănul lui erau nişti tipi duri şi rezistenţi. Cumva, se simţea şi el mândru, ştiind ce făcuse celălalt om.

– Febră? a întrebat el.

– Da, puseuri, a recunoscut omul. Nu mi s-a înroşit braţul, totuşi. Ceea ce înseamnă că nu m-am infectat. Altminteri, aş fi fost mort acum, eh, ce zici? Ia povesteşte-mi şi mie cum te-au prins afuriseniile alea de extratereştri.

Ramón a început să-şi depene povestea. În urmă cu o lună, aproximativ, a venit în excursie, singur, prin pustietăţile nordului. Carmina, iubita lui, îl părăsise, iar el simţise nevoia să se izoleze departe de lume, unde ea nu avea cum să-l găsească, iar prietenii nu aveau cum să-l compătimească. Văzuse o cutie zburătoare, se dusese să investigheze, dar extratereştrii îi făcuseră ceva – îl trântiseră pe jos şi îl drogaseră. Nu-şi amintea mare lucru din acea etapă. Pe urmă, stătuse captiv într-un rezervor, până când l-au scos de-acolo şi i-au spus să plece la vânătoare. Era o poveste destul de simplă, încât să o poate ţine minte, şi nici prea departe de adevăr, încât să existe riscul de a fi prins pe picior greşit. Şi era foarte probabil ca Ramón, *celălalt*, să fie impresionat de necazurile prin care trecuse. I-a povestit despre explozia care distrusese *yunea*, despre marşul forţat, atacul violent al *chupacabrei*, felul cum reuşisese el să scape. S-a prefăcut uluit, când omul

i-a explicat strategia cu stârvurile de popândău. Începea, însă, să-l agaseze trufia celuilalt, care aștepta mereu laude pentru deșteptăciunea și ingeniozitatea lui. Dacă Ramón nu mișca aprobator din cap sau nu reacționa admirativ, la momentul potrivit, geamănul se uita urât la el.

Toată povestea era o manipulare de la cap la coadă. Și părea să funcționeze. Când Ramón i-a explicat cum a simțit el nevoia să se rupă de civilizație, considerând că orice compătimire din partea prietenilor ar fi umilitoare, ca o batjocură, omul a mișcat din cap, plin de înțelegere. Iar când povestea a ajuns la sfârșit, nu a făcut niciun comentariu. Nici el n-ar fi făcut. Un bărbat adevărat nu se pretează la așa ceva.

– Facem cu rândul la somn? a întrebat omul.

– Sigur, a zis Ramón. E mai bine așa, probabil. Stau eu de gardă primul. Nu sunt așa obosit.

Era o minciună. Era vlăguit, de fapt, dar perioada cât zăcuse într-o stare de letargie totală, după ce se târâse afară din râu, fusese cumva ca un somn. Celălalt Ramón nu avusese nici măcar atâta repaus. Și, oricum, cel mai bine era să se comporte cum s-ar comporta un funcționar de bancă din Amadora, care vrea să intre în grațiile salvatorului lui.

Omul a ridicat din umeri și i-a oferit cuțitul. Ramón a ezitat câteva clipe, pe urmă l-a luat. Mânerul de piele cumva lipicios, greutatea echilibrată între cele două părți ale cuțitului. I se părea ceva familiar, dar totodată diferit de ce ținea el minte. Reflectând câteva momente, a conchis că, de fapt, corpul lui se

schimbase: niciodată nu ținuse cuțitul în mână, fără bătăturile acelea din palmă. Celălalt om a interpretat greșit expresia lui.

– Nu-i cine știe ce, a conchis el. Dar altceva mai bun nu avem. Nu poți răpune cu el o *chupacabra* sau vreo hienă-roșie, dar...

– Nici o problemă, a zis Ramón. Mulțam.

Omul a mârâit ceva, s-a lungit pe jos și s-a întors cu spatele la foc. Ramón a cântărit cuțitul în palmă din nou, încercând să se acomodeze cu el în mâna acum diferită. Tovarașii lui de drum – oameni și extratereștri –, ciudați cum erau, nu păreau să se sinchisească de faptul că îi puneau la dispoziție o armă albă. Maneck procedase așa, știind că nu risca nimic. Omul procedase așa, fiindcă presupunea că Ramón era un aliat. Era o greșeală pe care și *el* ar fi făcut-o. Categoric.

Ramón privea atent în bezna pădurii, având grijă să nu se lase orbit de lumina anemică a focului lor modest, ceea ce i-ar fi diminuat acuitatea vederii. Se gândea ce opțiuni avea. Omul îl acceptase, deocamdată. Dar era drum lung până la Râpa Scripcarului, iar dacă era adevărat ce-i spusese Maneck, Ramón va începe să semene tot mai mult cu el însuși dinainte de a fi venit în pustietățile nordului. Mai devreme sau mai târziu, omul și-ar da seama că era ceva dubios la mijloc. Și, chiar dacă nu și-ar da seama, Ramón nu-și imagina ce ar putea face după ce ajungeau înapoi în colonie. Ar fi greu să convingă vreo instanță că el era, în mod autentic și real, Ramón Espejo. Iar enyezii ar putea decide că trebuia să moară și el la

fel ca poporul lui Maneck. Nimic bun nu putea ieși din apariția celor doi Ramóni, veniți împreună de pe coclauri.

Înțelept ar fi să-l ucidă pe om. Avea un cuțit, geamănul lui sforăia și era rănit. O tăietură rapidă la beregată, și problema ar dispărea. El și-ar vedea de drum spre sud, și-ar relua viața dinainte, iar oasele celuilalt om n-ar fi descoperite niciodată. Asta era necesar să se întâmple.

Și, totuși, nu se simțea capabil de o asemenea faptă.

În ce împrejurări ucizi? îi răsuna în minte întrebarea lui Maneck. Ramón s-a așezat jos, așteptând să treacă orele cât trebuia să stea de veghe, dar simțea că îi era din ce în ce mai greu să răspună la întrebare.

Când s-a crăpat de ziuă, s-au apucat să lucreze din nou la construirea plutei. Ramón a legat din nou platformele din snopi de stuf, reușind să strângă mai bine fâșiile lemnoase care țineau loc de funie. Au calculat câte crengi le-ar mai trebui ca să termine platforma. Au stabilit rapid cantitatea necesară. Ramón și celălalt om abordau problemele în același mod, ajungeau la aceleași concluzii. Singura diferență reală venea din refuzul geamănului de a lăsa pe seama lui o parte mai mare din muncă. Era logic ca omul teafăr să facă treaba mai grea, însă geamănul lui ținea morțiș să-l facă pe conțopistul de la banca din Amadora să-și vadă lungul nasului, iar Ramón recunoștea perfect impulsul, știind că nu avea rost să îl contrazică.

La amiază, adunaseră suficiente materiale pentru a asambla pluta. Ramón a confecționat un fel de

harnașament din două crengi tăiate și un lujer lung, de iederă albastră, folosindu-l pentru a trage stuful și crengile, la vale, spre malul apei. Omul l-a lăsat să facă asta, mulțumindu-se să care în brațe coaja de copac și frunzele late. De aici, Ramón a dedus că geamănul lui se simțea, probabil, obosit.

Bancul de nisip era mai mic decât ținea minte Ramón, dar la fel de plin de aluviuni și resturi de vegetație. Fără să se consulte cu omul care pășea în urma lui, a tras materialele până pe mal în jos. Bancul de nisip forma un ochi de apă liniștită. Locul unde se forma o bulboană era foarte nimerit pentru a face proba plutei lor, înainte de a se lansa în undele repezi ale fluviului.

Scuturând din umeri, Ramón a lăsat hamurile jos și s-a ghemuit pe vine, lângă apă. În suprafața liniștită a apei își vedea imaginea reflectată și pe geamănul lui stând în picioare, în spatele lui. Doi bărbați, similari, dar nu identici încă. Barba care începuse să-i crească lui Ramón era mai moale și mai deschisă la culoare. Părul îi stătea mai lipit de cap decât înainte, schimbându-i un pic forma feței. Totuși, ar fi putut să fie frați. Știind unde să se uite exact, vedea locul unde alunițele de pe obrazul și gâtul geamănului lui își găseau corespondentul în porțiunile de piele decolorată de pe obrazul și gâtul *lui*. Simțea înțepături în cicatricea de pe burtă.

– Nu-i rău, a zis omul și, cu un aer gânditor, a tras un scuipat în râu, tulburând oglinda apei.

Va ieşi o plută mare. Forţa gravitaţiei, care era mai scăzută pe planeta Sáo Paulo, lăsa copacii să crească mai rapid, aşa că, în loc să piardă vremea tăind în două lăstarele verzi, le-au folosit întregi şi lungi cum erau. Nu era lux, dar puteau să încapă confortabil amândoi.

– Ar trebui să-i punem, totuşi, un coviltir.

– Adică un fel de cabină? a întrebat Ramón, uitându-se la mormanul de beţe din faţa lui.

– Da, un mic adăpost. Ceva în care să putem dormi, să ne ferim de intemperii. Iar, dacă am avea lemne suficiente, am putea adăuga şi un grătar pentru foc. Aşternem pe fund un pat de frunze, umplem deasupra cu nisip uscat, cam două lăţimi de palmă, şi putem să ne încălzim la foc, pe râu, când se face frig.

Ramón s-a uitat pieziş la om, apoi în susul apei, înapoi spre locul unde Maneck şi *chupacabra* isprăviseră lupta. Încerca să îşi dea seama cât timp înotase şi cât de departe, faţă de locul din care pornise. Nu ştia exact. I se păruse că durase o veşnicie şi că lăsase în urmă o distanţă uriaşă. Dar fusese la un pas de moarte, aşa că impresiile lui nu erau, probabil, prea fiabile.

– Hai să facem amenajările astea ceva mai încolo, în josul râului, a zis el. Aş vrea să plecăm de-aici cât mai repede.

– Ţi-e frică? a ricanat omul.

Tonul fusese provocator, iar Ramón a simţit cum îl cuprind furia şi ruşinea în acelaşi timp. Sesiza frustrarea din sufletul celuilalt, furia clocotind permanent, gata să izbucnească la cel mai mic pretext, dorinţa

de a lovi în alții, știind că se simțea bine dacă putea jigni pe cineva: îl simțea pe geamănul lui, ca pe sine însuși. Trebuia să aibă mult tact, fiindcă exista altminteri, riscul de a se lua la bătaie, ceea ce nu-și puteau permite acum.

– Să-mi fie frică să înfrunt o căcăioasă de *chupacabra*, cu un cuțit și un băț în mână, ha? a zis el. Cui îi e frică de o jivină de-asta e ori tâmpit, ori țicnit.

Expresia omului s-a înăsprit la auzul insultei implicite. Dar a ridicat doar din umeri, chipurile dezinvolt.

– Oricum, suntem doi, a comentat el, întorcându-se cu spatele. Am putea să-i venim de hac.

– Poate, a zis Ramón, ignorând intenționat minciuna evidentă.

Puteau ei să vină de hac unei *chupacabra*, așa cum puteau să fluture mult și bine din brațe, amăgindu-se ca ar ajunge în zbor la Râpa Scripcarului. Dacă îl contrazicea însă în continuare, riscau să se ia la bătaie.

– Dar dacă a învins *extraterestrul*, la asta te-ai gândit?

– Adică extraterestrul să fi omorât o *chupacabra*?! a întrebat omul, pe un ton sceptic.

Putea avea tupeul de a pretinde că ei doi ar reuși să omoare fiara, dar mintea lui nu concepea că Maneck ar fi în stare să biruie jivina. Ramón păstra un aer sobru.

– Părea să aibă șanse, încă de când am fugit eu de-acolo, a zis el. Extraterestrul avea un fel de pușcă și a tras cel puțin de două ori în *chupacabra*. Fiara era slăbită deja. Oricum, doar nu era să rămân acolo ca să văd cum se termină, nu crezi? În plus, dacă afurisitul

ăla de extraterestru este încă în viață și are încă pușca, mai bine să nu ne prindă, crede-mă.

– Perfect, a zis omul. Dacă te face mai fericit, o să coborâm pe râu în jos, o zi-două. Pe urmă, putem să tragem la mal undeva, ca să facem amenajările – adăpostul și vatra pentru foc. Eventual, verificăm tot atunci și starea plutei, ca să fim siguri că legăturile au rămas solide.

Asta fusese o aluzie răutăcioasă. Omul făcea încă pe grozavul, susținând că se pricepea mai bine să strângă legăturile decât Ramón, care avea două mâine tefere, deși el nu lucra decât cu o mână.

În alte împrejurări, Ramón ar fi mușcat din momeală, s-ar fi ofensat și ar fi sărit la bătaie. Nu și acum, însă. *Perfect*, pendejo, se gândea Ramón. *N-ai decât să mă întărâți cât poftești. Știu cât de speriat ești și tu.*

– Bun planul, a fost tot ce-a spus.

Operațiunea de a prinde împreună câteva crengi, pe care apoi să le lege de platformele plutitoare făcute din stuf, era de durată. Dar nu ceva foarte complicat. Ramón și-a găsit un ritm, ca un fel de ritual repetat cu perseverență – așeza lemnele laolaltă, lega snopul de o platformă de stuf, pe urmă de cealaltă, iar apoi în centru, unde se intersecta cu alt snop. Unu, doi, trei, patru, pe urmă din nou, de la capăt. Îl captiva această muncă fizică, deși mâinile și picioarele, neprotejate de stratul cornos al bătăturilor, începeau să-l doară și să se umple de bășici. Ignora durerea, făcea parte din destin: dacă omul de lângă el fusese în stare să-și taie

singur un os de la deget, Ramón putea să suporte şi el să-şi julească palmele un pic.

Geamănul se căznea să lucreze şi el în acelaşi ritm alert, însă infirmitatea de la mână îl încetinea mult. Ramón simţea cum creşteau ciuda şi frustrarea în *celălalt*, care nu concepea ca un prăpădit de funcţionar de bancă să-i dea *lui* lecţii. Când soarele a început să se ridice deasupra coroanelor înfrunzite ale arborilor, Ramón a observat, cu o oarecare satisfacţie, că pe bandajul omului apăruseră pete proaspete de sânge.

În final, au aşternut frunzele late peste crengi, împletindu-le ca un fel de rogojină. Nu formau un pat perfect etanş, dar asigurau un strat izolator pe plută: în felul acesta, puteau spera că nu vor sta cu fundul în apă pe toată durata călătoriei lor pe fluviu, spre sud. Pluta nu era prea arătoasă. Nu exista cârmă, ci doar un fel de vâslă improvizată, cu care să poată dirija ambarcaţiunea la pupă. Nu avea o suprafaţă mai mare de doi metri pătraţi şi jumătate: o mărime potrivită pentru un ring de box, eventual, dar ca mijloc de transport părea cam înghesuit. Oricum, important era să plutească pe fluviul imens, suficient cât să îi ducă până la Râpa Scripcarului. Când au lansat-o pe mica lagună, au constat că nu se duce la fund, iar când s-au suit amândoi pe ea s-a dovedit rezistentă şi sigură.

– Nu-i rău de loc, David, a zis geamănul lui. Ai făcut o treabă bună, să ştii!

– *Amândoi* am făcut o treabă bună, a convenit el. Vrei să ieşim de-aici?

Imediat ce a rostit aceste cuvinte, au auzit un sunet – țipătul gâlgâit al unei *chupacabra*, undeva în depărtare. Un strigăt de durere. Ramón a simțit un gol în stomac, iar celălalt om s-a făcut livid la față.

– Mda, a zis geamănul. N-ar strica s-o ștergem de-aici.

Vâslind, Ramón a împins pluta din spatele bancului de nisip, spre mijlocul fluviului, unde curenții erau mai iuți. Celălalt om stătea ghemuit la marginea plutei, privind înapoi. Nici fiara, nici Maneck nu au apărut din pădure, iar urletul dinainte nu s-a mai repetat. Instalându-se acum la proră, Ramón se gândea că scăpaseră ca prin urechile acului dintr-o mare primejdie, probabil. Încă o noapte pe mal s-ar fi terminat oribil pentru ei. Poate încă un ceas, chiar. Fir-ar să fie, bine măcar că omul *celălalt* făcuse eforturi să țină ritmul cu el! Și foarte bine că Ramón nu avusese inima să-l ucidă în somn. Un om, de unul singur, nu ar fi putut niciodată să termine pluta la timp.

Dar țipătul animalului rapace – fie și în suferință, cum părea – îl umplea de o stranie melancolie. Dacă *chupacabra* trăia însemna că Maneck murise. *Athanaiul* cohortei lui fusese ucis, în încercarea de a-și ocroti poporul de violența care îl hărțuise de-a lungul galaxiilor și a veacurilor. Și creatura care îl împiedicase pe Maneck să-și împlinească *tatecreude*? Un maimuțoi obraznic, venit din mahalalele Mexicului, care dăduse din întâmplare peste instalația din munte, în timp ce fugea de poteră, și care nici acum măcar nu avea idee care vor fi consecințele descoperirii lui. Măcar

Maneck murise încercând să se realizeze. Murise în luptă. Un gest onorabil, chiar dacă trădase aşteptările semenilor lui. În mod ciudat şi de-a dreptul neliniştitor, a constatat că îi era dor de Maneck, acum când totul se isprăvise, acum când era liber. Şi, în ciuda durerii fizice, în ciuda urii pe care o simţise împotriva extraterestrului uneori, Ramón simţea o undă de regret şi tristeţe la gândul morţii cumplite de care avusese parte Maneck.

– Oricum, mai bine tu decât eu, monstrule, a mormăit Ramón în barbă. Mai bine tu decât eu!

CAPITOLUL 17

Prima noapte a fost cea mai groaznică. Râul curgea lin în aceste ţinuturi nordice, aşa că singurele pericole veneau de la buştenii şi aluviunile grosiere care pluteau nevăzute în apele întunecate, de la creaturile acvatice rapace, cum erau palimpedele sângeroase şi *carracao*. Şi de la frig. Întrucât pluteau în voia undelor, fără niciun mijloc de propulsie artificială, nu exista nici riscul unor coliziuni distrugătoare, în locurile unde s-ar fi întâmplat ca diverse roci sau gunoaie solide să fi rămas împotmolite în albia râului. De asemenea, aici în nord, nici animalele sălbatice carnivoare nu prea dădeau târcoale fluviului. Frigul, însă, rămânea marea problemă.

Când soarele s-a ascuns în spatele pădurii, spre vest, râul a absorbit parcă toată căldura din aer. Ramón era îmbrăcat cu roba de la extraterestru; îi ţinea de cald la corp, dar nu era suficient de amplă încât să-i acopere simultan picioarele şi braţele. Celălalt om îşi sacrificase cămaşa şi cracii pantalonilor ca să-şi facă

bandaje şi să monteze capcana, aşa că au convenit să ia el veşmântul de la extraterestru. Era ghemuit pe patul de frunze, înfăşurat strâns în haină, dar tot mai tremura.

Nu era cazul să doarmă pe rând. Lumina lunii aproape pline era prea puternică şi frigul prea năprasnic, încât să le mai ardă şi de somn. Ramón s-a gândit dacă n-ar fi fost mai bine să tragă la mal pe timpul nopţii, dar a renunţat la idee. Geamănul lui ar profita de ocazie ca să-l ia în zeflemea din nou, mai ales că atitudinea lui nu sugera nicidecum că ar fi avut chef de aşa ceva. În plus, Ramón ştia că voiau amândoi să se îndepărteze cât mai mult cu putinţă de raza de acţiune a *chupacabrei,* deşi era greu de spus cât de mare era suprafaţa de teren implicată – cincizeci de kilometri, poate, dar Ramón nu ştia de unde îi venise în minte această cifră. A doua zi de dimineaţă, puteau să tragă la mal, însă, fără să riste prea mult. Deşi, eventual, ar fi fost de preferat să se îndrepte spre malul dinspre vest, ca să fie mai siguri.

– Hei, David, spune celălalt om.

Ramón a clipit din ochi, dezmeticindu-se din picoteala care îl toropise pe nesimţite.

– Da? a răspuns el şi a tuşit.

Asta i-ar mai lipsi acum, să şi răcească!

– Ia zi, ai stat vreodată în Diegotown? a întrebat omul.

Buimac încă, Ramón făcea efortul să se concentreze, uitându-se spre celălalt om, care se ridicase acum în şezut, cu picioarele strânse spre piept. Expresia de

încruntare săpa riduri adânci pe fața lui. Dincolo de mutra aceea de brută, intuiai un soi de neliniște și agitație, însă era limpede că îl studia pe Ramón de câteva momente bune.

– Da, un pic, a zis el. De ce?

– Am impresia că te-am mai văzut undeva. Cu ce te ocupi când vii în Diegotown?

– Treburi de serviciu, în general, a replicat Ramón. Poate m-ai văzut la palatul guvernatorului. Te duci pe-acolo?

Știa al naibii de bine că nu se ducea niciodată pe-acolo: celălalt om a ridicat din umeri, exact cum era de așteptat. Lui Ramón, îi venea să-l imite, gestul de a ridica din umeri fiind ceva tipic la el. Cu un efort, a scuturat doar din cap și a zâmbit.

– Am fost la un bar acolo, de câteva ori, a zis Ramón, introducând în poveste această înflorătură, aproape fără să-și dea seama. *El Rey*, parcă se cheamă. Undeva lângă râu. Ai fost acolo vreodată?

– Nu, a răspuns ursuz celălalt om. N-am auzit în viața mea de localul ăsta.

– Hm, a zis Ramón. Poate nu țin eu minte bine numele. Avea podele de lemn. Și pe patron îl chema Michael sau Miko ori așa ceva. Am borât acolo, pe aleea din spate, unde firma luminoasă avea niște leduri intermitente. Mi-aduc aminte asta.

– Nu știu locul. Poate confunzi cu vreun bar din alt oraș.

Tonul lui denota clar că discuția se încheiase, dar pentru eventualitatea în care Ramón n-ar fi sesizat

aluzia, geamănul lui s-a întors cu spatele. Ramón și-a permis un zâmbet și a ridicat din umeri. Nu era mirat că omul mințise. Și el, dacă ar fi întâlnit un necunoscut pe coclauri, ar fi dat dovadă de aceeași circumspecție apropo de subiect, făcut parcă pentru a curma orice conversație.

Și, totuși, regretele persistau. În mintea lui, revenea obsesiv perioada dinaintea încăierării de la bar, ca atunci când împingi mereu cu vârful limbii în gaura rămasă în gingie după o extracție dentară. Pe ecranul memoriei, vedea ca o proiecție cinematografică momentul când îl omorâse pe european. Dar cum se ajunsese la așa ceva? Ținea minte că era în bar un aparat de jocuri mecanice. Era și o femeie, cu părul tuns drept, dându-i un aer de asiatică, lângă european. Știa că femeia nu se afla acolo din plăcere, ci fiindcă prezența ei lângă european avea cumva legătură cu serviciul ei. Dar nu-și mai amintea de unde dedusese asta. Ținea minte râsetul ei – crispat, sacadat, speriat.

Cum i-ar fi putut el explica lui Maneck că râsul nu presupune întotdeauna o stare de veselie? Extraterestrul nu ar fi înțeles că același mod de manifestare – râsul, pe care oamenii îl aveau când se bucurau, putea să exprime, uneori, și frică. Un strigăt de ajutor.

Ramón s-a agățat de acest raționament, încercând să pornească pe firul memoriei înapoi spre niște amintiri mai concrete, dar ideea i-a zburat din minte imediat. Doar geamănul lui știa mai multe, iar Ramón nu avea cum să-l întrebe.

Au mai vorbit abia după ce s-a crăpat de ziuă. Ramón şi geamănul lui au căzut de acord să traverseze râul de-a curmezişul şi să plutească în continuare pe lângă malul de vest, până când găseau un loc cu stufăriş des. Puteau confecţiona o vatră pentru foc, din tulpini şi nuiele împletite solid, pentru a rezista la greutatea căptuşelii din ţărână şi nisip, folosită ca material izolator, pentru a feri platforma plutei de un eventual incendiu; pentru amenajarea unui adăpost, însă, cel mai simplu era să utilizeze snopi de stuf. Şi, judecând după stele, pe măsură ce înaintau mai mult spre sud, hăţişurile de stuf deveneau tot mai rare.

Spre amiază, au descoperit un loc convenabil, iar Ramón a vâslit încet spre mal. La impactul cu dâmbul malului, celălalt om s-a clătinat un pic pe picioare, dar pluta a rămas intactă. Ramón a verificat toate legăturile platformei de plutire, ca să fie sigur, dar niciunul dintre nodurile lui nu se desfăcuse.

Celălalt om a tăiat papură toată dimineaţa, în timp ce Ramón a umblat după hrană. I-ar fi fost mai uşor cu un pistol, dar şi-aşa a găsit melci şi a reuşit să prindă într-o capcană trei vietăţi dolofane, de culoarea noroiului, care arătau ca nişte corcituri de raci cu ţipari. Habar n-avea ce erau, dar, în principiu, ştia că animalele veninoase, toxice ca aliment, aveau culori strălucitoare, aşa că jivinele acelea ca nişte ţipari păreau destul de comestibile. Oricum, nu strica poate să-l lase pe celălalt să guste primul.

Când s-a dus să îl caute, l-a găsit pe geamănul lui ghemuit pe vine, cu capul atârnând între genunchi.

Ținea cuțitul în mână; lama era acoperită de seva roz a tulpinelor de trestie, care amintea mai mult de sucul de vișine decât de sânge proaspăt. Mormanul de stuf de pe mal era mai mic decât se așteptase Ramón. Și-a dres glasul, destul de zgomotos să se facă auzit peste susurul apei, iar omul a ridicat capul. Ochii negri s-au uitat pieziș la Ramón câteva clipe; apoi geamănul a săltat bărbia în semn de salut.

– Hei, a zis Ramón. Am prins niște chestii. Cred că sunt bune de mâncat. Ai mai văzut vreodată așa ceva?

Geamănul lui și-a îndreptat privirea spre animalele cu aspect de țipari.

– Nu, a răspuns el. Dar sunt moarte. Așa că hai să le gătim, ce zici?

– Perfect, a spus Ramón. Ești bine, omule? Pari vlăguit.

– N-am dormit deloc, a explicat geamănul lui, pe un ton posac. Și înainte de asta, am fugit ca să-mi scap pielea, zile de-a rândul, doar cu trențele alea de pe mine. Iar înainte și de asta, mi-a explodat un pistol în mână, pricepi?!

– Poate ar trebui să facem o pauză de o zi, a zis Ramón, aruncând pe jos animalele moarte și întinzând mâna spre cuțit. Să ne odihnim. Să ne refacem forțele.

– Dă-o dracu', n-are rost! a comentat geamănul, privind spre mâna lui Ramón.

– Nu pot să scot cu unghiile măruntaiele din jivinele astea, a zis Ramón.

Geamănul lui a ridicat din umeri, a aruncat cuțitul în aer, l-a prins de lamă și l-a întins spre Ramón, cu

plăselele în față. Geamănul lui Ramón părea sfârșit de oboseală, neîndoielnic, dar avea încă reflexe bune.

Animalele-ca-niște-țipari nu erau prea complicate pe dinăuntru. Ramón a curățat bine tot ce nu semăna a mușchi, conform teoriei că orice posibile enzime digestive ciudate sau saci cu venin nu se localizau îndeobște în țesuturile cărnoase. Când le-a prăjit, folosind o frigare, a simțit un miros ca de vită rumenită și noroi încins. A fiert melcii în cana de tablă, din trusa de teren. Celălalt om ședea pe malul râului, privind în gol spre undele scânteietoare. Ramón a decis să guste el primul, totuși, din animalele-ca-niște-țipari. A tăiat o fâșie de carne, a pus-o pe limbă, s-a înecat de scârbă și a azvârlit jivinele, cu frigare cu tot, direct în râu.

– Melci, a spus el. O să ne mulțumit doar cu melci.

Celălalt om a ridicat privirea spre el, adumbrindu-și ochii cu mâna bandajată.

– Au venit, a rostit geamănul lui.

– Cine? a întrebat Ramón, dar omul nu i-a răspuns.

Urmărind direcția privirii celuilalt, Ramón s-a lămurit imediat. Ca niște ulii plutind pe curenții de aer cald, sus de tot, în văzduh. Imense și negre, navele-galeră.

Enyezii argintii se întorseseră în Sáo Paulo.

CAPITOLUL 18

După ce au mâncat, omul s-a încolăcit ca un ghem și a adormit buștean. Nu avea să se întunece decât peste două ceasuri, probabil, așa că Ramón a luat cuțitul și s-a apucat să taie stuf. Tulpinile erau verzi ca iarba, dar la un minut sau două după ce le retezai se făceau roșii. Nu era o muncă grea, iar când amurgul a cuprins largul cerului înspre apus, unde norii îndepărtați căpătaseră nuanțe aurii, portocalii și roz strident, Ramón aproape dublase mormanul făcut de geamănul lui. S-a spălat pe mâini în râu, clătind și cuțitul, apoi a scotocit prin rucsacul de teren, până a găsit piatra de ascuțit. Geamănul lui nu prea avusese grijă să ascută lama cuțitului. Dar, de fapt, amărâtul de el nu putea lucra decât cu o mână. Așa că avea toate scuzele.

S-a așezat la marginea apei, ascultând hârșâitul zgrunțuros al oțelului pe piatră, cu ochii spre cer. Chiar și acum, când pădurea și râul se acoperiseră de cenușiul asfințitului, navele enyezilor pe orbita lor

înaltă străluceau în lumina soarelui. Mai sclipitoare decât stelele. A continuat să privească, până când uriașele nave au intrat în umbra planetei Sáo Paulo, întunecându-se ca și cum cineva ar fi apăsat pe un întrerupător. Știai că sunt tot acolo după luminile de poziție, violete și portocalii. Mai puțin vizibile, dar ineluctabil prezente. Era ca și cum Dumnezeu ar fi venit să atârne un craniu pe cer, reamintindu-i lui Ramón de măcelul pe care îl văzuse în mintea lui Maneck. Și măcelul care avea să urmeze, probabil, după ce el și geamănul lui se întorceau în oraș.

Cât timp fusese prizonierul lui Maneck și al extratereștrilor, nu se prea gândise la ce s-ar putea întâmpla la întoarcerea lui din sălbăticie. Presupunea că perspectiva eliberării era atât de improbabilă, încât problemele de moment păreau mult mai stringente. Acum, însă, când era liber și călătorea spre casă împreună cu geamănul lui, întrebarea aceasta a căpătat proporții enorme. A atins cu degetele porțiunea de piele, pe braț, unde se formase deja o linie subțire și albă, destul de zimțată și noduroasă deja. Cicatricea de la macetă se contura tot mai vizibil. Ce spusese Maneck? Că el va „continua să aproximeze forma sursei". A prins între degete dunga de piele îngroșată. Barba începuse să i se îndesească, palmele se înăspreau. Semăna deja tot mai mult cu celălalt om. A închis pleoapele, oscilând dureros între sentimentul de ușurare că redevenea cel dinainte și îngrijorarea apropo de ce avea să urmeze – nimeni nu va crede că sunt doi oameni diferiți. Nimeni nu-și va închipui

măcar că sunt gemeni – erau prea asemănători ca să fie fraţi gemeni. Când vor ajunge din nou în mijlocul oamenilor, vor avea cicatrice, bătături, trăsături *identice*. Vor avea trupul şi părul la fel.

Cum să apară în oraş şi să anunţe că el era Ramón Espejo, avându-l alături pe celălalt om?! Chiar dacă nu exista nicio modalitate de a-i diferenţia – şi cine putea şti ce urme nu lăsase, poate, în el tehnologia lui Maneck? –, pe guvernator, oricum, nu l-ar interesa. Şi Ramón se cunoştea pe sine suficient de bine, încât să anticipeze ce-ar gândi geamănul lui despre el.

Ar fi mai bine să se deplaseze rapid şi să ajungă la Râpa Scripcarului, acum, când semănau doar, dar nu erau identici încă. Ramón putea născoci o scuză ca să-şi ia tălpăşiţa imediat. Se plece spre sud, poate chiar la Amadora. Trebuia să găsească pe cineva care să-i procure acte false. Nu fiindcă s-ar fi scăldat în bani ca să-şi permită să plătească nişte documente măsluite, dar totuşi nu era posibil să existe *doi* Ramón Espejo...

Cuţitul îi spânzura în mână, piatra de ascuţit îi atârna greu în palmă.

Nu. Avea nevoie de bani ca să lanseze din nou. Ştia pe de rost toate codurile lui bancare, putea trece cu succes orice teste de autentificare cerute de bănci. Tot şpilul era să se ducă înapoi la Diegotown, cât timp geamănul lui îşi refăcea încă forţele, să golească toate conturile, poate chiar să contracteze un împrumut şi, apoi, ş-o şteargă în sud. În felul ăsta, celălalt om ar rămâne înglodat în datorii, dar măcar lumea l-ar recunoaşte. Putea să o ia de la capăt. Amândoi

puteau să o ia de la capăt. Şi nici măcar nu s-ar chema furt. El era Ramón Espejo şi n-ar face decât să îşi preia propriii bani.

Iar, dacă poliţia îl căuta pe tipul care îl ucisese pe european, foarte bine, fiindcă atunci geamănul lui n-ar mai apuca poate să constate că i-au dispărut banii. Ramón chicotea în sinea lui. Doar nu era să-l spânzure de două ori pentru aceeaşi crimă! Îşi imagina cum s-ar stabili el în Amadora, poate o căsuţă simplă pe plajă, pe coasta sudică. Odată ce va avea şi acte în regulă, putea să închirieze o furgonetă. Ca să poată munci şi să adune bani să îşi cumpere o altă furgonetă. Îşi imagina cum ar fi să se trezească dimineaţa auzind foşnetul valurilor în lumina răcoroasă de pe plajă. Îşi imagina cum ar dormi singur, pe un pat prea îngust ca să poată încăpea încă o persoană. Elena, la urma urmei, l-ar avea pe celălalt bărbat. Şi el pe ea. Ramón putea să o ia de la capăt. Ca un şarpe lepădându-şi pielea, putea şi el să lase în spate traiul anost dinainte. Poate nici n-ar mai bea atât de mult. N-ar mai umbla prin baruri şi nu s-ar mai lua la bătăie cu nimeni. N-ar mai ajunge să omoare oameni şi nici să rişte să îl omoare careva. Putea deveni un om *nou*. Câţi oameni nu visaseră să poată face asta şi cât de puţini avuseseră o asemenea şansă?!

Totul depindea de rapiditatea deplasării spre sud, pentru a ajunge acolo înainte ca recapitularea să-i fi reîngroşat cicatricele şi să-i fi înăsprit firele de păr. Înainte ca ridurile de pe faţă să apară exact acolo unde le avea şi celălalt om, înainte ca aluniţele, identice la

amândoi, să se închidă la culoare, evidente la prima vedere. Ramón nu știa cât va dura până se va întâmpla așa, dar intuia că nu putea să dureze prea mult. Nu cu multe zile în urmă, fusese doar un deget retezat, iar acum revenise aproape la normal.

Departe, deasupra, una dintre navele enyezilor și-a stins lămpile de poziție, dispărând de pe cer, ca apoi luminile să se reaprindă în timpul procesului de răcire a mecanismelor de propulsie instantanee. Ramón a simțit un gol în stomac, amintindu-și ce stare avusese la bordul uneia dintre acele nave, în momentul în care începuse să se zgâlțâie așa. Prima oară, când era cu bătrânul Palenki și brigada lui de muncitori. Nava se lansase de pe orbită, ridicându-se ca o furgonetă de transport, dar nu se așezase nicio clipă pe o traiectorie orizontală. Ramón își amintea presiunea accelerației, când fuzeele s-au aprins. Fusese ca atunci când ridici dopul din cadă și lași apa să se scurgă după o baie fierbinte, sau ca toropeala care urmează după ce ai făcut sex. Își simțise mușchii atârnând greu pe oase. Zâmbise, atunci, uitându-se spre Enrique-Grasu' – de ani nu se mai gândise la Enrique-Grasu'. Băiatul îi zâmbise și el cu gura până la urechi. Plecau și lăsau totul în urmă, iar când acea călătorie avea să se încheie, toate persoanele pe care le cunoscuseră, cu care vorbiseră, care îi agresaseră, îi maltrataseră sau pe care ei le maltrataseră, absolut toți acei oameni vor fi murit de bătrânețe. Se povestea din trecut cum conchistadorii și-ar fi ars corăbiile când ajunseseră în lumea nouă. Ramón, Palenki, Enrique-Grasu' și toți ceilalți

făceau acum la fel. Pământul era mort pentru ei. Doar viitorul conta.

Ramón a scuturat din cap, dar mintea lui refuza să lase amintirile deoparte. Își aducea aminte de o altă împrejurare. De data asta, totuși, putea să și reflecteze – să observe râul, navele enyezilor, stelele, luna plină care abia răsărise spre est. Nu mai avea senzația acută că retrăia experiența de odinioară, ci i se părea mai degrabă un fel de reverie intensă și autonomă.

Când păşiseră în nava enyezilor, prima lui gând a fost că mirosea ciudat înăuntru – un iz acid, sălciu, amintind cumva de parfumul paciuli. Palenki făcuse urât, zicând că îl durea capul de la mirosul acela, deși probabil că era din cauza cancerului. Descărcaseră și depozitaseră echipamentul, se îndreptaseră spre încăperile lor, urmărind niște linii vopsite pe pereți, mâncaseră puțin, legănați plăcut de forța de accelerație a rachetei, iar apoi se băgaseră în cușetele lor, când răsunase claxonul și mecanismele de propulsie instantanee începuseră procedura de încălzire.

Fusese exact cum își imaginase întotdeauna Ramón că ar simți, dacă ar face apoplexie. Lumea s-a îngustat devenind un punct, vederea periferică s-a înceţoşat, zgomotele se auzeau în surdină, iar pe urmă discontinuitatea. Niciodată nu reușise să înțeleagă ce se schimbă în timpul unui salt de teleportare instantanee; totul putea fi exact în același loc, o cheie tubulară care tocmai îi scăpase din mână, rămasă încă la jumătatea drumului spre podea, dar cu toate astea știa – *știa* – că timpul trecuse. Că trecuse mult timp. Că se

întâmplase ceva, fără ca el să-şi dea seama. Cât de mult detestase senzaţia!

La o săptămână după aceea, văzuse pentru prima oară un enyez. Ramón îşi amintea zâmbetul lui Palenki; atotştiutor, trufaş, plin de sine, când îşi adunase brigada de muncitori şi îi instruise în privinţa regulilor de comportament pe care gazdele lor le aşteptau de la ei. Şi, atunci, creatura îşi făcuse apariţia prin chepeng...

Ramón a urlat. Apoi, amintirea s-a şters, nemairămând decât râul şi pădurea. Inima îi bătea frenetic, degetele i se încleştaseră dureros pe plăselele cuţitului. A scanat din privire linia lizierei şi suprafaţa apei, gata să sară la atac sau să o ia la fugă, de parcă Diavolul însuşi i-ar fi apărut în faţă cu un bici într-o mână şi cu un pumnal ameninţător în cealaltă. Imaginea enyezului – trupul uriaş, ca un bloc de piatră; ochii umezi, impenetrabili, ca nişte stridii; cilii viermuind ca nişte franjuri pe marginile trupului; mâini delicate şi nepotrivit de mici, ca nişte mânuţe de păpuşă, ieşind direct din corp; un pliu încreţit, abia vizibil, acolo unde ciocul era ascuns în carne – i-a pălit lent din minte şi frica electrizantă s-a domolit. Ramón s-a forţat să râdă, dar n-a ieşit decât un vaiet subţire şi ascuţit. O reacţie de om laş. A tăcut şi a tras un scuipat, plin de furie.

Maneck şi afurisenia aia de extraterestru livid din groapă făcuseră din el un pămpălău. Când îşi amintea de căpcăunii-devoratori-de-pui, începea să chiţăie ca o fetiţă speriată!

– La naiba! a exclamat el, mulțumit de mârâitul gros din glasul lui. Nu mi-e mie frică de nenorociții ăia!

Avea aceeași dispoziție proastă și când a ajuns înapoi la locul de tabără, ceea ce însemna, știa prea bine, că va trebui să fie foarte precaut pentru a evita orice scandal cu geamănul lui, care era din fire mai țâfnos și mai irascibil decât el. Focul se stinsese, rămânând doar jăraticul, iar celălalt om dormea încă, lungit pe jos. Cu o străfulgerare de furie, Ramón și-a dat seama că tot el va trebui să stea de veghe primul. A azvârlit un pumn de frunze și iască peste tăciuni, reaprinzând focul. Flăcările sfârâiau și săreau, dar făceau lumină și căldură. Ramón știa că un foc aprins putea deopotrivă să atragă pericolele și să le îndepărteze. Mai știa că, dacă focul se întețea, îi va fi din ce în ce mai greu să distingă ceva în umbra din jur, dar nu-i mai păsa. Voia să vadă lumină, *fir-ar să fie.*

Una dintre luni a răsărit, trecând alene pe lângă navele enyezilor staționate pe orbită – era Luna-Mare, căreia avea să-i urmeze înainte de revărsatul zorilor Luna-Mică, mult mai aproape de linia orizontului. Ramón a stat așa, așteptând, gândindu-se cât de puțin stuf tăiaseră și cât de mult mai aveau de muncit. Când imensul disc pal a ajuns exact deasupra lor, a încercat să-l trezească pe celălalt om. Degeaba l-a strigat și, oricum, a-l striga pe nume – Ramón – pe geamănul lui îi crea o senzație mai mult decât neplăcută. A preferat, așadar, să-l zgâlțâie de umăr. Geamănul a mârâit în somn și l-a împins la o parte.

– Hei, a replicat Ramón. Am stat treaz până acum, ce mama mă-sii! E rândul tău să faci de gardă.

Celălalt om s-a întors pe spate, încruntându-se urât.

– Ce dracu' tot îndrugi acolo? s-a răstit el, răguşit şi buimac de somn.

– Să stai de veghe, e rândul tău acum, a zis Ramón. Hai, scoală-te, ca să mă pot culca şi eu.

Celălalt om a ridicat mâna bandajată, ca şi cum ar fi vrut să se frece la ochi, a mârâit nervos şi s-a folosit de mâna stângă, în schimb. Ramón a făcut un pas îndărăt, aşteptând nervos ca omul să se ridice odată de jos. Când geamănul lui a catadicsit să spună ceva, vocea lui era mai clară, dar plină de dispreţ.

– Tu-mi spui mie că n-ai dormit deloc? Eşti tâmpit la cap sau ce? Doar nu crezi că mizerabila aia de *chupacabra* s-a apucat să treacă râul înot, ca să ne atace pe noi?! Vorbeşti ca un conţopist căruia îi tremură fundul de frică! Ce căcănar poţi fi! Vrei să stai la pândă, n-ai decât. Du-te să stai la pândă. *Eu* unul vreau să dorm.

Acestea fiind zise, s-a întors pe partea cealaltă şi-a vârât braţul sub cap, în chip de pernă, şi s-a tras cu spatele spre foc. Lui Ramón îi zumzăiau urechile de furie, ca un roi de viespi. Impulsul să îl întoarcă pe janghinosul ăla cu faţa în sus şi să-i bage cuţitul în gât, ca să-l înveţe minte, se ciocnea în capul lui cu dorinţa de a-i trage şuturi în rinichi, până-l făcea să se pişe cu sânge tot drumul de-acum încolo până la Râpa Scripcarului.

Dar, oricare dintre cele două variante ar fi presupus să-i dea înapoi cuțitul și să se ducă la culcare, vulnerabil și lipsit de apărare, la jumătate de metru distanță de un *cabrón* turbat de furie. Ramón a scos un mârâit gros, s-a înfășurat mai bine în roba lui și s-a dus să caute un loc de dormit, unde, orice fiară carnivoră care s-ar fi întâmplat să treacă pe-acolo nu l-ar fi văzut decât după ce l-ar mânca întâi pe celălalt om.

S-a făcut dimineață. Ramón a gemut și s-a întors pe spate, cu brațul peste ochi, ferindu-se câteva momente în plus de lumina orbitoare a soarelui. Îl durea spinarea. Își simțea mintea încețoșată și n-avea chef de nimic. S-a dezmeticit mai bine când a simțit mirosul de mâncare. Celălalt om adunase niște nuci albe și prinsese un pește, înfășurând totul în niște frunze de iederă comestibilă și punând apoi pachetul printre tăciuni. Era un vechi tertip de a găti atunci când nu aveai cu ce. Uitase de schema asta sau, altfel spus, poate nu și-o amintise încă.

– Ce bine miroase! a zis el.

Celălalt om a ridicat din umeri și a întors pachetul din frunze de iederă. Ramón a sesizat impulsul celuilalt de a spune ceva și faptul că se răzgândise, totuși. Și-a imaginat că, probabil, pregătise de mâncare doar pentru el, dar i-a fost jenă să nu-i dea și lui. Ramón și-a frecat palmele încântat, ghemuindu-se lângă foc.

– Avem o groază de treabă, a anunțat celălalt om. Oricum, se pare că ne ajunge stuful cules.

– Am mai tăiat eu aseară, a spus Ramón. Niște frunze de molid-de-gheață pentru culcuș și pentru un

coviltir. Pe urmă, câteva crengi tari ca să facem vatra. Cred că putem găsi nisip undeva pe malul râului, la vale. Vreun banc de nisip, eventual. Ar fi de preferat, decât mâlul ăsta de la mal. Și vreascuri pentru foc.

– Da, a răspuns celălalt.

A luat de pe cărbuni frunzele de iederă, cu mâna stângă, perpelind un pic pachetul între degete, ca să nu se frigă. Pe urmă, folosind cuțitul – Ramón și-a dat seama că omul i-l luase în timp ce dormea – a tăiat pachetul în două. I-a dat lui Ramón jumătatea cu capul de pește.

Nucile erau uleioase și moi. Pielea peștelui se întărise și plesnise, subțire ca o hârtie și sărată. Carnea era negricioasă și sfărâmicioasă. Ramón a oftat. Ce bine era să mănânci ceva, fără să fi trebuit să pregătești tu totul. Bine că geamănul lui nu se încumetase să-l refuze.

– Cum vrei să ne împărțim treaba? a întrebat celălalt om, arătând cu cuțitul spre mormanul de tulpini de stuf înroșite. Faci tu adăpostul și mă duc eu după frunze? Poate și niște crengi solide?

– Sigur, a răspuns Ramón, întrebându-se totuși dacă nu-i scăpa lui ceva.

A aduna frunze și bețe era mai simplu decât să construiești ceva, dar, în fond, el avea ambele mâini zdravene și putea să muncească. Iar geamănul lui se sculase devreme, ca să facă de mâncare. Compensa cumva refuzul de a sta de veghe. Fără alte discuții, s-au dus amândoi la râu și s-au spălat pe mâini. Mâna celuilalt arăta parcă mai rău, dar omul nu se plângea.

– Vreau să știi un lucru, a început celălalt om, în timp ce își bandaja palma și degetele rămase.

– Da?

– Știu că suntem în chestia asta cot la cot, tu și eu. Și știu cât ai muncit – cum ai adunat melci, ai construit pluta, toate căcaturile astea, pricepi? E mai bine în doi decât de unul singur, înțelegi? Dar, dacă te mai prind vreodată că îmi cotrobăi prin rucsac, fără să-mi ceri voie, pe-onoarea mea că te omor în somn. S-a-nțeles?

Geamănul lui l-a privit fix în ochi – irisuri atât de negre, încât nu distingeai pupilele, albul ochiului injectat și galben ca săpunul vechi. N-a avut nicio clipă senzația că omul ar fi glumit. Acum, dacă reflecta mai bine, știa ce-ar fi gândit și el, dacă un prăpădit de conțopist de bancă i-ar fi scotocit *lui* prin lucruri. Se întreba dacă așa avea să fie mereu, după ce ajungeau înapoi. Poate că îl va deranja ca omul *acesta*, geamănul lui, să aibă toate lucrurile lui. Cuțitul, rucsacul. Chiar și pe Elena, eventual.

– Ok, a spus Ramón. Doar că nu voiam să rămânem cu lama cutițului tocită, asta a fost. Nu se va mai repeta.

Celălalt a încuviințat din cap.

– Să știi, însă, că îmi trebuie, a continuat Ramón. Cuțitul, mă refer. Trebuie să tai fâșii din scoarța de copac ca să leg snopii de stuf. Și pentru eventualitatea în care ar mai fi nevoie de niște stuf...

A ridicat din umeri. Celălalt a mârâit, fără să spună nimic, făcându-l pe Ramón să se aștepte la vreun gest

violent. Dar geamănul lui a tras doar un scuipat în apă și i-a dat cuțitul, cu plăselele în față.

– Mulțam, a spus Ramón, încercând să afișeze un zâmbet împăciuitor.

Celălalt n-a reacționat. Ramón s-a întors la locul de tabără, iar celălalt om a plecat în pădure, probabil ca să adune frunze și lemne. Ramón a așteptat, până a fost sigur că n-ar fi putut să-l mai audă, și a bombănit: *Lua-te-ar dracu' să te ia, ese!*

Ramón s-a apucat de lucru, după plecarea celuilalt. A adunat o cantitate suficientă de iederă și fâșii din scoarță de copac pentru a realiza proiectul care, considera el, era cel mai bun pentru adăpostul de pe plută, pe urmă a târât snopii de stuf până la locul unde se afla pluta, pe malul râului. Și-a dat seama imediat că fusese optimist când își imaginase că ar putea fixa adăpostul pe platforma plutitoare conform metodei pe care o concepuse inițial. I-a luat un ceas ca să refacă structura adăpostului. Faptul că se concentra cu totul la sarcina pe care o avea de rezolvat, implicându-se într-o activitate concretă, fizică, îi crea o senzație de bine, ca și cum ar fi tras o dușcă de whiskey. Nu-și dăduse seama că avea un nod în coșul pieptului decât abia când scăpase de stres. A sta cu geamănul lui era cu totul altceva decât a fi de unul singur. Nici când fusese cu Maneck și avusese înfiptă în beregată porcăria aia de *sahael*, tot nu se simțise atât de tensionat. Da, asta însemna să fie în preajma unei alte ființe umane – în preajma oricărei ființe umane. Și, mai ales, în preajma *acestui* bădăran țâfnos!

În același timp, înțelegea de ce și el îl scotea din sărite pe geamănul lui. Nici nu s-ar fi putut altfel. În fine, mai bine să se frământe întrebându-se cu ce fel de noduri ar putea fixa mai solid adăpostul rudimentar de platforma plutei. Își știa prea bine defectele lui ca om. N-avea niciun rost să-și facă sânge rău acum pentru așa ceva.

După-amiază, Ramón era deja satisfăcut de noul lui proiect; i-au mai trebuit însă câteva ore ca să lege stuful de plută, să construiască structura propriu-zisă și apoi să împletească laolaltă firele rămase, pentru a consolida construcția. A pus deoparte patru prăjini, pe care voia să le lege peste stratul de frunze, pentru a asigura o pantă a acoperișului, pe care ploaia, la o adică, să se scurgă mai ușor. Cu condiția, desigur, să-și miște fundul înapoi și puturosul ăla. Ramón trudise toată ziua. Cât îți ia să smulgi naibii niște frunze și să găsești câteva crengi, ce dracu'?! Erau în pădure, doar, unde găseai lemne la tot pasul!

Până la urmă, geamănul lui a apărut cam cu un ceas înainte de lăsarea nopții. Cără în spinare un maldăr imens de frunze de molid-de-gheață și târa după el o targă improvizată din crengi, plină cu vreascuri numai bune de pus pe foc. Ramón a trebuit să recunoască în sinea lui că nu era o captură de neglijat, pentru un om rănit la o mână și fără niciun cuțit în dotare. Celălalt om a trântit frunzele și vreascurile pe malul râului, s-a lăsat pe vine și a băut apă cu căușul palmelor. Deasupra lor, sus de tot, navele enyezilor staționau pe cer.

– Ai făcut o treabă bună, a zis Ramón.

– Da, a spus celălalt, cu o voce obosită. Sigur. Ar trebui să găsim o soluție să legăm vreascurile la un loc, ca să nu se împrăștie.

– Sigur, putem face asta.

Celălalt om s-a uitat la plută și s-a frecat cu palma pe obraji. Ramón a venit lângă el.

– Solid, a comentat omul. Bun proiectul! Un pic cam mic, totuși, ei?

– Nu m-am gândit că ne-am băga înăuntru amândoi simultan, a explicat Ramón. Oricum, unul dintre noi trebuie să stea la cârmă. Dormim pe rând. Ceva de genul ăsta.

– Dar dacă plouă?

– Păi, ăla care e la cârmă se udă ciuciulete, asta e, a răspuns Ramón. Sau ne ghemuim amândoi sub adăpost, ca și cum ne-am încăleca unul pe celălalt.

– Lasă, ne udăm, e mai bine. Perfect. Ai cuțitul?

Și a întins mâna spre Ramón, care i-a pus în palmă mânerul de piele înnegrită.

– Mulțam, a zis geamănul lui, după care s-a răsucit în loc și a proptit vârful cuțitului drept pe gâtul lui Ramón.

Mijise ochii, furios, și avea un rânjet larg, care nu prevestea nimic bun. Era expresia pe care o văzuse și europeanul; Ramón era sigur de asta.

– Bun, acum ce-ar fi să-mi spui și mie cine mama mă-tii ești tu, de fapt? a întrebat omul, cu dinții încleștați.

CAPITOLUL 19

– Nu știu... nu știu ce vrei să spui, omule, a zis Ramón.

Celălalt om a apăsat cu vârful cuțitului în gâtul lui , care instinctiv a vrut să se tragă înapoi, ferindu-se de lama tăioasă, dar s-a abținut. A da dovadă de slăbiciune acum însemna să atâțe și mai rău adversarul. Și-a impus să rămână calm sau, în fine, cât de calm se putea, în acele condiții.

– Ești tu funcționar de bancă cum sunt eu popă! a continuat celălalt, scuipând parcă vorbele din gură. Te pricepi să construiești plute și chestii de-astea. Știi să ascuți un cuțit. Unde s-a mai pomenit contopist care să fie atât de îndemnatic, ha?

– Ți-am mai spus, a replicat Ramón. Am făcut multe drumeții pe coclauri –

– Pe coclauri, la dracu'n praznic, unde n-a călcat picior de om vreodată?! I-auzi la el, și mai vrei să te și cred, poate? Așa, hodoronc-tronc, întâmplarea a făcut să fii aici? De o lună, chipurile. Și nimănui nu-i

pasă că ai dispărut ca în gaură de șarpe! Nu trimite nimeni o echipă să te caute! Ție ți se pare plauzibil așa ceva? Plus, uite, barba ta. Vrei să-mi spui tu mie că asta-i barbă nerasă de-o lună?! Sau ți-au dat extratereștrii vreo lamă de ras, să te faci gigea, cât ai stat la ei?! Și mâinile, uită-te la mâinile tale. Ai bătături pe degete. De la introducerea datelor în computer, ha?

Ramón s-a uitat la mâinile lui. Pielea galbenă și aspră începuse să-i reapară pe palme. A încleștat pumnii. Omul a strâns mai tare cuțitul în mână, iar punctul de pe gât în care apăsa cu vârful cuțitului începea să doară deja.

– Ești paranoic, *ese*, a spus Ramón, pe un ton ferm și puternic.

Încerca să evaluze ce șanse ar fi avut să îi ia cuțitul cu forța. Dacă se arunca brusc în spate, câștiga câteva secunde și îl lua prin surprindere pe celălalt. Însă geamănul lui Ramón era speriat, furios și smintit ca un guzgan turbat, după ce trecuse prin atâtea nenorociri în ultimele zile. Prea riscant să încerce ceva acum, a conchis Ramón.

O fracțiune de secundă s-a întrebat ce ar face omul acesta, dacă Ramón i-ar spune adevărul. L-ar omorî? Ar lua-o la fugă? L-ar accepta ca pe un frate și ar merge mai departe? Doar ultima ipoteză părea rizibilă.

– Și pe urmă ai tupeul să mă întrebi de *El Rey*! zbiera omul. Ce mama mă-tii știi tu despre *El Rey*? Ce naiba ești tu, de fapt?

– Sunt polițai, a răspuns Ramón, surprins de afirmația lui, când s-a auzit.

Dar era limpede. Era povestea pe care și-o spunea de zile în șir. Nu trebuia decât să inverseze rolurile. *Mă cheamă David, de-adevăratelea. Ambasadorul european a fost ucis. Niște indivizi din gloata de la cârciumă au spus că tu l-ai ucis. După descriere, tu ai fost omul care a băgat cuțitul în european.*

Geamănul a mișcat din cap, încurajându-l pe Ramón să continue, ca și cum informațiile de acum nu făceau decât să îi confirme suspiciunile. Ceea ce se și întâmpla, fie numai și fiindcă totul nu era decât o născoceală de-a lui. Ramón simțiea că i se pusese un nod în gât. Când a reușit să-și înghită saliva, a reluat povestirea.

– Pe urmă, tu îți iei tălpășița. O ștergi din oraș. Procuratura consideră că e cam dubios totul, și mă trimite pe mine să te urmăresc. Am stat o grămadă de timp acolo, în tinuturile nordice. Ăsta-i motivul pentru care m-au ales pe mine. Bun, constat că ți-a explodat furgoneta, de parcă ai fi avut o bombă sau nu știu ce căcat dintr-ăsta înăuntru. Mă apuc să caut în jur, gândindu-mă că poate o să dau de vreun mădular de-al tău sau așa ceva. După care, nu știu decât că a apărut cutia aia zburătoare. Stătea spânzurată acolo în aer. Mă duc să văd mai de-aproape care e schema și, pac! Niște creaturi cu curul mare și pene pe cap îmi umflă hainele, îmi iau ecusonul și pistolul, mă îmbracă în cârpele astea de bebeluș și încep să mă plimbe în lesă pe coclauri, spunându-mi că am sarcina să te prind pe tine.

– Ceea ce ai și făcut, a zis omul, pășind mai aproape și înfigând mai adânc cuțitul în gâtul lui Ramón, amintindu-i de durerea pe care i-o provocase *sahaelul*. Te-ai supus ordinelor lor ca o javră de câine!

– Am încercat să trag de timp, la început, a spus Ramón. Mă gândeam că te ajut indirect să capeți distanță. Înțelegi, adică să te poți întoarce în oraș, să le povestești oamenilor ce s-a întâmplat, să ceri să trimită ajutor. Dar pe urmă am găsit locul de campament. Însemna ca era prea aproape de tine. Singurul lucru pe care îl puteam face era să aștept și să sper că tu ești mai deștept decât păcătoșii ăia de extratereștrii. Și am avut dreptate, după cum se vede. Ai fi procedat la fel, în locul meu, omule, nu s-a putut el abține să adauge. Vorbesc serios.

– Nu eu l-am omorât pe căcănarul ăla de european, a zis omul printre dinți. Altul l-a ucis. N-am făcut eu asta, ce naiba!

– Ramón, a început Ramón, simțind un soi de vertij când s-a auzit rostindu-și singur numele. Ramón, tu m-ai salvat din ghearele monștrilor. Dacă mă întreabă cineva, ai fost la mine acasă în seara în care l-au tăiat pe ambasador. *Toată* seara.

În tăcerea care s-a așternut între ei, Ramón a auzit clinchetele îndepărtate ale unui stol de lilieci-vampiri, ca niște clopote de biserică. Lama cuțitului a început să șovăiască în mâna celuilalt, dar Ramón nu s-a clintit. Un firicel subțire de sânge i s-a prelins pe claviculă. Cuțitul îl ciupise pe piele. O expresie de nedumerire și suspiciune a întunecat privirea celuilalt.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Îți sunt dator, omule, a zis Ramón, încercând să pară cât mai sincer, fără a lăsa impresia că ar fi slab.

– Tipul a fost ucis, a replicat geamănul lui, ca un fel de obiecție.

Ramón a ridicat din umeri. Dacă tot mințea, măcar să mintă ca lumea.

– Îl știi pe Johnny Joe? Ai auzit de el?

– Johnny Joe Cardenas?

– Da, el. Știi de ce scapă mereu neprins?

– De ce?

– Fiindcă îl lăsăm noi. Crezi că nu știm cât de mulți oameni a ucis? Ba bine că nu. Dar tipul lucrează pentru noi.

Omul s-a tras șocat înapoi. Lama cuțitului nu mai atingea gâtul lui Ramón. Poate, șansele erau șaizeci la patruzeci în favoarea lui. Ramón a continuat să vorbească. Ăsta era tot șpilul: să vorbească amândoi fără întrerupere.

Înfruntarea lor trebuia să fie *verbală.*

– Johnny Joe e turnător? a întrebat omul, pe un ton stupefiat.

– Da, de vreo șase ani, a confirmat Ramón, încercând să-și aducă aminte cam de cât timp venise Johnny Joe în Diegotown, deși oricum cifra nu i se păruse neplauzibilă celuilalt. Ne ține la curent cu ce se întâmplă în zona crimei. Și nimeni nu-l suspectează că ar ciripi, când îl știu toți ce pramatie e! Toți știu că puterea abia ar aștepta să-l vadă cu știreangul de gât. Habar n-are nimeni că totu-i o tromboneală și că tipul ne

sună în fiecare duminică, de parcă și-ar face spovenadania la popă.

– Eu nu sunt turnător.

– N-a zis nimeni că ai fi, a spus Ramón. Ce vreau eu să zic e asta: Sáo Paulo? Legi nu are, dar polițai, da. Eu sunt unul dintre ei, iar tu m-ai ajutat pe mine. Indiferent ce s-a întâmplat la *El Rey*, altul a fost făptașul. În felul ăsta, suntem chit.

– De unde știi tu că nu sunt nevinovat, totuși? *Dacă* într-adevăr nu eu l-am omorât, te-ai gândit la asta?!

– Dacă nu tu l-ai omorât înseamnă că te-am hărțuit degeaba, a replicat Ramón, rânjind satisfăcut.

Geamănul lui a șovăit o clipă, după care buzele i s-au arcuit într-un zâmbet șmecheresc. Lama cuțitului a coborât. Omul a pășit în spate.

– E cuțitul meu. Rămâne la mine. E al meu.

– Vrei să-l ții tu? Foarte bine, ține-l, a zis Ramón, încercând să pară împăciuitor, cum fac polițaii când te tratează de sus. Auzise tonul ăsta de câteva ori, așa că nu i-a fost greu să-l imite. Înțeleg că vrei să păstrezi arma la tine. Nu-i nicio problemă. În fond, amândoi suntem în aceeași situație, fugind din calea unor păcătoși de extratereștri, corect? Așa că nu mai contează la care dintre noi doi e cuțitul, din moment ce suntem amândoi de aceeași parte a baricadei.

– Să dea dracu' să-mi faci vreo figură nasoală..., a zis celălalt om, lăsând amenințarea să plutească în aer.

Fiindcă, se gândea Ramón, dacă un polițai nu-și respectă cuvântul față de tine și decide să te înfunde,

ce-ai mai putea face, de fapt? Să-l dai în judecată și să vezi care dintre voi doi are câștig de cauză?!

– Dacă aș fi coadă de topor, Johnny Joe și toți ceilalți *pendejos* ca el ar fi mierlit-o demult, a explicat Ramón, grav, autoritar, ca un om al legii. Nu te dau în gât, fii sigur. Ți-am zis, omule, ești curat ca lacrima. Ceea ce înseamnă că *ești* curat ca lacrima. Dar orice recompensă vom primi, pentru pontul ăsta cu afurisiții de extratereștri, facem juma'-juma'. Tu și eu. Împărțim egal bișțarii.

– Asta s-o crezi tu! a zis celălalt eu. *Eu* ți-am salvat pielea. Tu erai o momeală ambulantă. Eu umflu trei sferturi din sumă.

Ramón a simțit că nervii i se detensionează. Scăpase. Momentul de criză trecuse, acum rămânea doar să mai joace un pic teatru și să se hârjonească pe fleacuri.

– Șaizeci la sută, a zis el. Și n-ai ucis pe nimeni. Niciodată.

– Iar mă hărțuiești, a protestat omul.

– Asta-i viața. Noi suntem polițaii, ai uitat? a întrebat Ramón, zâmbind.

Celălalt a pufnit în râs, circumspect încă, după care s-a luminat la față.

– Ce-ai zice să te-apuci să aranjezi frunzele astea la loc, ca s-o ștergem dracului de-aici mai repede, într-un loc unde s-au inventat deja instalații sanitare, eh? a spus Ramón.

– Dă-i naibii de polițai! a exclamat omul, dar acum glumea.

Tipul părea în al nouălea cer, răsuflând ușurat că se terminase totul așa. În fond, Ramón îl iertase de păcate.

Au muncit până a început să se întunece. Micul adăpost era aproape gata; așternuseră un pat de frunze și puseseră coviltirul, aranjând frunzele în rânduri suprapuse, astfel încât ploaia să se scurgă spre margini în jos, în loc să picure înăuntru. Ramón a decretat încheiată ziua de lucru; geamănul lui ar fi fost în stare să continue toată noaptea, presupunea el, doar ca să-i demonstreze cât de dur era. Și, totuși, în timp ce se întorceau împreună pe poteca scurtă ce ducea la tabăra lor improvizată, Ramón și-a dat seama că relația dintre ei se schimbase. Una era să fii un conțopist ageamiu rătăcit pe coclauri, și alta să ai autoritatea polițistului care te absolvă de păcate, ce naiba! Ramón a înjghebat la repezeală un foc, iar celălalt om a adus niște melci, nuci și câteva fructe ca niște bobițe verzi, lucioase, pe care Ramón nu reușise să le identifice în taxonomiile planetei și care aveau gust de poșircă și pere. Nu era un festin, dar era bun. După masă, Ramón a băut apă până s-a simțit sătul. Știa că va trebui să facă pipi peste noapte, dar măcar pe moment avea senzația că mâncase pe săturate.

Geamănul lui s-a lungit lângă foc. Ramón a văzut cum mișca degetele involuntar și a înțeles că tânjea după o țigară. Și el la fel. Cât timp va mai trece, se întreba el, până când petele de nicotină vor reapărea, îngălbenindu-i degetele și dinții? Cât va mai trece până când jocul acesta de-a identitățile, pe care el îl înscena față de celălalt, va fi demascat și adevărul va ieși la

iveală? Poate că lucrul cel mai bun ar fi să plece acum, să dispară în sălbăticia naturii, rupându-se pentru totdeauna de geamănul lui, de guvernator, poliție și de enyezi.

Se mai gândise de multe ori înainte să trăiască în pustie, rupt de civilizație. Ideea de a se pierde în pădure, fără cale de întoarcere, i se păruse mai plauzibilă când era doar o fantezie, sau, în fine, atunci când știa că ar fi avut la dispoziție o furgonetă solidă, pe care să o poată încuia bine noaptea. Sau dacă ar fi avut măcar cuțitul ăla al lui înapoi, fir-ar să fie!

Existaseră zvonuri despre unii dintre coloniștii din primul val care s-ar fi sălbăticit de tot; oameni care s-au mutat definitiv în pădurile și stepele noii planete, în pustietăți și pe lângă iazuri, fără să mai revină vreodată în mijlocul civilizației. Poate că unele zvonuri erau adevărate. În general, coloniile nu îi tentează pe oamenii cărora le place viața lor pe Pământ. Probabil că un procent din acești coloniști au ajuns să deteste viața socială și aici; bărbați și femei care au târât după ei toate eșecurile și amărăciunile personale, de care avuseseră parte pe Pământ. Ramón se întreba dacă nu se număra și el printre aceștia. Doar că el dorea acum să meargă înapoi. Prin urmare, nu se sălbăticise de tot. Și, atâta timp cât îi va arde buza după o țigară, deși nu mai fumase de când pierduse tabachera acolo, departe, în nord, știa că nu va abandona niciodată orașele oamenilor.

– Tu de ce te-ai făcut polițist? a întrebat omul, cu o voce tărăgănată din cauza oboselii și a stării de moleșeală dinaintea somnului.

– Nu știu, a spus Ramón. Așa mi s-a părut just la momentul respectiv. Dar tu de ce te-ai făcut prospector?

– Era mai bine decât să fiu într-o brigadă de muncitori, a zis omul. Oricum, sunt competent în ce fac. Și a fost o vreme când chiar simțeam nevoia să ies din oraș, înțelegi? Să mă pierd în pustietatea naturii.

– Zău?! a întrebat Ramón.

Era obosit și el. Fusese o zi lungă și grea, după o serie de alte zile la fel de dificile. Avea o toropeală în oase și se simțea împăcat cu sine.

– Era un tip, a început celălalt om. Martín Casaus. Am fost amici un timp. La început, când am venit aici. Genul de individ care pierde vremea pe lângă centrele de orientare și încearcă să își facă prieteni din nou-veniții pe planetă, din moment ce niciuna dintre cunoștințele lui de-aici nu-l poate suferi, a explicat celălalt om, trăgând un scuipat. El zicea că e vânător specialist în capcane. Presupun că prindea și el ceva animale uneori. Oricum, și-a băgat în cap că eu umblu după femeia lui. Pe naiba! Tipa era o javră. Cert este că îl obseda ideea că vreau să i-o suflu.

Lianna. Ramón își amintea de ea, de seara aceea la bar. Tapetul roșu intens, ca sângele coagulat. Se dusese la ea, se așezase lângă ea. Tipa mirosea încă a bucătărie – ulei prăjit și mirodenii, metal încins și chili. Îi oferise ceva de băut. Tipa acceptase. Îl luase de mână. Fusese drăguță. Timidă. El băuse deja suficient de mult, încât să fie deja cam cherchelit. Fanteziile lui Martín despre ea – cum îi desfăcea el bluza,

cum îi șoptea vorbe porcoase la ureche, cum se trezea dimineața în patul ei – i se suiseră la cap, la fel de mult ca băutura tare.

– Mi se rupea de ea, a zis omul, chicotind. Era bucătăreasă. Cam bondoacă, știi. Halea prea mult din ce gătea. Martín, însă, să dea naibii, era nebun după ea.

Camera Liannei era în dos – o construcție separată încropită din chitină ieftină în spatele cantinei, cu o baie mică, un duș, dar fără nici măcar o chicinetă. Ledurile firmei scriind pe rând LOS RANCHEROS umpleau încăperea cu o lumină aspră, difuză. O dezbrăcase în acordurile unui *fado* portughez, care veneau de la tonomatul din bar, cântărețul tânguindu-se despre dragoste, despărțire și moarte. Cuvintele le auzea parcă aievea și acum. Un cântec frumos. Deși era o noapte caldă, Lianna avea pielea ca de găină – pe brațe, pe coapse, pe sâni. Fusese sfioasă la început. Se simțea vinovată că îl adusese acolo. Dar pe urmă îi trecuse. Pe urmă, n-a mai fost sfioasă deloc.

– Cum spuneam, lui Martín îi intră în cap ideea că eu o regulez pe fata asta. De fapt, el nici nu era combinat pe bune cu ea. Dacă schimbaseră câteva vorbe, poate. Dar în mintea lui se chema că era îndrăgostit. Îl apucă pandaliile. Sare la mine cu un cârlig de tablă. Și puțin a lipsit să mă omoare.

După aceea, o mângâiase pe păr, în somn. Ar fi vrut să plângă, dar n-a putut. Nici acum, când amintirea își întindea cârceii peste creierul lui, nu reușea să înțeleagă de ce a vrut să facă asta, ce combinație bizară de dorință carnală și tristețe, singurătate și

vinovăție îl îmboldise la așa ceva. Parțial, regretul era că trădase prietenia lui Martín. Dar tristețea era legată și de ea, totuși. Lianna.

– Așa că m-am gândit, înțelegi, ca imediat ce mă pun pe picioare să dispar de-acolo. Am depus un avans ca plată parțială pentru o furgonetă, de la firma unde lucram, care era pe punctul să dea faliment. Am făcut rost de un software de prospectare de la văduva unui tip pe care îl cunoșteam dinainte să moară. Și mi-am luat tălpășița. După aceea, a curs totul de la sine. Știi cum e.

– Da, a confirmat Ramón. Te-ai mai văzut vreodată cu ea?

– Cu bucătăreasa bondoacă? Nu, omule. Nu merita osteneala, pricepi?

Lianna sforăise atunci un pic, ca un șuierat intermitent. Avea în cameră un poster ieftin cu Fecioara din Despegando Station, lipit deasupra patului – ochi albaștri, luminoși și veșminte strălucitoare, vizibile în întunericul din jur. Ramón crezuse că o iubește. Îi compusese scrisori de dragoste, dar le șterse din computer, înainte de a apăsa pe TRIMITE. Nu reușea să-și aducă aminte ce scrisese în ele. Se întreba dacă geamănul lui mai știa încă. Dacă nu, cuvintele de dragoste se pierduseră pentru totdeauna.

Nu mai povestise lucrurile astea de ani. Iar dacă ar fi făcut-o, precis ar fi vorbit despre ea exact cum vorbise geamănul lui adineaori. Sunt lucruri pe care preferi să nu le divulgi nimănui.

– Ești tăcut, a spus omul. Te gândești la Carmina? Ți-a rupt inima, *mi amigo*. Mi-am dat seama când mi-ai vorbit despre ea.

Un ton zeflemitor se strecurase în vocea celuilalt, iar Ramón știa că era pe un teren periculos, dar nu s-a putut abține să întrebe.

– Dar tu cum ești acum? Ai vreo iubită?

– Am pe una cu care mă regulez, a zis celălalt. E gură spurcată uneori, dar e OK. Nu mă deranjează să mi-o trag cu ea. E bunicică la pat.

Era timpul să se încumete să forțeze un pic nota.

– O iubești?

Celălalt s-a crispat.

– Asta nu-i treaba ta, *cabrón*, a replicat el pe un ton dur.

Ramón s-a uitat o clipă în ochii celuilalt, după care a recunoscut burzuluit:

– Da, ai dreptate. Scuze.

A ignorat insulta. A bătut în retragere, dar comportându-se în continuare ca un polițist, sigur pe el. Doar nu era atât de smintit, încât să provoace furia celuilalt.

După un moment de tăcere, Ramón a zis:

– Ce-ar fi să dormim un pic, eh?! Avem o zi grea mâine.

– Da, a răspuns celălalt tip, pe tonul lui acru. Sigur.

Dar, așa cum sperase și Ramón, discuția despre persoana pe care o iubea n-a mai fost reluată niciodată.

CAPITOLUL 20

A doua zi, spre prânz, au lansat pluta la apă, după ce dimineața se ocupaseră de ultimele pregătiri și încercaseră să vâneze, dar fără succes. Spațiul pe platforma plutitoare era mai înghesuit decât se așteptaseră. Vatra era montată în partea din spate, unde, pe rând, unul dintre ei putea să supravegheze focul și, totodată, să țină cârma cu ajutorul vâslei. Adăpostul propriu-zis se întindea pe o latură a plutei, dezechilibrând-o un pic, dar, dacă Ramón l-ar fi montat pe linia mediană, n-ar mai fi avut vizibilitate în față și nici spre cârmă. Desigur, oricum bloca parțial perspectiva, indiferent unde ar fi amplasat construcția. Și, ca un fel de contragreutate, așezase un maldăr de vreascuri pe cealaltă latură, nu foarte în margine, ca să nu se ude lemnele.

Cu ajutorul vâslei, Ramón a adus pluta spre mijlocul râului, unde apa curgea mai iute, iar pe parcursul după-amiezii a avut grijă să păstreze direcția și echilibrul ambarcațiunii. Omul ședea pe una dintre laturi, cu o undiță în mână. Și așa planul marii evadări fusese

pus în practică acum, cu succes. Doi inși nespălați și nebărbieriți pe o plută jegoasă, pescuind ca să poată mânca și făcând cu rândul la vâslit, în josul râului. Ramón s-a scărpinat pe burtă. Cicatricea se refăcea, la fel ca aceea de pe braț. Și părul i se mai îngroșase deja; simțea la mână. Neîndoielnic, începuseră să-i reapară și ridurile pe față.

Îi părea rău că nu păstrase tabachera. Sau ceva ce să poată folosi drept oglindă. Cât timp va mai trece până ca omul *celălalt* să-și dea seama de ce se întâmplă? De fiecare dată când geamănul lui îi arunca o privire, Ramón simțea că i se moaie picioarele.

Pe măsură ce înaintau spre sud, aspectul pădurii se schimba. În locul molizilor-de-gheață, vedeau acum stejari spongioși și dantelați. De două ori, Ramón a zărit piramidele imense ale unor colonii de *dorado*, pe care mișunau târându-se păianjeni negri. Și zgomotele naturii erau diferite. Mii de varietăți de vietăți jumătate șopârlă – jumătate pasăre, țiuind și chițcăind, amenințându-se unele pe altele, umblând după mâncare sau după parteneri de împerechere. Strigăte mai groase, ca niște glasuri de femei cântând într-un frumos grai african: acestea erau nenumăratele kyi-kyi care se pregăteau să năpârlească, odată cu trecerea verii. Și odată, fluieratul ascuțit al unei hiene-roșii strecurându-se prin tufișuri. Ramón n-a văzut însă animalul, dar, din moment ce nu a încercat să-i atace, rezulta că nici fiara nu-i văzuse.

Deasupra lor, crinii-cerului se lăsau purtați de vreun vânt din înaltul atmosferei spre sud și est. Corpurile

lor, văzute de la distanță, arătau ca niște puncte verzi profilate pe bolta albastră a cerului, asemenea unor steluțe întunecate în contrast cu lumina zilei. O colonie, mai precoce, înflorise deja, desfăcându-se în fâșii galbene și roșii, lungi de kilometri întregi parcă, deși de la o asemenea depărtare Ramón le putea „acoperi" cu degetul mare de la mână. Când se vor uni cu alte colonii, vor arăta ca o floare de grădină înotând prin spațiu.

Dar navele negre ale enyezilor, plutind pe orbită, îi atrăgeau constant privirile. Erau șase în total. Pentru prima oară, l-a frapat cât de mult semănau la formă cu niște căpușe, iar odată ce imaginea i s-a întipărit în minte n-a reușit să mai scape de ea. Călătorise din țara lui până aici, din lumea lui până aici, din trecutul lui până în acest prezent, în burta unei imense căpușe, care îl scuipase afară, pe această frumoasă planetă. Nici unii dintre ei, cei de-aici, nu aparțineau acestor locuri – nici enyezii, nici Maneck cu semenii lui, niciomenirea. Și totuși, Sáo Paulo îi suporta pe toți.

Poate n-ar strica să plece din nou într-o călătorie în cosmos. Să se urce iarăși într-o navă enyezâ și să se strămute într-o altă colonie. Sau să-și încredințeze soarta în mâinile cerului și să aterizeze unde o vrea Dumnezeu să-l pună jos. Sáo Paulo nu era suficient de mare, încât să poată spera că nu s-ar mai întâlni nicodată cu geamănul lui. Universul, pe de altă parte, *era* mare. Enorm. Timp de o clipă, cu intensitatea unei amintiri ce îți revine în minte, Ramón a simțit din nou hăul abisului din visul lui. S-a cutremurat și a privit înapoi spre malul râului.

Dacă ar pleca din nou în cosmos, cu o altă navă spațială, ar însemna să facă rost de o identitate falsă, deși, *în orice situație*, oricum asta trebuia să facă. Problema era călătoria cu o asemenea navă spațială. Perspectiva de a mirosi mereu trupurile enyezilor, de a le auzi vocile. Știind ce făcuseră și ce făceau, plus scopul real al acestor colonii. Înainte, poate ar fi fost în stare să suporte asemenea lucruri. Geamănul lui, care ședea pe marginea plutei cu capul rezemat pe mâna sănătoasă, *el* ar suporta așa ceva. Dar Ramón simțise fluxul, devenise abis și auzise cum țipau acei *kii* murind. Toți copilașii murind. Nu putea face așa ceva. Nu mai putea acum.

Cel mai simplu ar fi tot să-l omoare pe om. Dacă geamănul lui ar muri, toate inconvenientele ar înceta. Ar putea să pășească înapoi în propria-i existență, să ceară despăgubirea cuvenită conform poliței de asigurare pentru furgonetă și să încerce să o ia de la capăt. Fusese victima unui accident natural, o alunecare de teren. De ce nu? Polița era pentru o sumă atât de nesemnificativă, încât nimeni nu s-ar sinchisi să facă mai mult decât o investigație formală. Și, oricum, n-ar găsi nicăieri vreo piesă dezmembrată și vândută la mâna a doua. Ar putea să-și reia viața dinainte, în loc să i-o cedeze acestui *cabrón*. Iar, dacă poliția umbla după un ins căruia să-i pună în cârcă moartea europeanului, până ajungea el înapoi, precis găseau un alt fraier.

Nici n-ar fi prea greu să facă asta. El gătea, el stătea de veghe în timp ce celălalt dormea. Chiar dacă nu

avea cuțitul, existau și alte metode. La naiba, putea să-i dea brânci nemernicului, direct în apă. Ramón fusese cât pe ce să moară în râu, cu câteva zile în urmă, deși era mult mai aproape de țărm decât acum. Prins în mijlocul râului, unde curenții erau cei mai puternici, celălalt om s-ar îneca, aproape cu siguranță. Și, dacă printr-o minune ar ajunge totuși la mal, erau hiene-roșii acolo. Și sute de kilometri până la Râpa Scripcarului. Da, așa era cel mai sigur. Cel mai *sănătos*.

S-a lăsat furat cu gândul de această fabulație. Cum s-ar ridica el în picioare, cum ar trage vâsla afară din apă. Doi pași, trei. Pe urmă, o lovitură zdravănă și rapidă cu vâsla. Parcă auzea aievea țipătul omul, pleoscăitul apei, urletul bolborosit. *Totul* s-ar rezolva. Și, în fond, ar fi asta omucidere? Ar fi cu adevărat o crimă? La urma urmei, un Ramón plecase pe teren, și tot doar un Ramón venea înapoi. Unde era crima?

În ce împrejurări ucizi?

Ramón a răsuflat lung și a privit în depărtare. *Taci din gură, Maneck! Ai murit!* Omul a întors brusc capul spre el, cu o privire suspicioasă în negrul ochilor.

– Nimic, a zis Ramón, ridicând o mână. Am aținit și m-am trezit speriat.

– Da, bine, ai grijă, a răspuns omul. N-avem altă vâslă, așa că n-am niciun chef să împing porcăria asta până la mal ca să facem alta.

– Bine. Mersi, a spus Ramón, adăugând apoi: Hei. *Ese.* Te superi dacă te întreb ceva?

– Înregistrezi pe bandă? Mă dai pe mâna Justiției?

– Nu, a replicat Ramón. E doar ceva la care mă gândeam.

Omul a ridicat din umeri, fără să se sinchisească să se uite la el.

– Întreabă. Dacă nu-mi place întrebarea, te bag în mă-ta și gata.

– Tipul ăla pe care l-ai ucis. Europeanul?

– Ăla pe care nu l-am văzut în viața mea și despre care habar n-am?

– Exact, el, a admis Ramón. Dacă l-ai fi ucis tu – bun, n-ai făcut-o, dar *dacă*. *De ce* l-ai fi omorât? Nu se regula cu nevasta ta. Nu voia să-ți ia slujba. Nu avea nimic cu tine.

– Zău?! Da' de unde știi tu?

– Știu, fiindcă am văzut raportul, a zis Ramón. A fost legitimă apărare. Și atunci, *de ce*?

Omul tăcea. A tras de undiță, a mișcat-o un pic, pe urmă a tras din nou. Ramón credea că nu-i va răspunde. Ca apoi, cu o voce indiferentă și neutră, să povestească:

– Eram piliți. M-a călcat pe nervi. Situația a scăpat de sub control, a zis omul, lăsând deoparte orice prefăcătorie. S-a întâmplat *așa*, pur și simplu.

Încercase să bată în retragere, se gândea Ramón. Europeanul încercase să revină la faza de înjurături reciproce. Dar Ramón fusese cel care fixase cadrul înfruntării. Era ceva legat de râsetul fetei cu părul drept. Asta și momentul când europeanul s-a prăbușit pe jos, când gloata s-a tras înapoi. Aici era punctul-cheie. De ce putea să omoare un om, din moartea căruia nu avea nimic de profitat, și totuși *nu* era în

stare să omoare pe cineva care, dacă murea, *el* nu ar fi avut decât de câștigat? De ce *nu* putea face asta, când știa că moartea celuilalt însemna *viață* pentru el.

Geamănul lui Ramón a prins patru pești: doi muscalâci argintii, cu boturi turtite și veșnic mirate, o ocheană-de-râu cu solzi negri și o chestie cum Ramón nu mai văzuse până atunci, care părea făcută jumătate din ochi și jumătate din colți. Pe-asta, au azvârlit-o înapoi în apă. Omul a prăjit cei trei pești comestibili, în timp ce Ramón folosea vâsla pentru a menține pluta în mijlocul râului. Păsări și alte creaturi țipau din vârful copacilor, zburau pe deasupra lor, treceau razant la suprafața râului, ca să bea apă.

– Știi, a zis geamănul lui, întotdeauna, m-am gândit că mi-ar plăcea ca o vreme să pot trăi în mijlocul naturii pustii. Să mă hrănesc din roadele solului. Când am venit încoace, intenționam să rămân trei sau patru luni. Acum, abia aștept însă să ajung înapoi la Diegotown și să dorm într-un pat adevărat. Cu un acoperiș desupra capului.

– Să dea Domnul! a încuviințat Ramón.

Omul a tăiat o bucată dintr-un pește turtit, a perpelit-o în palmă ca să se mai răcească și a vârât-o în gură.

Văzând surâsul satisfăcut de pe chipul celuilalt, Ramón și-a dat seama cât era de flămând.

– E bun?

– Merge, a recunoscut omul, apoi a tăcut, înclinând un pic capul.

Iar atunci a auzit și Ramón – un huruit gros, departe de tot, constant ca o undă de radio, pe care nu

se prinde niciun post. Și-au dat seama în același timp ce însemna acel zgomot. Apă, un volum incomensurabil de apă, prăvălindu-se.

– Cârmește spre est, a indicat omul. E mai aproape malul de-acolo.

– Dar și *chupacabra*, nu uita.

– Lighioana aia a rămas în urmă, ce naiba! Haide, spre est!

Ramón a apucat zdravăn vâsla și a virat spre malul estic. Omul a scos mâncarea de pe cărbunii aprinși și, pe urmă, s-a dus în față, să se uite la râu. Sunetul creștea, de la un murmur vag, abia perceptibil, la un vuiet sinistru, peste care abia te mai puteai face auzit.

– Grăbește-te! Văd cascada! a zis el.

Vedea și Ramón acum. Un fel de negură subțire acolo unde cataracta arunca stropi fini în aer. Curenți rapizi, probabil. O cascadă. Însă pluta lor nu ar putea rezista nici măcar la o vâltoare neînsemnată. Trebuia să ajungă la mal.

– Haide, dă-i mai repede! a zbierat omul, apoi s-a lăsat în genunchi și s-a apucat să miște apa, ca o ramă, cu mâna sănătoasă, încercând să deplaseze pluta spre uscat. Pe Ramón îl dureau umerii; strângea vâsla atât de tare, încât îi înțepeniseră degetele. Malul mâlos se vedea mai aproape deja. Vuietul se amplificase. Negura părea mai înaltă.

Erau aproape, dar nu aveau șanse să scape. Apa râului curgea prea repede, iar pluta nu putea opune rezistență. Pietroaie începeau să treacă năvalnic pe lângă ei, spumați de clocotul apei. Vuietul era aproape

asurzitor. Ţărmul era la patru metri distanţă. Trei metri şi jumătate.

Ceva din apă i-a atras atenţia lui Ramón; o învolburare inversă. Un turbion care denota ceva. Instinctiv, a virat în sens contrar direcţiei spre mal, dirijând pluta spre acel punct din râu unde apa părea... *normală*. Malul a început să se îndepărteze.

– Ce naiba te-a apucat? a răcnit piţigăiat celălalt. Ce dracu' vrei să...

În clipa aceea, un fel scrâşnet sinistru a acoperit vuietul cascadei, partea din faţă a plutei s-a zdruncinat puternic, azvârlindu-l pe Ramón în faţă, lângă vatră. Celălalt om a fost cât pe-aci să cadă în apă. Undele s-au arcuit ca nişte valuri de o parte şi de cealaltă a plutei, azvârlind o trombă de apă glacială, care a măturat partea din spate a platformei. Ramón a alunecat încet în faţă, cu precauţie, ca nu cumva să disloce pluta din stăvilarul neştiut care le oprise coborârea năvalnică. Un pietroi, exact sub suprafaţa apei şi ascuţit ca o proră de caiac, despicase aproape partea din faţă a plutei, rămânând înfipt între snopii de stuf rupţi. O jumătate de metru mai aproape de ţărm să fi fost, ar fi ratat acest stăvilar natural. Zece metri mai în faţă, se vedeau dâre adânci în apă, unde râul căpăta viteză, înainte de formarea cascadei. Chiotele de bucurie şi uimire ale geamănului lui abia s-au auzit, însă felul cum l-a bătut fericit pe umăr sugera perfect cât era de încântat.

Intuiţia lui Ramón îi salvase de la moarte. Oricât de precară era poziţia lor acum, măcar scăpaseră cu

viață. Patru metri de apă curgând clocotitor și iute îi despărțeau încă de mal, dar pluta nu se clintea din loc, deocamdată, oricum.

– Funie! i-a zbierat în ureche geamănul lui. Trebuie să facem rost de niște funie ca să tragem mizeria asta de plută la mal! Așteaptă-mă aici!

– Ce naiba vrei să... Hei! Nu...

Dar din doi pași lungi, celălalt om ajunsese la marginea plutei și sărise în apă. Pluta s-a înclinat într-o parte, apoi în cealaltă parte. Porțiunea platformei, unde snopii erau sfâșiați, s-a răsucit periculos. O fracțiune de secundă, în disperarea panicii, Ramón a crezut că pluta se desprinsese de lângă pietroiul în care se înțepenise. Dar s-a liniștit, când platforma și-a recăpătat echilibrul. Ramón s-a așezat, așteptând. De frică, îl dureau burta și spinarea. Oare va reuși celălalt om să ajungă la mal sau curenții rapizi îl vor trage spre cascadă? Și, presupunând că reușea să ajungă la mal, ce naiba avea să se întâmple cu Ramón, acolo, în mijlocul râului? Mai ales că pluta, ciocnindu-se mereu de bolovan, împinsă de apă, era ca o monedă clătinându-se pe cant. Dacă pluta se desprindea sau dacă apele râului se umflau, Ramón era un om mort. Și funie? De unde o să găsească, acolo, geamănul lui niște *funie*? Doar erau în mijlocul pustietății. Când a terminat de inventariat toate aceste nedumeriri prăpăstioase, l-a văzut pe geamănul lui ieșind din apă, pe mal.

Celălalt om și-a tras sufletul câteva clipe, gâfâind cu capul în jos, după care a dispărut printre copaci.

Ramón ședea ghemuit în partea din față a plutei, sperând că, dacă platforma se îngreuna în acel punct, riscul de a se desprinde se diminua. Totodată, era o poziție din care, în caz de primejdie, putea sări imediat în apă, înotând spre mal. Dar, pe măsură ce timpul a trecut, iar soarele a început să-i încălzească spinarea și umerii, în sufletul lui disperarea și spaima s-au amestecat cu un fel de calm straniu.

Era ca în pildele acelea absurde despre învățătura zen, pe care Palenki obișnuia să le spună la beție. Ramón era încolțit pe marginea unei cascade, pe o plută ce risca să fie luată de ape în orice clipă, așteptând ca un om, care într-un fel era *el*, să se întoarcă din sălbăticia pădurii cu vreo unealtă rudimentară care să-l salveze de-acolo – un om care, probabil, ar încerca să-l ucidă, dacă ar cunoaște întreaga situație. Și, dacă reușea să scape de-aici, îl aștepta o goană nebunească pentru a ajunge într-un oraș unde viitorul lui era întru totul incert, unde autoritățile umblau, poate, să-l prindă încă, în timp ce niște extratereștri exterminatori pluteau deasupra capetelor tuturor. Și, lui, la ce-i stătea mintea?

Da, el se gândea la cât de bine e la soare.

Orele au trecut. Când au început să-l doară picioarele din cauza poziției ghemuite, Ramón s-a încumetat să se așeze în fund. Pluta se mai înclina lateral uneori, dar niciodată atât de mult, încât să se alarmeze. Mintea lui divaga de la o ideea la alta. Își aducea aminte de acele după-amieze de lenevie și inactivitate, sub soarele fierbinte al Mexicului, când nu aveai altceva

de făcut decât să te rogi să vină ploaia, înainte ca apa din canistră să nu sece complet. Dar nu era o amintire pregnantă, ca fragmentele de memorie proaspăt redobândite. Era doar ceva ce i se întâmplase lui cândva, când era copil pe o altă planetă. Un banc de pești a țâșnit prin dreptul lui, cu solzi scânteietori, verzi și aurii, sub pelicula străvezie a apei năvalnice. Ramón nu avea habar dacă vor muri toți în cascada din față sau dacă știau poate vreun tertip, prin care să-și salveze viața. Precis existau modalități prin care viețuitoarele care sălășluiau în adâncul apelor iuți ale unui râu, puteau să facă față unor accidente naturale ca acesta. Sau poate doar atunci când un număr suficient de trupuri era azvârlit în vid, puteau supraviețui câțiva, pentru mai departe; ca semințele presărate peste stânci. Măcar câteva tot găseau o nișă cu sol prielnic. Nu conta că mureau o mie, atâta vreme cât o sută rămâneau în viață. Asta simțiseră, probabil, Maneck și poporul lui, atunci când se aruncaseră în cer.

Pești punându-și credința în râu.

Când, în cele din urmă, geamănul lui a reapărut la malul râului, a trebuit să strige și să fluture din brațe, ca să-l trezească pe Ramón din picoteală. Căra pe un umăr un colac din tulpină de viță, gros cât coapsa lui. Ramón nu știa dacă omul avusese habar de existența acelei plante – o amintire care *lui* nu-i revenise încă sau fusese o descoperire întâmplătoare și bine-venită. Oricum, nici nu conta prea mult. După o serie lungă de gesturi, Ramón a priceput intențiile omului: urma să arunce funia spre Ramón, legată

în jurul unei crengi. Ramón trebuia, apoi, să tragă o lungime suficientă de tulpină pe plută și să arunce înapoi capătul cu creanga pe care celălalt legase inițial funia. După ce fixau bine cele două capete ale funiei de plută și, respectiv, de un copac din apropierea țărmului, Ramón urma să disloce pluta și, împingând contra curenților râului care ar acționa asupra funiei bine întinse, să dirijeze ambarcațiunea spre mal. Un plan ideal, cu condiția ca tulpina folosită pe post de funie să fie suficient de rezistentă. Poate că noțiunea de risc, în mintea celuilalt, lăsa loc de mai mult optimism, însă oricum alt plan mai bun nu aveau.

Abia după trei încercări, Ramón a reușit să prindă creanga de care era legată funia și abia după alte cinci tentative a reușit și geamănul lui să o prindă înapoi, pe mal. Omul rânjea încântat în timp ce lega tulpina-funie de un copac. Ramón nu era la fel de sigur pe el. Dar, chiar dacă reușea doar să se apropie cât de cât de țărm, știa că pe urmă putea înota până la mal, pe o distanță atât de scurtă. Când omul a dat semnalul, Ramón a început să clatine pluta dintr-o parte în cealaltă, prinzând fluxul curenților dintr-o direcție, pe urmă din cealaltă, în căutarea unei combinații care să disloce pluta. Timp de câteva minute, lungi cât o eternitate, a avut impresia că pluta nu se va mai desprinde de-acolo niciodată, dar pe urmă, cu o smucitură puternică, s-a urnit din loc. Ramón s-a clătinat pe picioare, când funia s-a întins strâns, zdruncindând și înclinând pluta. Mormanul de vreascuri s-a desprins de pe platformă, surcelele și crenguțele

răsturnându-se în râu și dispărând năvalnic în stropii spumați. În genunchi, Ramón aștepta în timp ce pluta s-a răsucit lent în cerc, pârâind și trosnind sub presiunea năvalnică a curenților. Omul chiuia de bucurie când pluta a atins malul mâlos. Ramón a sărit jos și, împreună, au tras pluta afară din râu.

– Bravo, *pendejo*! a zis omul, bătându-l pe umăr cu mâna sănătoasă și rânjind ca un cretin.

Vuietul cascadei era atât de asurzitor, încât omul trebuia să țipe ca să se facă auzit. Ramón, aproape fără să vrea, s-a trezit zâmbind și el.

– N-am crezut că există asemenea cascade pe râul ăsta, a strigat Ramón.

– N-ar fi trebuit să fie, a recunoscut celălalt. Dar cine naiba să verifice topografia locului, atât de departe în nord? E omisiunea cartografilor.

– Sper să nu le mai fi scăpat și altele, a adăugat Ramón. Ai apucat să arunci o privire? Cât de periculos pare?

Da, omul făcuse niște investigații. Vuietul și negura de stropi proveneau de la două căderi de apă, una un pic mai înaltă de trei metri, a doua cam jumătate din prima. Pluta ar fi fost făcută bucăți, ca niște chibrituri. Dar după cascadă, fluviul redevenea lin și relativ calm. Toată șmecheria acum era să care pluta pe uscat până în josul râului și să o lanseze din nou pe apă, de-acolo.

Au luat tulpina-funie și au ancorat pluta de un copac, ceva mai sus decât locul unde eșuase pe mal, sperând să nu o ia apa în cazul în care râul s-ar fi

umflat. Pe urmă, împreună, Ramón și geamănul lui au intrat în pădure. Existau niște cărărui, pe unde diverse sălbăticiuni își croiseră drum spre apă, dar toate erau prea înguste, încât să poată trece pe-acolo o plută pentru doi oameni. Lui Ramón a început să-i pară rău că făcuseră platforma atât de lată. Noaptea s-a lăsat înainte ca ei să fi descoperit vreo potecă adecvată, așa că s-au apucat să improvizeze un loc de tabără.

– Va fi al naibii de greu să târâm drăcovenia aia până mai jos, pe mal, a zis celălalt om.

– Da, așa e, a recunoscut Ramón. Oricum, mai bine decât dacă ar fi trebuit să facem alta. Nu-i prea mult stufăriș aici, mai la sud.

– Crezi că o să reușim? Să târâm mizeria aia prin pădure?

În depărtare s-a auzit un urlet subțire și ascuțit, amitindu-i lui Ramón de coioți sau de șuieratul unui cocoș de vânt. A oftat și a scuipat în foc.

– Ne descurcăm amândoi, stai liniștit, a zis el. Suntem doi duri, ce naiba!

– Da, probabil un om n-ar putea face asta de unul singur.

– Nu cred, așa e.

– Bine, deci, că nu te-am omorât atunci, nu? a întrebat celălalt.

Vorbise în glumă, dar Ramón știa că era o glumă tăioasă. Ține minte, voia să zică omul, că ți-am ținut cuțitul la gât. Ești în viață, fiindcă te-am lăsat eu să trăiești. Exact asta ar fi spus și el, dacă ar fi vrut să-i amintească polițaiului că trebuia să-i fie

recunoscător. Doar că acum, privind din afară, înțelegea de fapt cât de dezumanizant și stupid era un asemenea raționament..

– Da, a fost un lucru bun, a recunoscut el și a zâmbit.

CAPITOLUL 21

De dimineața, Ramón era obosit și îl durea tot corpul. Prin coroanele înfrunzite de deasupra lui, cerul se vedea cenușiu. În aer, mirosea intens a ploaie. Celălalt om se sculase înaintea lui și fierbea niște iarbă-de-miere. Ramón a căscat lung, pe urmă s-a frecat la ochi. Avea mâncărimi la cot, așa că s-a scărpinat, simțind nodul întărit al cicatricei, unde îl tăiase maceta. Cicatricea ajunsese aproape la mărimea pe care o știa el. Și-a tras mâneca în jos, ca să o acopere.

– Vine furtuna, a spus celălalt om. O să cam toarne la noapte.

– Hai să ne mișcăm din loc, atunci, a zis Ramón.

– Mă gândeam să mai rămânem pe-aici. Găsim un loc unde să nu ne plouă și așteptăm să treacă potopul.

– Bună ideea. Dar ce-ai zice să facem asta la Râpa Scripcarului, mai bine? Mi se pare un loc foarte potrivit, ca să nu ne plouă.

– Mai avem de mers zile în șir până să putem spera măcar că vom da de oameni.

– De-acord, dar dacă stăm pe-aici ca două domnișoare, care nu vor să se ude la păr, rămân și mai multe zile până să putem spera la așa ceva, a continuat Ramón, iar privirea celuilalt s-a înăsprit.

– Perfect, a încuviințat omul. Dacă asta vrei, facem așa.

După ce au luat micul dejun, iarba-de-miere semănând la gust cu niște cereleale fierte, Ramón și geamănul lui au stabilit traseul care părea cel mai bun. În mod nesurprinzător, împărtășeau amândoi aceeași idee de bază. Celălalt om a obiectat la câteva sugestii de-ale lui Ramón, dar mai mult din spirit de contradicție.

– Va trebui să ne croim drum printre tufișuri. Să tăiem niște crengi, poate chiar și niște puieți, a zis Ramón. Dacă îmi dai cuțitul, putem împărți munca.

– Fac eu asta, a propus omul.

– Alegerea ta.

Când au ajuns din nou la plută, Ramón a folosit funiile cu care o trăseseră din râu și a înjghebat un fel de jug simplu. Trăgând pluta de latura lungă, snopii de stuf din capete formau un fel de tălpi de sanie, așa că era mai ușor să o târăști decât să o ridici și să o cari pe sus. Omul mergea în față, tăind vegetația în dreapta și în stânga, sau venea în spatele plutei ca să o ridice deasupra bolovanilor și a tufișurilor, atunci când rămânea înțepenită undeva. Soarele urca nevăzut spre vârful arcului său. Navele enyezilor se zăreau uneori, printr-o spărtură din nori. Era o muncă istovitoare, dar Ramón căuta să ignore efortul care îl vlăguia. Șira spinării îl durea îngrozitor, picioarele

aproape că îi sângerau, umerii se făceau carne vie în locul unde îl freca jugul, dar tot nu era atât de sinistru ca atunci când și-ar cauteriza primitiv ciotul degetului smuls. Dacă era capabil de așa ceva – și, judecând după omul din fața lui, *era* –, a târî o plută prin pădure era floare la ureche.

Pe măsură ce orele treceau, povara i se părea din ce în ce mai suportabilă. Nesfârșita durere din mușchi devenea mai degrabă o constantă decât o senzație acută. Celălalt om se muta ba în față, ba în spate, curățind poteca, ridicând pluta și împingând-o peste locurile mai înguste, atunci când era nevoie. Ramón nu prea vorbea, muncind cu îndârjire. Simțea că geamănul lui începea să-l respecte. Știa cât de mult l-ar vlăgui pe *om* munca pe care o făcea el acum, iar gândul acesta n-a făcut decât să-l întărească și mai mult. I-a venit în minte imaginea lui Hristos purtându-și crucea, în timp ce romanii îl loveau, iar gloata îl batjocorea. Pluta era cu mult mai ușoară, iar la capătul drumului, când ajungea la apă, nu moartea îl aștepta, ci posibilitatea de a se salva singur. Nu avea de ce să se lamenteze.

A treia oară când s-a împiedicat, s-a rănit la picior, lovindu-se de o piatră. Nu-l durea, dar simțea cum sângele i se prelinge pe piele. Înjurând în barbă, se căznea să se ridice de pe jos; o mână pe umăr l-a oprit, însă.

– Fă o pauză, *ese*, i-a zis omul. Te-ai spetit toată ziua, trăgând la pluta asta. E timpul să mâncăm ceva.

– Pot să continui, nu-i nevoie să ne oprim, a spus Ramón.

– Da, bine, de-acord, faci pe durul, m-am prins. Haide, scoală-te de-acolo și stai cuminte, până mă duc să caut ceva de mâncare.

Ramón a râs gutural, după care și-a dat jos jugul de pe umeri și s-a lungit pe spate. Cerul părea mai întunecat acum și mai aproape, parcă, decât bolta unei catedrale. Tuna undeva departe sau poate că nu era decât clocotul sângelui care îi bubuia în urechi. Omul a scuturat din cap și a plecat. Ramón zâmbea.

Ce ciudat i se părea să nu-și dea seama dacă îi plăcea sau nu de omul care *el însuși* era! Niciodată nu se văzuse din afară cum era *el*, de fapt. Deștept, ingenios, dur ca o piele bine tăbăcită, dar veșnic crispat din cauza spaimelor lăuntrice și gata să dea vina pe oricine, cu excepția propriei persoane. Sentimentul de profundă nesiguranță și furia care mustea mereu în el, gata să explodeze la cea mai măruntă provocare; pășind mereu țanțos ca un cocoș fudul și privind de sus pe oricine s-ar fi aflat prin preajmă. Așa fusese el dintotdeauna. A fost nevoie să devină o monstruozitate extraterestră ca să-și dea seama de aceste lucruri.

Celălalt om, însă, avea ceva demn în el, în ciuda tuturor cusururilor. Și o suprinzătoare putere de voință. Pusese la cale moartea lui Maneck. Avusese tăria să-și cauterizeze ciotul de deget, când alți oameni ar fi stat cu rana deschisă, riscând să se infecteze fatal. Iar faptul că nu făcuse septicemie și că era teafăr acum dovedea încă o dată cât de înțelept procedase. În plus, era capabil chiar de un soi de compasiune, insistând ca Ramón să-și cruțe forțele. Mințind în privința

Liannei, ca să nu pară un om slab. Cum era el, *de fapt*? Toate trăsăturile de caracter păreau în contradicție unele cu altele, dar în același timp se îmbinau perfect.

Singurul lucru care i se părea absurd, chiar și acum, era continuarea relației cu Elena. Nu putea pricepe de ce geamănul lui ar face așa. Înțelegea de ce *el* ar vrea asta, însă acest *alter ego* al lui putea, cu siguranță, să aspire la mai mult. Chiar dacă erau unul și același om amândoi.

Nu știa când ațipise, dar acum celălalt îl scutura de braț. Instinctiv, Ramón și-a acoperit cu palma cicatricea de la cot, aproape înainte de a deschide ochii. Omul ședea ghemuit lângă el, ținând în mână doi pui de *jabali* dolofani. Ramón s-a săltat în capul oaselor, simțind cât de rău îl dureau toate mădularele.

– Unde i-ai găsit? a întrebat el.

– Am avut baftă, a zis celălalt. Vino, am aprins focul. Stăm de vorbă, în timp ce eu curăț amărâții ăștia de *jabali*.

Cu mișcări greoaie, Ramón a reușit să se ridice în picioare.

– Mâine, *eu* gătesc, a spus el. Tu ai pregătit micul dejun și prânzul deja.

– Foarte bine, a răspuns celălalt. Dacă vrei să faci tu de mâncare, eu unul nu te opresc.

Ramón s-a așezat lângă foc, uitându-se le cum geamănul lui scotea măruntaiele din puii de animal și îi jupuia de piele. Lemnele trosneau și pârâiau în foc, iar când a suflat o adiere de vânt mai puternică, flăcările au pâlpâit ca o fâlfâire de aripi. Ca să ajungă

până pe malul râului, Ramón știa că le va mai lua încă vreo două ceasuri. Se întreba dacă va începe ploaia până atunci și care dintre ei doi ar urma să doarmă în adăpost. Celălalt îl respecta, desigur, pentru efortul de a fi tras după el pluta până aici, dar poate nu într-atât de mult, încât să-i cedeze locul la noapte, sub coviltir.

– Ești din Mexic? l-a întrebat omul.

– Poftim?

– Mexic. Pe Pământ. De-acolo ești?

– Da, a zis Ramón. Din Oaxaca. Dar de ce?

– Nimic, mă gândeam și eu așa. Ai moacă de *mejicano.* Trăsături tipice.

Ramón se holba în foc, rugându-se în gând ca omul să nu înceapă să discute despre înfățișarea lui. Fie că rugămintea și-a atins scopul, ori poate subiectul nu-l pasiona deloc pe celălalt om, cert este că acum l-a întrebat altceva:

– Dar cum e să fii polițai? Îți place?

– Da, a răspuns Ramón. Îmi place. E o meserie frumoasă, să știi.

– Mie mi se pare de căcat, a comentat omul. Fără supărare. Dar e nasol, zic eu, să trebuiască mereu să prinzi niște indivizi, care încearcă să scape, și să le dai la boașe. Și de ce, mă rog? Fiindcă așa vrea guvernatorul? Ei, și ce dacă? Adică cine mama mă-sii e guvernatorul ăsta, în fond? Ce, dacă ar rămâne fără putere și fără bani, crezi că tipul ar fi mai breaz decât oamenii pe care îi rade acum?

– Da, în fine, a continuat Ramón, încercând să reacționeze ca un polițai. Guvernatorul e un căcănar de portughez îngâmfat, de acord cu tine. Dar lucrurile nu stau chiar așa. Da, o parte din muncă înseamnă tot felul de porcării administrative. Verifici autorizații, permise și mizerii de-asta. Dar nu e totul așa.

– Nu?

– Nu, a spus Ramón. Există și diverși *pendejos* răi, efectiv. Indivizi care se strecoară în biserică și se pișă pe altar. Alții care își bat joc de copii. Mă ocup și de găinari dintr-ăștia.

– Indivizi care înjunghie ambasadori, adică? a zis omul, pe un ton rece.

– La naiba, nu asta. Eu mă refer la ăia *răi* cu adevărat. Indivizi care ucid, fiindcă nu pot altfel, fiindcă au *asta* în ei. Știi ce vreau să spun.

Omul a ridicat privirea. Avea mâinile pline de sânge roșu, care începea să i se usuce pe piele, închizându-se la culoare. Ramón a deslușit ceva pe chipul celuilalt – ceva neașteptat. Durere. Jenă. Regret. Mândrie. *Ceva*.

– Lumea-i plină de tot felul de ticăloși smintiți, a explicat Ramón, continuînd să facă pe polițaiul. În general, nu ne interesează oamenii care își văd de viața lor. Dar există violatori, bunăoară. Există oameni care vor să ucidă fără niciun motiv. Și ce poate fi mai odios decât cineva care strivește *kii*?

– *Kii*?

– Copii, a spus Ramón, surprins de inadvertență. Copilași prea plăpânzi ca să se poată apăra singuri.

Care nici nu au cum să înțeleagă ce li se întâmplă. Nimic nu poate fi mai ordinar și mai josnic decât o asemenea faptă. Din acest motiv vreau să fiu polițai. Și ceilalți știu, pricepi? Ceilalți știu că de o parte a baricadei sunt *ei*, iar de cealaltă parte a baricadei sunt *eu*.

Ramón a tăcut brusc. Nu mai știa ce vorbea. Cuvintele, gândurile. Toate i se învălmășeau în cap. Enyezii zdrobind micile creaturi extraterestre; europeanul; Mikel Ibrahim luîndu-i cuțitul; sentimentul de a fi Maneck și de a vedea cum mor semenii lui. Maneck avea dreptate. Nimeni nu ar trebui să mai râdă. Nu existau motive de a râde. Dacă femeia aceea *n-ar fi râs* atunci...

– Te simți bine? a întrebat omul.

– Da, a răspuns Ramón. Mă simt bine. Doar că... nimic, sunt bine.

Omul a mișcat înțelegător din cap și și-a văzut de treabă, ținând carnea animalelor deasupra focului. Grăsimea se lichefia, țesuturile musculare să rumeneau. Mirosea a ploaie tot mai tare. Nu asta îi preocupa însă pe ei acum.

– Aș fi putut să mă fac polițai și eu, a zis omul, într-un târziu. Mi s-ar fi potrivit.

– Sunt sigur de asta, i-a dat dreptate Ramón, încolăcindu-și genunchii cu brațele, spre piept. Te-ai fi descurcat de minune.

Tăceau. Singurele zgomote erau sfârâitul grăsimii când picura în flăcări și foșnetul constant al frunzelor. Omul a întors carnea pe cealaltă parte, ca să o prăjească uniform.

– Ai avut o intuiție genială, acolo, pe râu. Când încercam să ajungem la mal. Eu nici măcar n-am văzut porcăria aia de stâncă. Dar tu ai văzut-o, *ese*. Și te-ai dus drept spre ea. Precis ne-ar fi înghițit cascada, dacă nu procedai așa.

Îi oferea lui Ramón o cale de a schimba subiectul. Fără să știe exact ce îl frământa pe Ramón, celălalt om a intuit că ar fi fost o delicatețe din partea lui să-i dea posibilitatea să vorbească despre altceva. Și Ramón a profitat de ocazie.

– Totul este legat de flux, a zis el. Trebuie să știi cum arată fluxul când este întrerupt de ceva. Simți că este diferit, înțelegi.

– Indiferent cum o fi, cert este că ai fost genial, a comentat omul. Eu n-aș fi putut face asta.

Ramón a încercat să nu dea importanță complimentului. Dacă o țineau tot așa, riscau să se împotmolească în amabilități reciproce. Nu voia așa ceva. În momentul prezent, deocamdată oricum, îi plăcea de om. *Celălalt om*. Își dorea enorm să-i placă de geamănul lui, deși derbedeul ăsta nu era prea simpatic, de cele mai multe ori.

– Și tu ai fi procedat la fel, dacă ai fi fost la cârmă, a zis Ramón.

– Nuuu, aiurea, omule. N-aș fi fost în stare.

Pe Ramón l-a frapat faptul că era posibil să fie adevărat. Intrând în mintea lui Maneck, probabil că învățase ceva despre ce înseamnă un râu. Despre *flux*. Deși el și celălalt om porniseră la drum împreună, fiind amândoi la fel inițial, în ultimele zile reacțiile

lor începuseră să fie tot mai deferite. Nu exista niciun motiv ca acum să fie identici. Trecuseră prin experiențe diferite, învățaseră lecții diferite de la lume. El nu rămăsese fără un deget de la mână. Geamănul lui, în schimb, nu trăise zile întregi cu *sahaelul* înfipt în beregată.

Tu nu trebuie să deviezi de la om, tuna vocea lui Maneck în mintea lui. Dar cum putea „să nu devieze"? În funcție de poziția pe care te situai, lumea părea altfel.

Au mâncat, înfigându-și degetele în carnea rumenită și fierbinte. Nu mai conta că îi frigea pe piele, din moment li se părea că în viața lor nu mâncaseră ceva mai gustos. Efectul foamei. Celălalt om rânjea prostește, trăgând cu dinții carnea fragedă de pe oase. Discutau despre alte lucruri, mai inofensive. Când a venit vremea să o ia din loc, celălalt om a ridicat jugul.

– Mergi tu în față și cureți poteca, a zis el, așezându-și pe umeri mai bine harnașamentul improvizat din tulpini de viță. Trag eu în continuare porcăria asta de plută până la apă.

– Nu trebuie, s-a opus Ramón, dar geamănul lui a fluturat din mână, respingând orice obiecție.

În sinea lui, Ramón răsufla ușurat. Își simțea tot corpul maltratat din cauza efortului, de parcă l-ar fi bătut mărunt careva cu o bâtă. Oricum, rămânea o problemă:

– Nu pot să fac asta, omule. Cuțitul e la tine.

Geamănul lui s-a burzuluit, a tras cuțitul din rucsacul de teren și l-a întins spre Ramón, cu plăselele

în față. Ramón a mișcat aprobator din cap când l-a luat. Și cu asta subiectul a rămas închis.

Curățarea potecii, din mers, s-a dovedit la fel de anevoioasă ca mutarea ambarcațiunii pe uscat. La fiecare pas, trebuia să reteze ba o creangă, ba vreun arbust sau puiet. Iar cuțitul se tocise deja. De două ori, au căzut niște averse de ploaie, ropotind pe frunze și pe umerii lui Ramón, dar de fiecare dată răpăiala n-a fost de durată. Furtuna, când avea să vină, va fi cruntă, însă. Dar ploaia torențială va accelera poate apele râului, ceea ce ar putea fi un avantaj pentru ei.

Au ajuns la marginea apei, exact înainte să se înserеze. Ramón a vrut să tragă un chiot, dar nu i-a ieșit decât un fel de strigăt sarcastic. Omul zâmbea istovit. Au inspectat stricăciunile apărute pe parcursul transportului. Unul dintre elementii platformei plutitoare începuse să se desprindă și trebuia legat la loc. Structura din crengi care alcătuia cea mai mare parte a plutei fusese deteriorată, dar nu într-atât de grav, încât să fie nevoie de reparații, a constatat Ramón.

– Dă-mi cuțitul, a spus geamănul lui. Fac eu niște fâșii din scoarță de copac, ca să leg la loc stuful. Tu du-te după niște vreascuri de foc, ca să putem lansa la apă porcăria asta de plută. Plecăm astă-seară și poate scăpăm de vremea urâtă.

– Bună idee, a zis Ramón. Dar ești sigur că nu vrei să te duci tu după lemne? E mai ușor decât să tai fâșiile de scoarță.

– N-am niciun chef să mă mai mișc acum, a răspuns omul. Du-te tu mai bine.

Drept răspuns, Ramón i-a dat cuțitul înapoi. Geamănul lui a zâmbit, ca și cum odată cu predarea armei s-ar fi ajuns la un fel de înțelegere tacită între ei. Ramón a pornit îndărăt printre copaci, în timp ce celălalt om s-a apucat să frece lama cuțitului de piatra de ascuțit. Pădurea, aici, la marginea apei, creștea repede – tulpini moi care se ridicau iute și se prăbușeau aproape imediat. Nici urmă de copaci seculari prin aceste părți. Doar foioase cu scoarță neagră și trunchiuri spiralate. Asta însemna că va găsi ușor suficiente crengi căzute și plante asemănătoare cu mușchiul, pe care să le folosească în loc de iască. Întrebarea era de câte ori era dispus să facă drumul dus-întors până la plută și înapoi în pădure, înainte de a pleca de-acolo.

Dacă ploua torențial în amonte – și se vedea limpede că ploua torențial în amonte –, apele râului riscau să se umfle de la o clipă la alta. Poate deja crescuseră îngrijorător de mult. Dacă aveau noroc, odată cu torenții care se scurgeau la vale, mărind debitul și albia râului, totodată și drumul lor spre sud putea să fie mai drept, scăpând de meandrele sinuoase dinspre șes.

Cufundat în reflecții, Ramón nu și-a dat seama la ce se uita decât abia când inima lui a început să bată accelerat, din cauza fricii. Acolo, pe solul moale, se vedeau amprente proaspete și late cât două mâini de om puse una lângă cealaltă. O labă cu patru lobi și urme de gheare adânc înfipte în sol. *Chupacabra*. Undeva prin apropiere era o *chupacabra*, fir-ar să fie!

A lăsat să-i cadă din brațe vreascurile culese, pregătindu-se să o zbughească spre râu, dar după câțiva pași, înainte de a se strecura pe lângă un hățiș des, a descoperit fiara însăși, uitându-se sinistru la el, cu o expresie ce denota în egală măsură foame și ură. Botul dihaniei atârna deschis, cu limba groasă și despicată spânzurând afară. Avea colții galbeni și ascuțiți ca niște pumnale. Ramón a încremenit, iar privirea lui s-a confruntat cu ochii negri și plini de turbare ai bestiei. Încerca să se îmbărbăteze, resemnându-se cu gândul că avea să moară, dar lighioana nu ataca. Chiar și așa, simțind că, totuși, ceva nu era în regulă, i-au trebuit câteva secunde până să observe, gâfâind, porțiunea aplatizată de pe blana animalului, la gât, unde cordonul gros și viu era îngropat în beregata *chupacabrei*. Un *sahael*.

Involuntar, privirea lui s-a mutat dincolo de *chupacabra*, spre silueta care se profila în spate. Bătut crunt, harcea-parcea, ciopârțit pe piept și pe coapse, Maneck se ținea încă pe picioare, înalt și impozant. Din ochiul rănit, care se înnegrise urât, supura un fel de ichor purulent, însă celălalt ochi rămăsese oranj și fierbinte, cum ținea minte Ramón. Brațele extraterestrului s-au unduit, fluturând o clipă, domol ca niște alge în mare. Când a vorbit, glasul lui profund și cumva trist i s-a părut lui Ramón întru totul familiar.

– Te-ai descurcat bine, a spus el.

CAPITOLUL 22

– Ce naiba?! a exclamat Ramón, cu glasul sugrumat. N-ai murit? Nu eşti mort?

Extraterestrul a mişcat din cap. Penele din creastă i s-au ridicat un pic şi s-au turtit la loc.

– Ceea ce spui tu este *aubre*. Nu sunt mort, după cum poţi vedea, a zis Maneck. Sarcina ta era să te implici în flux la fel ca omul. Ai făcut asta în concordanţă cu *tatecreude*. Funcţia mea a fost compromisă pentru un timp, dar acum a revenit pe canalul ei adecvat.

– Cum m-ai găsit?

– Râul curge spre sud. Tu eşti constrâns de râu, a spus Maneck. Întrebarea aceasta este ciudată.

– Dar noi am călătorit mai rapid decât tine. Am fi putut să fim pe celălalt mal al râului. Nu aveai de unde să ştii că vom fi aici.

– Nu puteam să te prind mai departe decât puteam să merg în josul râului . Nu puteam să te prind din urmă pe celălalt mal al râului. Prin urmare, am mers unde puteam şi unde puteai şi tu să mergi. Sugerezi

lucruri care nu sunt cazul. Aceasta este *aubre*. Trebuie să încetezi să exprimi *aubre*.

Chupacabra a scos un mârâit gros, foindu-se agitată, dar înfrânată. Se vedeau urme de arsuri pe corpul fiarei, unde Maneck o împușcase; blana arsese, lăsând în loc porțiuni mari de carne vie roșie, pline de pustule. Maneck reacționase violent, așa cum atacase și bestia. *Sahaelul* a zvâcnit de două ori, congestionându-se de sânge, ca un vierme umflat. Ramón a simțit o vagă undă de simpatie pentru *chupacabra*. Măcar el, când îndurase chinul lesei din gât, înțelesese ce i se întâmplă. Se întreba de câte ori nu trebuise Maneck, probabil, să o pedepsească pe *chupacabra*, până ca fiara să ajungă să priceapă că intrase la stăpân. Și câte tertipuri reușise extraterestrul să o învețe, oare?

– Bun, a zis el, cu o bravadă pe care nu o simțea. Ce planuri ai acum? Nu se poate să-l omori așa, pur și simplu, pe amărâtul ăla.

Maneck tăcea.

– Nu ești riguros, a explicat el. Omul nu trebuie să știe de noi. Iluzia cunoștințelor lui va fi corectată. Tu te-ai dovedit o unealtă aptă. Acest lucru se va exprima. Omul este lângă apă acum? Trebuie să ne ducem repede la el.

– Au venit, sunt aici, a spus Ramón. Căpcăunii-devoratori-de-pui. Alea, deasupra, sunt navele lor. Dacă te urmăresc de sus? Dacă te *văd*, te-ai gândit?

Maneck a părut să pregete, dar totodată putea fi doar impresia lui Ramón, care își dorea enorm să fie așa. Extraterestrul mișca din cap.

– Să știi că ei pot face asta, a continuat Ramón. Au senzori speciali. Ochi. Data trecută când au venit, guvernatorul i-a rugat să-l ajute să găsească un puști care se rătăcise pe *tierra hueso*. Și l-au găsit. Nu le-a luat decât vreo două ceasuri, ca să ne spună exact unde era *pendejo* ăla mic. De unde știi că nu mă urmăresc pe mine, bunăoară, exact acum? De unde știi că nu mă hăituiesc, din cauza omului pe care l-am omorât? Dacă te duci acolo și îl ucizi, vor vedea explozia de energie. Doar nu-ți închipui că o s-o confunde cu vreun copac care cade sau așa ceva? *Vor știi* exact ce s-a întâmplat.

În viața lui, Ramón nu debitase atâtea tâmpenii. Maneck nu ar avea nevoie să-l împuște pe celălalt om, declanșând o explozie de energie, din moment ce ținea naibii în lesă o *chupacabra* fioroasă, gata să facă tot ce i se spunea. În plus, Maneck era suficient de puternic, încât să-l poată sugruma pe celălalt om, cu mâinile goale, sucindu-i gâtul ca unui pui de găină, fără să aibă nevoie de vreun alt ajutor. Dar Ramón nu mai avea lesa înfiptă în gât, așa că Maneck nu putea să-și dea seama care erau intențiile lui sau să sesizeze dacă mințea. Dacă extraterestrul nu-l credea, în cazul cel mai rău putea să-l omoare. Ramón aștepta, cu pieptul bombat sfidător, gata să sară la bătaie. Maneck s-a foit de pe un picior pe celălalt. *Chupacabra* a scâncit.

– Ce cale mai bună recomanzi? a întrebat Maneck.

– Lasă-mă pe mine să mă duc la el, a spus Ramón. Tu stai pe loc aici. Pricepi? Exact aici. O să născocesc eu un motiv de a-l convinge să vină înapoi cu mine

aici. Ca să fie sub coroanele copacilor, unde nu te-ar putea vedea de sus, înțelegi? Pe urmă, poți să corectezi dracului ce iluzie vrei tu.

Fiindcă, asta nu a mai spus, noi vom fi pe plută din nou, coborând pe râu, în timp ce tu stai mofluz aici, ca fata urâtă care rămâne nedansată la bal. Timp de câteva secunde, Maneck a rămas tăcut și neclintit, ca o stană de piatră.

– De ce ai face asta? a întrebat extraterestrul în cele din urmă.

– Este *tatecreude* pentru mine, monstrule. Menirea mea este să te ajut să-l prinzi, corect? Ei bine, iată-mă. Te ajut.

– Nu, a zis Maneck, pe un ton ce denota cumva un sentiment de ușurare. Funcția ta a fost să te comporți cum s-ar comporta omul. Încerci înșelăciune.

– Dar tu ce crezi că ar face *omul*, mă rog? s-a răstit Ramón, disperarea din sufletul lui exprimându-se sub formă de furie. Încerc să-mi salvez pielea. Nu crezi că și el ar fi în stare să trădeze dracului pe oricine, numai ca să poată el să scape teafăr și nevătămat?!

– Nu, a spus extraterestrul. El nu ar face așa. Tu ți-ai îndeplinit funcția, eu trebuie acum...

Strigătul a răsunat strident și pițigăiat, ca vocea unei fetițe țipând de spaimă sau de încântare. Toți ochii – ai lui Ramón, ai lui Maneck, ai *chupacabrei* – s-au îndreptat în aceeași direcție. Omul apăruse pe potecă în spatele lui Ramón. Fața lui era palidă și livid ca marmura.

– Asta este în concordanță, a continuat Maneck. Fluxul îl aduce pe cărarea specifică. Voi sunteți uneori creaturi excelente. Prespun că ignoranța voastră este ceea ce... Omul? Unde se duce? Trebuie să îl oprești! Trebuie imediat!

– Stai acolo! Stai acolo! Stai acolo! a strigat Ramón peste umăr, zbughind-o imediat după celălalt om. Era de presupus că extraterestrul nu va rămâne pe loc, dar chiar dacă nu pregeta decât o clipă, poate, însemna o clipă în plus pentru ei. Imediat ce a presupus că Maneck nu-l mai putea auzi, și-a canalizat toată energia și atenția asupra fugii. Dacă reușeau să ajungă la plută și să o lanseze pe râu, puteau să-l lase în urmă pe nemernicul ăla. Aveau încă șanse să scape. Ce păcat că pierduse vremea să construiască adăpostul pentru plută, se gândea acum Ramón. Ce păcat că au avut ghinionul să nimerească în bulboana unei cataracte, în mijlocul râului. Dacă nu ar fi avut parte de atâtea incidente neplăcute până aici, Ramón n-ar mai fi trebuit acum să fugă nebunește prin pădure, ridicând mult picioarele de la sol, ca să nu se împiedice în tufișuri, rădăcini și pietre, știind că are pe urmele lui un extraterestru cu o *chupacabra* în lesă.

– Du-te! a zbierat el. Fugi! Du-te, prostule, mișcă! Dacă ar putea măcar să ajungă la râu...

Ramón a ajuns la râu. Apele erau învolburate, iar vuietul cascadei se auzea mai tare decât ținea minte el. Celălalt om nu se zărea pe nicăieri, iar în locul unde fusese pluta, rămăseseră niște dâre adânci în mâlul de pe mal. Nu-i venea să creadă ce vedea. I-a trebuit o

secundă ca să se dumirească. Îmboldit de frica de moarte, de disperare și panică, celălalt om izbutise cumva să lanseze singur pluta pe apă, ceea ce Ramón nu ar fi crezut că era cu putință. A continuat să alerge spre râu. Tălpile i se afundau în noroi, apa rece îl uda până la genunchi, până la coapse. La trei metri, poate chiar cinci metri de la mal, și la zece metri sau mai mult de locul unde era el acum, pluta sălta pe apele năvalnice ale râului. Geamănul lui era ghemuit la cârmă. Ramón îi vedea ochii înspăimântați.

– Oprește! a zbierat el. Vino înapoi aici! Oprește!

Omul de pe plută a fluturat din braț; un gest larg, frenetic, care nu semnifica nimic. Ramón a tras o ploaie de înjurături, înaintând nesigur prin apă. Când a privit peste umăr, Maneck și *chupacabra* tocmai apăruseră pe mal, mișcările lor fiind încetinite din cauza lesei incomode și a rănilor lui Maneck. Ramón a ridicat o mână spre extraterestru, cu palma în afară; un gest ce voia să însemne „E OK, l-am prins!". Și, apoi, fără să mai aștepte reacția extraterestrului, a tras adânc aer în piept și s-a scufundat în apă. Veșmântul i s-a udat instantaneu, îngreunându-se, dar nu s-a oprit să-l dea jos. Sub suprafața apei, râul părea tulbure – mici clăbuci de la cascadă și resturi de aluviuni grosiere micșorau vizibilitatea la niciun metru distanță. Dând din mâini și din picioare, cu disperare, Ramón încerca să înoate spre locul unde se gândea că ar trebui să fi pluta.

Celălalt om, ca și el, era la cheremul apelor, își spunea Ramón. Curenții rapizi îi trăgeau pe amândoi

cu aceeași viteză. Tot ce trebuia el să facă era să recupereze distanța dintre ei. Învolburarea râului era puternică, însă, iar Ramón a simțit cum apa îi zădărnicește eforturile, în momentul în care a încercat să scoată capul afară ca să ia o gură de aer.

– Fir-ar să fie de mizeria naibii! a zbierat când a ieșit la suprafață, dar gura i s-a umplut de apă, până să fi apucat să spună mai mult.

Da, pluta era mai aproape, dar nu atât de aproape cum sperase. O explozie de energie a luminat văzduhul; Maneck trăgea de pe mal. Omul a chelălăit speriat și a început să vâslească puternic, în timp ce Ramón a inspirat profund și s-a scufundat din nou. Poate reușea Maneck să îl nimerească pe nemernicul ăla, rezolvând astfel toate problemele lui Ramón.

Senzația de răceală din apă era orbilă, dar nu la fel de sinistră și glacială cum i se păruse în amonte, cu câteva zile în urmă. Poate că ajunseseră deja mult mai în sud decât crezuse Ramón. Sau, poate, din cauza averselor care umflaseră râul, curenții de apă păreau ceva mai calzi. Apa de deasupra lui a mai sclipit de două ori, când Maneck a împușcat din nou. Vasăzică pluta era încă aproape, a dedus el. Vârtejul care s-a profilat încețoșat în apă l-a avertizat cu o secundă înainte de a nimeri într-o bulboană puternică, unde apa l-a izbit în abdomen ca un pumn nimicitor. I s-a tăiat răsuflarea și, zbătându-se din mâini și din picioare, printre bulele de aer care se ridicau o dată cu el, a încercat să urce la suprafață.

Apele râului curgeau vertiginos. Deja, Maneck rămăsese mult în urmă pe mal, undeva departe, o figură din ce în ce mai mică. În mod inexplicabil, *chupacabra* alerga în salturi de-a lungul râului, scăpată din *sahael*. Fugea de parcă toți diavolii din iad ar fi venit pe urmele ei. Ramón a tras o scuipătură și s-a săltat cu capul mai sus, încercând să vadă unde erau geamănul lui și pluta. Celălalt om ajunsese mult mai încolo, pe râu, și zbiera ceva, congestionat la față, cu gura larg căscată. Ramón nu-și dădea seama dacă nemernicul naibii răcnea la el, la Maneck sau la Dumnezeu. Maneck părea să fi renunțat să mai împuște, așa că Ramón nu s-a mai scufundat din nou. A început să înoate craul, forfecând apa cu picioarele, printre valurile care îl săltau în toate direcțiile. Îl azvârleau. Încetul cu încetul, pluta s-a apropiat, dar apele învolburate ale râului îl îndepărtau și îl apropiau de ținta lui. Celălalt om era în genunchi acum, ținând vâsla întinsă prin apă, în poziție orizontală. Zbiera în continuare ceva. Ramón nu reușea să distingă cuvintele, dar după expresia omului putea deduce că erau strigăte de îmbărbătare.

Prea puțin, prea târziu, cabrón, se gândea el, întinzând totuși mâna spre capătul vâslei. Degetele lui au atins suprafața aspră a lemnului, care după lupta cu valurile i se părea ceva incredibil de solid. S-a împins din nou, propulsându-se în față, apucând vâsla cu amândouă mâinile și trăgând-o spre el. A simțit o smucitură când omul l-a tras înspre plută, dar Ramón a rămas intenționat inert, cu furnicături în brațe și

în picioare, din cauza efortului. Fir-ar el de nemernic, să se căznească și el un pic!

După niciun minut, mâna omului a atins umărul lui Ramón. Pluta era exact în fața lui. Ramón a ridicat brațul, prinzându-se de împletitura din crengi. Cu ajutorul celuilalt om, a reușit să se tragă în sus, pe plută. Ramón a rămas lungit pe puntea plutei acoperite de frunze; veșmântul era ca de plumb peste trupul lui care gâfâia.

– La naiba! a zis celălalt om. Am crezut că n-ai să reușești să ajungi la plută, *ese*.

Mulțam, a replicat Ramón în gând, fără să se obosească să rostească, însă, cu voce tare.

– Ticălosul naibii ne-a urmărit tot drumul, a explicat omul, luînd din nou vâsla. Parcă ziceai că l-a omorât *chupacabra*.

– Așa am crezut, a povestit Ramón, ridicându-se în șezut. A râgâit, cu gust de mâl în gură. Maneck a folosit *sahaelul* împotriva jivinei. A înrobit-o. N-aș fi crezut vreodată că o să-mi fie milă de o *chupacabra*. Am apucat să adunăm niște vreascuri înainte de...

A ridicat privirea spre celălalt om, spre geamănul lui, și a văzut groaza întipărită pe chipul care îi era atât de familiar. Ramón a clipit, privind în spate, peste umăr. Se aștepta la orice: Maneck umblând pe apă ca un Hristos extraterestru; un alt zid din negură de stropi, vestind o nouă cascadă; ba chiar și europeanul, sculat din iad, cu diavolul lângă el. Nimic din toate astea. Râul cenușiu, cerul plumburiu dinaintea furtunii. Valuri cu mici coame albe. S-a uitat din nou

la om. Fața acestuia era o mască a fricii; vâsla îi spânzura inertă în mână.

– Ce e? a întrebat Ramón, după care a privit în jos.

Roba i se desfăcuse în față, dezgolindu-i burta, cu cicatricea groasă ca o funie răsucită, lividă pe pielea lui smeadă. *Oh. Asta era*, a zis Ramón.

– Iisuse Hristoase! a șoptit celălalt. Tu ești *eu!* a exclamat el, holbându-se la el, cu o groază nemărginită.

– Calmează-te, a spus Ramón. Pot să-ți explic –

– Ce ești tu? a zbierat omul. Ce naiba *ești* tu?

Omul scosese cuțitul. Fulgerul a luminat lumea, reflecându-se în lama goală a cuțitului. O bubuitură de tunet a spart zările. Ramón s-a ridicat în picioare, cu un echilibru precar pe pluta care se clătina dintr-o parte în alta.

– *Ce naiba ești tu?* a repetat omul, pe un ton isteric.

Scăpase vâsla din mână. Bucata de lemn s-a îndepărtat rapid, captivă între curenții râului.

– Ascultă-mă! Vrei să încetezi cu tâmpeniile astea și să mă asculți dracului odată?! a tunat Ramón.

Pe urmă, uitându-se în ochii omului – ochii pe care îi văzuse în oglindă toată viața lui –, a oftat:

– La dracu'. Nu mai contează.

Era zadarnic. Acum nu mai era doar o înfruntare verbală.

CAPITOLUL 23

O suprafață de doi metri și jumătate pe doi metri și jumătate, unde vatra pentru foc și adăpostul cu un coviltir reduceau și mai mult libertatea de mișcare. O luptă într-un asemenea spațiu nu putea dura mult. Ramón și-a smuls veșmântul ud leoarcă, înfășurându-și-l pe un braț, în timp ce se trăgea repede înapoi, în spatele adăpostului, care astfel rămânea între ei ca un fel de meterez. Ideea de a se angaja într-o luptă, în care adversarul avea cuțitul, iar el era gol pușcă nu părea nicidecum îmbucurătoare, dar măcar cu veșmântul înfășurat pe antebraț avea și el un fel de pavăză cu care să se apere. În plus, geamănul lui trebuia să țină cuțitul în mâna stângă, pe când Ramón se putea folosi de mâna dreaptă. Dar, chiar și așa, forțele lor nu era nicidecum egale. Ramón risca să fie învins.

Celălalt om s-a ghemuit jos pe vine, cu cuțitul pregătit de atac. Ramón nu avea nimic cu care să se apere, nici măcar, dacă ar fi exista mormanul de vreascuri,

vreo bucată de lemn pe care să o folosească pe post de bâtă. Tot la fel, i-ar fi prins bine și vâsla, dacă nu ar fi luat-o apele întunecate ale râului.

– Tu i-ai adus aici! a zbierat celălalt om.

– Nu-i adevărat!

– Minți, căcănarule! a răcnit omul. Ești de-al lor. Ești un monstru!

– Da, sunt un monstru. Dar *tot* sunt un om mai de treabă decât tine.

– Monstrule!

Ramón nu s-a mai obosit să-i răspundă. Omul avea ideea lui fixă. Exact cum ar fi făcut și Ramón, în locul lui. Singurul lucru pe care îl înțelegea perfect, însă, era că orice motiv, orice explicație, orice perspectivă ar fi încercat să invoce, ca să-i schimbe părerea, nu ar fi putut modifica nimic din deznodământul acestei înfruntări.

– Ești un laș nenorocit, știi asta? a zis Ramón, sperând că, întărâtându-l, geamănul lui va face o greșeală. Ești un fătălău. Elena e un vax pentru tine, știi și tu.

– Să nu te prind că te legi de Elena, fir-ai tu să fii!

– *Ai iubit-o* pe bucătăreasa aia – Lianna. Tipa pe care i-ai suflat-o lui Martín Casaus. Și nici măcar n-ai sânge-n vine să recunoști, fraierule! Te agăți de Elena, fiindcă ți-e frică să nu rămâi singur. Fiindcă, dacă n-ai mai fi cu ea, știi bine că te-ai simți pierdut, fără nimic și fără nimeni pe lume. Vai de capul tău cum ai ajuns, un *pendejo* prăpădit, cu o rablă de furgonetă și niște scule de prospectare!

Celălalt om s-a făcut stacojiu la față de furie. Ramón a pliat genunchii, coborând centrul de greutate, gata să se ferească sărind într-o direcție sau alta, indiferent în ce mod ar fi venit atacul. Dar în niciun caz nu trebuia să bată în retragere: ajunsese deja la marginea plutei.

– Habar n-ai ce vorbești, javră împuțită!

– Ba știu foarte bine *totul*! Haide, janghinosule! a zis Ramón! Vrei balet, ha?! Perfect. Haide-ncoace. Hai să-ți înmoi eu oasele până-ți dă borșul, gioarsă ce ești!

Când omul s-a năpustit ca turbatul, pluta s-a dezechilibrat periculos. Ramón a pășit lateral și s-a răsucit, zvârlind din picior, dar doar în aer. Celălalt se postase cu picioarele depărtate, înclinat în față. Deocamdată, nu făcuseră decât să își inverseze locurile pe platforma plutitoare. Mâna stângă a omului ținea cuțitul ridicat în față, gata de atac; furia îl părăsise, iar acum mijea ochii, amenințător și rece. Asta nu prevestea nimic bun. Dacă ar fi fost stăpânit în continuare de aceeași furie și turbare oarbă, Ramón poate ar mai fi avut o șansă. Dar din clipa în care *nemernicul* a început să raționeze, Ramón știa că în ochii celuilalt *el* devenise europeanul.

Omul a făcut o fentă, în stânga și, pe urmă, în dreapta, fără să-l scape din ochi pe Ramón. Testându-l. Ramón s-a tras înapoi, nimerind cu tălpile pe marginea aspră a plutei. Omul a țâșnit spre Ramón, care a evitat atacul, trecând pe sub cuțit, fără să fie rănit. Când pluta a pârâit și s-a zdruncinat violent,

amândoi s-au împiedicat, dar omul a fost primul care și-a recăpătat echilibrul. Un fulger a brăzdat zările. Bubuitura tunetului a venit înainte chiar ca zigzagul luminos să se fi stins pe cer. Ramón a zâmbit sarcastic. Geamănul lui, la fel. Indiferent de brutalitatea și violența acestei înfruntări, exista și o doză de amuzament în lupta lor.

În ce împrejurări ucizi?

Când ticălosul din fața ta trebuie să moară.

Ramón a încercat o lovitură cu brațul neblindat, dar s-a ferit repede când cuțitul a țâșnit să-l oprească. Celălalt om a izbit mai jos: o tăietură superficială deasupra genunchiului lui Ramón. Nimic grav. Nu i-a acordat importanță. Își dădeau târcoale în cerc, tatonându-se, Ramón săltând ușor pe vârful tălpilor. A început să plouă, iar patul de frunziș de sub picioarele lor a devenit alunecos. Celălalt om și-a încordat puterile, pregătindu-se de asalt, dar Ramón a intuit intenția adversarului, văzând cum i se contractaseră mușchii pe grumaz. Când a sărit, ferindu-se, pluta s-a clătinat amețitor. Celălalt om a alunecat, cu un genunchi pe jos, dar s-a ridicat aproape imediat.

– L-ai ucis, fiindcă ai crezut că așa te vor simpatiza mai mult! a strigat Ramón.

– Ce?

– L-ai ucis pe găinarul ăla de european, fiindcă ai crezut că toată gloata aia adunată la *El Rey* te va ovaționa ca pe un erou! Cât de jalnic poți fi!

– Du-te naibii, monstrule! a zis celălalt om și s-a năpustit la atac.

Trebuia să se ajungă și la asta. Ramón n-a stat pe gânduri; când a sărit în față, vârful cuțitului i-a zgâriat pielea de pe coaste, dar năpustindu-se în celălalt, i-a imobilizat brațul, în lungul corpului. Când cuțitul a străpus până la os, Ramón a scos un țipăt ascuțit; dar celălalt om nu mai avea forța să se tragă înapoi și să-l înjunghie mai adânc. Cu mâna rămasă liberă, Ramón l-a înșfăcat pe celălalt de încheietura mâinii rănite și a strâns tare. Geamănul lui a mârâit de durere și a încercat să scape, trăgându-se înapoi. S-au luptat corp la corp, într-un fel de îmbrățișare de bețivani. Ramón simțea *mirosul* celuilalt, o miasmă împuțită, râncedă, de corp jegos, care în mod uimitor i s-a părut de-a dreptul scârboasă. Simțea pe față halena celuilalt, răsuflarea urât mirositoare, puțind a hoit. Ramón reușise să blocheze cuțitul pe partea laterală a trupului, dar când celălalt om s-a dezechilibrat, au alunecat amândoi pe platforma plutei. Ploaia și valurile râului i-au udat bine. Pluta se lovise de ceva, iar acum se rotea vertiginos; din păcate, nu aveau vâslă și nici vâslaș ca să oprească hora smintită a ambarcațiunii.

– N-ar trebui să exiști pe lumea asta, scârnăvie oribilă ce ești! a șuierat omul. *N-ar trebui să exiști pe lumea asta!*

– Problema e că tu nu înțelegi fluxul, a spus Ramón, pe un ton dezinvolt, de parcă ar fi stat la taclale amândoi, bând o bere. Nu înțelegi ce înseamnă să fii o parte dintr-un întreg mai mare. Și, Ramón, prăpădit și fraier cum ești, nici nu vei mai apuca să înțelegi vreodată.

În clipa aceea, lovindu-l zdravăn cu capul, i-a spart nasul. Geamănul lui a chelălăit de durere și s-a tras înapoi. Încleștați în luptă, mai departe, s-au rostogolit pe plută. Ramón a ajuns cu spatele lipit de adăpost, care, pârâind fatal, s-a desprins și a alunecat din loc. S-au răsucit o dată, fiecare încercând să se ridice în picioare: omul îndârjindu-se să țină cuțitul în mână, Ramón îndârjindu-se să-l țină imobilizat pe celălalt. Împreună, au căzut în apă.

Ramón a intrat cu capul la fund și, încercând să respire, a înghițit o gură de apă. Celălalt se zbătea și se zvârcolea; la un moment dat, s-au desprins unul de celălalt, plutind pe râul cu unde curgătoare și strălucitoare. Ramón a remarcat înfloritura roșie care îi ieșea din partea laterală a corpului, sângele lui amestecat cu apa, contopindu-se cu apa. El însuși devenind râu, devenind flux.

Ce ușor ar fi fost să lase totul să curgă. Marea vie îl chema la ea, iar o parte din ființa lui își dorea enorm să ajungă în marea cea vie, să devină întru totul râu. Însă partea din el care era de sorginte extraterestră și-a amintit de dureroasa contradicție primară – *gaesu* –, iar partea din el care era de sorginte umană a refuzat să se dea bătută, așa că laolaltă cele două părți ale ființei lui l-au constrâns să continue lupta. Răsucindu-se în loc, a izbit apa cu picioarele, folosindu-și toată forța fizică; simțea cum se revărsau din el căldura și sângele viu.

În învolburarea turbată a râului, cel care avea să trăiască era cel care găsea primul pluta. Călca apa cu

picioarele, învârtindu-se odată cu fluxul. Apa din jurul lui era ca un voal trandafiriu. Sângele lui. Un gând fugitiv i-a străfulgerat prin minte – *Oare cât de grav m-a rănit*? Dar a dispărut instantaneu. Nu avea timp de lamentații.

A descoperit pluta, o pată întunecată pe apă, și a înotat spre ea. Cu coada ochiului, îl vedea pe celălalt om dând din brațe violent. O bucată lungă și groasă de tulpină de viță s-a desprins din plută, șerpuind la suprafața apei. Ramón a scrâșnit din dinți și s-a sforțat să înainteze. Acum. Putea să prindă pluta *acum*.

A țâșnit afară din apă, plesnind cu brațele peste platforma plutei. Celălalt om era în stânga lui, căznindu-se și el să se salte din râu; răsuflarea ieșea din el ca un panaș de apă și salivă. O creangă s-a agățat de ceva; Ramón a crezut că era veșmântul lui, dar și-a amintit că și-l înfășurase pe braț. Lemnul îl zgâriase în locul unde avea deja pielea julită. Celălalt om reușise aproape să se suie pe plută. Ramón a ridicat un picior, punând glezna pe plută, încercând cu disperare să se tragă în sus. Bucata de tulpină de viță desprinsă din platforma plutitoare a alunecat pe lângă spinarea lui, împingându-l ca un șarpe de apă. Picăturile de ploaie cădeau aidoma unei puzderii de mici săgeți. Ramón se ridicase pe plută. S-a rostogolit pe spate, dar omul i-a pus piciorul în piept, apăsând tare și imobilizându-l.

Geamănul lui gâfâia de parcă participase la o cursă de alergare cu obstacole; părul i se lipise de țeastă ca lichenii pe o piatră, iar gura era un rânjet livid,

înconjurat de sângele care îi curgea din nasul spart. Dinții, ca niște oase îngălbenite. Ramón a încercat să respire, dar talpa celuilalt îl presa prea tare pe piept. Știa că rânjea și el.

– Ai ceva de spus înainte să mori, monstrule? l-a întrebat geamănul lui.

– Sigur, a zis el, căznindu-se să inspire. Știi ce? Ramón?

– Ce?

Ramón a scos un râset șuierat.

– Nu prea-ți place de tine însuți.

Timpul a dobândit acea încetineală onirică, straniu de neputincioasă, care caracterizează momentele de groază și traumă din viață. Ramón urmărea cu satisfacție toată gama de reacții care se deslușeau, alternativ, pe chipul celuilalt: surpriză urmată de confuzie, confuzie urmată de jenă, jena urmată de o furie turbată care se pregătea să-l strivească pe Ramón, cu violența unei furtuni de vară sub care și munții par să se chircească. Și toate aceste sentimente succedându-se vertiginos, mai iute decât intervalul dintre două bătăi năvalnice ale inimii. Lama cuțitului s-a tras înapoi, pregătindu-se să dea lovitura care trebuia să despice beregata lui Ramón. Când a ridicat brațele să se ferească, i-au venit în minte urmele pe care le văzuse pe oasele și pe pielea unor morți, care se zbătuseră să oprească tăișul oțelului cu trupul lor gol; da, așa se formaseră acele semne, iar lui, acum, nu-i mai rămânea decât să își imagineze ce ar putea să conchidă

un medic legist care i-ar analiza rămășițele pământești, după această fatală și infernală luptă.

Ramón urla, o furie animalică turbată înăbușind frica și zădărnicia eforturilor lui, când bucata de tulpină desprinsă din plută s-a ridicat din apă ca un șarpe livid; niște fire scăpărând scântei și șuierând, în locul unde ar fi trebuit să fie capul jivinei.

Omul a sărit îndărăt, ferindu-se. Lovitura ucigașă a devenit un gest de parare stângaci, când *sahaelul* s-a azvârlit spre el. Ramón s-a rostogolit de câteva ori, până a ajuns în marginea plutei, după care a ridicat privirea.

Sahaelul se înfășurase de două ori în jurul piciorului geamănului său, o dată în jurul pântecelui, și se împingea cu botul spre gâtul omului. Geamănul lui Ramón a prins cu amândouă mâinile *sahaelul*, luptându-se să-l dea la o parte. Mușchii de pe brațele omului se umflaseră și tremurau, din cauza efortului; Ramón nu s-ar fi mirat să audă pârâind oasele celuilalt. Abia după câteva clipe, și-a dat seama că, dacă omul se folosea de ambele mâini ca să se lupte cu noul agresor însemna că scăpase cuțitul pe jos.

Da, uite-l, în resturile dărăpănate ale fostului adăpost, lama cuțitului a sclipit când fulgerul s-a reflectat în ea și, până ca tunetul să bubuie asurzitor, Ramón a și ajuns târâș acolo. Cu brațul deja întins, palma lui s-a închis peste plăselele din piele uzată.

Omul țipa pițigăiat, repetând încontinuu aceleași silabe, aceleași silabe. Abia după câteva clipe, a reușit Ramón să deslușească sensul acelor țipete:

omoară-l-omoară-l-omoară-l-omoară-l. Fără să stea pe gânduri, s-a mișcat instinctiv, trupul lui știind singur ce avea de făcut. Ținând strâns cuțitul în mâna dreaptă, s-a năpustit în față și a implântat lama în burta omului. Pe urmă, l-a mai înjunghiat de două ori în același loc, ca să fie sigur. Stăteau aproape lipiți unul de celălat ca doi iubiți și, înainte ca Ramón să se tragă la o parte, a simțit pe față barba țepoasă de pe obrazul celuilalt, răsuflarea lui gâfâită, duhnind a putrefacție și a mortăciune. O fracțiune de secundă, inima celuilalt a bătut puternic lipită de pieptul lui. Pe urmă, Ramón a pășit în spate. Omul se albise la față, cu ochii rotunzi ca două monede. Aceeași expresie de uimire pe chipul lui, expresia pe care o văzuse pe fața europeanului; *mie, așa ceva nu mi se poate întâmpla niciodată,* niciodată. *Sahaelul,* dezgustat parcă de atâta sânge, s-a desprins de pe geamănul lui Ramón și a aterizat la picioarele lor, ca un colac de sârmă groasă.

– *Pinche puto,* a zis omul și s-a prăbușit în genunchi.

Pluta s-a cutremurat. Ploaia torențială se amesteca acum cu sângele care șiroia din fața, din burta, din picioarele omului. Ramón s-a tras înapoi și s-a lăsat pe vine. *Sahaelul* s-a mișcat, ca și cum s-ar fi uitat pe rând la fiecare, dar nu a schițat niciun gest de atac.

– Tu nu ești eu, a horcăit omul Niciodată nu vei fi eu! Tu ești un monstru *afurisit.*

Ramón a ridicat din umeri, fără să-l contrazică.

– Mai ai și altceva de spus? Spune repede.

Geamănul lui a clipit de câteva ori, ca și cum ar fi plâns, dar cine să mai distingă lacrimile printre atâtea picături de ploaie?!

– Nu vreau să mor! a șoptit celălalt. Te rog, Iisuse, nu vreau să mor!

– Nimeni nu vrea să moară, a spus Ramón cu blândețe.

O expresie dură a înăsprit trăsăturile celuilalt. Adunându-și puterile, s-a ridicat un pic și l-a scuipat pe Ramón drept pe față.

– Du-te naibii, jigodie ce ești! a hârâit glasul celuilalt. Spune-le că am murit ca un om adevărat!

– Mai bine să mori tu decât eu, *cabrón*, a zis Ramón, ignorțând scuipatul care i se prelingea pe față.

CAPITOLUL 24

Geamănul lui Ramón s-a prăvălit pe plută, cu ochii ațintiți spre îngeri sau spre ceea ce văd, probabil, oamenii când mor; ceva ce Ramón nu putea vedea, oricum. Rânjetul a dispărut, gura s-a căscat spre piept, iar sângele i-a țâșnit printre buze, prelingându-i-se pe bărbie.

Fusese oare o zvâcnitură ceea ce simțise el când celălalt murise, ca și cum o legătură neștiută se rupsese între ei?! Sau era doar imaginația lui? Imposibil de spus.

Ramón a rostogolit cadavrul până în marginea plutei și l-a îmbrâncit în apă. Trupul geamănului lui a săltat în apă o dată, de două ori, iar pe urmă s-a dus la fund. Și-a șters de pe față scuipatul celuilalt, cu dosul palmei.

Furtuna împingea mica plută, ca pe un pai, în toate direcțiile, iar Ramón nu-și dădea seama dacă greața îi venea de la rotirile și balansările imprevizibile ale ambarcațiunii, de la moartea celuilalt sau de la sângele pe care îl pierduse, din cauza rănii dintre coaste. *Sahaelul* șerpuia pe plută, culoarea lividă a cărnii sugerându-i

lui Ramón mai degrabă un vierme decât o reptilă. Firele scânteiau în capăt, dar nu se întorceau să-l atace.

– Avem o problemă, tu și eu? a întrebat el, dar creatura extraterestră nu a răspuns.

Ramón nu știuse că Maneck putea să trimită *sahaelul* să acționeze pe cont propriu; sau poate că Maneck îl controla cumva de la distanță. În ambele variante, era ceva mult mai versatil decât crezuse el. Pesemne că Maneck îl lansase după ei, imediat ce îl scosese din *chupacabra*.

Ramón a oftat din rărunchi și și-a inspectat rănile. Tăietura din dreptul coastelor era gravă, dar nu într-atât de adâncă, încât să fi perforat plămânul. Asta era bine. Piciorul, a constatat el acum, avea de asemenea o rană. Își amintea ceva parcă de la începutul luptei. Îi venea un pic cam greu să își aducă aminte toate detaliile. Rana sângera, dar era superficială. Da, va scăpa, asta era cert.

Simțea cum adrenalina i se disipa în organism. Mâinile îi tremurau, greața se agrava. Spre stupoarea lui, și-a dat seama că plângea, dar și mai uimitor chiar era faptul că lacrimile nu erau o consecință a epuizării, a fricii și nici măcar a senzației de eliberare după o luptă grea. Tristețea din care izvorau lacrimile lui era profundă. Își jelea geamănul; omul care *el* fusese cândva. Fratele lui, persoana care îi fusese mai mult decât un frate, murise; murise din cauză că el îl ucisese.

Poate fusese hărăzit să se întâmple așa; în colonie, nu exista loc decât pentru unul dintre ei. Prin

urmare, ori el, ori geamănul lui trebuise să moară. Visele lui de a se pierde în lume, de a deveni un alt om, de a o lua de la capăt fuseseră doar *vise*. Iar acum, la fel ca trupul omului pe care îl omorâse, dispăruseră fără urmă. El era Ramón Espejo. El fusese dintotdeauna Ramón Espejo. Niciodată nu avusese cu adevărat șansa de a deveni altcineva.

Și-a desfăcut de pe braț veșmântul ud, cu mișcări lente. Simțea durerea din ce în ce mai acut. Alarmantă era rana de la coaste, însă. Dacă presa veșmântul ud peste tăietură, reușea poate să oprească sângerarea. Se întreba dacă nu era mai bine să stoarcă întâi țesătura. Încerca să își dea seama cât de departe se afla de Râpa Scripcarului, unde putea primi îngrijiri medicale. Și ce, se întreba el, *ce* vor descoperi ceilalți când se vor uita la el? Oare Maneck și semenii lui le rezervaseră, prin el, niște surprize doctorilor?

Deși copleșit de amărăciune, incertitudine și durere, undeva în subconștientul lui Ramón anticipase probabil atacul. N-a fost mai mult decât o șfichiuire la marginea câmpului vizual: *sahaelul* s-a năpustit spre el, țâșnind ca o suliță. Ramón nu a stat pe gânduri. Lama cuțitului s-a aflat, pur și simplu, acolo unde era nevoie să fie în clipa în care a fost nevoie să fie, oțelul prelucrat de mâna omului înfigându-se în carnea de extraterestru, exact la câțiva centimetri sub firile sârmoase care formau capul creaturii. Ramón nu a avut nicio tresărire, niciun fel de emoție. Era deja prea obosit pentru a mai reacționa în vreun fel.

Sahaelul a scos un vaiet prelung și ascuțit. O scânteie a înnegrit vârful cuțitului, în locul unde lama străpunsese trupul subțire al creaturii, ieșind pe cealaltă parte. Ca un șarpe, *sahaelul* s-a zvârcolit, trăgându-l pe Ramón într-o parte și în cealaltă, odată cu spasmele lui. Ramón a înfipt vârful cuțitului într-o creangă, țintuind *sahaelul* pe lemn. Mai jos de lama cuțitului, carnea era lividă și se zbătea violent. Sârmele și membrana plină de mucus care fuseseră îngropate cândva în gâtlejul lui Ramón spânzurau acum ca o mortăciune.

– Dacă ajungi înapoi, a spus Ramón, dar a uitat ce făcea.

Își simțea mădularele ca niște bușteni îmbibați de apă. Peste câteva clipe, și-a amintit.

– Am făcut treaba lui Maneck, în locul lui, dar eu sunt Ramón Espejo, nu o potaie nenorocită pe care s-o duci în lesă. Dacă ajungi înapoi, să le spui asta. Tu și toți ceilalți de-acolo n-aveți decât să vă duceți dracului și să mă lăsați naibii în pace pe mine!

Chiar dacă *sahaelul* a înțeles ce spunea el, nu a reacționat nicicum. Ramón a mișcat din cap și a mormăit înjurături oribile, în timp ce a smuls cuțitul din bucata de lemn și a azvârlit de pe plută creatura în formă de șarpe, care s-a cufundat în apă. Doar capul a rămas vizibil săltând sub ploaie, întâi neclar, apoi întunecat, apoi dispărând complet. Ramón a rămas nemișcat câteva clipe. Picăturile de ploaie îl băteau pe spinare și pe umeri. O bubuitură de tunet l-a făcut să se dezmeticească.

– Scuze, monstrule, a spus el spre râu. Doar că... e așa cum e.

Avea prea multe de făcut. Trebuia să-și adune puterile. Îi era frig. Era grav rănit și pierdea sânge. Rămăsese fără vâslă, ceea ce însemna că nu avea nicio posibilitate de a dirija cât de cât pluta. Nu mai apucaseră să încarce niște vreascuri pe plută, iar din surcelele care mai rămăseseră nu putea face focul oricum, deși ar fi fost esențial să se poată usca și să se încălzească, după ce se potolea furtuna. S-a întors cu gândul la cascadă și la pacea aceea ciudată care îl cuprinsese, cât timp rămăsese pe pluta înțepenită în bolovanul din apă. Gândul acesta avea cumva legătură cu visul, în care se făcea că el era Maneck, și cu călătoria lui de pe Pământ cu enyezii. Avea senzația că începea să deslușească tâlcul adânc al unor lucruri, ca atunci când recunoști un chip pe care l-ai cunoscut cândva și pe urmă l-ai uitat. Când și-a dat seama că ațipise și s-a forțat să deschidă ochii din nou, ploaia se oprise și un amurg verde-auriu lumina de dedesubt norii. A auzit strigătele, ca un clinchet, ale unui stol de lilieci-vampiri, undeva deasupra, în văzduh.

Trebuia să facă rost de o vâslă. Un lemn cu care să poată ține cârma, în eventualitatea în care ar fi apărut o altă cascadă sau ar fi dat de curenți foarte rapizi. Dar, oricum, ar auzi vuietul apei, dacă s-ar apropia de vreo cataractă; în plus, era rândul geamănului lui să stea de veghe. Foarte bine, *pendejo* va avea grijă ca pluta să nu se răstoarne. Să se învețe minte, nemernicul, să nu mai îndrăznească să-l amenințe pe Ramón,

cum făcuse atunci în pădure. Se înfășurase în rămășițele patului de frunziș de pe jos, reușind cumva să se încălzească, iar când și-a dat seama de marele neajuns al acelui plan, era prea târziu ca să-i mai pese dacă murea.

Zilele următoare au fost o lungă fierbințeală. Realitatea și visul, trecutul și viitorul înnodate laolaltă. Ramón era copleșit de amintirile unor lucruri care n-aveau cum să se fi întâmplat vreodată – zburând ca o vrabie peste acoperișurile din Mexico City, cu o stinghie din *yunea* extratereștrilor între dinți; Elena plângând ca un copil când aflase de moartea lui și apoi regulându-se cu Martín Casaus pe mormântul lui; el, trăgând printre tufișuri pluta care îi era legată de frunte; Maneck și extraterestrul palid din groapă aplaudând și dând o petrecere în cinstea lui – trăiască Ramón Espejo, eroul monștrilor! –, amândoi purtând coifuri ascuțite învelite în mătase, ca la serbări, și suflând în serpentine colorate. Conștiența lui vibra, se despica și se reconstruia ca o bășică de aer ridicându-se prin apa tulbure. În rarele lui momente de luciditate, bea apă proaspătă din râu și își îngrijea rănile cât putea de bine. Tăietura de pe coaste prinsese coajă, dar rana de la picior se infectase urât și era fierbinte la atingere. Ar fi putut să se gândească să își redeschidă singur rana, în eventualitatea în care infecția ar fi fost provocată de vreun corp străin rămas înăuntru – așchie de lemn sau scamă de cârpă ori Dumnezeu numai știa ce –, care împiedica vindecarea, dar la un moment dat, în timpul viselor lui febrile,

pierduse cuțitul – poate că îl luase apa, pur și simplu, când inundase la un moment dat pluta –, așa că nu mai avea cu ce să facă această operație. Altădată, când s-a trezit spre după-amiază, se simțea atât de puternic și de bine, încât și-a imaginat că ar putea încerca să prindă un pește, ca să mănânce ceva. Dar obosise deja când ajunsese la marginea plutei, ca să bea apă de râu.

Într-o noapte, Luna-Mică a apărut sus pe cer, dar semăna la față cu Elena, uitându-se dezaprobator la el. *Ți-am spus eu că o să te prindă* o chupacabra! zicea luna supărată.

Într-o altă noapte – sau să fi fost poate mai târziu în aceeași noapte? – a văzut-o pe *La Llorona*, Bocitoarea, umblând pe malul râului, luminescentă în beznă, frângându-și mâinile de amărăciune și jelind pentru copilașii pierduți, cu o suferință nesfârșită și inconsolabilă.

Altă dată, se împotmolise într-un banc de nisip și toată ziua se întrebase cum să urnească el pluta din loc, când era atât de slăbit, până când și-a dat seama că purta niște haine – cămașă, geacă de teren –, înțelegând că dormea, de fapt, și totul era doar în vis. Când s-a trezit din somn, pluta era bine mersi în mijlocul albiei late a râului, care curgea acum domol.

Cel mai înfricoșător lucru, totuși, erau vocile din apă. Maneck, geamănul lui, europeanul, Lianna. Chiar și când era perfect treaz, tot îi auzea în susurul apei, ca o conversație într-o cameră alăturată, din care deslușea aproape toate cuvintele. O dată i s-a părut

că geamănul lui striga: *Madre de Dios, ajutor! Ajutor! Te rog, Iisuse Hristoase, nu vreau să mor!*

Cel mai rău era când îl auzea pe Maneck râzând.

O mică porțiune din mintea lui, care uneori putea să privească și să evalueze totul cu obiectivitate, înțelegea toate aceste fenomene. Halucinațiile, setea arzătoare care putea împinge un om la nebunie, piciorul umflat și inflamat. Situația lui Ramón era gravă, dar el nu putea face nimic ca să se salveze. Gândurile lui erau atât de răvășite și dezorganizate, încât nici să rostească o simplă rugăciune nu era capabil.

De două ori, a avut senzația că alunecă într-o stranie somnolență agonică. Dar de fiecare dată a izbutit să se dezmeticească, moartea bătând în retragere, pe moment. La urma urmei, Ramón Espejo era un ticălos crâncen și dur, iar *el* era Ramón Espejo. Totuși, a treia oară când va mai veni momentul asfințitului – așa cum inevitabil se va întâmpla –, Ramón nu credea că va mai putea învinge moartea.

Navele enyezilor rămâneau singurii lui companioni. Nu i se mai păreau ulii. Ca niște vulturi și ciori hrănindu-se cu strâvuri pluteau deasupra lui pe cer, pândindu-l. Așteptând să-l vadă mort.

Când a auzit un murmur de voci necunoscute – ascuțite și frenetice, cum țipă maimuțele –, Ramón a crezut inițial că intrase într-o nouă fază letală. Nu fusese suficient că își imaginase glasuri pe care le cunoștea; acum, întreaga colonie de pe Sáo Paulo se pregătea să-i țină alaiul până în fundul Iadului, bolborosind pe toate limbile lumii. Barca de pescari,

tăind apa de-a curmezișul, cu mișcări precaute ca nu cumva valurile să îi inunde lui pluta, era un nou vis. Vopseaua rezistentă la rugină, albă cu gri, dar ornamentată cu o imagine rudimentară a Fecioarei, i s-a părut ceva frumos. Nu ar fi crezut că mintea lui era capabilă să remarce un detaliu atât de înduioșător. Se căznea să o provoace pe Fecioară să-i surâdă, când pluta s-a înclinat sub el. Un om a îngenuncheat lângă el, cu pielea neagră ca smoala, cu ochii plini de îngrijorare.

Era prea mult să spere că va veni un yaqui, se gândea Ramón, *dar de fapt întotdeauna mi-am imaginat că Iisus ar trebui să arate măcar* a mexican.

– Trăiește! a strigat omul acela. Spaniola nu fusese limba lui maternă, iar cei de la care o învățase vorbeau probabil cu un puternic accent jamaican.

– Cheamă pe Esteban! Repede! Și adu-mi o undiță!

Ramón a clipit de câteva ori, încercând să se ridice, dar nu a reușit. O mână pe umărul lui îl împingea delicat să stea lungit.

– E în regulă, *muchacho*, a zis negrul. E OK. Te-am salvat. Esteban este cel mai bun medic de pe râu. Îți va da îngrijirile necesare. Încearcă doar să nu te miști acum.

Pluta s-a zdruncinat din nou, legănându-se pe suprafața apei. S-a întâmplat altceva; ca și cum ar fi resimțit efectul halucinogen al unui drog puternic, Ramón avea senzația că timpul făcuse un salt înainte, din moment ce acum se știa întins pe o targă, cu veșmântul așternut ca o pătură peste el. Targa s-a ridicat

peste latura bărcii. Fecioara pictată i-a surâs când a trecut prin dreptul ei.

Puntea puțea a mațe de pește și a aramă încinsă. Ramón a sucit capul, încercând să găsească un reper, din care să-și dea seama că momentul de-acum era real, și nu încă o fabulație bolnăvicioasă a unei minți de muribund. Și-a umezit buzele mișcând greoi limba. O femeie – de vreo cincizeci de ani, căruntă, cu o expresie ce lăsa să se înțeleagă că nimic nu ar mai putea să o surprindă – s-a așezat pe punte lângă el. L-a prins de încheietura mâinii, iar el a încercat să o apuce strâns. Femeia i-a dat la o parte degetele rigide ca niște vreascuri, forțându-l să stea liniștit, cât timp îi lua pulsul. Deasupra capetelor lor, navele enyezilor apăreau și dispăreau de pe cer, odată cu luminile intermitente ale lămpilor de poziție. Femeia a mormăit nemulțumită ceva și s-a aplecat în față.

Ramón și-a dat seama că ajunsese probabil la Râpa Scripcarului. Prima lui reacție a fost un sentiment de ușurare sufletească atât de profund, încât friza o stare de veneratie religioasă. A doua reacție, mult mai ciudată, a constat într-un sentiment de furie și suspiciune generalizată, la adresa celor care ar vrea să-i fure pluta.

– Hei! a zis femeia.

Ramón nu știa de câte ori îl strigase; pentru el, era prima oară, însă, când o auzise.

– Știi unde te afli? l-a întrebat ea.

Ramón a deschis gura, încruntându-se. Știuse. Exact acum o clipă, știuse. Dar îi ieșise din minte.

– Știi *cine* ești?

Iată măcar o întrebare care a meritat un râs amar. Femeia părea mulțumită de reacția lui.

– Eu sunt Ramón Espejo, a spus el. Și jur cu mâna pe inimă că asta e tot ce-ți pot spune.

PARTEA A PATRA

CAPITOLUL 25

Ramón Espejo s-a trezit plutind într-o mare de întuneric.

Lămpile micuțe – verzi și portocalii, roșii și aurii – care clipeau și pâlpâiau în jurul lui nu luminau nimic. Ramón a încercat să se ridice în capul oaselor, dar trupul lui s-a împotrivit mișcării. Încetul cu încetul, a început să sesizeze prezența unor aparate în jurul lui, durerea din corp. Timp de o clipă, confuz și somnolent, a fost convins că se afla din nou în cavernele bizare de sub munte, înapoi în cuva unde se născuse, înotând iarăși în nemărginirea oceanului nopții. Pesemne că a țipat, fiindcă a auzit imediat un zgomot de pași omenești și un led alb, de proastă calitate, a început să clipească. A încercat să ridice brațul, ca să-și ferească ochii de acea strălucire subită, dar a constatat că era prins într-un păienjeniș de tuburi subțiri care îi pătrundeau în carne, asemenea unor *sahaeluri*. Pe urmă, a simțit niște mâini atingându-l – mâini de om –, ajutându-l să se lungească la loc pe pat.

– E în regulă, señor Espejo. Totul e bine.

Bărbatul avea, probabil, vreo patruzeci și ceva de ani. Părul încărunțit și creț, un zâmbet cumva trist. Purta un halat de infirmier. Ramón a mijit ochii, încercând să-l vadă mai bine. Încercând să vadă camera mai bine.

– Știi unde te afli, domnule?

– La Râpa Scripcarului, a spus Ramón, surprins de vocea lui dogită.

– Nu chiar, a răspuns infirmierul. De-acolo te-au adus cam acum o săptămână. Mai faci o încercare? Știi ce este această clădire?

– Spital, a replicat Ramón.

Infirmierul s-a întors să se uite la el din față. Era ca și cum Ramón ar fi spus ceva interesant.

– Știi de ce ești aici?

– Am avut necazuri, a povestit Ramón. Eram pe o plută. Făceam prospecțiuni undeva prin ținuturile de nord. Mi-a mers foarte prost.

– Bravo, e destul de bine. Până acum, nu spuneai decât că înotai pe sub apă, că te ascundeai de ucigașii de copii. Dacă vei continua să te exprimi coerent ca acum, le voi spune medicilor că ți-ai revenit.

– Diegotown. Mă aflu în Diegotown.

– Da, de câteva zile deja, a confirmat infirmierul.

Ramón a scuturat din cap, vag surprins să constate că avea un tub de oxigen înfipt sub nas, susurând încetișor. A ridicat mâna și a început să tragă de tub.

– Señor Espejo, nu... nu ai voie să scoți tubul, domnule.

– Trebuie să ies de-aici, a spus Espejo. Nu pot rămâne aici.

Bărbatul l-a prins de încheietura mâinii, strângându-l suficient de tare încât să îl forțeze să stea liniștit. Se uita în ochii lui Ramón. Era frumos, prin simplul fapt că era o ființă omenească, și nu vreun extraterestru, era un om frumos.

– Nu are niciun rost, señor Espejo. Poliția a fost deja de două ori aici. Dacă încerci să pleci, va trebui să chem agenții de pază. Și dumneata nu vei reuși să fugi mai repede decât ei.

– Asta n-ai de unde să știi tu, a spus Ramón. Habar n-ai tu ce tip dur sunt eu.

Bărbatul a zâmbit, poate un pic amar.

– Señor Espejo, în momentul de față ai un cateter în penis, prin care urinezi. Am văzut bărbați care au încercat să și-l scoată singuri. Ar însemna să te trezești cu un tub pentru pipi, gros cât degetul mic de la mână. Înțelegi, până se vindecă rana.

Ramón a privit în jos. Infirmierul a mișcat aprobator din cap.

– Va trebui să rămâi o vreme aici, Ramón. Încearcă să te relaxezi și să te însătoșești. O să-ți aduc niște jeleu de fructe. Ar trebui să încerci să mănânci un pic. Ok?

Ramón s-a frecat cu palma pe față. Avea barba deasă și sârmoasă, cum fusese întotdeauna.

– Mda, bine, a zis el. Ok.

Infirmierul l-a bătut ușor pe picior, cu un gest afectuos. Avusese, probabil, mulți pacienți la care venise

poliția, ceea ce însemna că știa mai bine la ce trebuia să se aștepte Ramón în continuare.

Ramón s-a întins pe spate, cu capul pe perna subțire, cum sunt toate pernele la spital, pregătindu-se pentru o noapte lungă și plină de griji, dar a adormit la loc, fără nici măcar să-și dea seama când l-a furat somnul. Când s-a trezit, lumina rece a dimineții apăruse la geam. A încercat să urmărească un buletin de știri, dar glasul vesel și frivol al prezentatoarei l-a enervat. S-a mulțumit, așadar, cu zumzetul constant al aparatelor, cu sirenele îndepărtate ale ambulanțelor. Și-a inventariat toate locurile dureroase de pe corp și s-a întrebat ce avea să se întâmple cu el în continuare.

La început, fusese simplu – să plece din oraș până veneau și plecau înapoi enyezii, iar toată tărășenia cu europeanul se fâsâia complelet. Și apoi să fugă, să se ducă înapoi și să-i învețe minte pe Maneck, cu toți extratereștrii lui din instalația de sub munte. După aceea, să vină înapoi și să-și refacă viața, poate să-l lase pe geamănul lui să rezolve toată problema cu poliția. Ca acum să se trezească aici, înapoi în Diegotown, țintuit la pat cu un tub în penis și așteptând să vină poliția. În comparație cu situația jalnică de-acum, episodul cu *sahaelul* păruse de-a dreptul acceptabil.

Afară, orașul vibra de traficul matinal. Furgonete și vehicule de transport aerian umpleau văzduhul, captând în geamuri lumina răsăritului de soare și reflectând-o înapoi în ochii lui Ramón, ca niște unde sclipind pe apă. Huruitul gros al tubului elevator de la o navetă spațială anunța decolarea unor vehicule,

având drept destinație navele enyezilor, staționate pe cer. De la fereastra lui, Ramón nu vedea portul spațial, dar cunoștea zgomotul, așa cum cu veacuri în urmă oamenii recunoșteau șuieratul locomotivelor.

Cineva a ciocănit la ușă, discret și politicos. Un gest ce spunea parcă: *Nu vreau să te intimidez. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă ți-e frică de mine sau nu. Mai mult de-atât nu merită un prăpădit ca tine.* Ramón a întors capul. Bărbatul purta uniforma închisă la culoare a poliției guvernatorului. Ramón a ridicat o mână, în semn de salut, lăsând să-i atârne, ca o algă, tubul de la perfuzie.

Bărbatul care a intrat în salon era tânăr și puternic. Lat în spate, bărbierit proaspăt, dar cu o umbră de țepi abia vizibili pe obraz. Exact prototipul celui care ar fi putut să-l urmărească pe Ramón prin ținuturile de nord, până să apară informație despre geamănul lui, exact prototipul polițistului în pielea căruia se imaginase Ramón, când mergea cu pluta pe râu. Altfel spus, ficțiunea plămădise realitatea de acum.

– Arăți mult mai bine, señor Espejo, a spus polițaiul. Îți aduci aminte că ai mai stat de vorbă cu mine înainte?

Ramón a tras cu degetele de țesătura sintetică a îmbrăcămintei de spital. Indiferent ce spusese înainte nu mai conta. Delirase, ce naiba, se știa. Dacă povestea nu se mai potrivea acum, putea pretinde că visase sau aiurise și prin urmare nimic dinainte nu mai conta.

– Scuze, *ese*. Am fost cam paradit, știi, nu?!

– Da, a spus polițaiul. De-asta am și vrut să stau de vorbă cu tine. Te deranjează?

De parcă găinarul naibii s-ar fi cărat, dacă i-ar fi spus că îl deranjează prezența lui. Ramón a ridicat din umeri, a mai adăugat un punct dureros la lista lui dinainte și a făcut semn spre scăunelul de plastic de lângă patul de spital. Polițaiul a mișcat din cap, mulțumindu-i chipurile, dar s-a așezat la picioarele patului, afundând colțul saltelei sub greutatea trupului.

– Mă întrebam ce s-a întâmplat, de fapt.

– Adică asta? a arătat Ramón spre corpul lui plin de răni și vânătăi.

Polițaiul a confirmat, mișcând din cap.

– Am dat de bucluc, fir-ar să fie! a exclamat Ramón. M-am dus în nord, la prospecțiuni. Asta-i meseria mea, dacă nu știai.

– Știam.

– Da. Bun. În fine, eram acolo, în ținuturile nordice, am așezat furgoneta lângă râu, exact lângă lespedea aia ieșită în afară din munte. Mă gândeam că sunt mai ferit așa, ca într-un adăpost, pricepi? Bun, cum spuneam, în toiul nopții mizeria aia de stâncă păcătoasă se frânge naibii. Să tot fi avut vreo trei-patru tone, îți dai seama. Se prăvălește peste furgoneta mea, azvârlind-o drept în râu.

Ramón a apropiat palmele, iar acul din braț i-a provocat o smucitură în carne, care i s-a părut tulburător de familiară.

– Am avut noroc că am scăpat teafăr de-acolo, a zis el.

Polițaiul zâmbea rece.

– Te-ai bătut cu careva?

Ramón a simțit o gheară în piept. Monitorul cardiologic din stânga lui l-a trădat, când pe ecranul digital cifrele albastre au sărit aproape la o sută. Polițaiul și-a înfrânat un surâs.

– Nu știu ce vrei să spui, a întrebat Ramón. Am crezut că ai venit să mă întrebi de accident.

– De la „accident" ai rănile astea de cuțit în dreptul coastelor și pe picior, a spus polițaiul. Ce-ar fi să-mi povestești și mie?

– Oh, căcat. Asta era? a înțeles Ramón și a început să râdă. Nu, omule. Asta a fost prostia mea. Eram cu cuțitul în mână, lângă trusa de teren. Îl foloseam ca să construiesc pluta. Oricum, când încercam să tai niște tulpini de viță, am alunecat și am căzut drept pe cuțit. Am crezut că o să mor, pe cuvânt.

– Bun. Deci n-a fost luptă?

– Cu cine dracu' să te lupți pe coclaurile alea?! a zis Ramón.

Cifrele albastre de pe ecran coborau acum. Polițaiul părea netulburat.

– Am observat că rucsacul de teren nu se afla printre lucrurile cu care ai fost găsit.

– O fi căzut de pe plută, nu știu. Memoria mea apropo de acele ultime zile pe râu nu e prea clară.

– Poți să-mi spui unde era furgoneta când a venit de sus alunecarea de teren?

– Nu, da' de unde să știu eu?! Totul era notat pe computer. În orice caz, nu era râul principal, ci unul dintre afluenți, probabil.

Erau pe puțin o sută de locuri, posibil, care s-ar fi potrivit cu descrierile lui. A demonstra că Ramón era un mincinos devenea ceva mai complicat. Polițaiul începea să se enerveze.

De ce nu-i spui adevărul? murmura un glas în subconștientul lui Ramón. Povestește-i despre Maneck și *yunea*, despre *sahael* și despre celălalt Ramón. Ai putea să-i aduci și dovezi. Ai putea să-i conduci exact până la afurisenia aia de munte și să le explici tot ce e acolo dedesubt. Creaturile acelea te-au luat prizonier, te-au torturat, puțin a lipsit să nu te ucidă. Nu le ești dator cu nimic. Nu ai motive să minți.

Doar că omul din fața lui era polițai, iar Ramón era un ucigaș.

Așa că dă-l dracu'!

Polițaiul a tușit, frecându-se pe bărbie. Se vedea că urma să schimbe subiectul. Ramón a inspirat adânc, încercând să rămână calm, ca să nu vadă din nou cum se modifică afișajele de pe monitoare. Nu se mai mira că ținiseră morții să îl interogheze aici și că nu vruseseră să aștepte până ieșea din spital!

– Cunoști o femeie pe nume Justina Montoya? a întrebat polițaiul.

Ramón s-a încruntat, încercând să sesizeze capcana din întrebare. A clătinat din cap.

– I se zice Keiko. Poate o știi după porecla asta. Este secretara guvernatorului. Ea îl însoțea pe ambasador prin oraș. Pe post de ghid.

Ramón s-a gândit la femeia din *El Rey*, tipa care era cu ambasadorul. Femeia care râsese. Se pieptănase cu părul lins, ca o asiatică. De ce să nu-și fi ales atunci și o poreclă prostească, nu?!

– Nu cred, omule, a răspuns Ramón.

– Dar de Johnny Joe Cardenas ai auzit?

– Ce dracu', omule, cine n-a auzit de Johnny Joe?!

– E prieten cu tine?

– Nu-i prieten cu nimeni. Îl respect, să știi. Cum respecți o hienă-roșie, pricepi?

– Nu are un renume prea bun, așa-i? Mi s-a părut ciudat, îți spun sincer, când am auzit că a sărit la bătaie, ca să-i ia apărarea Justinei Montoya. Nu e genul de om care să facă așa ceva... gesturi cavalerești de felul ăsta.

Pe Ramón îl treceau fiori reci simțind pericolul care plana asupra lui.

– De ce să-i ia apărarea? a întrebat Ramón. Voia careva să o violeze?

– Poate, a spus polițaiul. Poate că și unul ca Johnny Joe ar fi fost capabil să o apere într-o asemenea situație. Multe persoane care au fost de față acolo au declarat că individul cu care venise se purta cam urât cu ea. Un mare mahăr. Cică ar fi făcut niște remarci deplasate. I-a sucit brațul când tipa a vrut să plece sau așa ceva. La care a intrat în acțiune Johnny Joe. Poate chiar a salvat-o astfel.

Tăcerea se lăsase între ei, apăsătoare și grea. Lui Ramón îi zvâcnea gâtul în locul unde *sahaelul* îl ținuse legat ca într-o lesă. Monitoarele piuiau și zumzăiau. Precis tipul știe, se gândea Ramón. L-au înhățat pe Johnny Joe, ca să le demonstreze enyezilor că sunt stăpâni pe situație, iar *pendejo* ăsta, fir-ar el să fie, *știe* perfect că a fost o înscenare. Abia așteaptă să mă dau de gol, ca să mă salte pe mine în locul celuilalt.

– Straniu, de acord.

– De ce crezi că ar fi făcut așa ceva? a întrebat polițaiul. Să își pună viața și libertatea în primejdie, ca să proteje o femeie pe care nici măcar nu o cunoștea?

Las-o baltă. Nu mai lipsește decât să-mi spui că a fost un erou. Că menirea lui era să-i apere pe cei slabi. Dacă îl mai ridici în slăvi așa, o să ajungi să îți bagi în cap că marele om ai fost tu, de fapt, și nu Johnny Joe, a rânjit Ramón. Într-o vreme, poate chiar s-ar fi lăsat impresionat de așa ceva.

– Omule, e greu să știi ce poate fi în capul unuia ca Johnny Joe! Mai bine nici să nu încerci, pricepi? E ca și cum ai avea de-a face cu o altă specie.

Polițistul s-a foit nemulțumit, începând să-și piardă răbdarea.

– Îmi pare rău că n-am putut să te ajut, a spus Ramón. Chiar mi-aș fi dorit să fi avut ocazia să îl cunosc mai bine pe Johnny Joe. Înțelegi, da, ca să vă pot fi de folos acum. Dar niciodată drumurile noastre nu s-au prea intersectat. Poate că tipul ăla l-a scos din sărite, pur și simplu, mai știi? Ceea ce nici n-ar fi fost greu, în cazul lui. Sau poate că Johnny Joe a făcut și

el o faptă bună o dată în viață. Nici măcar un bădăran ordinar ca el poate că nu suportă când vede că o fetiță încasează palme, ce zici? Mai ales dacă tipa îi căzuse cu tronc, a zis el, uitându-se cu subînțeles la polițistul, care făcuse o mutră acră. Mai era ceva ce voiai să mă întrebi? Fiindcă, știi, mă simt cam obosit acum.

– Nu, poate mai târziu, a răspuns polițaiul. Ai avut noroc că ai reușit să ajungi înapoi la Râpa Scripcarului. Toate nenorocirile pe care le-ai pățit acolo – să te trezești cu furgoneta distrusă, să te rănești singur cu cuțitul așa. Este ceva incredibil, efectiv.

Adică tu nu mă crezi, asta înseamnă, nu? se gândea Ramón. *Foarte bine, vino cu dovezi și pe urmă mai stăm de vorbă. Căcănarule.*

– M-a ajutat Dumnezeu, a spus Ramón, mișcând din cap ca un habotnic îmbătat cu tămâie și cu vinul de împărtășanie. Sunt un om binecuvântat. Dumnezeu m-a ajutat să trăiesc, fiindcă vrea să mă mai pună la încercare, înțelegi?

– Înțeleg, dar ai grijă, señor Espejo. Te caut eu, dacă va fi nevoie să te mai întreb ceva.

– Te ajut cu plăcere, oricând, l-a asigurat Ramón, părându-i aproape rău că polițaiul se ridica de pe pat.

Lui Ramón îi plăcea să simtă că învinsese. Au mai schimbat câteva amabilități nesincere, după care polițistul a plecat. Ramón s-a așezat confortabil cu capul pe pernă și a început să refacă în gând toată discuția.

Poliția știa că Johnny Joe, oricât ar fi greșit el ca membru al societății și oricât de josnic ar fi fost, nu-l omorâse pe european. Dar Johnny Joe era ticălosul

pe care puteau să-l atârne în ştreang, ţapul ispăşitor şi, chiar dacă nu era el făptaşul, oricum îşi merita cu vârf şi îndesat pedeapsa, pentru atâtea alte crime din care scăpase basma curată. Poliţaiul ştia perfect că era o înscenare ordinară. La naiba, probabil că ştia întreaga colonie că era o înscenare ordinară. Dar ce puteau face? Să le spună enyezilor că nu fuseseră capabili să păstreze ordinea publică? Că nici măcar nu fuseseră în stare să-l aresteze pe adevăratul criminal? Că îi *minţiseră*? Asta ar fi însemnat curată sinucidere. Investigaţia era închisă. Dacă Ramón nu scormonea trecutul, cerând redeschiderea anchetei, ceea ce n-avea de gând să facă, dosarul va rămâne închis.

Oricum, căpcăunilor-mâncători-de-pui nu le păsa, de fapt, care era adevărul. Ceea ce oamenii făceau între ei nu îi privea, deoarece omenirea nu era o specie de care să le pese enyezilor decât atunci când se puteau folosi de ea. A-i impresiona, demonstrându-le că autorităţile din colonie ştiau să respecte legea, justiţia şi corectitudinea, era ca şi cum o haită de câini vagabonzi ar încerca să-i impresioneze pe hingherii care i-au prins, urlând toţi la unison. Dar guvernatorul nu ştia asta şi astfel, în mod pervers, prin faptul că nimeni din colonie nu avea capacitatea să îi înţeleagă pe extratereştrii din jurul lui, Ramón scăpase fără să fie prins. Poate că data viitoare, când vor avea nevoie, la repezeală, de un alt făptaş improvizat, vor considera că *el* e omul potrivit ca să încaseze pedeapsa, dar de *data asta*, pentru *această* crimă, guvernatorul coloniei îl

va lăsa în pace. Fiindcă, de fapt, ce-ar mai fi putut să facă acum?

I s-a luat o piatră de pe inimă și a râs, ușurat. Planul lui inițial funcționase. Stătuse suficient de mult pe coclauri, încât problema să se fi rezolvat de la sine. Era în siguranță acum. Simțea asta.

Abia după aproape încă două săptămâni, însă, a descoperit ce îi scăpase din vedere.

CAPITOLUL 26

Ramón a ieşit din spital peste opt zile, păşind nesigur pe picioarele atrofiate. Purta una dintre cămăşile lui albe şi o pereche de pantaloni de dril. Hainele i le adusese Elena într-o după-amiază, când el dormea. Cămaşa îi era prea largă, atârnându-i pe umeri şi peste piept, ceea ce demonstra cât de rău se jigărise în perioada cât stătuse în pustietate şi pe râu. Noile cicatrice îl dureau uneori, dacă făcea vreo mişcare greşită. Navele enyezilor pluteau încă staţionar deasupra planetei, dar aici, printre vânzătorii ambulanţi şi bărcile ţiganilor, printre muzicanţii cu ochi urduroşi şi chitare aproape acordate, printre copiii cerşetori care fumau prin unghere ascunse, navele extratereştrilor nu mai păreau atât de ameninţătoare.

Intenţionase iniţial să se ducă direct la atelierul lui Manuel Griego. Lui Ramón îi trebuia neapărat o nouă furgonetă. Nu avea bani să-şi cumpere una imediat şi nici nu exista vreo bancă în colonie sau în altă parte care să-i acorde un împrumut suficient

de mare pentru a acoperi o asemenea cheltuială. Însemna că nu-i rămânea decât să se descurce cum putea, până făcea rost de bani, iar Manuel era persoana cu care se gândea să bată palma la o afacere. Numai că hardughia lui era foarte departe de centrul orașului, tocmai la marginea localității învecinate, Nuevo Janeiro, unde locuiau majoritatea portughezilor, or Ramón constata că obosea mult mai repede decât se așteptase. Nu avea niciun ban, iar ca acte, doar o legitimație provizorie, eliberată de spital pentru eventuale situații de urgență. Astea erau alte probleme de care trebuia să se ocupe în zilele următoare. Deocamdată, cert era că, dacă, bunăoară, se așeza pe o bancă la marginea parcului, ca acum, și îi venea pe la nas miros bun de cârnați, ceapă și ardei iuți, de la o tarabă cu grătar din apropiere, nu avea bani să-și cumpere nici măcar o porție.

Într-un fel, acum era prima oară când vizita efectiv orașul lui adoptiv. Nu văzuse niciodată cu ochii lui toate aceste străduțe sordide sau parcelele cu iarbă pălită din parc. Nu auzise niciodată chițăielile plângăcioase ale popândăilor urbani sau țipetele certărețe pe care le scoteau diverși *tapanos* dintre crengile copacilor de la marginea canalului, amintind de niște veverițe amfibii. Ramón încerca să se analizeze, examinându-și reacțiile, ca să își dea seama dacă această realitate străină din jurul lui îl făcea să se simtă mai stingher sau mai dezrădăcinat decât de obicei. Dar constata că nu simțea decât o mare oboseală, care îi crea o stare de iritare la gândul că era prea slăbit ca să se poată

deplasa pe jos acolo unde voia și prea falit, totodată, ca să poată lua naibii o ricșă-taxi sau măcar autobuzul.

Putea să se ducă la Elena, asta era clar. Oricum, nu avea unde să doarmă în altă parte, iar din moment ce venise la spital ca să-i aducă haine însemna că îi trecuse probabil supărarea pe el. În plus, precis, la ea găsea mâncare și, eventual, dacă era în stare, puteau face sex.

A fost tentat la un moment dat să se ducă întâi la *El Rey*, ca să-i mulțumească lui Mikel Ibrahim, care nu divulgase poliției nicio informație despre arma crimei. Dar, pe urmă, și-a amintit din nou că nu avea niciun ban, iar ideea de a bea o bere gratis i se părea un mod meschin de a-și exprima recunoștința. Ramón a tras adânc aer în piept – umplându-și nările cu duhoarea de ozon din atmosfera orașului – și s-a ridicat anevoios de pe bancă. Prin urmare, se va duce la Elena. Ceea ce însemna *Elena* din nou, în viața lui.

Nu avea mult de mers până acolo, dar lui așa i s-a părut. Când a ajuns la șandramaua turtită în care se afla măcelăria de lângă apartamentul ei, Ramón se simțea vlăguit, de parcă ar fi umblat toată ziua printr-o pădure deasă, cu Maneck lângă el. Se întreba, în timp ce urca pe scara sordidă, cu miros de igrasie, ce părere și-ar face Maneck văzând această vastă așezare umană, care se așternea, desfăcută și vulnerabilă, sub cer. Probabil că extraterestrul ar considera că oamenii sunt naivi, din moment ce pot trăi expuși astfel pericolelor, ca niște kyi-kyi păscând pe o pajiște, unde o *chupacabra* face plajă, ceva mai încolo. Navele

enyezilor apăreau și dispăreau, clipind și pâcâind pe bolta cerului, deasupra așezării omenești.

Sus, în capătul scărilor, Ramón a tastat codul, sperând că Elena nu-l modificase într-o criză de nervi, când constatase că Ramón o părăsise pe șest. Sau că, și dacă făcuse așa, acum măcar îl schimbase la loc. Și, când odată cu ultima cifră afișajul luminos s-a făcut verde, urmând imediat clicul zăvorului și fâșâitul ușii deschizându-se, Ramón a înțeles că fusese iertat.

Elena nu era acasă, dar bufetele erau pline cu mâncare. Ramón a desfăcut o conservă de supă de fasole neagră – genul de cutie care se autoîncălzește – și a mâncat-o, bând și o bere. Avea gust de cocleală, de la elementul caloric, dar nu era ceva atât de scârbos, încât să nu-i placă mâncarea. Canapeaua mirosea a fum stătut și a tămâie ieftină. În lumina după-amiezii, vedeai cât de jegoase erau ferestrele; cârcăiecii colcăiau pe tavan, iar miasmele fetide de la măcelărie viciau aerul din cameră. Ramón s-a lungit pe canapea. Își simțea membrele grele, ca de plumb. A închis pleoapele câteva momente, dar aproape imediat a deschis ochii larg, cuprins de panică. Încerca să-l sugrume ceva, să-l tragă de pe jos. Ramón a zvârlit cu pumnul în aer, gata să-l ucidă pe extraterestru, sau pe geamănul lui, sau *sahaelul*, sau *chupacabra*, sau polițaiul, dar apoi mintea lui a recunoscut chiotul acela pițigăiat. Nu era o alarmă. Nu era un țipăt de luptă. Era Elena, manifestându-și încântarea.

– La naiba! a mormăit el, dar atât de încet, încât deși stătea cu capul lipit de capul lui, se pare că Elena

nu l-a auzit. Amenințarea violenței trecuse. Elena s-a tras de lângă el, cu ochii mari, cu gura țuguiată și botoasă, de parcă ar fi fost o păpușă. Nu arăta rău deloc.

– De ce nu mi-ai spus că o să-ți dea drumul din spital? a întrebat ea, pe un ton deopotrivă acuzator, vesel și surprins.

– N-am știut nici eu până astăzi, a mințit Ramón. În plus, ce-ai fi făcut? Lipseai de la serviciu?

– Sigur. Sau puneam pe cineva să vină să te ia. Să te aducă acasă cu un vehicul zburător.

– Sunt capabil să merg pe picioare, a spus Ramón, ridicând din umeri. Nu-i așa de departe.

Cuprinzându-i bărbia în palmă, Elena l-a scuturat ușor, cum ai face cu un copil mic. Avea ochii veseli. Ramón cunoștea această expresie, iar penisul lui, maltratat cum era, s-a mișcat un pic.

– Un tip *macho* și grozav ca tine nu are nevoie de ajutor, eh?! Las' că te cunosc eu, Ramón Espejo. Te cunosc eu mai bine decât crezi! Nu ești tu așa de dur cum vrei să pari.

Mi-am retezat singur ciotul de deget, ar fi putut să-i spună, dar n-a făcut-o, pe de o parte fiindcă nu *el* făcuse asta și pe de altă parte fiindcă n-avea niciun rost să-i povestească ei ceva. Ea era *Elena*, țâfnoasă și țicnită, chiar dacă acum părea în toane bune. Pesemne că Elena nu a interpretat tăcerea lui așa cum se temea el, din moment ce a continuat să zâmbească, foindu-se pe lângă el.

– Mi-a fost dor de tine, a zis ea, uitându-se la el galeș, printre gene.

Ramón a simţit un junghi în scrot şi s-a tras înapoi.

– Iisuse Hristoase! a exclamat el. Mi-au scos tubul din puţă doar de două zile, femeie. Nu m-am vindecat încă acolo.

– Zău?! a zis ea. Şi doare? Dar ce zici de asta?

I-a făcut ceva foarte plăcut şi l-a durut, da, dar nu atât de rău, încât să-i spună să înceteze.

Zilele următoare nu au fost chiar atât de oribile cum se temuse Ramón. Elena era plecată la serviciu aproape toată ziua, iar el putea să doarmă în voie şi să prindă ştirile. Seara, se regulau, ascultau muzică şi urmăreau nişte porcării de *telenovelas*, făcute în Nuevo Janeiro. Îşi impunea să meargă pe jos cât mai mult, dar fără să se îndepărteze prea mult de apartament, de teamă că l-ar putea apuca subit o stare de slăbiciune.

S-a întremat mai rapid decât credea. Nu se îngrăşa însă, arătând în continuare ca o sfrijitură. Dar se refăcea. Se simţea mai bine. I-a spus Elenei povestea – cea născocită de el – de nenumărate ori. Cu timpul, începea să creadă şi el că *acela* era adevărul. Îşi amintea huruitul stâncilor când s-au prăvălit, furgoneta zgâlţâindu-se, fărâmându-se. Îşi amintea cum fugise ca bezmeticul în bezna rece a nopţii nordice şi cum, sub ochii lui, vehiculul dezmembrat fusese luate de apa râului. Ce mai conta că nu se întâmplase aşa? Trecutul este aşa cum ţi-l faci.

Singurul lucru care întina liniştea acestor zile era un glas stins, în subconştientul lui, reaminindu-i ce se întâmplase aievea, ce auzise şi gândise el. Dimineaţa,

înainte de revărsatul zorilor, când Elena dormea buștean, Ramón se trezea și nu reușea să mai ațipească la loc. Mintea lui era obsedată de ideea că, probabil, geamănul lui s-ar fi descurcat mai bine cu Elena, că până și căcănarul ăla jalnic căruia el îi dăduse brânci în râu fusese mai adevărat ca *om* decât putea fi el vreodată. Intenționase să rupă relația cu ea când se întorcea în oraș, dar acum, poftim, tot lângă ea era. Bând berea ei, fumând țigările ei, făcând sex cu ea.

Când situația se va împuți din nou, își spunea el. *Până atunci, cât timp lucrurile merg bine, n-are rost să-i dai cu piciorul.*

Și, ca o fantomă, era Lianna. Își amintea cum îi povestise geamănul lui – plin de bravadă și fanfaronadă, tăinuind adevărata durere sufletească. Începea să înțeleagă mai bine acum, de ce fusese așa. În primul rând, pentru a nu da dovadă de slăbiciune în fața unui alt bărbat. Exact aceeași atitudine trebuia să o adopte și *el* acum. Dar pentru Ramón, care văzuse tot ce văzuse, era mai greu să facă asta. Mereu își propunea să se ducă la Griego, dar niciodată nu reușea.

La aproape o săptămână de când ieșise din spital, Ramón s-a sculat într-o dimineață foarte devreme, obsedat de niște vise pe care nu și le putea aminti. S-a dat jos din pat pe furiș, și-a pus un halat și, tiptil-tiptil, a scos din ascunzătoarea de după bufetul din bucătărie sticla de whisky bun a Elenei. După trei pahare, timp de aproape un ceas, și-a făcut curaj să deschidă un link cu numele și adresele celor din oraș, ca să o caute. A găsit-o repede. Lianna Delgado. Tot bucătăreasă, dar

într-un alt local acum. Locuia pe malul râului. Ramón trecuse, probabil, pe-acolo de sute de ori, când venea pe șapte cărări de la vreo cârciumă. Se întreba dacă ea îl văzuse vreodată și, dacă da, ce gândise atunci. Elena a mormăit ceva în somn și s-a întors pe partea cealaltă. Ramón a închis linkul, dar ideea care îi încolțise în minte acolo, pe coclauri, prindea din nou formă aici, în oraș.

Își dorise să devină alt om, era pregătit să fie alt om. Să o ia de la capăt în viață. Și-atunci de ce n-ar face-o acum? Toate lucrurile pe care le făcuse și le îndurase ar putea rămâne în urmă, la fel de simplu acum, cu vechiul lui nume, cu vechea lui figură și personalitate, cum s-ar fi întâmplat dacă geamănul lui ar mai fi trăit. Nu trebuia decât să procedeze cum era necesar: să o părăsească pe Elena, să își găsească o locuință, să își ia o nouă furgonetă ca să poată lucra, să își inventeze un alt stil de viață. Să fie el, cel dintotdeauna, doar că mai bun. Și atunci, când se va pune pe picioare și va avea o poziție solidă, când va aduna niște economii în bancă și nu va mai trebui să stea la mila unei femei, doar ca să nu doarmă ca un vagabond prin parcuri, va ști unde să o găsească pe Lianna. Putea să o sune sau, dacă avea tăria, să se ducă la ea acasă, ca un puștan cântându-i serenade sub fereastră. El era Ramón Espejo, la urma urmei. El era un tip dur și crâncen. În cazul cel mai rău, Lianna l-ar refuza. Și ce dacă ar suferi din cauza ei? Ramón era suficient de puternic, încât să treacă și peste asta. Viața merge mai departe.

În camera alăturată, Elena căsca și se întindea somnoroasă. Ramón a mai tras pe furiș o dușcă din sticla de whisky și a pus-o la loc, clătind bine paharul, înainte de a se strecura în baie ca să se spele pe dinți și să scape de mirosul de băutură din gură. Dacă Elena ar descoperi că băuse din bunătatea ei de whisky fără ea, dracu' l-ar lua, precis.

– Hei, scumpete, a zis el, când ea a apărut mofluză în bucătărie. Era ciufulită rău și cam botoasă.

– Nu puteai să faci și tu niște cafea, ce naiba?! s-a răstit ea. Mă simt ca un căcat.

– Mai bine rămâi azi acasă, a spus el. Ia-ți o zi liberă.

– E duminică, nu fi prost.

– Stai jos, a invitat-o Ramón, arătând spre scaunul ieftin, din plastic și chitină, de la masa de bucătărie. Fac eu ceva de mâncare, da?

Elena a scos un zâmbet căznit, luminându-se un pic la față. Ramón a inspectat cu atenție ce exista prin cămară, verificând termenul de valabilitate de pe conserve și cutii, deși nu-i venea prea ușor. Poate că n-ar fi trebuit să bea atât de mult whisky. Trebuia să păstreze aparențele, măcar până mai scăpa un pic de efectul alcoolului.

A luat o conservă de fasole neagră, două tortillas, niște ouă din fundul frigiderului și o bucată de brânză. Un pic de ardei iute verde și gata, putea pregăti *huevos rancheros*. Era o mâncare convenabilă, deoarece dacă te pricepeai puteai s-o gătești într-o singură tigaie. Ramón căpătase suficientă experiență, făcând *huevos rancheros* în furgonetă, pe teren, încât, dacă se

concentra, putea să-i iasă bine, chiar și un pic cherchelit, cum era acum.

– O să-ți iei o slujbă în oraș acum? a întrebat Elena.

– Nu, a răspuns Ramón.

Boabele de fasole s-au răsturnat în tigaia încinsă, sfârâind și sărind când sosul a început să fiarbă. Ramón se pregătea să pună ouăle:

– Cred că o să mă duc să vorbesc cu Griego pentru închirierea unei furgonete. Presupun că, dacă îi promit o parte din câștig, în trei sau patru expediții reușite pe teren reușesc să achit vehiculul.

– Trei sau patru expediții reușite, a repetat Elena, de parcă Ramón ar fi spus că *se va căca aur și se va pișa apă de roze*. Când s-a mai întâmplat, mă rog, să ai tu trei sau patru expediții reușite la rând? Ha, aș vrea să știu și eu!

– Am eu niște idei, a spus Ramón, dându-și seama că era adevărat ce spunea.

Un fel de plan incipient i se contura deja în minte. Poate că planul se formase de când avusese prima oară visul cu enyezii și înțelesese din ce motiv Maneck și semenii lui se ascundeau acum. A zâmbit ca pentru sine.

Știa el ce va face.

– Mai bine ți-ai lua un serviciu pe bune, a comentat Elena. Ceva stabil.

– Nu-mi trebuie așa ceva. Sunt un prospector priceput.

Elena a ridicat mâna ca o școlăriță în clasă.

– Ultima oară când ai plecat pe teren, te-ai întors acasă pe trei sferturi mort și fără nicio buleandră.

– Am avut ghinion. N-o să se mai întâmple.

– Oh, vasăzică ai ajuns să controlezi tu destinul?

– A fost din cauza chestiei cu europeanul, a zis Ramón, întorcând ouăle. Autoritățile care voiau să mă prindă. A fost ca un blestem. Va fi bine data viitoare.

– Vorbești de parcă ai fi apucat pe Dumnezeu de un picior acolo, a zis Elena, iar apoi a tăcut, dar când a vorbit din nou vocea ei nu mai era așa de morocănoasă. Te-ai întâlnit cu Dumnezeu, *mi hijo*?

– Nu, a răspuns Ramón.

A fărâmițat niște brânză peste fasole, după care a pus tortillas pe farfurii. Cafeaua. Trebuia să încălzească niște apă. Știa el că uitase ceva.

– Am descoperit însă alte chestii acolo.

– Ca de pildă? a întrebat Elena.

Ramón a continuat să tacă, în timp ce punea ouăle, fasolea și brânza în farfurii, așteptând să fiarbă cafeaua. Simțea privirile ei insistente, nu acuzatoare, dar nici înțelegătoare. Se întreba ce era în capul ei; ce însemna lumea pentru ea. Era mai previzibilă, mai familiară, dar din anumite puncte de vedere i se păruse întotdeauna la fel de străină și bizară ca Maneck. Nu era atât de prost, încât să aibă încredere în ea, și totuși ceva ciudat din el, un impuls inexplicabil l-a împins să vorbească.

– De pildă, de ce l-am ucis pe european, de fapt, a continuat el.

I-a explicat cât a putut el de bine, memoria lui continuând să fie plină de umbre și frânturi de vis; își

amintea că erau niște lucruri pe care mai degrabă le intuise, fără să le fi trăit aievea. Reconstruia trecutul.

Fuseseră beți, da. Lucrurile au scăpat de sub control, da. Dar totul se întâmplase cu un motiv. Ramón a refăcut tot episodul în gând. Știa să explice ce îi spusese polițaiul; femeia, râsetul. Putea ghici din ceea ce geamănul lui îi spusese și nu-i spusese, din ceea ce știa despre el însuși, despre sentimentul că întregul bar se întorsese împotriva europeanului, cu Ramón în frunte, cel mai gălăgios dintre toți.

Știa cu exactitate cum fusese atunci când, pe străduța dosnică, toți din gloata de-acolo bătuseră în retragere, toți cei care țipaseră și îl întărâtaseră până atunci. Sentimentul de singurătate și trădare. El le făcuse pe plac, fusese cum doriseră ei să se comporte, iar acum îl abandonaseră, *tocmai* fiindcă le făcuse pe plac.

Europeanul, fata, râsetul. Nu, nu ei erau adevăratul motiv. Ramón nu-l omorâse pe bărbatul acela fiindcă simțise nevoia să o facă sau fiindcă femeia era de-a lor, iar bărbatul, doar un străin, sau ca să o protejeze să nu fie molestată. Ramón făcuse asta pentru ca oamenii din bar, semenii lui, să aibă o părere bună despre el. Ucisese din spirit de apartenență la un grup.

Ramón a scuturat din cap, zâmbind. Elena nu se atinsese de mâncare. Cafeaua era călduță, iar fasolea se răcise pe masă. Ochii ei îl sfredeleau, cu o expresie impenetrabilă. Ramón a ridicat din umeri, așteptând să audă opinia ei.

– Te-ai bătut pentru o putoare de femeie? a șuierat Elena.

– Nu, a spus Ramón. N-a fost asta. Era doamna aceea care venise cu el, dar...

– Şi fiindcă nu ţi-a plăcut cum se purta cu ea, ai sărit la bătaie. Beţivan egoist şi ordinar ce eşti! Şi ce mama mă-sii nu-ţi convenea la femeia care *te aştepta* acasă, aici?! Ce te-a apucat să-ţi rişti pielea pentru o *puta*, ha?!

Ramón a simţit că îl năpădeşte o furie turbată. El îi povestise frumos, îşi deşertase sufletul în faţa Elenei, iar ea, poftim, nu era în stare decât să minimalizeze totul, provocând un scandal penibil, dintr-o gelozie absurdă! Când el chiar vorbise sincer cu ea, cum ar trebui să poată vorbi doi oameni care se iubesc cu adevărat! Şi poftim cu ce se alesese acum! O avalanşă de acuzaţii stupide. De căcaturi fără sens. Ramón se făcuse roşu la faţă şi avea pumnii încleştaţi.

Dar apoi i-a trecut, furia s-a topit ca prin minune. Elena a azvârlit cu farfuria în el, mâncarea s-a împrăştiat pe perete, unde s-a adunat imediat un roi de cârcăieci. Ramón privea totul ca un spectator, de parcă nu lui i se întâmpla aşa ceva. De parcă el ar fi fost în altă parte. Ştiuse că aşa va fi. Ştiuse că Elena nu era capabilă să-l înţeleagă. *Dacă leii ar putea vorbi*, spusese cândva Ibrahim.

– Nu s-a întâmplat nimic, a zis Ramón, pe un ton blajin şi normal.

Calmul lui a avut efectul de a o dezmetici pe Elena, de a-i domoli furia. Când a văzut că se pregăteşte să îl atace iarăşi, s-a ridicat în picioare, spunând:

– Tu nu eşti un om rău, Elena. Eşti un pic nebună, dar nici nu văd cum ar putea cineva să locuiască permanent în mizeria asta de oraş, fără să nu se ţicnească un pic. Însă chestia asta...

A arătat spre resturile de mâncare care se prelingeau pe perete, spre pumnii ei încleştaţi violent, spre camera din jur. A arătat spre viaţa lor împreună.

– Chestia asta nu se va mai repeta, a spus el.

Elena a încercat. L-a momit, a ţipat. L-a împroşcat cu invective obscene şi l-a persiflat pentru inabilităţile lui sexuale, şi-a făcut tot numărul, ca de atâtea ori înainte, toată mizeria bine-cunoscută dintotdeauna. Când a fost limpede că Ramón o părăsea, a plâns şi pe urmă s-a potolit, ca şi cum ar fi încercat să dezlege o enigmă. Nici n-a ridicat capul, când Ramón a închis uşa în urma lui. Peste un ceas, se plimba pe malul râului, ascultând muzica de pe bărci. Avea un rucsac, cu două schimburi de haine, o periuţă de dinţi, câteva documente pe care le păstrase la ea acasă. Toată „averea" lui. Soarele strălucea pe suprafaţa apei, iar aerul era rece, amintind că venea toamna. Parcă se născuse din nou. Nu avea niciun bun personal – şi totuşi, zâmbea încontinuu. Şi undeva în apropiere, în unul dintre micile apartamente, cu acoperişuri ciuruite şi curţi năpădite de bălării, Lianna îşi trăia viaţa. Nu i-ar fi greu să o găsească. În plus, era un om liber.

Întâi, totuşi, trebuia să se ducă la Manuel Griego şi să rezolve problema furgonetei. Trebuia să-şi clădească un viitor. Iar acum trebuia să-şi facă un plan.

– Ramón Espejo?

Ramón s-a oprit, privind peste umăr. Bărbatul i se părea cunoscut, dar abia când a văzut ieșind din dubă două brute în uniformă chipul și vocea au intrat într-un context. Tipul de la poliție. Polițaiul de la spital. Ramón s-a gândit s-o rupă la fugă. Erau doar câțiva metri până la râu; putea să se arunce în apă, până să-l înșface. Dar, de fapt, aveau șalupe și puteau să-l pescuiască din râu, ca pe un pește prăpădit. Ramón a ridicat bărbia, în semn de salut.

– Ah, polițaiul de la spital, a spus Ramón.

Mintea lui lucra frenetic. Elena. Precis, Elena îl turnase. Sunase la poliție și le spusese tot ce îi povestise el despre european. Johnny Joe Cardenas putea răsufla ușurat, rugăciunile lui nu vor fi fost în zadar.

– Ramón Espejo, am un mandat emis de guvernator, pentru a fi reținut și suspus unui interogatoriu. Poți veni cu noi de bunăvoie sau putem să te ducem cu forța la secție. Cum dorești.

În ochii polițaiului se vedea o licărire de bucurie, vocea lui avea o intonație amuzată. Omul se simțea bine.

– N-am făcut nimic, a răspuns Ramón.

– Nu ești acuzat, señor Espejo. Trebuie doar să discutăm cu dumneata.

Secția de poliție era una dintre cele mai vechi clădiri din Diegotown, construită când veniseră primii coloniști și nerenovată de atunci. Suprastructura din chitină, adăugată ulterior, se făcuse cenușie odată cu trecerea timpului. Tencuiala și vopseaua fuseseră împrospătate cu ocazia sosirii enyezilor,

însă construcția propriu-zisă părea vetusă, jalnică, deplorabilă și amenințătoare.

Camera de interogare nu era un teritoriu întru totul necunoscut pentru Ramón. Pereții erau acoperiți cu plăci albe de faianță, murdare, pline de pete dubioase, crăpături și ciobituri sugerând lucruri sinistre. O masă lungă, cu picioare cam prea lungi, un scaun metalic înșurubat de podea și montat cam prea jos, astfel încât să te simți mic și neputincios. Lumina era prea crudă, cu nuanțe albăstrii, pentru ca oricine intra acolo să aibă figură de mort. Aerul era stătut, închis și nemișcat ca într-o criptă; Ramón avea senzația că îi intra în plămâni același aer, la fiecare respirație. Nu exista ceas, nu exista fereastră. Nici un reper din care să-și dea seama cât timp trecuse. Singura companie fusese gardianul în uniformă, care îi spusese că nu avea voie să fumeze, și o cameră de supraveghere, ca o cutie matusalemică, neagră și plată, montată pe perete, în colțul tavanului. Ambianța avea rolul să îl facă pe interogat să se simtă mărunt, neînsemnat și fără nicio șansă. Rezultatul era destul de convingător, iar Ramón a simțit cum starea de dezgust inițială se transformă într-o furie clocotitoare, care punea stăpânire pe el.

Furie împotriva Elenei și a poliției, împotriva europeanului și a furnicarului cu extratereștrii de sub munte, împotriva geamănului lui mort. Nu era o reacție rațională, nu era nici măcar ceva coerent, dar știa că trebuia să cultive în continuare sentimentul de furie din sufletul lui, dacă voia să reziste la anchetă.

Nu avea bani pentru un avocat. Nu-l va putea apăra nimeni, în afară de el însuși. Și ce putea el invoca în apărarea lui? Că era atât de beat, încât nu și-a dat seama ce făcea? Elena ar fi în stare, precis, să cocheteze cu judecătorul, să declare tot ce știa și să-l înfunde definitiv. Și el ce putea să răspundă?! Că fusese în legitimă apărare? Că fusese un gest menit să o apere pe femeia cu părul drept? Păi, el nu era în stare nici măcar să-și aducă aminte ce se întâmplase, darămite să mai știe și amănunte. Cel mai bine ar fi să pretindă că nici nu fusese, de fapt, la *El Rey*, când se întâmplase totul, indiferent ce ar declara toți martorii sau ce ar demonstra amprentele de pe șișul gravitațional.

Nu, din câte își dădea el seama, o încurcase nasol de data asta. Când ușa s-a deschis și sunetul vocilor a despicat, în sfârșit, perdeaua de aer greu, Ramón tocmai decisese în sinea lui că, din moment ce tot nu mai conta, cel mai bine era să tabere cu pumnii pe amărâtul de *pendejo* pe care îl trimiseseră, probabil, să stea de vorbă cu el. Măcar așa se răcorea și el un pic. Și, probabil, că exact așa ar fi procedat, dacă în cameră ar fi intrat o ființă umană.

Enyezul era clădit ca un bloc de piatră; pielea verde-negricioasă avea textură de lichen, ochii argintii ca niște stridii, vârâți în niște găvane umede, cărnoase și livide. O gură ca un pliu boțit – fără buze și rotundă –, vizibilă acolo unde ciocul creaturii stătea ascuns. Miasma de acid și de murdărie a umplut încăperea, când creatura s-a mișcat greoi până în colțul de sub camera de supraveghere, unde s-a ghemuit jos,

cu ochii pe Ramón. Polițaiul care îl vizitase la spital și îl înhățase de pe stradă venea în urma lui. Tipul nu mai părea atât de încântat de el însuși acum; buzele erau răsfrânte într-un rictus profesional, iar cămașa proaspăt scrobită și călcată îl jena vizibil. Ținea într-o mână o cutie neagră din pânză și în cealaltă – o țigară. Un al doilea bărbat a intrat după el: mai în vârstă și mai bine îmbrăcat. Șeful găinarului. Ramón s-a uitat în ochiul negru și mecanic al camerei de supraveghere, întrebându-se cine îl mai urmărea acum de la distanță.

– Ramón Espejo? a întrebat polițaiul.

– Ba bine că nu, a zis Ramón, după care, mișcând bărbia, a arătat spre extraterestru. Cine mă-sa pe gheață mai e și ăsta?

– Îți vom pune niște întrebări, a anunțat polițaiul. Mandatul emis de guvernator te obligă să dai răspunsuri complete și oneste. În caz contrar, vei fi acuzat și pedepsit. Ai înțeles ce am spus?

– Am mai fost arestat, *ese*. Știu cum merge treaba.

– Bun, a răspuns polițaiul. Atunci, să trecem direct la subiect.

A ridicat cutia de pânză de pe masă, a desfăcut-o, trăgând fermoarul, și a scos ceva dinăuntru. Cu un gest teatral, pe care găinarul îl repetase probabil un ceas, a desfășurat ceva ce fusese făcut sul.

Cârpe împuțite, decolorate complet acolo unde nu existau pete de sânge, făcute aproape ferfeniță în unele locuri. Materialul fusese poate piele sau o pânză groasă. Era veșmântul lui. Cel pe care îl purtase când

umblase prin pustietățile nordului, cel pe care și-l înfășurase pe braț în lupta finală cu geamănul lui. Veșmântul primit de la extratereștrii lui Maneck. S-a uitat în ochii strălucitori ai enyezului, dar nu a deslușit nimic. Extraterestrul șuiera și fluiera ca pentru sine.

– Señor Espejo, a început polițaiul, vrei să ne spui, te rog, de unde anume ai acest lucru?

CAPITOLUL 27

Obârşiile lor s-au aflat Dumnezeu ştie cât de departe, cu câte sute, mii – ori, ţinând seama de dilatarea timpului, la naiba, poate milioane – de ani în urmă. Au ieşit din smârcurile neştiute ale unei planete uitate; zbătându-se, luptându-se, evoluând, la fel cum omenirea s-a înălţat din mici mamifere ciudate ferindu-se de dinozauri. Şi, apoi, au venit enyezii argintii, le-au ucis copiii, iar pe ei i-au risipit printre stele. Veacuri de întunecime, fugind orbeşte. Un grup a pornit încoace, altul încolo. Atât de mulţi au pierit. Şi, apoi, aici, în Sáo Paulo, departe în nord, unde au tras munţii peste ei, acoperindu-se ca un copil cu o pătură. Să nu mă vadă monştrii.

De-atât de mult timp şi de-atât de departe, ca pe urmă să ajungă să fie la cheremul unui derbedeu certat cu legea. Lui Ramón aproape că i se făcuse milă de ei.

O să vă omor pe toţi, îşi zisese în gând Ramón, atunci în prima zi, când tocmai îi înfipseseră *sahaelul*

în trup. *Fac eu cumva să tai chestia asta care mi s-a fixat în gât și pe urmă o să vin să vă omor pe toți.*

Și acum avea ocazia s-o facă. S-a scărpinat pe braț, deși nu simțea nicio mâncărime.

– Îmi dai o țigară? a întrebat el.

– Ce-ar fi să-mi răspunzi întâi la întrebare? a replicat polițaiul, încleștându-și fălcile.

Nu avea nimic de câștigat dacă mințea. Maneck și extratereștrii se folosiseră de el. Îl plămădiseră pe post de unealtă, pentru propriul lor scop egoist. Dacă îi turna enyezilor acum, lichida socotelile cu ei, răzbunându-se, și totodată devenea un erou în ochii guvernatorului. Avea toate motivele să-i dea în vileag. Exact cum avusese toate motivele să facă după cum îl tăiase capul atunci, la *El Rey*. Dar, de cealaltă parte a balanței, erau copilașii – *kii*. Uciși din motive pe care Ramón sau Maneck nu le puteau înțelege.

Da, și în plus faptul că Ramón nu concepea să joace cum îi cerea un *pinche* de extraterestru, fie el Maneck sau enyez.

– Poate înainte de asta îmi spui tu mie, a zis Ramón, de ce mama mă-sii vă băgați nasul unde nu vă fierbe oala?

Șeful polițaiului a aruncat o privire spre enyez și, apoi, spre camera de supraveghere. O străfulgerare, care spunea însă tot.

– Am vrea să știm, a cerut polițaiul.

– Adică pe guvernator îl interesează de unde am eu mizeria asta de halat de baie? a spus Ramón. V-a pus să-mi mirosiți și chiloți, ha?! Dă-o naibii de porcărie!

Enyezul a vorbit. Glasul lui era ascuțit, piuit și sugrumat; o ființă vorbind o limbă care nu numai că era străină pentru el, ci și aproape imposibil de articulat.

– De ce refuzi?

Ramón a mișcat bărbia, arătând spre polițai.

– Nu-mi place găinarul ăsta, a zis Ramón.

Enyezul a reflectat la ce auzise, în timp ce cu limba lui lungă își acoperea trupul cu salivă. Polițaiul s-a făcut stacojiu la față de furie, dar n-a spus nimic. Extraterestrul conducea discuția acum și avea frâiele puterii. Ramón încerca să pară relaxat, învârtind și răsucind în minte tot felul de gânduri. Pe de o parte, era cumplit de panicat, iar pe de altă parte se simțea amuzat și sfidător. Exact ca atunci când se bătea cu cineva.

Îi plăcea ce se întâmpla.

– Tu, a rostit enyezul. Tu, pe nume Paul.

Polițaiul a adoptat o atitudine respectuoasă, de parcă ar fi luat poziția de drepți în fața extraterestrului. Ramón a scuturat scârbit din cap.

– Ești dat afară. Pleacă. Să nu vii înapoi.

Polițaiul a clipit, căscând gura prostește. Când a închis-o la loc, s-a auzit clar clănțănitul dinților. S-a uitat la șeful lui, care a ridicat din umeri și a mișcat din cap, spre ușă. Polițaiul – Paul – a ieșit din camera de interogatoriu, pășind țeapăn de parcă îi intrase un băț în fund. Ramón a ridicat un deget spre omul care mai rămăsese înăuntru.

– Hei, *ese*, a zis el. Îmi dai și mie țigara aia acum?

Polițistul-șef era un om mai în vârstă, iar la el furia lăsa loc și de o licărire amuzată în colțul ochilor. A

scos din buzunar o țigară cu autoaprindere, dintr-un pachet ieftin, a scăpărat cu ea de podea și a rostogolit-o aprinsă, pe masă spre Ramón. Mirosea a mucava veche și avea gust de căcat. Ramón a tras fumul în piept și, în timp ce îl scotea afară, a început să vorbească:

– Este halatul meu de baie, a zis, arătând cu mâna stângă. Îl am de ani. S-a întâmplat accidentul acela cu furgoneta mea. Când eu dormeam. Halatul ăsta este tot ce am putut salva. A fost groaznic că am rămas fără încălțăminte. Și acum mai am bășici la picioare.

– De unde îl aveai? a piuit enyezul.

Dar Ramón își ticluise deja minciuna. Și se felicita pentru rapiditatea cu care o născocise.

– De la voi, a zis el.

În tăcerea care a urmat, polițistul-șef s-a aplecat un pic în față. Vocea a răsunat în încăpere, cu un timbru cald, aproape părintesc, dar totodată pe un ton tăios și rece.

– Nu forța nota, *hijo*.

Enyezul s-a foit în spate și în față, rostogolind lent ochii în cap. Limba lui, din fericire, se retrăsese în ciocul ascuns. Ramón știa din perioada cât călătorise cu nava lor că, atunci când un enyez nu se mai linge pe corp înseamnă că e supărat rău.

– L-am căpătat venind încoace, a povestit Ramón. De pe Pământ. Pe o navă spațială a enyezilor. Doi semeni de-ai tăi, enyezi, au vrut să învețe să joace pocher. Noi tocmai jucam o partidă, așa că i-am chemat să chibițezeze și să bage la cap. În fine, jucau mizerabil. O dată, eram foarte beat și am acceptat când namila

aia de *pendejo* a pus la bătaie porcăria asta de halat de baie, în loc de whisky. Zicea că e un suvenir dintr-o bătălie sau o tâmpenie dintr-asta. N-am reținut exact. Oricum, tipul scoate pătrari și șeptari, eu am dame, așa că m-am ales cu un halat de baie. Era mult mai mare când l-am luat. A trebuit să-l ajustez ca să-mi vină bine, dar a rezistat destul de bine până acum, a spus el, făcând apoi o pauză ca să tragă din țigară. Bun, acum îmi spuneți și mie de ce naiba e așa de important halatul?

O putoare de ouă clocite și napi fierți a umplut încăperea, făcându-l să lăcrimeze.

– Acesta va fi izolat, a zis enyezul, cu ochii la Ramón, deși era evident că se adresase polițistului-șef. Nu va avea nicio comunicație.

– Ne vom ocupa de asta, domnule, a spus polițistul-șef.

Enyezul s-a întors și Ramón a văzut cum polițistul-șef s-a crispat, când extraterestrul a scos limba și l-a lins, în semn de rămas-bun. A făcut o figură destul de bună, se gândea Ramón. Pesemne, însă, că polițistul sesizase reacția amuzată a lui Ramón, fiindcă, după ce enyezul masiv a ieșit din cameră, a arcuit o sprânceană și a zâmbit trist. Ramón a ridicat din umeri și și-a terminat țigara. Intuia cumva că va fi ultima, pentru o bună bucată de timp de-acum încolo.

Doi polițai în uniformă au venit să îl conducă spre noua lui „reședință". Celulele din beciul secției de poliție nu erau nici ele un teritoriu întru totul nou pentru Ramón, dar acum era prima oară când pășea pe coridoarele întunecoase, fără să fie beat. L-a zărit

pe poliţistul-şef care în continuare se ştergea pe gât cu o basma, în timp ce vorbea cu un bărbat înalt şi impozant. Guvernatorul, şi-a dat seama Ramón după câteva clipe. O a treia persoană a ridicat privirea, când Ramón trecuse deja mai departe – o femeie cu păr negru, tuns drept. Lui Ramón îi părea rău, în timp ce cobora treptele, că nu apucase să-i facă semn cu mâna. Nu o mai văzuse din seara aceea, la *El Rey*.

În beci, îl aştepta poliţaiul. Ramón simţea furia care ieşea din om ca un val de căldură. I s-a pus o gheară în stomac şi i s-a uscat gâtlejul. Gardienii l-au forţat să stea pe loc, iar poliţaiul a venit spre el, ca o felină sălbatică.

– Ştiu că minţi, i-a zis. Crezi că-i poţi prosti, ameţindu-i cu o tâmpenie de tot căcatul, despre cum ai rămas tu fără furgonetă pe coclauri? Te-am mirosit eu de la o poştă.

– Bun, şi-atunci ce naiba crezi că ascund? a întrebat Ramón. Crezi că e vorba de vreun nenorocit de plan bine pus la punct sau ce?! Vasăzică, *eu* mă duc pe teren, *eu* rămân fără nimic şi abia scap cu viaţă, şi voi aveţi tupeul mă întrebaţi *pe mine* de un *halat de baie* păcătos? De ce te-ai băşicat aşa, *ese*?

Poliţaiul a păşit mai aproape, uitându-se fix în ochii lui Ramón. Răsuflarea caldă şi scârboasă a poliţistului l-a izbit drept în faţă. Halenă cu miros de ardei iuţi şi tequila. Era cu cinci sau şase centimetri mai înalt decât Ramón şi, conştient de asta, se îndreptase de spate ca să pară şi mai epatant. Ramón a trebuit să-şi

înfrângă impulsul de a se trage îndărăt, ferindu-se de furia namilei din fața lui.

– Nu știu ce ai de ascuns, a spus polițaiul. Nu știu de ce lingăii-de-pietre fac atâta caz. Dar știu sigur că nu Johnny Joe Cardenas l-a ucis pe ambasador. Prin urmare, ce-ar fi să-mi spui tu mie acum ce se întâmplă de fapt aici?

– Habar n-am, omule. Prin urmare, ce-ar fi să te dai tu la o parte din calea mea acum?

Gura polițistului s-a răsfrânt într-un fel de rânjet batjocoritor. Omul s-a dat totuși la o parte. Mișcând din cap spre gardieni, a spus:

– Băgați-l la doisprezece.

Gardianul a încuviințat din cap, împingându-l pe Ramón să meargă. Ramón avea senzația că se afla într-un adăpost contra cataclismelor naturale: beton armat, uși cu balamale nevopsite, din materiale dure. Ramón s-a lăsat ghidat spre o intersecție de coridoare, iar de-acolo pe un culoar scurt. Aerul era greu și stătut. În una dintre celule, un biet amărât urla de răsunau pereții. Ramón a încercat să ignore atmosfera sinistră din jur, însă gheara din abdomen se încleșta din ce în ce mai strâns. Cât timp aveau să-l țină închis aici? Cine îi va lua lui apărarea?

Nu avea pe nimeni.

Ușa de la celula cu numărul doisprezece s-a deschis silențios și Ramón a intrat. Era o încăpere îngustă, dar nu foarte mică, totuși. Patru priciuri erau puse pe o latură a celulei, iar în mijloc se vedea o gaură, pe post de latrină. Lumina venea de la niște leduri albe,

montate pe tavan, sub un geam securit. Cineva scrijelise niște cuvinte pe sticlă, dar lumina era prea puternică, așa că Ramón nu a reușit să deslușească nimic. Când ușa s-a închis, zăvorul magnetic a zăngănit gros. Un bărbat de pe unul dintre paturile de jos s-a întors să se uite la el. O matahală de om. Lat în spate, cu pielea capului acoperită de tatuaje ieftine și cu un păr negru, țepos, tuns perie și încărunțit la tâmple. Cu ochi de câine. Ramón a simțit cum i se chircesc testiculele în scrot.

– Salutare, Johnny Joe, a spus Ramón.

L-au scos afară, înainte ca Johnny Joe să fi apucat să-l omoare de tot în bătaie, și l-au cărat în altă celulă. Ramón zăcea pe pardoseala de ciment, conștient că încă respiră. Avea gust de sânge în gură. Îl dureau coastele, iar ochiul stâng se încăpățâna să rămână închis. Probabil că i se mișcau și vreo doi dinți. Ledurile în această celulă erau stinse, așa că se simțea ca într-un cavou. Sau ca în vana extratereștrilor. A chicotit amuzat de idee și pe urmă amuzat de durerea sfâșietoare din mădulare atunci când chicotise. Da, râsul putea denota și altceva decât veselie. Disperare. Suferință.

Ce stupid, după ce trecuse prin atâtea nenorociri și scăpând cu viață, să ajungă acum să putrezească în celula din beciul secției de poliție a guvernatorului?! Și pentru cine? Pentru niște extratereștri care îl umiliseră și se folosiseră de el? Nu le era dator cu nimic, nici lui Maneck, nici nemernicilor din seminția lui. Ramón nu le era dator cu nimic. Nu-și mai amintea acum de ce rămăsese cu impresia că le-ar fi fost cumva

dator. Toți acei *kii*, măcelăriți de enyezi: nu erau copilași de om. Nu contau. Dacă le-ar fi *spus*, l-ar fi lăsat liber. Ar fi putut să o caute pe Lianna. Poate chiar să-i transmită un mesaj bătrânului Martín Casaus, în care să-și ceară scuze și să îi spună că a înțeles de ce Martín a vrut să-l ucidă. Ar fi putut să fie acum pe malul râului și să asculte clipocitul apei pe pietrele de pe chei. Ar fi putut să-și ia o furgonetă și să plece departe, unde să nu fie oameni, nici extratereștri sau pușcării. Tot ce trebuia să facă era să le spună adevărul.

S-a ridicat cumva proptit în coate.

– Vă zic tot, a croncănit el. Haideți, *pendejos*, veniți aici. Vreți să știți ce e acolo, să dea naiba dacă nu vă spun! Vă spun tot, fir-ar să fie. Dați-mi drumul, însă, să plec!

Nimeni nu l-a auzit. Ușa nu s-a deschis.

– Dați-mi drumul să plec.

Vlăguit, s-a cufundat într-un somn adânc, așa cum zăcea acolo pe ciment, și a visat că în celulă, cu el, era și geamănul lui, fumând o țigară și lăudându-se cu niște isprăvi amoroase de care Ramón nu-și amintea. A încercat în vis să răcnească spre celălalt om că erau în primejdie, că trebuia să plece de-acolo, dar pe urmă și-a amintit că omul era mort. Geamănul lui, care se transformase cumva în Maneck și Palenki, se lansase într-o descriere lascivă despre cum se regulase el cu femeia care îl însoțise atunci pe european, când, în cele din urmă, Ramón a reușit să se facă auzit, protestând mai mult în gând decât prin cuvinte că niciodată nu se întâmplase așa ceva.

– Da' de unde știi tu? a întrebat geamănul lui. N-ai fost acolo. Cine naiba ești tu, de fapt?

– Eu sunt Ramón Espejo, a zbierat el, trezindu-se din somn cu aceste cuvinte în urechi.

În bezna din jur, lungit pe pardoseala de ciment a celulei, care i se părea mai tare decât o lespede de piatră, Ramón a scuturat din cap, până s-au risipit complet toate mrejele sinistre ale coșmarului. S-a forțat să se ridice în șezut și să își analizeze rănile, care erau dureroase, dar nu păreau foarte grave. Gustul amar al scârbei – pentru slăbiciunea lui, pentru lașitatea de a colabora cu poliția, după ce îl aruncaseră în ghearele ucigașului de la doisprezece – i se părea oribil. Maneck și extratereștrii îl ținuseră cu zgardă și lesă la gât, dar nu-l închiseseră într-o celulă cu un psihopat și nu se distraseră pe seama lui. Doar o *ființă umană* putea face așa cea.

– O să vă omor, nenorociților, li s-a adresat el tuturor autorităților – polițai, șefi de poliție, guvernator. Scap eu cumva de-aici și vin să vă omor pe toți, *pendejos* jalnici ce sunteți!

Nici măcar el nu credea ce spunea. Când ușa s-a deschis larg, și-a dat seama că ațipise din nou. Polițistul a pășit în celulă; lampa de pe hol forma un halo livid în jurul lui. Când ochii lui Ramón s-au obișnuit cu lumina strălucitoare de afară, a văzut resemnare și amuzament pe chipul bărbatului.

– Nu arăți prea bine, señor Espejo.

– Mda. Fă și tu zece runde de box cu Johnny Joe Cardenas și o să vezi cum te simți după aceea.

Ledurile din tavan au pâlpit, aprinzându-se, când ușa s-a închis, lăsându-i singuri înăuntru.

– M-aș simți bine, a spus polițistul-șef. L-au spânzurat în dimineața asta. Vrei o țigară?

– Nu, a răspuns Ramón. Mă las de fumat, ca apoi, peste o clipă, să se răzgândească.

Polițistul-șef s-a lăsat pe vine lângă Ramón, a scăpărat țigara pe pardoseală și i-a dat-o.

– Am cerut să-ți aducă și niște mâncare, a zis tipul. Și îmi pare rău de ce ți-a făcut Paul. Nu reacționează prea bine, când cineva îl pune în inferioritate. Știi, atunci când enyezul s-a arătat de partea ta, sub privirile guvernatorului, da? Ei, bine, a reacționat prea violent, de acord.

– Așa numești tu asta, eh?

Polițistul-șef a ridicat din umeri, ca un om care văzuse prea multe la viața lui.

– E un mod de exprimare, a spus el. Urmează să analizeze povestea ta, despicând firul în patru, asta ca să știi, Ramón. Asta se va întâmpla.

– De ce aș minți spunând că furgoneta mea...

– Nu-i pasă nimănui de furgoneta ta. Enyezii au turbat la chestia cu halatul ăsta. E un fel de produs confecționat de extratereștri.

– Exact asta am spus și eu, ce naiba!

Polițistul-șef a preferat să tacă.

– Dacă ne ascunzi ceva, vom afla, să știi. Guvernatorul nu va fi indulgent cu tine. Știe că tu l-ai ucis pe ambasadorul european, chiar dacă nu vrea să recunoască. Polițaii... în fine, noi nu te putem sprijini,

dacă guvernatorul își ia mâna de pe tine. Enyezii sunt înfierbântați rău, indiferent care-o fi motivul. Ne vor cere să te predăm lor.

Ramón a tras adânc fumul în piept. Când l-a suflat afară, a văzut firida pe unde un curent de aer pătrundea în celulă. Fumul făcea vizibil fluxul.

– Negociezi în numele lor?

– Spun că ar fi mai bine, dacă le-ai divulga ce vor ei să afle. Ei sunt cei care dețin toată puterea.

Ramón și-a rezemat fruntea pe genunchi. O amintire îi revenea obsedant, prima de acest fel de multe zile încoace – ultima, se dovedea, pe care o va mai avea vreodată. Începea cu un râset. Un râset de femeie, care se făcea auzit peste zgomotul asurzitor al unor jocuri mecanice. Ramón era în *El Rey*. Amintirea era clară acum. Mirosul greu de fum de țigară, întunericul difuz din bar. Ținea minte că avea paharul în mână, ținea minte clinchetul pereților de sticlă ai paharului, când a ciocănit ritmic în el cu vârful unghiei. Oglinda din spate care părea cenușie din cauza luminilor slabe și a stratului gros de fum de țigară care plutea în aer. Muzica în surdină. Nimeni nu plătise pentru ca difuzoarele să sune suficient de tare, încât să se poată dansa.

„Totul este legat de putere", spunea europeanul, vorbind prea tare parcă. Era beat, dar nu chiar atât de beat pe cât pretindea. Avea un accent moale și nazal. „Știi la ce mă refer? Nu e vorba despre violență. Nu despre o violență *fizică*".

Femeia de lângă el a privit în jurul lor, în bar. Erau probabil vreo douăzeci de persoane în local și toate ar fi putut auzi conversația ei cu europeaneanul. A surprins în oglindă, o fracțiune de secundă, ochii lui Ramón reflectați acolo, pe urmă a întors privirea și a râs. Nu era de acord cu europeanul, dar nici nu îl contrazicea. Ambasadorul a continuat ca și cum ea n-ar fi spus nimic; faptul că opinia ei nu conta demonstra că el avea dreptate.

„Adică ia cazul *tău*", a zis europeanul, prinzând-o de braț, ca și cum voia să-i arate la cine se referea. „Ai ieșit în oraș cu mine, fiindcă ai fost obligată. Nu, nu. Nu mă contrazice, e OK. Sunt un om de lume, de acord. Pot înțelege. Eu sunt marele mahăr, venit în vizită la voi, și șeful tău vrea să fie sigur că o să mă simt bine. Asta îmi conferă putere, pricepi? Tu ai venit cu mine în barul ăsta, așa-i?"

Femeia a spus ceva, cu o voce prea joasă însă ca Ramón să fi putut auzi. Avea un zâmbet strâmb. Treaba nu mergea bine.

„Nu, serios", spunea bărbatul. „Ce-ai face, dacă eu ți-aș cere să vii la hotel cu mine să ne-o tragem? Adică ești în situația de a mă refuza? Ai putea, da? Ai putea spune că n-ai chef. Dar asta ar însemna să cer să fii concediată. Uite-așa", a arătat el, pocnind din degete și rânjind sarcastic.

Ramón a sorbit din pahar. Whiskyul i se părea îndoit cu apă. Dar, ce-i drept, de când începuse să tragă cu urechea la ce spunea europeanul, gheața se topise aproape de tot în pahar.

„Sau nici măcar în camera mea de la hotel", a comentat europeanul. „Pe străduța dosnică, în spatele barului. Aș putea să te duc acolo și să-ți zic să-ți scoți rochița asta, să desfaci picioarele și, în fine, înțelegi. Bun, serios acum, ce-ai putea face? Ipotetic, vorbind. Spun doar *dacă* s-ar întâmpla așa. Vezi, la asta mă refer când vorbesc despre putere. Eu am putere asupra ta. Și nu e așa fiindcă eu aș fi o persoană cumsecade și tu o persoană necinstită. Nu e vorba despre moralitate aici."

Mâna lui a dispărut de pe brațul ei. Din locul unde ședea, Ramón a presupus că palma lui era acum pe coapsa ei sau mai sus poate. Femeia stătea nemișcată. Zâmbind, dar cu un zâmbet ciudat. Aparatul de jocuri mecanice amuțise. Nimeni în local nu mai vorbea, dar europeanul nu băgase de seamă. Sau poate că observase și tocmai ăsta fusese scopul: ca toată lumea să audă și să știe. Ramón s-a uitat în ochii lui Mikel Ibrahim și a bătut cu degetul în marginea de sus a paharului. Patronul localului n-a spus nimic, doar i-a mai turnat băutură în pahar.

„Totul este legat de putere". Coborâse vocea acum. Cuvintele bubuiau surd parcă. Femeia a râs și și-a dat părul spre spate. Un gest nervos. „Înțelegi ce îți spun eu acum?"

„Sigur", a zis ea, pe un ton ascuțit. „Înțeleg perfect. Dar cred că e timpul ca eu..."

„Nu te ridica", a spus europeanul. Și nu fusese o rugăminte.

Ce căcat, a murmurat cineva. Ramón și-a băut whiskyul. Era al patrulea pahar. Poate al cincilea.

Mikel ţinea socoteala pe răboj. Dacă Ramón ar fi fost lefter, Mikel l-ar fi dat pe uşă afară. Primul a aşezat paharul gol pe bar şi, în mod deliberat, a pus mâinile cu palmele în jos, una lângă cealaltă, uitându-se fix la ele. Dacă ar fi fost prea beat, nu i s-ar fi părut că sunt ale lui. Şi păreau ale lui. Oarecum. Însemna că era suficient de treaz. A privit în faţă şi s-a văzut în oglinda înceţoşată; a observat chiar zâmbetul care îi apăruse în colţul gurii. Femeia râdea. Fără niciun pic de veselie. Râdea fiindcă îi era frică.

„Vreau să spui că ai înţeles", zicea europeanul, cu voce joasă. „Şi, pe urmă, vreau să vii cu mine şi să-mi demonstrezi cât de mult îmi dai dreptate".

„Hei, *pendejo*", a început Ramón. „Vrei putere? Ce-ar fi să vii niţel afară, ca să-ţi dau eu un şut în curul ăla obraznic al tău!"

Europeanul a ridicat privirea, surprins. A urmat un moment de amuţire generală, după care tot barul a izbucnit în urale, toţi clienţii băteau din picioare. Ramón a văzut clipa de frică din ochii europeanului, furia care a urmat. Şi-a aranjat şişul în mânecă şi a rânjit.

– Ce te-a apucat de zâmbeşti aşa, *hijo*? a întrebat poliţistul-şef.

– Mă gândeam şi eu la ceva, a spus Ramón.

A urmat o lungă pauză. Poliţistul-şef şedea ghemuit lângă Ramón, de parcă ar fi fost amândoi prizonieri în aceeaşi celulă.

– Ai de gând să-ţi schimbi declaraţia? a întrebat el.

Ramón a tras un fum lung din ţigară şi a oftat încet, suflând afară un panaş mare de fum. I-au venit

în minte nenumărate replici de mare șmecher. Chestii pe care să le debiteze, ca să le arate că nu se temea de ei și nici de extratereștrii pentru care deveniseră toți niște javre ordinare. Într-un final, a spus simplu: „Nu".

– E alegerea ta, a replicat polițistul-șef.

– Mai capăt de mâncare?

– Sigur. Și fă-ți singur o favoare. Reconsideră-ți poziția. Repede, te rog. Paul are deja idee cum să le demonstreze el enyezilor ce mincinos de căcat ești tu. Și, dacă vor cere să te ia cu ei pe nava lor spațială, va trebui să te duci. Iar atunci, crede-mă, te-ai ras definitiv.

– Mulțam că m-ai prevenit, a spus Ramón.

– *De nada*, a răspuns polițistul-șef, lăsând să se înțeleagă din tonul lui că, efectiv, pentru el oricum nu însemna nimic. Indiferent ce ar fi decis Ramón.

CAPITOLUL 28

Celula avea un efect straniu asupra lui. Lăsat pe întuneric, se simțise părăsit și uitat de lume. Acum, când ledurile erau aprinse, Ramón avea senzația că era studiat din umbră. Lumina era necruțătoare; scotea perfect în evidență fiecare pată sordidă, fiecare zgârietură și ciobitură din celulă. Ramón și-a analizat rănile și a ajuns la concluzia că, deși câteva zile de-acum încolo va continua să aibă dureri și să facă pipi cu sânge, nu va fi el, totuși, ultimul om pe care Johnny Joe Cardenas îl ucisese. Se va însănătoși – dacă îl vor lăsa în pace enyezii.

Existau zvonuri, toate dezmințite oficial, despre ce pățiseră diverși oameni care au greșit față de echipajele navelor spațiale de transport. Ramón auzise și el destule informații de acest fel – unele i se păruseră credibile, altele nu, în funcție de împrejurări și de persoana de la care le aflase. După ce ajunsese în colonie, zvonurile de acest fel deveniseră pentru el un fel de povești cu stafii. Cumva amuzante, erau

înspăimântătoare și grotești, desigur, dar nu într-atât încât să te obsedeze tot timpul. Acum, însă, începea să aibă dubii. Dacă se întâmpla ca enyezii să-l ia prizonier, oare va mai scăpa vreodată viu din ghearele lor?

Nu ar exista niciun avantaj pentru el să păstreze secretul lui Maneck, dacă enyezii oricum i l-ar putea smulge cu forța. Măcelul care ar urma ar fi același, indiferent dacă Ramón le furniza *benevol* informațiile sau dacă era *silit* să le furnizeze. Consecințele, doar Ramón le-ar suporta, evident.

Pe de altă parte, el era un tip dur și afurisit. Ceea ce însemna că poate ar fi capabil să reziste la orice tortură, indiferent de chinurile la care l-ar supune. N-avea de unde să știe, până nu trecea prin așa ceva.

Renunțând să se mai frământe cu aceste ipoteze obsedante, Ramón a încercat să identifice momentul când încetase să mai vadă în Maneck și extratereștrii de sub munte niște dușmani. Știa că se produsese o asemenea cotitură în mintea lui, la un moment. Își făcuse un țel din a-i ucide pentru umilințele la care îl supuseseră, iar acum, poftim la el, ajunsese să se întrebe dacă putea fi suficient de puternic, încât să-i apere, la nevoie. Ca schimbare de opinie nu era nicidecum ceva minor, și totuși el nu știa când se produsese. Sau de ce i se părea că semăna atât de mult cu momentul când îi luase apărarea femeii din bar. Sau de ce perspectiva de a fi torturat și omorât nu îl înspăimânta prea mult.

Dar nici în incidentul cu europeanul nu avusese certitudinea că *el* va scăpa cu viață din înfruntare. Ar

fi putut să moară ucis pe strada aceea dosnică, exact cum europeanul murise ucis de mâna lui. Nu rezultatul era cheia aici. Ceea ce contează în astfel de momente este să fii capabil să te comporți la înălțimea așteptărilor tale ca om. Rațiunea ta de a fi, rațiunea ta de a muri cu demnitate, dacă asta se cerea pentru a fi om. Și, da, poate că avea el o chemare pentru cauzele pierdute. Ca tipul acela din *telenovela.*

Și, pe urmă, veneau intervale lungi, de asemenea, în care Ramón știa că, dacă *atunci* cineva i-ar fi cerut, ar fi divulgat totul. Absolut tot. Orice, numai să-l lase în pace. Odată cu trecerea orelor, a ajuns să evalueze șansele lui Maneck undeva la șaizeci la patruzeci *contra*. Totul depindea de faza în care mintea lui cu reacții ciclice, trecând de la eroism la lașitate, se va afla când vor veni să-l tortureze; și, de asemenea, posibilitatea de a opta să se sacrifice, doar ca să le facă în ciudă, în eventualitatea în care l-ar scoate din sărite prea rău.

Când ușa s-a deschis și gardienii au pășit înăuntru, polițistul-șef era cu ei. Își pusese un alt costum de haine, de unde Ramón a dedus că trecuse, probabil, cel puțin o zi de când îl târâseră aici, în celulă. Ceea ce părea plauzibil.

După ce i-au pus cătușe, gardienii – unul mergând în față, doi mergând în spate, dar toți cu bastoane electrice în funcțiune – l-au condus într-o mică sală de ședințe. Interiorul era aranjat plăcut, nepăstrând nimic din atmosfera de abator care domnea în restul secției de poliție. Enyezul de data trecută sau poate

un altul suficient de asemănător, încât să-l deruteze pe Ramón, stătea în picioare lângă unul dintre pereți, lingându-se satisfăcut pe tot corpul. Guvernatorul era prezent și, spre surprinderea lui Ramón, femeia din bar, de asemenea. Polițistul-șef le-a dat ordin gardienilor să-l așeze pe Ramón pe un scaun înșurubat cu piroane de podea și să îl imobilizeze cu cătușele prinse de spetează. Guvernatorul se uita la el cu o expresie de dezgust și de viclenie calculată. Femeia i-a aruncat o privire, o singură dată, cu o mutră profund plictisită, după care și-a băgat nasul în datapadul din față.

Totu-i din vina ta, fir-ai tu să fii. Ramón s-a concentrat să-i transmită femeii mesajul. *Dacă ai fi avut tăria să te aperi singură, în loc să contezi pe noi să ne luptăm în locul tău, eu n-aș mai fi acum în situația asta nenorocită.*

– În regulă, a început guvernatorul, pe un ton agasat. Am putea isprăvi mai repede?

– Tocmai au adus-o în camera de interogare, domnule, a anunțat polițistul-șef.

– Pe cine adică? a întrebat Ramón. Ce dracu' se întâmplă aici?

– Exact ceea ce ți-am spus eu, *hijo*, a zis polițistul-șef. Capăt de linie.

Un ecran a apărut pe perete și s-a aprins, cu un bâzâit electric. Camera de interogare, cu aspectul ei infernal, s-a ivit pe ecran, imaginea fiind înclinată într-un unghi neliniștitor. Capul polițaiului se vedea de la spate, scoțând în evidență locul unde începea să

cheleasca. În fața polițaiului, Elena părea agasată, sucind între degete o țigară. Ramón a tușit.

– Hei! Hei, stați așa! Ce-i porcăria asta?! Încetați! Tocmai m-am despărțit de ea! E o țicnită, ce naiba! Doar nu vreți să puneți bază pe ce spune *loca* asta?!

Guvernatorul a aruncat o privire spre polițistul-șef. Ochii umezi, ca niște stridii, ai enyezului au pâlpâit de câteva ori, studiindu-l pe Ramón. Femeia se prefăcea că nu auzise nimic.

– Señor Espejo, a spus polițistul-șef. Legea prevede ca la audierea de extrădare să fie de față guvernatorul, un reprezentant al puterii străine, un reprezentant al poliției și acuzatul. Adică dumneata. Legea nu prevede nimic despre posibilitatea ca acuzatul să ia cuvântul. Cu tot respectul cuvenit față de drepturile dumitale cetățenești, te anunț că, dacă nu te abții, voi ordona să ți se pună căluș la gură. E clar?

Pe ecran, polițaiul și Elena îndeplineau formalitățile de rigoare – martora declinându-și numele și adresa, confirmând că îl cunoștea pe Ramón Espejo etc.

– Dar e o mincinoasă! a exclamat Ramón, jenat de tonul plângăcios din vocea lui.

– Îl cunosc pe căcănarul ăsta de șapte ani, a povestit Elena de pe ecran. De câte ori vine în oraș, stă la mine. Îmi mănâncă mâncarea, își lasă rahaturile la mine pe podea. Ba chiar îi spăl și mizeriile alea de haine, dacă poți crede așa ceva?! Eu, care am o slujbă bună, am ajuns să-mi petrec timpul liber ca să-i frec jegurile de șosete unui *cabrón* îngălat ca ăsta, hm!

– Prin urmare, puteți spune că aveți o relație intimă cu señor Espejo?

Elena s-a uitat la polițai, pe urmă în podea, ridicând din umeri.

– Probabil, a zis ea. Adică, da, sigur. Avem o relație intimă.

– De când sunteți cu señor Espejo – în acești șapte ani, spuneați, da? I-ați spălat rufele de multe ori?

– Ba bine că nu, a răspuns Elena.

– Nu-i adevărat – a început Ramón.

Dar polițistul-șef a clătinat din cap o dată – stânga, dreapta, stop –, cu un aer amenințător, care l-a făcut pe Ramón să își țină gura.

– Și în tot acest timp, a întrebat polițaiul, ați văzut vreodată acest veșmânt?

Cu un gest teatral, a scos roba la iveală. Ramón s-a uitat la enyez. Extraterestrul avea ochii pironiți pe ecran, limba i se mișca agitată, ieșind și intrând la loc în gură, iar franjurii de cili care îi tapetau trupul se zvârcoleau ca niște viermi.

Trebuie să le spun, se gândea Ramón. *Fir-ar să fie de porcărie, trebuie să le spun acum, până nu mă dau pe mâna creaturii ăsteia.* În minte, i se plăsmuiau imagini înfricoșătoare – enyezii argintii pregătindu-se de măcel. Oare ce metode ar fi în stare să născocească pentru a smulge informații de la un *om*? Nu trebuia decât să vorbească, să spună câteva cuvinte și să-i condamne la moarte pe semenii lui Maneck. De ce dracu' i se părea atât de greu?

– Treanța asta? Sigur, tot timpul, a zis Elena. O lasă pe pardoseala din baie, de fiecare dată când face duș, ce naiba! Și știi de ce? Fiindcă mă crede servitoarea lui, porcul! *Pendejo!* Ascultă-mă pe mine, zic bogdaproste că am scăpat de el. În viața mea n-am fost mai inspirată ca atunci când l-am dat afară în șuturi, crede-mă!

Din cauza panicii, Ramón se rupsese cumva de realitate, așa că i-au trebuit câteva momente până să conștientizeze ce spusese ea, de fapt. S-a întors spre ecran, cu gura căscată de stupoare. În camera de interogare, tăcerea se prelungea. Gura polițaiului s-a mișcat, ca și cum ar fi vorbit, dar nu scotea niciun sunet. Elena se scărpina dizgrațios. Ramón simțea că se învârtește încăperea cu el. Era absurd! Elena nu avea cum să fi văzut vreodată roba asta, nici măcar după ce Ramón venise de la spital. Elena mințea, mințea în favoarea lui, ca să-l scape pe el de belele. Ramón nu putea înțelege ce se întâmpla.

– Sunteți *sigură?* a întrebat polițaiul, cu glasul sugrumat deja. Vă rog să vă uitați mai bine la asta. Sunteți sigură că ați mai văzut *exact* acest articol de îmbrăcăminte?

– Da, cum să nu, a răspuns Elena.

– Dar în depoziția dumneavoastră, nu ați menționat că señor Espejo ar avea o robă.

– Asta nu-i „o robă", a replicat Elena. O robă e, cum să spun eu, lungă până la glezne, ce naiba. Chestia asta îi venea doar ceva mai jos de genunchi. E mai mult ca un cămășoi.

– Și cămășoiul ăsta..., a început polițaiul, după care s-a oprit.

Lui Ramón, aproape că i se făcuse milă de găinarul ăla. Ce-ar mai fi putut să spună?

– Domn'e, uite ce e, de când îl știu a avut haina asta, pricepi?! a insistat Elena. I-am tot spus să arunce naibii la gunoi zdreanța asta, dar ce, crezi că a fost chip să mă înțeleg cu căposul?! Nici gând. Niciodată, în nicio privință. Un nemernic afurisit, asta e!

– Ah, a zis polițaiul, adăugând apoi, deznădăjduit: Sunteți sigură?

– Am eu mutră de proastă, domn'e? a întrebat Elena, încruntându-se.

O senzație de irealitate l-a copleșit cu totul. Cineva luase legătura cu Elena. Cineva reușise să ia legătura cu Elena, în intervalul dintre momentul depoziției și momentul prezent; cineva care o instruise cum să îl scape pe amărâtul de Ramón de urgia care îl pândea. Se întreba cât costase. Cunoscând-o pe Elena, probabil că o sumă frumușică. Nu și-a permis să râdă, dar sentimentul de ușurare care îi umplea sufletul era ca o dușcă divină de whisky. Mai delicios, poate.

Stând lângă guvernator, femeia cu părul drept s-a uitat spre Ramón. Pe fața ei nu se citea nimic.

Problema cu extratereștrii, și-a dat seama Ramón, era că ei nu ar putea niciodată să înțeleagă cu adevărat toate modurile subtile în care oamenii au capacitatea să comunice cu alți oameni. O sută de ani dacă ar fi vorbit neîntrerupt, Ramón nu ar fi reușit, totuși, să explice nimănui cum gestul femeii de a ridica bărbia

cu câțiva milimetri, în acel moment, se tradusese pentru el prin „cu plăcere", „mulțumesc" și „suntem chit acum", simutan. Ramón și-a imaginat sufletul europeanului, captiv undeva în Iad, spumegând de furie că Ramón scăpase.

Pe ecran, polițaiul a mai pus câteva întrebări banale și, apoi, a încheiat interogatoriul. Guvernatorul a apăsat o dată pe datapad, iar imaginea de pe ecranul din perete s-a stins. Ramón își freca palma de coapsă, încercând să-și ascunsă euforia, mimând nerăbdare și furie.

– Ia zi, *pendejo*, mai vrei și-acum să-mi pui căluș la gură? a întrebat Ramón. N-aș vrea să par nerezonabil, mă-nțelegi, dar acum, dacă tot m-ați băgat la pârnaie degeaba, snopindu-mă în bătaie și pregătindu-vă să mă dați pe mâna sacului ăla de muci de-acolo, n-ați vrea mai bine să-mi scoateți cătușele astea, ca să mă duc și eu la un avocat și să văd ce despăgubiri pot scoate de la voi pentru toate porcăriile pe care mi le-ați făcut!?

– Relatarea lui este valabilă, a piuit enyezul. Individul nu prezintă interes.

Niciodată în viața lui Ramón nu fusese mai încântat să audă că persoana lui „nu prezintă interes". Guvernatorul, asistenta lui și enyezul au ieșit, în timp ce lui i se făceau formalitățile de punere în libertate. Polițistul-șef a urmărit întocmirea tuturor actelor, cu o eficacitate plină de plictis; doar faptul că nu s-a clintit de-acolo în tot acest răstimp dovedea că voia să fie sigur că nu se greșea nimic. Peste un ceas, Ramón pășea afară pe stradă, epuizat și obosit, dar

zâmbind cu gura până la urechi. S-a oprit să tragă un scuipat gras la baza treptelor de la intrarea în secția de poliție, după care a pornit pe jos, spre centrul orașului. Imediat, însă, și-a dat seama că, de fapt, nu avea unde să se ducă.

Pornise, atunci, să o caute pe Lianna și să își făurească o nouă existență. Acum, ar fi avut de mers cel mult două ore, pe jos, până la ea; dar avea încă pe mână brățara de identificare din timpul arestului, era plin de vânătăi și de răni din cauza bătăii încasate de la Johnny Joe și, oricum, nu prea se simțea în stare să bată atâta drum pe jos. A continuat să meargă, până a ajuns într-o piațetă – o parcelă părăginită, la umbra unui complex administrativ. S-a așezat pe o bancă; dar n-a stat mai mult de câteva minute. Nu avea chef să-l salte poliția iarăși, fiindcă știa precis că arăta ca un vagabond.

Un vagabond. Fără domiciliu. Fără serviciu. Fără nimic, în afară de un plan neterminat despre cum să se relanseze și un secret pe care nu-l putea spune nimănui. Sus, pe cer, navele enyezilor pâlpâiau difuz, din cauza norului de fum care plutea peste oraș. Soarele urma să apună curând și cele câteva stele care reușeau să concureze cu luminile orașului aveau să apară pe firmament. Ramón și-a îndesat mâinile în buzunare.

Lianna părea un vis acum. O idee pe care o avusese la beție, dar care devenise o absurditate atunci când se trezise. Încerca să-și imagine ce i-ar spune, cum ar putea să o convingă că prospectorul acesta, snopit în bătaie, lefter, fără furgonetă și nici măcar cu un loc

unde să doarmă era un om de valoare. Fără a mai pomeni că tocmai ieșise de la pârnaie și că mirosea tot a pușcărie. Fără a mai pomeni că tocmai devenise un nou „Johnny Joe", primul pe lista uzuală de suspecți care puteau fi săltați de poliție, atunci când guvernatorul avea nevoie să găsească țapul ispășitor pentru o crimă nesoluționată. Știa, așadar, ce ar vedea Lianna când s-ar uita la el.

L-ar vedea pe Ramón Espejo.

Nu se înserase încă, atunci când a ajuns la măcelărie, unde drugii de fier de la ușă și ferestre aminteau că ora de închidere fusese mult mai devreme. A început să urce pe scara laterală. În apartamenul Elenei, lumina era aprinsă. A rămas neclintit câteva momente, pe întuneric, sus în fața ușii. Erau pisici pe alee – altă specie importată de pe Pământ. Șopârle mișunau pe perete și își luau zborul. Duhoarea fetidă de sânge putrezit de pe alee se combina cu fumul de lemne și gazele de eșapament; mirosurile din Diegotown, corozive și familiare. Încordarea din umerii lui și gheara din stomac erau și ele familiare. Sus de tot, pe bolta nopții, Luna-Mare scotea capul din spatele norilor înalți. Undeva departe, bubuia muzica, umplând văzduhul.

Ramón a ciocănit la ușă.

Când i-a deschis, a văzut întrebarea din ochii ei.

Erau nenumărate motive pentru care Ramón ar fi putut veni acum. Să-i mulțumească. Să-și mai ia niște catrafuse pe care le uitase acolo și să plece din nou. Să rămână acolo. Pentru fiecare, exista un alt mod de

a-l întâmpina, iar ea nu știa pe care să-l adopte. Nici el nu știa, de fapt.

– Bună, a zis el.

– Arăți ca naiba, a spus ea. Polițaii ți-au făcut asta?

– Ha, cum crezi că s-ar mânji ei pe mâini cu așa ceva?! Nu, l-au pus pe un tip să mă bumbăcească.

Elena și-a pus brațele cruciș la piept. Nu se dăduse la o parte – se temea, presupunea el, că Ramón nu ar accepta invitația.

– I-ai tras și tu câteva măcar? a întrebat ea.

– Tipul a murit, a explicat Ramón. Nu eu l-am ucis, așa că nu mă paște nicio primejdie în această privință. Dar era la pârnaie din cauza mea, iar ei l-au omorât. Presupun că se poate spune că eu am învins.

– Ce *cabrón* dur ești tu! a exclamat Elena, pe un ton nu în totalitate zeflemitor. Periculos de întâlnit.

O navetă orbitală pulsa sus, în noapte. Ramón zâmbea; îl durea un pic când zâmbea, în jurul ochiului. Elena a coborât privirea, a zâmbit timid spre genunchii lui și s-a tras înapoi. Ramón a intrat în casă, închizând ușa în urma lui. Elena gătise supă cu orez, un fel de mâncare care i-ar fi putut ajunge, chipurile, toată săptămâna. Asta, dacă nu erau două persoane la masă. Ramón s-a așezat și a lăsat-o să îl servească.

– Ai fost grozavă, a spus el. La poliție, mă refer. Chestia aia cu cămășoiul, genială, pe cuvânt?

– Da? Ți-a plăcut? a întrebat Elena. A fost ideea mea.

– A fost grozav, a replicat Ramón. Doar că, din cauza poziției camerei de luat vederi, n-am putut să văd mutra tipului.

Elena a rânjit satisfăcută, a umplut un castron de supă și pentru ea, după care s-a așezat la masă. Atmosfera din jurul lor părea fragilă ca un balon de sticlă subțire. Ramón și-a dres glasul, dar neștiind ce să spună, a luat o înghițitură de supă. Nu era prea gustoasă.

– Cucoana aia bogată, a început Elena. Aia care a venit să stea de vorbă cu mine? E aia de la *El Rey*?

– Da, a spus el. Ea e.

– Părea OK.

– Nu știu. N-am vorbit niciodată cu ea.

Elena a mijit ochii, subțiindu-și buzele. Ramón simțea bănuielile clocotind în ea. A clătinat din cap.

– Fără glumă, a insistat el. Tipa nu a scos o vorbă cu mine, pe cuvânt. Am auzit numele ei, doar fiindcă l-a rostit un polițai la un moment dat.

– Adică, te-ai băgat într-o încăierare cu cuțitul în mână, pentru o femeie cu care nici măcar n-ai vorbit vreodată? a întrebat Elena, stupefiată, dar nu furioasă.

– Mda. *El* n-a știut că o să am un cuțit în mână, a zis Ramón.

– Ești nebun, să dea naiba! a zis ea.

Ramón a râs. Elena a râs și ea. Momentul delicat a trecut: nu putea urma decât una dintre certurile lor obișnuite, nimic mai grav. Ceva prea nesemnificativ ca să-i dea atenție. Ramón a întins brațul și a cuprins-o de mână.

– Mă bucur că te-ai întors, a recunoscut ea.

– Locul meu e aici, a spus el. Am crezut, o vreme, că sunt altcineva, dar iată-mă aici, înțelegi? A fi Ramón, și nu Ramón este *aubre*.

– Ce înseamnă asta?

– Să fiu al naibii dacă știu, a răspuns Ramón, cu un zâmbet larg. Așa obișnuia să spună un prieten de-al meu.

CAPITOLUL 29

Era o zi răcoroasă și senină de octombrie. Tuburile elevatoare ale furgonetei șuierau, iar setul din spate se mai bloca uneori. Dacă Ramón nu supraveghea permanent bordul vehiculului, putea să se trezească zburând lent în cerc, cu *terreno cimarrón* sub el, până ar fi rămas fără combustibil. Îl cam agasau asemenea inconveniente, în primul rând fiindcă iarna, în ținuturile acestea nordice, se înnoptează devreme, iar lui i-ar fi plăcut să poată pune furgoneta pe pilot automat și să tragă un pui de somn. În schimb, poftim, trebuia să stea veșnic cu ochii pe panourile de comandă, verificând diagnosticele de funcționare și jurându-și în barbă că în viața lui nu va mai pleca la drum cu o rablă de furgonetă închiriată. Patru sau cinci expediții fructuoase pe teren, la rând, și gata. Or, după această călătorie, patru sau cinci expediții fructuoase pe teren, vor fi un fleac.

Enyezii rămăseseră parcați deasupra planetei Sáo Paulo timp de două luni, navetele spațiale urcând în

cer și coborând înapoi, uneori și de zece ori pe zi. Pe măsură ce săptămânile au trecut, lui Ramón îi venea din ce în ce mai greu să rămână în oraș. Când i s-au vindecat cumva și ultimele răni, impulsul de a pleca din oraș, pe coclaurile din nord, i-a revenit intens. Oamenii din jur începeau să-l enerveze din ce în ce mai rău. Și, pentru ca dezastrul să fie total, nici nu îndrăznea să se mai îmbete.

Poliția lăsase să se înțeleagă, fără echivoc, că era cu ochii pe Ramón. Nu se putea duce la magazin, fără să vadă vreun tip în uniformă dând târcoale pe-acolo. În puținele dăți când a intrat totuși într-un bar, un polițai s-a materializat de fiecare dată, în nici câteva minute. De două ori, a fost luat la secție și interogat pentru niște găinării cu care nu avusese nimic de-a face. De fiecare dată, invocase niște alibiuri pe care nici măcar poliția nu le-a putut tăgădui. Dar era suficient de limpede pentru el. Voiau să scape de el, iar pe el nu-l deranja să le facă pe plac. Și exact așa ar fi procedat, dacă ar fi avut bani.

Fiind lefter, prin urmare, stătea acasă și bea câte un pic din whiskyul Elenei. Când se mai abțiguia, intra pe computerul ei și se mai uita pe forumuri de discuții, citind întrebări și răspunsuri, la întâmplare. Așa a putut afla că Martín Casaus murise în urmă cu trei ani, într-un accident, că Lianna era măritată și avea un copil. Tot așa, a putut descoperi că numele europeanului fusese Dorian Andres și că acordurile comerciale pe care venise să le perfecteze – acorduri ce nu aveau să fie semnate în această generație și nici

în următoarea – erau trimise înapoi în Europa, cu speranța că procedura contractuală nu va mai fi amânată alte sute sau mii de ani, rămânând în sarcina copiilor copiilor ai căror părinți nici nu se născuseră încă. Spațiul galactic era prea vast pentru ca aceste chestiunii să conteze atât cât și-ar fi dorit politicienii.

Și, tot acolo, a descoperit că enyezii argintii plecau în alte părți. Căpcăunii-devoratori-de-pui își încheiaseră negoțurile și se îndreptau prin cosmos spre următoarea colonie. În căutarea prăzii, deși nicio femeie și niciun bărbat de pe planetă nu știa asta, în afară de el. În după-amiaza în care era programată plecarea lor, a mai avut loc un mare carnaval în centrul orașului, dar neavând niciun chef să participe, Ramón și-a luat două beri, s-a suit pe acoperișul locuinței Elenei, de unul singur, și s-a uitat cum plecau navele extratereștrilor. Când ultimele lumini ale turburilor elevatoare au pălit în imensitatea albastră a cerului, Ramón le-a dat cu tifla. Fir-ar ei să fie de *penjos* afurisiți!

Elena l-a dat afară din casă, cam odată cu prima ninsoare, dar chiar și așa a fost ceva ciudat. După cum o cunoștea, ar fi trebuit ca Ramón să facă vreo boacănă gravă, ea să se înfurie urât, iar la sfârșit să se ajungă la pumni și la farfurii azvârlite unul în celălalt. Nicidecum. Într-o dimineață, Elena s-a uitat la el, a scuturat din cap și i-a spus că venise momentul să plece, până nu făcea vreo tâmpenie. Cam asta fusese, de fapt, atitudinea ei de când îl salvase atunci, din ghearele poliției. Se certau încă, zbierau încă unul la

celălalt, dar când era ceva important, se folosea un ton plat, declarativ. *Fasolea s-a răcit. Cămașa aceea nu e curată. E timpul să pleci, până nu faci vreo tâmpenie.* Planul la care lucrase Ramón nu era nici pe departe definitivat, cum nu avea să fie niciodată, de fapt, dar chemarea pustietăților nordului răsuna din ce în ce mai tare în inima lui, de la o zi la alta. Elena avea dreptate. Ramón trebuia să plece o vreme pe teren. Și, pe urmă, când va fi reușit să scape de sâcâiala pe care i-o provocaseră orașul, oamenii, permanenta amenințare a enyezilor, va simți nevoia să vină înapoi.

Griego se dovedise un scârțar pedant și înțepat, boscorodindu-l pe Ramón că nu se gândise să facă o poliță de asigurare mai valoroasă pentru ultima furgonetă. Scoțându-i acum pe nas că avea tupeul să îi ceară lui să dea pe mâna unui descreierat ca Ramón, care plecase data trecută cu un vehicul în perfectă stare și venise înapoi în curul gol și pe trei sferturi mort, da, auzi, să-i ceară lui să-i dea pe mână o furgonetă! Tratativele se lungiseră pe parcursul unor nenumărate cutii băute de amândoi din berea lui Griego, până când s-au îmbătat atât de groaznic, încât s-au pus pe cântat melodii de altădată. Dimineața își aminteau amândoi că încheiaseră un acord, dar textul propriu-zis era o harababură de păsărească neinteligibilă. Avea semnăturile lor, da, așa că Griego a fost de acord să-i împrumute lui Ramón o furgonetă, cu condiția ca taxa de închiriere să fie jumătate din venitul, oricare ar fi fost acesta, rezultat din prospectare, plus uzura vehiculului. Îl exploata la sânge pe Ramón, dar

lui Ramón nu-i păsa. Oricum nu se aştepta să îi iasă nimic din expediţia asta, care era doar prima etapă a planului. Îmbogăţirea urma ulterior.

Ambele luni erau pe cer, Luna-Mare sus de tot, Luna-Mică abia scoţând capul deasupra orizontului. La lumina lor albăstruie şi rece, terenul de dedesubt se contura difuz. Oceanul Tétrico era negru cum e cafeaua în beznă, dar Ramón ştia că atunci când se va lumina de zi va vedea o imensitate superbă de apă verde. Iarna nu venise încă pe ocean, exact invers faţă de uscat. Era ceva ce ţinea de nivelurile de oxigenare, dar pentru el însemna doar o suprafaţă nesfârşită de vălurele verzi, ger năprasnic, miros de sare şi maree. Încerca să-şi imagineze toate astea acum, reconstruind lumea în gând. Nu mai simţea senzaţia aceea de greaţă şi gheară în stomac pe care o avusese în Diegotown. Se simţea mai liniştit sufleteşte, mai calm, şi începea să scape de senzaţia aceea de câine ţinut în cuşcă. Pentru momente de acest fel merita să trăiască altfel. Furgoneta a scos un sunet de avertizare, iar Ramón şi-a reîndreptat atenţia spre următoarea corecţie manuală minoră pe care o necesita pilotarea acestui vehicul.

Cu o furgonetă adevărată, nu rabla asta hodorogită, s-ar fi dus până în Sierra Hueso, fără oprire, dar ştia că, dacă renunţa să supravegheze comenzile şi încerca să aţipească un pic, tot n-ar putea dormi de teamă că s-ar putea întâmpla ceva cu vehiculul. Spre miezul nopţii, a survolat Râpa Scripcarului, a dirijat furgoneta către est, spre pădurile neatinse vreodată de

mâna omului, și s-a rotit prin aer, până când a găsit o poieniță unde să poată ateriza. Stratul de zăpadă era prea gros ca să mai încerce să deschidă portiera, dacă s-ar fi gândit să iasă afară. Dar în habitaclul vehiculului, cu sistemul de încălzire în funcțiune, se simțea confortabil, ca și cum ar fi fost bine înfofolit într-o pătură groasă de lână, afară, pe o noapte răcoroasă. S-a ghemuit pe patul îngust și a adormit, întrebându-se care era diferența între șantaj și extorcare.

Planul, când a început într-un final să se închege, era simplu. Maneck și semenii lui stăteau ascunși pe această planetă, cu mult timp încă dinainte ca această colonie să se fi înființat. Aici era locul pe care îl aleseseră ca să își ascundă furnicarul de extratereștri. Nu era exclus să mai aibă, poate, și alte astfel de instalații vii risipite pe planetă. Ramón urma să le propună un târg – ei să îi împărtășească informațiile pe care le dețineau despre resursele minerale ale planetei, iar, după ce el începea să strângă suficienți bani, încât să nu pară ceva ciudat, intenționa să revendice dreptul de proprietate asupra teritoriului locuit de ei, având astfel garanția că nu vor exista exploatări subterane în acele locuri și că niciun alt prospector nu ar putea da din greșeală peste ei. Pentru ca planul să funcționeze, el trebuia să revendice o sumedenie de teritorii. Trebuia să câștige o mulțime de bani. De fapt, trebuia să devină unul dintre cei mai bogați oameni din colonie, așa că era foarte important pentru Maneck și semenii lui să aibă grijă ca Ramón să obțină multe terenuri foarte bogate în zăcăminte.

Poanta, desigur, era că trebuia să le povestească toate astea extratereștrilor, ca ei să poată înțelege care era sensul afacerii și care ar putea fi pentru ei consecințele, dacă pur și simplu l-ar omorî pe loc, în loc să-l asculte. Ramón înregistrase toate astea – diversele etape în timp, coordonatele, descrierile extratereștrilor și relația lui cu enyezii, apoi codificase fișierul și i-l încredințase spre păstrare lui Mikel Ibrahim, care, după cum se dovedise, știuse să ascundă perfect vechiul șiș gravitațional al lui Ramón. Prin urmare, se dovedise că știa să păstreze un secret. Poate, după ce se îmbogățea, Ramón îl va angaja supraveghetor sau așa ceva. Oricum, înțelegerea era că Ramón va veni să ia informațiile, după ce se întorcea din această expediție. Dacă până la primăvară nu se întorcea, Mikel urma să predea informațiile la poliție. Logic vorbind, Ramón știa că era o măgărie din partea lui să lase soarta extratereștrilor să depindă de o rablă de furgonetă de la Griego; dacă tuburile elevatoare se defectau sau celulele de energie se stricau, extratereștrii ar suferi aceeași soartă, ca în cazul în care l-ar fi ucis pe Ramón. Dar Ramón nu văzuse altă soluție. În plus, dacă s-ar ajunge la așa ceva, oricum ar fi și el deja mort și nu i-ar mai păsa.

Exista un risc, bineînțeles. Poate un *mare* risc. Nu avea de unde să știe ce vor gândi sau vor face nemernicii ăștia. Mai străini pentru el decât un *norteamericano* sau chiar un japonez. Dacă nu reușeau să-i facă să priceapă rostul poliței de asigurare pe care o lăsase în oraș, probabil că îl vor ucide. La naiba, poate că îl

vor ucide oricum, și dacă pricepeau. Cine putea ști? Dar, în fine, viața e un risc. Așa îți dai seama că trăiești.

Se lumina de ziuă târziu în aceste ținuturi din nord, iar Ramón a trebuit să reia procesul de demarare de trei ori, până ca toate tuburile elevatoare să se dezgheațe și să fie în stare de funcționare. Prin urmare, abia înainte de amiază a reușit să decoleze cu furgoneta, zburând destul de jos, aproape de coroanele încărcate de zăpadă ale arborilor, privind norii de ninsoare sus, deasupra munților și fredonând relaxat. Spre vest, vedea banda subțire, albă-argintie care era Río Embudo, unde fusese la un pas de moarte. Undeva în acele ape – mâncat de pești, cu osemintele duse de fluviu în mare –, celălalt Ramón devenise acum parte din univers, iar procesul era ireversibil. Ramón a ridicat mâna la frunte, în semn de salut respectuos față de morți. „Mai bine tu decât eu, *cabrón*", a zis el din nou.

Îi fusese cumva teamă că, din cauza schimbării de anotimp, îi va fi mai dificil să depisteze discontinuitatea din versantul muntos. Își rezervase trei zile pentru a cerceta terenul, dar a rezolvat totul mult mai repede. A așezat furgoneta pe aceeași pășune înaltă unde aterizase cu atât de mult timp în urmă, într-o altă viață, s-a înfofolit cu haine groase și impermeabile și-a luat noua trusă de teren și a pornit la treabă. După niciun ceas, a depistat forma pietrei sub zăpadă, a recunoscut exact unde se afla și unde trebuia să meargă.

În timp ce înainta anevoios prin nămeți, și-a scos din rucsac sonda speologică: o tijă lungă cât antebrațul

lui, cu un vârf ascuțit, din oțel călit, și un mic capac exploziv în capăt. Ramón luase cu el și niște exploziv, deși nu ar fi vrut să detoneze iarăși fațada stâncoasă, dacă putea evita acest lucru. Când a ajuns la stâncă, a curățat zăpada cu mâinile, căutând un loc adecvat, s-a oprit pentru a evalua greutatea zăpezii de deasupra – ar fi fost stupid să moară într-o avalanșă, dacă tot ajunsese până aici – și a reglat vârful sondei speologice.

Explozia a răsunat sec și ascuțit. Ciori cu aripi dantelate și albe s-au ridicat amorțite din copaci, cârâind supărate, păsări-țiuitoare au apărut în zbor în lungul pantei, țipând ca niște bocitoare. Spera ca vârful ascuțit al burghiului să fi străpuns metalul argintiu al instalației extratereștrilor. Ramón își amintea ce simțise atunci, demult, când se apropiase de acea oglindă imperfectă, când își văzuse reflectată în peretele metalic imaginea încețoșată, venind parcă spre el.

O bucată de timp nu s-a întâmplat nimic. Ramón începea să se întrebe dacă nu greșise cumva locul. Sau dacă, poate, burghiul nu străpunsese suficient de adânc în peretele metalic. Ori dacă nu cumva extratereștrii părăsiseră instalația, fugind într-un cotlon și mai îndepărtat al lumii, sau poate săpându-și niște galerii și mai adânci. Ghinionul lui, dacă ar fi așa, se gândea Ramón. *Dacă* ajunseseră la concluzia că evadarea lui constituise *gaesu* și se sinuciseseră toți? *Dacă* în interiorul muntelui nu mai exista nimic, decât un morman de trupuri de extratereștrii morți?

Dar, tocmai când se pregătea să pornească înapoi spre furgonetă ca să mai aducă niște încărcături

explozive, pentru a încerca din nou, zăpada de deasupra lui și undeva spre stânga s-a mișcat din loc. Perdele mari de nea s-au prăvălit, fărâmițându-se, în timp ce stânca de dedesubt s-a deschis. A apărut o gaură, neagră în comparație cu albul iernii din jur. Și, pe urmă, cu un țiuit ascuțit ca o centrifugă învârtindu-se repede, a ieșit afară o *yunea*, cu pereți laterali ca niște funii, strălucind galbeni aidoma fildeșului vechi. Cutia a zăbovit un pic, studiindu-l.

Ramón a fluturat din brațe, încercând să atragă atenția creaturii dinăuntru și, totodată, să arate că nu-i era frică. Venise aici intenționat. Nava extratereștrilor plutea deasupra lui, întorcându-se pe o parte, pe urmă pe cealaltă, ca și cum ar fi vrut să-l inspecteze mai bine. Ramón, deja mai liniștit văzând ezitarea extraterestrului, și-a aprins o țigară și, ridicând fața în bătaia vântului rece, a afișat un zâmbet larg și satisfăcut. Șipcile care formau pereții *yuneii* s-au subțiat, răsucindu-se, iar el a putut vedea silueta extraterestrului din interior. Avea cam doi metri înălțime, pielea gălbuie, cu niște arabescuri în negru cu argintiu, dar plină de cicatrice, în locuri diverse, de la răni vechi. Unul dintre ochii oranj scăpărători se întunecase definitiv. Ramón i-a zâmbit vechiului său gardian și prieten.

– Hei, monstrule! a strigat el, cu mâinile pâlnie la gură. Hai jos! Un alt monstru vrea să stea de vorbă cu tine!

NAUTILUS

„Trecutul este accesibil celor doritori să-l dezgroape. Prezentul este efemer. Nautilus privește însă doar viitorul, care poate uimi sau umple de dezamăgiri, extazia sau îngrozi, fiindcă SF-ul este cronicarul cel mai acut al angoaselor noastre față de societate sau chiar față de noi înșine.
Iar pentru cei care au nevoie de cârja realității, doar atât: dacă într-o peșteră există un grup de oameni, literatura *mainstream* va scrie în detalii mișcătoare despre cei care trăiesc înăuntru. SF-ul va scrie despre cei care încearcă să evadeze."

MIHAI-DAN PAVELESCU

Colecția Nautilus este cel mai cunoscut brand din science fictionul românesc. Dacă n-ați auzit de Nemira – Nautilus înseamnă că n-ați auzit de Isaac Asimov sau de Frank Herbert. De George R.R. Martin, de Philip K. Dick sau de Orson Scott Card, de antologiile Gardner Dozois, esența SF-ului mondial. Și de mulți alți autori publicați în cele peste trei sute cincizeci de titluri ale colecției. De douăzeci de ani, Nautilus propune cititorilor săi toate numele mari ale literaturii SF & Fantasy, răsplătite cu cele mai prestigioase premii literare ale genului. Dacă imaginația are totuși granițe, fiți siguri că fiecare volum le va împinge și mai departe!

În curând:

Arthur C. Clarke, *Sfârșitul copilăriei*